Lời Mẹ

Giáo Hóa Trường

Table of Contents

Mở Đầu - Ngày nhà giáo

Chương 01 - Cô nhi viện

Chương 02 - Gặp lại

Chương 03 - Thương xót

Chương 04 - Nhà thiên sứ

Chương 05 - Cố sự của La Gia Hải

Chương 06 - Phương hướng

Chương 07 - Thẩm phán

Chương 08 - Mê cung ngầm

Chương 09 - Vượt ngục

Chương 10 - Trùng hợp

Chương 11 - Giáo hóa trường

Chương 12 - Vết tích

Chương 13 - Cố sự của cô Q

Chương 14 - Diễn xuất đau thương (1)

Chương 15 - Diễn xuất đau thương (2)

Chương 16 - Nghi thức

Chương 17 - Tái hiện tai nạn xe

Chương 18 - Mất phương hướng cùng chứng minh

Chương 19 - Đứa trẻ đáng thương
Chương 20 - Công cụ
Chương 21 - Hồi ức
Chương 22 - Cố sự của J tiên sinh
Chương 23 - Hắn và "nàng"
Chương 24 - Vãn hồi
Chương 25 - Mất chốn vui chơi
Chương 26 - Theo dõi
Chương 27 - Cố sự của H tiên sinh
Chương 28 - Thí nghiệm
Chương 29 - Thiên sứ gãy cánh
Chương 30 – Súng
Chương 31 - Người quyên tặng
Chương 32 - Mô hình Skinner
Chương 33 - Cái gọi là vận mệnh
Chương 34 - Tuyệt lộ
Chương 35 - Kế trong kế
Chương 36 - Cát bụi trở về với cát bụi (kết cuộc 1)
Chương 37 - Cát bụi trở về với

cát bụi (kết cuộc 2)

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/

Tham gia cộng đồng chia sẽ sách : Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree

Cộng đồng Google :http://bit.ly/downloadsach

với mục đích phi lợi nhuận,

nhằm tạo điều kiện cho

những bạn không thể mua

sách cùng nhau đọc. Những

bạn có điều kiện, hãy mua

sách để ủng hộ nhà xuất bản

và dịch giả!.

Giáo Hóa Trường

Thể loại: Hình sự trinh

thám (18+)

Bản edit này được làm ra bởi

sở thích cá nhân, phi thương

mại. Mọi bài viết đăng tải bản

edit và ebook này sang nơi

khác vui lòng ghi rõ nguồn dịch.

Chúc các bạn hài lòng với

quyển sách này.

Đây là quyển thứ ba (sau Đề

Thi Đẫm Máu) trong một loạt

truyện trinh thám về tâm lý tội

phạm của Lôi Mễ: Độc giả thứ 7, Chân dung tâm lý tội phạm - Đề thi đẫm máu, Trường giáo hóa tâm lý tội phạm, Dòng chảy ngầm của tâm lý tội phạm.

Giới thiệu tác giả:

Có một sự thật là hầu hết các nhà văn nổi tiếng thế giới thành danh ở thể loại trinh thám hình sự không phải xuất thân từ ngành công an. Lôi Mễ là một hiện tượng đặc biệt. Ở tuổi ngoài 30, là sĩ quan cảnh sát cấp phòng (sở) giảng dạy bộ môn Hình pháp học tại một trường cảnh sát trực thuộc Bộ Công an Trung Quốc, từ năm 2006 đến nay, Lôi Mễ đã cho ra đời 4 tác phẩm tiểu thuyết trinh thám hấp dẫn, thuộc loại "best seller": Độc giả thứ 7, Chân dung tâm lý tội phạm- Đề thi đẫm máu, Dòng chảy ngầm

của tâm lý tội phạm, Trường giáo hóa tâm lý tội phạm . Do đặc thù nghề nghiệp, tác phẩm của Lôi Mễ đậm chất hình sự chuyên nghiệp, tính logic chặt chẽ, tình tiết cẩn mật, xác thực mà không ghê rợn khiến độc giả rất thích thú và đều gọi anh là "thầy". Các nhà văn chuyên về đề tài này như "Khủng bố đại vương" Lý Tây Mân, Đại Tụ Gía Thiên, Thất Căn Hồ… đều đánh giá rất cao tài năng của Lôi Mễ.

Lôi Mễ từ nhỏ yêu thích văn học, lên cấp hai đã bắt đầu tập tành viết lách. Nhưng mãi đến năm 2006 khi đã công tác trong ngành công an 3 năm, anh mới cho ra đời tác phẩm trinh thám đầu tay: Độc giả thứ 7. Lôi Mễ cho biết đó là kết quả của những tháng ngày miệt mài tiếp xúc với những vụ án hình

sự có thật. Lúc ấy, tại trường
công an, hàng ngày Lôi Mễ và
đồng nghiệp liên tục tiếp cận
với vụ án, đối tượng hình sự.
Phạm vi công việc, bàn luận
đều là án và án, ảnh hưởng tư
tưởng và hành động. Nhưng tác
phẩm làm cho Lôi Mễ thành
danh là Chân dung tâm lý tội
phạm (2007) với những chi
tiết, tình tiết hấp dẫn đến
nghẹt thở: Một tên sát thủ có
sở thích uống hỗn hợp máu của
nạn nhân với sữa tươi, hắn
mang căn bệnh đặc biệt hay là
con ma cà rồng hút máu bất tử
nghìn
năm
trong
truyền
thuyết? Trong thành phố C liên
tiếp xảy ra 4 vụ cưỡng hiếp giết
người nạn nhân đều là những
cô gái trí thức từ 25 - 35 tuổi,

đây rốt cuộc là giết người để trả thù hay đơn giản chỉ là cưỡng dâm? Một nghiên cứu sinh có học lực và đạo đức loại tốt, bỗng dưng giống như phát điên tấn công người bạn thân của mình, cậu ta bị thôi miên hay là giết người diệt khẩu theo kế hoạch dự tính đã lâu? Theo Lôi Mễ, phạm tội là một hình thức biểu đạt cực đoan của tình cảm con người. Bất cứ một vụ án hình sự nào xảy ra cũng không phải là một cá thể tồn tại độc lập mà phía sau nó là cả những chuyện muôn màu muôn vẻ. Lôi Mễ muốn dùng phương thức "chữ nghĩa" để chỉnh lý những vụ án ấy, nhằm cho nhiều người nhìn nhận lại một cách mới hơn cái hiện tượng xã hội xưa cũ là phạm tội.

*

**

Mục Lục:

Mở Đầu - Ngày nhà giáo

Chương 01 - Cô nhi viện

Chương 02 - Gặp lại

Chương 03 - Thương xót

Chương 04 - Nhà thiên sứ

Chương 05 - Cố sự của La

Gia Hải

Chương 06 - Phương hướng

Chương 07 - Thẩm phán

Chương 08 - Mê cung ngầm

Chương 09 - Vượt ngục

Chương 10 - Trùng hợp

Chương 11 - Giáo hóa trường

Chương 12 - Vết tích

Chương 13 - Cố sự của cô Q

Chương 14 - Diễn xuất đau

thương (1)

Chương 15 - Diễn xuất đau

thương (2)

Chương 16 - Nghi thức

Chương 17 - Tái hiện tai nạn

xeChương 18 - Mất phương

hướng cùng chứng minh

Chương 19 - Đứa trẻ đáng

thương

Chương 20 - Công cụ

Chương 21 - Hồi ức

Chương 22 - Cố sự của J tiên

sinh

Chương 23 - Hắn và "nàng"

Chương 24 - Vãn hồi

Chương 25 - Mất chốn vui

chơi

Chương 26 - Theo dõi

Chương 27 - Cố sự của H tiên

sinh

Chương 28 - Thí nghiệm

Chương 29 - Thiên sứ gãy

cánh

Chương 30 – Súng

Chương 31 - Người quyên

tặng

Chương

32

-

Mô

hình

Skinner

Chương 33 - Cái gọi là vận

mệnh

Chương 34 - Tuyệt lộ

Chương 35 - Kế trong kế

Chương 36 - Cát bụi trở về

với cát bụi (kết cuộc 1)

Chương 37 - Cát bụi trở về

với cát bụi (kết cuộc 2)

*

**

Mở Đầu - Ngày nhà

giáo

Buổi chiều thành phố vẫn

như cũ sương mù mênh mông.

Không trung tựa hồ nổi lơ lửng

những hạt nhỏ không rõ tính

chất, nhẹ nhàng di động,

nhưng rất có chất cảm. Đem

thành phố phân cách đến tan

tác trên quốc lộ, đoàn xe tựa

như cơn lũ sắt thép chậm rãi đi

về phía trước, phảng phất cũng

bị không khí nặng nề này ép tới
không chịu nổi gánh nặng.
Thành phố đang bị ô nhiễm
nặng bởi nền công nghiệp này
đang bày biện ra thời gian uể
oải nhất trong ngày.
Lúc này, trong dòng lũ một
giọt nước lệch hướng khỏi quỹ
đạo vốn có, dọc theo cầu vượt
đột ngột chuyển nhanh xuống.
Sau khi xuyên qua ngã tư
đường đan chéo phức tạp như
mạng nhện, dừng trước một tòa
kiến trúc 3 tầng kiểu xưa.
Cửa xe có viết "Đài truyền
hình thành phố C nhóm chuyên
mục 'Giấc Mộng Viên Mãn'"
thình lình mở ra, vài người
nhảy khỏi xe tải, động tác lưu
loát bận rộn.
Một khuôn mặt thiếu nữ
xinh đẹp trẻ tuổi vừa lấy tay bó
lại tóc, vừa hỏi tài xế: "Là nơi
này không sai chứ?" Sau khi

nhận được câu trả lời chắc
chắn, lại xoay đầu hỏi đạo diễn
Bá: "Cùng cô giáo Tần hẹn lúc
mấy giờ?"
"2h." Đạo diễn Bá lật xem
kế hoạch ghi hình trong tay,
"Bà ấy nói phải thu dọn phòng
ở trước một chút, để tránh lộn
xộn khó nhìn."
Cô gái nhìn đồng hồ đeo tay,
"Ừm, gần đến giờ rồi. A, Tiểu
La đâu?" Nàng nhìn quanh
khắp nơi, sau đó đi đến trước
xe, gõ gõ cửa kính.
"Xuống nào, cậu còn thất
thần để làm chi?"
Một thanh niên sắc mặt u
ám ngồi trong xe, chăm chú
nhìn tòa kiến trúc ba tầng trước
mặt. Nghe thấy tiếng gọi của cô
gái, y hít sâu một hơi, cầm một
bó cúc vàng đặt trên chỗ ngồi
phía sau lên bước xuống trước
xe tải.

Cô gái đã nắm microphone ở
trước tòa nhà bày xong tư thế,
miệng lầm bầm lải nhải chuẩn
bị lời thoại. Trông thấy Tiểu la
vẫn đứng bất động tại chỗ,
nàng sốt ruột vẫy tay ra hiệu
cho y đứng bên cạnh mình.
Đạo diễn Bá sau khi ra hiệu
bắt đầu ghi hình, trên mặt cô
gái nhanh chóng xuất hiện nụ
cười chuyên nghiệp.
"Các bạn xem đài, tôi là
người chủ trì của nhóm chuyên
mục "Giấc Mộng Viên Mãn"
Quan Lệ. Chúng tôi hiện tại
đang đứng ngay dưới nhà chủ
nhiệm thời trung học của Tiểu
La -- Cô giáo Tần. Qua một hồi,
chúng tôi sẽ mang theo Tiểu la
đến thăm hỏi cô giáo Tần mà
cậu ấy vẫn luôn muốn gặp."
Nàng đem microphone đưa tới
trước mặt Tiểu La, "Tiểu La,
hôm nay là ngày nhà giáo,

trong ngày đặc biệt như vậy,
cậu sắp được gặp lại vị ân sư
từng thay đổi vận mệnh của
cậu, xin hỏi cậu hiện tại có kích
động không?"
Tiểu La diện vô biểu tình
nhìn chằm chằm ống kính, sau
hồi lâu mới từ kẽ răng phun ra
hai chữ: "Kích động."
Quan Lệ đối với biểu hiện
của Tiểu La rất không hài lòng,
nhưng trên mặt vẫn là một mực
tươi cười: "Ôi ôi, bạn học Tiểu
La đại khái là quá kích động
rồi. Sắp nhìn thấy ân sư nhiều
năm không gặp, tôi nghĩ vô
luận là ai đều không thể dùng
từ ngữ để diễn tả loại tâm tình
này. Tốt lắm, xin mời các bạn
khán giả đi theo ống kính của
chúng tôi, cùng đến thăm hỏi vị
giáo viên tốt bụng đáng yêu
đáng kính này nhé."
Theo một tiếng "dừng" của

đạo diễn Bá, nụ cười trên mặt
Quan Lệ cũng vô tung vô ảnh
(không còn chút tung tích),
nàng cau mày nói với Tiểu La:
"Tiểu La, diễn xuất của cậu ban
nãy quá cứng nhắc, cậu phải
biểu hiện loại tâm tình không
thể chờ đợi, hưng phấn vô
cùng. Đừng khẩn trương, thả
lỏng chút."
Tiểu La không đáp lời, toàn
thân cứng còng cầm bó hoa kia,
vẫn không nhúc nhích nhìn
chằm chằm trên lầu.
"Còn hoa này nữa, cúc vàng.
. . . . ." Quan Lệ bĩu môi, "Quên
đi, hiện tại cũng chẳng còn thời
gian để thay đổi."
Nàng vẫy vẫy tay, "Tốt lắm,
lên lầu thôi."
Xuyên qua hành lang chật
hẹp, cáu bẩn, đoàn người đứng
trước một cánh cửa sắt bên trái
tầng 3. Đạo diễn Bá tỏ ý muốn

quay một cảnh một nhóm vào
cửa. Sau khi hết thảy chuẩn bị
xong xuôi, trên mặt Quan Lệ lại
khôi phục dáng tươi cười, đưa
tay gõ cửa, máy quay cũng
theo đó bắt đầu vận hành.
"Ai đó?" Một giọng nữ già
nua từ bên kia cánh cửa vang
lên.
"Chúng tôi là người của đài
truyền hình, xin hỏi cô giáo
Tần có nhà không?"
Cửa mở. Một người đàn bà
gầy còm xuất hiện bên cạnh
cửa, nụ cười trên mặt hiện ra
có chút cứng ngắc, dư quang
nơi khóe mắt thỉnh thoảng liếc
trộm ống kính.
"Mời vào, mời vào."
Đây là một căn hộ hai phòng
kiểu xưa, đồ vật bên trong mặc
dù cũ, nhưng đều xếp đặt chỉnh
chỉnh tề tề. Tất cả mọi người
đứng trong phòng khách, phòng

khách vốn chật hẹp không chịu
nổi nay càng lộ vẻ chen chúc.
Cô giáo Tần nhìn thấy vẻ mặt
tươi cười của Quan Lệ và hồng
quang chớp động của máy
quay, trong lúc nhất thời có
chút luống cuống.
Quan Lệ kéo một tay của cô
giáo Tần, thanh âm vui vẻ: "Cô
giáo Tần, trước hết xin chúc cô
một ngày lễ hạnh phúc. Hôm
nay chúng tôi mang đến cho cô
một phần quà đặc biệt cho
ngày lễ --" Nàng hướng một
ngón tay vào trong đám người,
"Chính là một học sinh có lòng
đến thăm cô."
Tiểu La từ phía sau người
quay phim đi ra, trong tay còn
đang cầm bó cúc vàng. Y đứng
trước mặt cô giáo Tần, im lặng
không lên tiếng nhìn cô giáo
Tần từ trên xuống dưới.
Không phải chuyện đầu tiên

là sẽ vui vẻ chạy đến ôm chầm
lấy nhau sao? Quan Lệ dùng
sức trừng mắt Tiểu la, trong tay
làm ra một động tác "Đi lên".
Tiểu la không để ý đến
nàng, hốt nhiên mở miệng hỏi:
"Cô là giáo viên Tần Ngọc Mai?"
Cô giáo Tần bị hành động
của Tiểu La khiến cho mạc
danh kỳ diệu (không hiểu ra
sao cả): "Đúng vậy, cậu. . . . .
."
"Trường THCS dành cho con
em của nhân nhà máy chế tạo
giấy?"
"Đúng vậy, cậu là học sinh
khóa nào?"
Vẻ mặt Tiểu La đột nhiên
trầm tĩnh lại, hắn thậm chí còn
cười cười, "Tôi không phải học
trò của bà. Bà có biết Trầm
Tương không?"
Vùng mày cô giáo Tần nhíu
lại, tựa như đang tận lực tìm

kiếm sâu trong trí nhớ một cái tên đã quên rất lâu, "Trầm Tương . . . . . .Trầm Tương. . . . . ." Bỗng nhiên, sắc mặt bà đại biến, "Cậu. . . . . .Cậu là. . . . . ."

Tiểu La không trả lời, chỉ cầm bó hoa trên tay đưa về phía trước, cô giáo Tần theo bản năng chìa tay đón, không đợi bà đụng tới bó hoa tươi kia, liền trông thấy Tiểu La từ sau bó hoa rút ra một con dao. Ngay sau đó, bà liền cảm thấy một vật lạnh lẽo cắm vào bụng mình.

Chương 01 - Cô nhi viện

Phương Mộc từ trong quầy của ngân hàng tiếp nhận một tờ phiếu, mặt trên rõ ràng ghi 800 nguyên đã chuyển vào tài khoản kia. Phương Mộc xem lướt qua một chút, tiện tay đem

nó xé tan thành từng mảnh,
ném vào thùng rác.
Ra khỏi cổng ngân hàng,
Phương Mộc nhìn đồng hồ đeo
tay, đã gần 3h. Cậu do dự một
chút, quyết định không trở về
văn phòng. Thà ngồi trước bàn
làm việc uống trà đến 5h,
không bằng ở bên ngoài đi dạo
loanh quanh.
Lên xe, Phương Mộc mới
phát hiện bỗng nhiên dư ra đến
2 tiếng làm cho mình có chút
mờ mịt, nên đi nơi nào đây?
Cậu khoác tay lên vô lăng, tầm
mắt hướng về dãy nhà cao tầng
mọc san sát nơi xa. Những kiến
trúc cứng lạnh, màu sắc ám ách
kia giờ phút này trong mảng
sương mù xám dính đặc như ẩn
như hiện, bầu trời có vẻ thấp
hơn so với ngày trước, tựa hồ
đang chậm rãi nghiền ép nước
của thành phố này chẳng còn

thừa lại bao nhiêu.

Không vì lý do gì, Phương Mộc nhớ tới một loại trái cây nào đó, ngọt ngào, tươi đẹp, lại yếu ớt dễ vỡ. Cậu thu hồi tầm mắt, khởi động xe hơi.

Nửa giờ sau, chiếc xe đứng bên một con đường nhỏ ngoại thành. Phương Mộc nhảy xuống xe, đi đến trước một viện lạc ven đường.

Đây là một viện lạc chiếm diện tích 800 thước vuông, xuyên thấu qua hàng rào sắt, có thể trông thấy một tòa nhà hai tầng sừng sững giữa sân. trong viện được cẩn thận phân cách thành vài khu vực, đối diện tòa nhà là một mảng đất trống, đặt hai cái xích đu và vài băng ghế dài. Vài đứa nhỏ 5, 6 tuổi đang rượt đuổi nhau, chạy băng băng. Một người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi ôm một

đứa nhỏ chỉ lớn được mấy
tháng, một bên phơi nắng của
vầng thái dương chẳng hề tồn
tại, một bên lo lắng đề phòng
nhìn mấy đứa nhỏ chạy qua
chạy lại quanh chân nàng.
Hai bên bãi đất trống là
vườn rau và vườn hoa được
phân chỉnh tề. Lá xanh phối với
hoa tươi và trái cây, tạo ra thần
sắc tràn trề sức sống. Cho dù
dưới sắc trời ảm đạm này, vẫn
khiến người ta cảm thấy vui
sướng tự đáy lòng. Phương Mộc
vịn tay vào hàng rào, trên mặt
không nhịn được lộ ra nụ cười
tủm tỉm.
Trong dư quang khóe mắt
đột nhiên xuất hiện một thân
ảnh nho nhỏ. Phương Mộc quay
đầu, trông thấy một đứa nhỏ
khoảng 10 tuổi đang dùng tư
thế giống cậu như đúc, tay vịn
hàng rào hướng vào trong nhìn

quanh.

Đứa nhỏ chú ý đến Phương Mộc đang quan sát nó, cũng quay đầu lại. Đó là một bé trai, tóc có chút xoăn, màu da trên mặt trắng nõn, nhưng bẩn đến lợi hại. Quần áo đồng phục trên người lôi thôi lết thết, một cái cặp sách thật to xiêu xiêu vẹo vẹo khoác trên vai. Phương Mộc hướng nó thân thiện cười cười,

"Tan học rồi?"

Cậu bé lúng túng né tránh tầm mắt của Phương Mộc, một lát sau, lại len lén ngắm Phương Mộc. Phương Mộc cảm thấy buồn cười, dứt khoát quay sang chăm chăm chú chú nhìn nó. Cậu bé có vẻ càng thêm luống cuống, nó đỏ mặt

nghiêng đầu đi, trên chóp mũi
nho nhỏ bắt đầu chảy mồ hôi.
Dáng vẻ cậu bé khẩn trương
khiến Phương Mộc cảm thấy
thân thiết, cậu quyết định trêu
đùa đứa bé này. Phương Mộc
quét mắt nhìn cặp sách của nó,
hốt nhiên làm mặt nghiêm túc
quát: "Hạ Kinh, bài tập của con
làm xong chưa?"
Cậu bé lắp bắp kinh hãi, nó
lui ra phía sau từng bước một,
từ trên xuống dưới đánh giá
Phương Mộc, trong mắt tràn
đầy nghi vấn, "Chú. . . . . .Làm
sao chú biết. . . . . ."
Phương Mộc nở nụ cười,
"Chú đương nhiên biết."
Cậu bé vẻ mặt kinh sợ nhìn
Phương Mộc, chợt bừng tỉnh đại
ngộ từ trên vai tháo xuống cặp
sách, bên sườn cặp dùng bút
đen viết hai chữ "Hạ Kinh".
"Hóa ra chú thấy cái này

rồi." Cậu bé nhếch môi nở nụ cười, thế nhưng, nụ cười kia lại tựa như một đứa trẻ trêu ghẹo bạn mình, "Kỳ thật con không phải Hạ Kinh."

Nói xong, cậu bé liền quay người lại, chạy mất.

Phương Mộc sửng sốt, vừa muốn mở miệng, chợt nghe thấy phía sau có người gọi cậu.

"Cảnh sát Phương, cậu đã đến rồi?"

Phương Mộc xoay người lại, là người phụ nữ trung niên ôm đứa nhỏ kia, nàng hướng cậu bé vừa biến mất nhìn nhìn, "Thế nào, cậu quen đứa bé kia?"

"Hửm?" Phương Mộc rất giật mình, "Chị Triệu, đứa bé kia không phải ở đây sao?"

Chị Triệu lắc đầu, "Không phải. Cũng không biết là con nhà ai, không có việc gì ra chỗ

chúng ta dạo loanh quanh,
cũng không tiến vào, cứ đứng
bên ngoài nhìn. Tôi vừa ra
ngoài chào hỏi nó, thằng nhóc
lại bỏ chạy."
"A." Phương Mộc như có điều
suy nghĩ gật đầu, "Thầy Chu có
ở đây không?"
"Có." Chị Triệu chỉ tay về
phía sau sân nhỏ, "Đang làm
việc trong vườn rau đấy, chị đi
gọi nhé?"
"Không cần." Phương Mộc
vội nói: "Em đi là được."
Một ông già tóc hoa râm xắn
ống quần, ngồi xổm trong vườn
rau bận rộn, hai tay dính đầy
bùn đất. Nghe thấy tiếng bước
chân, ông ngẩng đầu lên, lập
tức ý cười nhè nhẹ hiện trên
gương mặt.
"Cậu đã đến rồi?"
"Dạ,
chào

thầy

Chu."

Phương Mộc ngồi xổm bên cạnh

ông, "Bận gì đó?"

"Ôi ôi, xới đất cho quả mơ."

"Đây là mơ gì?"

"Thảo mai. Loại tự nhiên,

hương vị không giống nhau.

Cậu lần trước không phải cũng

thử qua sao, không tồi chứ?"

Miệng Phương Mộc lập tức

nổi lên một trận mùi vị chua

ngọt, cậu nuốt nước miếng một

cái, "Cũng được, nhưng hơi

chua một tý."

"Hahaha." Thầy Chu cười ha

hả, "Cậu ăn được là tốt rồi. Mấy

đứa nhóc thỏ con này, không

kịp đợi chín đã hái xuống."

Ông gắng sức đứng lên, nhìn

ra được bởi vì ngồi xổm thời

gian dài, chân có chút tê dại.

Phương Mộc vội vàng đỡ lấy

ông.

"Ái chà, không sao. Trên tay tôi đầy bùn, đừng làm dơ y phục của cậu."

Phương Mộc không buông tay, vẫn cứ đỡ ông ngồi trên băng ghế xi măng. Thầy Chu duỗi thẳng hai chân, tay phải ở trên đùi không ngừng xoa nắn, phát ra một trận rên rỉ ai ai nha nha.

"Thầy Chu, chân khó chịu?"

"Khi cải cách văn hóa nơi này chịu qua vết thương do súng, thời tiết biến đổi sẽ đau nhức. A, cám ơn." Thầy Chu tiếp nhận điếu thuốc Phương Mộc chuyển tới, châm lửa hít sâu một hơi, mỹ mãn phun ra.

Phương Mộc cũng châm một điếu thuốc, vừa hút vừa nhìn bọn nhỏ trên bãi đất trống chẳng biết mệt mỏi mà chạy nhảy, truy đuổi.

"Xế chiều hôm nay không đi

làm hả?" Thầy Chu hỏi.

"A, đi ngân hàng chuyển tiền cho mọi người ở đây. Dù sao trở về cũng không có chuyện gì làm, cứ tới đây nhìn xem."

"Ừ." Thầy Chu ném đầu lọc xuống, xoay đầu lại rất nghiêm túc nói với Phương Mộc: "Tôi thay Nhã Phàm cảm ơn cậu."

"Việc nên làm thôi mà, thầy Chu." Phương Mộc vội nói, "Một mình thầy mở cô nhi viện lớn như vậy, cũng đủ khó dễ thầy rồi."

Thầy Chu cười cười, lại hỏi: "Hay là muốn thay cậu giữ bí mật?"

"Đúng." Phương Mộc gật đầu, "Mãi cho đến khi cô bé học xong, tìm được công việc mới thôi. Tôi hiện tại tiền lương không cao, mỗi tháng tạm thời chỉ có thể xuất ra ngần này.

Nhưng nếu Nhã Phàm cần tiền,
thầy có thể cho tôi biết bất cứ
lúc nào."
"Tôi có thể biết. . . . . ."
Thầy Chu thoáng cân nhắc từ
ngữ, "Cậu vì sao muốn giúp đỡ
Liêu Nhã Phàm? Vì sao chỉ
riêng cô bé?"
Phương Mộc nhìn chằm
chằm khói thuốc lượn lờ trước
mắt, sau một hồi lâu, cậu cúi
đầu, "Xin lỗi, thầy Chu."
"Ôi ôi, không sao cả." Thầy
Chu vỗ vỗ bờ vai cậu, "Mỗi
người đều có chuyện bí mật của
riêng mình. Cậu giúp đỡ Liêu
Nhã Phàm, chung quy cũng
không xuất phát từ dụng ý xấu.
Ôi ôi, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo
đến."
Cậu vừa nhìn về phía cửa,
một cô bé đeo cặp sách đang đi
tới. Phương Mộc có chút bối rối,
đứng dậy muốn đi, lại bị thầy

Chu đè xuống, "Cô bé chưa
từng gặp cậu, sợ cái gì?"
Ông hướng cô gái vẫy tay,
"Liêu Nhã Phàm!"
Liêu Nhã Phàm giống như bị
giật mình đột ngột dừng bước,
thấy rõ là thầy Chu gọi nàng,
mới ngoan ngoãn đi tới.
"Chào ông Chu." Liêu Nhã
Phàm hơi cúi đầu hướng thầy
Chu, rồi đưa ánh mắt ném về
phía Phương Mộc, không biết
xưng hô thế nào, nên chỉ
hướng cậu gật đầu. Phương Mộc
nheo mắt, thoáng gật đầu.
"Tan học rồi?" Thầy Chu cười
meo meo quan sát Liêu Nhã
Phàm, "Bài tập đã làm xong
chưa?"
"Đã làm xong ở trường rồi."
Liêu Nhã Phàm thẳng tắp đứng
trước mặt thầy Chu, một tay
hết lần này đến lần khác vuốt
ve quai cặp.

"Ừ, ngoan. Buổi tối nhớ giúp đám Tiểu Dũng lầu một học bù số học một chút. A, đúng rồi, thích cặp sách mới không?"

Trên mặt Liêu Nhã Phàm lộ ra nụ cười ngượng ngùng,

"Thích."

"Haha, vậy là tốt rồi. Mau trở về nghỉ ngơi đi."

Liêu Nhã Phàm đỏ mặt đáp ứng, xoay người nhanh nhẹn chạy mất. Nhưng nàng cũng không như lời dặn của thầy Chu trở về nghỉ ngơi, 5 phút sau, Liêu Nhã Phàm đem đến một thau nhôm lớn đựng đầy khoai tây bưng vào trong sân, một cái lại một cái gọt vỏ.

Tính ra, Liêu Nhã Phàm hẳn là đã 16 tuổi. Ngũ quan của nàng giống mẹ như hai giọt nước, không cần cẩn thận phân biệt, Phương Mộc có thể từ dung mạo nàng nhận ra bộ

dáng năm đó của Tôn Mai.

Chẳng qua vẻ mặt của nàng trầm tĩnh lạnh nhạt, mang theo đau buồn hiếm có trên mặt những cô gái đồng tuổi. Thời điểm những cô gái khác ở trong nhà ăn vặt, xem tivi, lên mạng nói chuyện phiếm, nàng ôm một thau khoai tây chuẩn bị cơm chiều cho hơn chục người.

Từ động tác thuần thục của nàng mà nhìn, Liêu Nhã Phàm thường xuyên tham dự loại lao động nặng nhọc này. Nghĩ đến đây, trong ngực Phương Mộc có chút đau đớn. Dù sao, cậu cùng việc tuổi thơ của Liêu Nhã Phàm bị cướp đoạt có liên quan.

Có đôi lúc, động tác của Liêu Nhã Phàm sẽ chợt dừng lại, cứ như vậy cầm dao nhỏ và khoai tây, ngơ ngác nhìn chằm chằm về phía trước vài thước, sau vài giây, lại vùi đầu ra sức gọt vỏ.

Sau đó lần nữa ngây người. Lúc ngẫu nhiên ngẩng đầu, sẽ gặp phải ánh mắt Phương Mộc nhìn chằm chằm mình. Phương Mộc cười cười với nàng, Liêu Nhã Phàm cũng không đáp lại, mà tâm hoảng ý loạn cúi đầu.

Tan học bọn nhỏ lục tục trở về cô nhi viện, trong viện dần dần trở nên náo nhiệt, bọn nhỏ đủ loại tuổi tác, khỏe mạnh, tàn tật ở trong sân chạy tới chạy lui, lớn tiếng ồn ào. Có đứa cao giọng đàm luận những chuyện xảy ra trong trường, có đứa truy đòi kẹo ban ngày bị cướp đi, còn có đứa nước mũi chảy lòng thòng ngồi xổm dưới chân tường cười ngây ngô.

Liêu Nhã Phàm đã gọt xong toàn bộ khoai tây, bưng thau khoai tây đi vào nhà nhỏ. Mà ống khói của mái nhà, đang bốc lên khói đen càng ngày càng

đậm. Rất nhanh, trong viện bắt đầu lan tỏa mùi hương của khoai tây hầm cải trắng. Thầy Chu vỗ vỗ bùn trên tay, "Tiểu Phương, lưu lại ăn cơm đi, tuy rằng đơn giản, nhưng cũng rất có mùi vị."

Phương Mộc lắc đầu, cậu không thể tưởng tượng được chuyện phải ngồi cùng bàn ăn với Liêu Nhã Phàm có bao nhiêu xấu hổ. Nàng tuy rằng hoàn toàn không biết bộ dáng của người mẹ nàng hai lần cứu thế nào, cũng không nhớ rõ thời điểm nàng như cô công chúa đứng trong hành lang khu ký túc xá nam sinh 2, bên cạnh có một nam sinh nào đó hững hờ đi qua, thế nhưng Phương Mộc vẫn không cách nào thuyết phục bản thân lấy tâm tính của một người tài trợ để đối mặt với cô bé này.

Đang lúc cậu đang tìm cách khéo léo từ chối, di động rất hợp thời mà vang lên.

"Phương Mộc, cậu đang ở đâu?" Thanh âm của Biên Bình rất cấp bách.

"Bên ngoài. Làm sao vậy?"

"Trong vòng 15 phút chạy đến khu ký túc xá nhà máy chế tạo giấy Khoan Điền ngay!"

Phương Mộc vừa định hỏi chút tình huống cụ thể, điện thoại đã ngắt. Cậu không dám trì hoãn, sau khi vội vàng cáo biệt thầy Chu, liền nhảy lên xe jeep, đặt còi cảnh sát, phóng nhanh đi.

Khu Khoan Điền vốn là khu phố cổ, từng là nơi tập trung của các xí nghiệp công nghiệp nặng. Trước khi ý thức bảo vệ môi trường trong thành phố còn chưa thịnh hành, nơi này từng là một khu phồn thịnh.

Theo sự khuếch trương không ngừng của đô thị, công xưởng dời ra, khu Khoan Điền từ từ trở thành góc xó xỉnh bị mức độ cao của nền văn minh đô thị quên lãng. Khắp nơi có thể thấy nhà trệt và nhà nhỏ ba tầng đã có vẻ không hợp với thành thị. Nhưng vô luận khu phố mới hay khu phố cổ, lòng hiếu kỳ của mọi người đều như nhau.

Giờ phút này, một trước một tòa nhà 3 tầng kiểu cũ đã bị người vây xem đến nước cũng không ngấm qua được. Thêm vào đó xung quanh xe cảnh sát đậu tứ tung, muốn lái xe đến gần thật sự rất khó. Phương Mộc đem xe dừng ở một nơi rất xa, chầm chậm chạy qua.

Trước tòa nhà bị dây cảnh giới vây quanh một mảnh đất trống, mọi người hoặc mặc

thường phục, hoặc cảnh phục
trên bãi đất trống không ngừng
bận bịu, vẻ mặt ngưng trọng.
Phương Mộc đem huy hiệu cảnh
sát đặt trước ngực, vén lên dây
cảnh giới chui vào trong. Biên
Bình đang ở cùng một cảnh sát
mặc đồng phục của lực lượng
vũ trang nói chuyện, trông
thấy Phương Mộc, vẫy tay ra
hiệu cho cậu sang đó.
"Đây là cảnh sát Phương
trong nhóm tôi," Biên bình giới
thiệu hai người, "Đây là cảnh
sát Đoạn của chi đội đặc vụ."
Phương Mộc hướng cảnh sát
Đoạn vươn tay, cảm thấy tay
của đối phương thô ráp, cường
ngạnh, rất có lực độ.
"Tôi đơn giản giới thiệu qua
tình tiết vụ án," Biên Bình chỉa
chỉa lầu ba, "Xế chiều hôm nay,
đài truyền hình thành phố
mang theo một gã khán giả đến

phòng 301 lầu 3 quay chương
trình. Tên khán giả này tự xưng
là La Gia Hải, nghe đâu muốn
hôm nay -- Cũng chính là ngày
nhà giáo -- Thăm hỏi giáo viên
của mình. Kết quả y sau khi
tiến vào liền động dao đâm
giáo viên của mình, người nữ
này trước mắt thương thế
không rõ, bất quá căn cứ nhân
chứng nhìn thấy tận mắt tại
hiện trường miêu tả, phỏng
chừng còn có một bé gái,
khoảng 9 tuổi, bước đầu suy
đoán rằng đã bị bắt cóc -- đó
cũng là nguyên nhân trì trệ
chưa triển khai tấn công."
Lúc này, một cảnh sát cầm
loa công suất lớn bắt đầu kêu
gọi đầu hàng: "Phần tử phạm
tội trong phòng nghe rõ, ngươi
đã bị bao vây, buông hung khí
xuống, thả con tin, lập tức đầu
hàng, đây là lối thoát duy nhất

của ngươi. Ta nhắc lại một lần nữa. . . . . ."

Phương Mộc nhìn trên lầu, cửa sổ đóng chặt, không có bất luận phản ứng gì.

"Tên cướp yêu cầu gì sao?" Phương Mộc hỏi Biên Bình.

"Không có, yêu cầu gì cũng chưa nói. Cho nên chúng tôi dự định phát một người lên cùng y nói chuyện, phải làm rõ ràng mục đích của y, đồng thời tìm kiếm cơ hội chế ngự y." Biên Bình nhìn Phương Mộc, "Tôi định phái cậu đi."

Phương Mộc thoáng ngây ngẩn cả người, đột nhiên cảm thấy miệng rất khô, cậu thẳng tắp nhìn Biên Bình vài giây, "Tôi?"

"Đúng." Biên Bình trả lời ngắn gọn, nhưng rất kiên quyết.

Phương Mộc chuyển mắt đến

cảnh sát Đoạn bên cạnh hắn, tựa hồ muốn từ trên người anh ta nhận được câu trả lời xác đáng. Thế nhưng vẻ mặt của cảnh sát Đoạn giống như mê hoặc, còn kèm theo một tia không tín nhiệm.

Biên Bình cũng đã nhận ra cảnh sát Đoạn kinh ngạc, quay đầu nói với anh: "Lão Đoàn, đây là chàng trai giỏi nhất trong nhóm của tôi." Hắn hướng Phương Mộc phất tay, "Đi thôi, qua bên kia chuẩn bị một chút."

Phương Mộc giống như một con rối bị dẫn đến trước trạm xe chỉ huy, một nữ cảnh sát tay chân lanh lẹ đem tai nghe vô tuyến gắn trên người cậu, một cảnh sát khác xắn ống quần cậu lên, quấn bao súng trên mắt cá chân của cậu. Phương Mộc mờ mịt luống cuống mà

tùy ý bọn họ bố trí, tầm mắt rơi vào người Biên Bình cách đó không xa. Hắn đang cùng cảnh sát Đoạn nói gì đó, cảnh sát Đoạn cau mày, không ngừng gật đầu, chờ đến khi anh ngoảnh đầu lại nhìn Phương Mộc, trong ánh mắt đã có vài phần kỳ vọng.

"Chuẩn bị thế nào rồi?" Hắn hỏi các cảnh sát bận rộn bên cạnh Phương Mộc, nhận được câu trả lời rõ ràng, cảnh sát Đoạn từ bên hông rút ra một khẩu súng lục kiểu 64.

"Cần dùng không?"

Phương Mộc gật đầu, tiếp nhận súng lục, động tác thuần thục mở chốt an toàn, kéo bộ ống, sau khi nạp đạn, cắm vào trong bao súng trên cổ chân.

Biên Bình cũng vừa đi tới, sau khi cao thấp đánh giá Phương Mộc, nói: "Hiện tại

chúng tôi nói kế hoạch một
chút. Kế hoạch gồm có ba bước.
Bước 1: cậu tận lực thuyết
phục y đầu hàng; Bước 2: tìm
kiếm cơ hội chế ngự y, nếu thời
cơ cho phép, cậu có thể nổ
súng bắn chết y; Bước 3: trên
tòa nhà trước mặt có tay súng
bắn tỉa mai phục, thế nhưng
không thể khóa y, đoán chừng
y và con tin trốn bên trong
phòng. Nếu cậu cảm thấy
không nắm chắc thuyết phục
hoặc chế ngự được y, hãy nghĩ
biện pháp đưa y đến cửa của
sườn nam căn phòng, khoảng
cách càng gần cửa sổ càng tốt.
Chuyện còn lại giao cho đội đặc
vụ đến xử lý." Biên Bình
thoáng dừng, "Có vấn đề gì
không?"
Phương Mộc nghĩ nghĩ, cảm
thấy trong đầu có một vạn dấu
chấm hỏi, thế nhưng lại không

biết nên hỏi cái nào, liền lắc đầu.

"Tốt, đi thôi." Biên Bình dùng sức nặn nắn bả vai cậu, "Nội dung đàm phán tôi sẽ không dong dài với cậu nữa, tự cậu chú ý."

Phương Mộc gật đầu, hít sâu một hơi, vừa muốn xoay người, cảnh sát Đoạn lại gọi cậu.

Cảnh sát Đoạn ngồi xổm người xuống, rút súng lục của Phương Mộc, rồi trút toàn bộ đạn ra khỏi súng, bày trong lòng bàn tay tinh tế lựa chọn, sau cùng lựa ra ba viên lắp vào băng đạn, tiếp đó kéo ống đẩy lên đạn.

"Ba viên là đủ rồi, thừa đạn cũng vô dụng, vạn nhất gặp đạn lép càng phiền toái. Mặt khác, súng vừa vang lên, người của chúng ta sẽ vọt vào."

Lời của cảnh sát Đoạn tuyệt

không khiến Phương Mộc cảm
thấy kiên định, trái lại, thời
điểm khi cậu đem súng lục chỉ
còn ba viên cắm vào trong bao
súng càng thêm khẩn trương,
mặc dù cậu biết rõ lời cảnh sát
Đoạn cực kỳ có đạo lý, nhưng
vẫn cảm thấy chân có chút
nhũn ra.
Trong hành lang mai phục
hơn chục tên đặc công, cước bộ
Phương Mộc cứng ngắc từ giữa
những thanh niên cường tráng
súng vác vai đạn lên nòng này
băng qua, có thể cảm thấy
những ánh nhìn kinh ngạc bó
buộc trên mặt mình. Quả thật,
cậu thoạt nhìn chẳng hề giống
chuyên gia đàm phán khí định
thần nhàn, hoàn toàn là bộ
dáng của một sinh viên non
nớt.
Năm 2004, thành phố nào
đó phát sinh một vụ bắt cóc con

tin, bởi vì xử lý không thích
đáng, kẻ tình nghi phạm tội
trước khi bị bắn chết đã cắt đứt
động mạch cổ và khí quản của
con tin. Nhìn vào vụ án nó, cơ
quan cảnh sát của các thành
phố khác cũng bắt đầu chú
trọng lập ra dự án có tính đột
phát. Nhưng hiện nay vẫn đang
khuyết thiếu nhân tài đàm
phán chuyên nghiệp. Cho nên,
trường hợp hôm nay chỉ có thể
để người của phòng tâm tý tội
phạm sở cảnh sát đến thử xem.
Cầu thang dưới chân bao
phủ cặn dầu tích nhiều năm,
giẫm lên có chút dính. Trong
hành lang ánh sáng u ám,
Phương Mộc giống như đang đi
ngang qua một cõi mộng mơ hồ
không rõ, trong cảnh tượng
hoàn toàn không chân thực
từng bước một hướng đến
phòng 301. Cậu đứng trước

phiến cửa sắt loang lổ rỉ sét kia
vài giây, trong thời gian này
não cậu hoàn toàn trống rỗng,
không biết nên nói gì, cũng
không biết nên làm gì. Hai đặc
công bên cạnh tay cầm tiểu liên
loại 79 nhìn nhau, động tác
nhỏ này bị dư quang khóe mắt
Phương Mộc tóm được, cậu cảm
thấy có chút xấu hổ, hắng
giọng một cái, thò tay đẩy cửa.
Cửa sắt kèm theo một trận
tiếng ken két chói tai từ từ mở
ra, trước mặt là một phòng
khách hẹp dài, giữa phòng
khách có một phụ nữ nằm sấp,
dưới thân là một bãi máu sớm
đã đông lại. Bên cạnh người
phụ nữ vứt một máy quay, tựa
hồ còn đang chuyển động.
Phương Mộc đứng ở cửa, chậm
rãi đem cửa mở đến mức lớn
nhất, sau khi xác nhận phía
sau cửa không người, cậu thật

cẩn thận tiến về phía trước, đi
đến trước người đàn bà kia,
Phương Mộc ngồi xổm xuống,
một bên quan sát động tĩnh
xung quanh, một bên đặt ngón
tay trên cổ người phụ nữ.
Đầu ngón tay truyền đến
xúc cảm lạnh lẽo và cứng nhắc
không chút rung động khiến
Phương Mộc khẳng định phán
đoán của mình, người phụ nữ
này đã chết. Nếu đã chết, sẽ
không tất yếu phải vì nàng lãng
phí quá nhiều chú ý nữa.
Phương Mộc đứng lên, đảo mắt
xung quanh, mở miệng nói:
"Anh bạn, cậu ở đâu?"
Vừa dứt lời, Phương Mộc
chợt nghe thấy trong cánh cửa
đang đóng chặt phía trước
truyền đến một trận thanh âm
"ô ô", tựa hồ là bị tắc từ trong
miệng vọng lại. Tâm Phương
Mộc lập tức nhấc lên tới cuống

họng: tên cướp và con tin ngay
trong phòng kia.
Phương Mộc định thần,
hướng về phía cửa phòng đóng
chặt cao giọng nói: "Ra ngoài
nói chuyện được chứ, có việc gì
thì thương lượng." Nói xong,
cậu liền nín thở ngưng thần,
gắt gao nhìn chằm chằm cửa
phòng, cùng đợi đối phương đáp
ứng.
Vài giây đồng hồ, có lẽ là vài
phút sau, cửa phòng chậm rãi
mở ra.
Đi ở phía trước chính là một
cô bé hai tay bị trói phía sau
người, nhìn tuổi hẳn là không
quá 10. Tóc cô bé tán loạn,
trên mặt che kín nước mắt, một
đôi mắt do sợ hãi mà trợn tròn
lấp đầy lệ. Thấy thi thể phụ nữ
trên mặt đất, cô bé liều mạng
giãy dụa, bị áo gối nhét trong
miệng phát ra thanh âm ô ô.

Một người nam nhân đứng phía sau bé, một tay ghìm cổ cô bé, tay kia đặt sau lưng cô bé, không thể phán đoán loại hung khí trên tay. Phương Mộc nhìn ra một chút vóc dáng của đối phương, ước chừng khoảng 1.75m, tóc ngắn, thoạt nhìn rất trẻ tuổi. Hai má nam nhân gầy yếu, đôi mắt che kín tơ máu. Phương Mộc vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một đôi mắt cuồng bạo, lo âu, thế nhưng ánh mắt của y bình tĩnh, nhưng không hề sáng bóng, điều này khiến Phương Mộc cảm thấy bất an, bởi vì sau ánh mắt kia là một loại quyết tuyệt muốn chết. Một người, nếu ngay cả chết còn không sợ, vậy không còn gì đáng sợ nữa rồi.

"La Gia Hải?"

La Gia Hải không trả lời, mà nhìn Phương Mộc từ trên xuống

dưới.

Phương Mộc phát hiện La Gia Hải đang quan sát mình, cậu thoáng thẳng thân, giạng hai chân, đồng thời giơ lên hai tay, năm ngón mở ra: "Cậu xem, tôi không mang vũ khí. Nói chuyện được chứ?"

Tầm mắt của La Gia Hải trở lại trên mặt Phương Mộc, sau khi lặng lẽ nhìn vài giây, mở miệng hỏi: "Anh là cảnh sát?"

Phương Mộc buông tay xuống, gật đầu, "Phải"

Vẻ mặt La Gia Hải hơi trầm tĩnh lại, trong ánh mắt tựa hồ có thêm phần tò mò. Phương Mộc đột nhiên minh bạch Biên bình vì sao để cậu đến cùng La Gia Hải đàm phán, người báo án nói La Gia Hải là một sinh viên chưa tốt nghiệp, nếu tìm một cảnh sát lớn tuổi đến cùng y nói, La Gia Hải sẽ cảm thấy

áp lực và không tín nhiệm.
Nhưng Phương Mộc thoạt nhìn
tuổi tương đương La Gia Hải,
đây với một mức độ nào đó có
thể tiêu trừ tâm lý đề phòng
của đối phương.
Mà từ "cảnh sát" này lại
khiến cô bé 9 tuổi đang rơi vào
tuyệt cảnh trông thấy hy vọng
lớn lao, bé liền liều mạng giãy
dụa, nhìn chằm chằm vào mắt
Phương mộc như cầu xin, hàm
ý trong ánh mắt rất rõ ràng:
Cứu cứu con!
Phương Mộc chú ý tới áo sơ
mi màu trắng bị xé rách trên
người cô bé có vết máu đan
xen, anh vội vã nhìn từ trên
xuống dưới cô bé, muốn biết
chắc cô bé có bị thương hay
không và tình trạng thương thế
ra sao. La Gia Hải chú ý tới tầm
mắt Phương Mộc, y chậm rãi lắc
đầu, thấp giọng nói: "Nó không

sao, đó là máu của mẹ nó. Tôi không chạm vào con bé." Y dừng lại một chút, khóe miệng dẫn ra một tia cười khổ, "Nó không có loại mùi vị đó."

Phương Mộc thoáng cái ngây ngẩn cả người. Mùi vị, mùi vị gì?

La Gia Hải không để ý đến vẻ kinh ngạc của Phương Mộc, mà cúi đầu, khẽ thì thầm nói với cô bé: "Đừng giãy nữa, mẹ mày đã chết. Ngươi hiện tại làm gì cho bà cũng đều không còn tác dụng."

Cô bé hoảng sợ quay đầu đi, tựa hồ muốn tránh xa y, đồng thời dùng ánh mắt trưng cầu hướng về phía Phương Mộc.

Phương Mộc gật đầu, "Làm theo lời y nói đi."

Cô bé rốt cuộc ngừng giãy dụa, thế nhưng không ngừng khóc, nước mắt xâu thanh

chuỗi từ trên mặt chảy xuống.

Phương Mộc nhìn cô bé vài giây, ngẩng đầu nói với La Gia Hải: "Tôi có một đề nghị, cậu đem thứ trong miệng con bé lấy ra được chứ?"

La Gia Hải tựa hồ cảm thấy ngoài ý muốn, "Cái gì?"

Phương Mộc chỉa chỉa mũi của mình, "Người ta khi khóc, mũi dính màng sẽ xuất hiện bệnh phù, hình thành nghẹt mũi. Cậu lại bịt miệng con bé. . . . ." Cậu lại chỉa chỉa cô bé do không ngừng khóc thút thít mà sắc mặt đỏ lên, ". . . . .Nó sẽ nghẹt chết."

La Gia Hải cúi đầu nhìn cô bé, vẻ mặt phức tạp, tựa hồ cân nhắc nhiều lần, cuối cùng nói với cô bé: "Tao lấy nó ra, mày không được kêu, được chứ?"

Cô bé liều mạng gật đầu. La Gia Hải đem tay kia từ phía sau

cô bé lấy ra, Phương Mộc thấy được trên tay kia nắm chặt một con dao nhíp loang lổ máu. La Gia Hải dùng tay cầm dao tháo áo gối trên miệng cô bé ra, tay kia ghìm cổ cô bé cũng thoáng buông lỏng.

Trước đó cô bé kỳ thật vẫn dựa vào lực ép của La Gia Hải mới có thể đứng thẳng, hô hấp thình lình thông thuận và thả lỏng lại khiến thân thể bé hoàn toàn xụi lơ. La Gia Hải vội vã chống đỡ hai tay cô bé mới không làm bé tuột xuống trên mặt đất, mà lúc này, dao nhíp vẫn luôn đỉnh sau lưng cô bé cũng rời khỏi thân thể em.

Ống nghe vô tuyến trong lỗ tai Phương Mộc đột nhiên truyền đến thanh âm rõ ràng của cảnh sát Đoạn: "Người anh em, động thủ!"

Mệnh lệnh bất thình lình

khiến đại não Phương Mộc
trong nháy mắt hỗn loạn: Xông
lên đoạt dao? Hay rút súng trực
tiếp bắn chết y? Thời điểm do
dự, La Gia Hải đã nâng cô bé
dậy, dao nhỏ cũng lần nữa chỉa
vào trên cổ bé.
"Chết tiệt!" Trong tai nghe,
cảnh sát Đoạn ảo não mắng.
Phương Mộc cũng không
cảm thấy hối hận, trái lại, cậu
rất may mắn mình vừa rồi
không tùy tiện hành động. La
Gia Hải chịu nghe đề nghị của
mình, như vậy thuyết phục y
đầu hàng cũng rất khả thi.
Nghĩ vậy, trong lòng Phương
Mộc cảm thấy thoải mái hơn.
Cậu hướng La Gia Hải cười
cười: "Cám ơn. Nói chuyện nhé,
cậu có yêu cầu gì?"
"Yêu cầu?" La Gia Hải tựa hồ
đối với vấn đề này chưa từng
chuẩn bị, y sửng sốt vài giây,

lắc đầu: "Tôi không có yêu cầu gì."

Câu trả lời này cũng ngoài dự kiến của Phương Mộc, cuộc đàm phán của hai người do khuyết thiếu lợi thế tựa hồ đã vô pháp tiến hành tiếp. Phương Mộc nghĩ nghĩ, quyết định mạo hiểm một chút.

"Vậy, hiện tại theo tôi ra ngoài được chứ" Phương Mộc tận lực làm ra vẻ thờ ơ, hỏi dò.

La Gia Hải nhìn chằm chằm Phương Mộc vài giây, nhãn thần dần dần mê ly, "Ra ngoài?"

Y hơi cúi đầu, tầm mắt mờ mịt đảo qua xung quanh, "Cứ như vậy kết thúc sao?"

Phương Mộc quyết định tiếp tục mạo hiểm thêm lần nữa, "Triệt để chấm dứt phiền toái này, không tốt sao?"

La Gia Hải bỗng nở nụ cười, "Chấm dứt? Làm sao chấm

dứt?" Y dừng một chút, "Chính là tôi đi tìm cái chết, đúng không?"

Tâm Phương Mộc đột nhiên bóp chặt. Trong đàm phán kiêng kỵ nhất là để đối phương nảy sinh loại tâm lý vò đã mẻ lại sứt này, đây rất có khả năng dẫn đến kẻ cướp được ăn cả ngã về không, cùng con tin đồng quy vu tận (cùng nhau chết).

"Không hẳn. Cậu nghĩ nhiều rồi."

La Gia Hải cười khổ lắc đầu, "Tôi từng học qua chút luật. Anh họ gì?"

Phương Mộc bị hỏi bất ngờ không kịp đề phòng, "Cái gì?"

"Anh có lẽ là người cuối cùng theo tôi nói chuyện, tôi dù sao cũng phải biết làm thế nào để xưng hô với anh chứ."

"A, tôi họ Phương." Sắc mặt

của Phương Mộc bình tĩnh,
nhưng trong lòng bàn tay đã
dần đổ mồ hôi, lời La Gia Hải
nói đã lộ ra quyết tâm muốn
chết của y, phải nghĩ biện pháp
khiến y bình tĩnh trở lại, để y
cảm thấy sự tình còn có đường
sống quay về.
"Cảnh sát Phương, anh có lẽ
không mang vũ khí, thế nhưng
tôi biết ngay tại địa phương nào
đó gần đây, khẳng định có một
khẩu súng bắn tỉa đang ngắm
chuẩn đầu tôi. Có lẽ giây tiếp
theo, não tôi sẽ văng tung tóe.
Nhưng mà tôi muốn cho anh
biết, tôi không phải người xấu.
Quả thật, tôi đã giết người. Đó
là bà ấy đáng chết. Nhưng tôi
không hại cô bé này, nó cũng
không có loại mùi vị đó. Tôi hy
vọng điểm này có thể chứng
minh: Tôi không tính là kẻ
xấu."

Mùi vị. Y lần thứ hai nhắc tới mùi vị.

Phương Mộc nhìn đôi mắt La Gia Hải, "Mùi vị trong lời cậu nói, đến tột cùng là cái gì?"

La Gia Hải lắc đầu, "Quên đi, anh không cần biết, tôi cũng không có thời gian để kể chuyện xưa. Tôi đã giết người, tôi cũng không dự định còn sống mà rời khỏi đây. A, anh không cần khẩn trương." Y nhìn thấy sắc mặt Phương Mộc đại biến, thậm chí cười cười, "Tôi sẽ không tổn thương cô bé này. Nhưng nó đang ở trong tay tôi, các anh tạm thời sẽ không nổ súng bắn chết tôi, không phải sao?"

Nụ cười của La Gia Hải vụt tắt, ngữ khí trở nên trịnh trọng: "Xin cho tôi một chút thời gian sau cùng, cho phép tôi trước khi bị bắn chết, còn có

quyền được tưởng niệm."

Nói xong, y liền đem tầm

mắt từ trên mặt Phương Mộc

chuyển đi, nhìn chằm chằm

không khí trước mặt, nhãn thần

lần nữa trở nên mê ly, tan rã.

Phương Mộc nheo mắt lại,

bất thình lình, cậu mở miệng

hỏi: "Cô gái y phục màu đỏ, có

mùi vị gì?"

La Gia Hải mạnh ngẩng đầu

lên, trên mặt là biểu tình kinh

sợ và hoảng hốt.

Phương Mộc biết mình đã

đoán đúng, cậu đề cao thanh

âm: "Nàng là ai?"

Dao nhỏ trong tay La Gia

Hải thoáng cái chỉ hướng

Phương Mộc: "Anh biết tôi? Anh

rốt cuộc là ai?"

Phương Mộc vừa muốn mở

miệng, trong tai nghe bỗng

nhiên truyền đến thanh âm của

cảnh sát Đoạn: "Người anh em,

dẫn y đi về phía trước hai
bước."
Phương Mộc trong lòng rùng
mình, cậu biết trên lầu đối diện
có một khẩu súng trường bắn
tỉa loại 85 đang nhắm vào đây.
Cậu lén lút nâng tay phải, lòng
bàn tay hướng cửa sổ (chiến
thuật thủ ngữ, ý là đình chỉ).
Thanh âm của cảnh sát
Đoạn rất nghiêm khắc: "Không
được! Con tin thoạt nhìn rất
suy yếu, không thể tiếp tục kéo
dài nữa. Cấp trên hạ lệnh, lập
tức bắn chết tên cướp!"
La Gia Hải hoàn toàn không
hề chú ý tới động tác tay của
Phương Mộc, y gắt gao nhìn
chằm chằm vào mắt Phương
Mộc, "Làm sao anh biết chuyện
này?"
Phương Mộc giơ một tay lên
ra hiệu y bình tĩnh, "Hiện tại
không phải thời điểm thảo luận

việc này. Cậu chỉ cần biết một chuyện: Tôi tin tưởng cậu không phải kẻ xấu, hết thảy những việc cậu làm, là có nguyên nhân. Nếu cậu nguyện ý, tôi cực kỳ muốn biết chân tướng của việc này."

Trong mắt La Gia Hải ứa đầy lệ, dao nhíp trong tay cũng kịch liệt run rẩy, "Bọn họ đã hủy cả đời của nàng, nàng chỉ mới 22 tuổi a. . . . . ."

"Phương Mộc, chấp hành mệnh lệnh!" Trong tai nghe truyền đến thanh âm của Biên Bình.

Trong lòng Phương Mộc đại loạn, nếu hiện tại bắn chết La Gia Hải, như vậy bí mật về cô gái kia và mùi vị gì đó sẽ vĩnh viễn niêm phong, mà việc này có thể liên quan đến một người khác -- Có lẽ chính là an toàn của sinh mạng cô gái kia.

La Gia Hải đã rơi lệ đầy mặt, hung thủ toàn thân vết máu loang lỗ này bấy giờ khóc như một đứa nhỏ bị ủy khuất: "Vì sao phải hủy hoại chúng tôi. . . . . .Chúng tôi không cầu cái gì xa xỉ. . . . . .Chúng tôi chỉ thầm nghĩ thật yên ổn mà sống. . . . . ."

Y khóc đến cơ hồ toàn thân xụi lơ, thân thể trước sau đung đưa. Trong ống ngắm của súng bắn tỉa ở mái nhà đối diện, cái cổ lộ ra tĩnh mạch của La Gia Hải chốc chốc tiến vào phạm vi bắn, chốc chốc lại giấu sau bức tường.

"Người anh em, dẫn y đi về phía trước từng bước một là được." Tốc độ nói của cảnh sát Đoạn thong thả, tựa hồ nhắm hết sức chăm chú.

Phương Mộc minh bạch trạng thái của La Gia Hải giờ

phút này sẽ làm khiến người ở mái nhà đối diện cho rằng y đã không khống chế được cảm xúc, y bất chấp dẫn đến hoài nghi của La Gia Hải, nghiêng đầu sang chỗ khác quay hướng cửa sổ liều mạng xua tay.

"Cảnh sát Phương, tôi đầu hàng. Tôi chỉ cầu để tôi một cơ hội nói ra chân tướng, tôi và Trầm Tương, không muốn gánh vác tội danh như vậy rời khỏi thế giới này. . . . . ." La Gia Hải rốt cuộc ngừng khóc, y buông dao nhíp, "Đứa bé cho anh, tôi đi theo anh."

Tiếp đó, y lấy tay xuyên qua dưới nách cô bé, dìu nàng đi về hướng Phương Mộc.

Phương Mộc bản năng vươn tay đón y, bất thình lình, một ý niệm như điện quang hỏa thạch lóe lên trong đầu: La Gia Hải đã ở trong phạm vi bắn!

Không! Phương Mộc đã
không kịp làm bất luận động
tác tay nào để ngăn cản tay
súng bắn tỉa, đưa quyết tâm,
cậu một bước chắn trước cửa
sổ!
"Chết tiệt!" Trong ống nghe
truyền đến một tiếng quát
mắng vừa sợ vừa giận.
Phương Mộc nhắm mắt lại,
trong nháy mắt tựa hồ đã nghe
được tiếng rít của viên đạn
đường kính 7.62mm xé rách
không khí, tiếng đục thủy tinh
vỡ vụn, âm thanh trầm đục
đánh vào thân thể, cậu thậm
chí cảm thấy viên đạn nóng rực
xuyên thấu thân thể mình. . . .
. .
Cái gì cũng không phát sinh.
5 giây sau, Phương Mộc mở to
mắt, cảm thấy trên trán mồ hôi
lạnh đã chảy ròng ròng.
Cậu hướng La Gia Hải gắng

gượng cười cười: "Đi thôi,
chúng ta rời khỏi nơi này."
Mới vừa ra khỏi cửa, đặc
công mai phục liền chen lên, La
Gia Hải nhanh chóng bị bắt
xuống lầu, áp lên xe cảnh sát.
Phương Mộc chỉ tới kịp nói một
câu "Đừng đánh y". Cô bé được
khẩn cấp đưa đến bệnh viện
gần nhất, liền theo sau, rất
nhiều nhân viên trinh sát hình
sự tiến vào hiện trường bắt đầu
khám nghiệm.
Phương Mộc chợt cảm thấy
toàn thân bủn rủn, phải đỡ tay
vịn cầu thang chậm rãi trượt
xuống. Bên cạnh có cảnh sát
bận rộn vội vàng chạy qua,
thỉnh thoảng có người thoáng
vỗ lên người cậu, "Làm tốt
lắm!"
Đột nhiên thả lỏng khiến
Phương Mộc hoàn toàn mất đi
khí lực, cậu cơ hồ đi từng bước

một di chuyển ra khỏi cửa tòa
nhà. Ngoài cửa lớn, Biên Bình
và cảnh sát Đoạn sắc mặt
ngưng trọng đang chờ cậu.
Biên Bình không khen ngợi
cậu, cũng không khiển trách
nặng nề, chỉ thản nhiên nói
câu: "Vất vả rồi, lên xe nghỉ
ngơi một lát đi."
Phương Mộc không dám
nhiều lời, ừ một tiếng ngồi xổm
xuống, cởi bỏ bao súng đưa cho
cảnh sát Đoạn.
Cảnh sát Đoạn tiếp nhận
bao súng, nhìn chằm chằm
Phương Mộc vài giây, đột nhiên
vươn ngón cái và ngón trỏ, ở
giữa để loại khe hở không đến
2mm.
"0.2 giây." Anh dừng một
chút, "0.2 giây. Nếu phản ứng
của tôi chậm 0.2 giây, cậu đã bị
tôi bắn chết rồi."
Phương Mộc yếu ớt cười

cười, thấp giọng nói: "Cám ơn."

Chương 02 - Gặp lại

Ngủ chừng một đêm sau khi tỉnh dậy, ngày thứ hai Phương Mộc đến sở cảnh sát rất sớm. Thế nhưng có người so với cậu còn đến sớm hơn, vừa tiến vào văn phòng, Phương Mộc đã được bảo vào văn phòng của trưởng phòng Biên Bình.

Biên Bình vẻ mặt mỏi mệt, hai mắt che kín tơ máu, thoạt nhìn tối qua chịu đựng một đêm. Phương Mộc nhìn trong gạt tàn thuốc nhét đầy đầu lọc, không biết đang phán đoán án kiện gì khiến Biên Bình kiến thức sâu rộng phải vò đầu, trong lúc vô tình thoáng nhìn qua tấm ảnh chụp trên bàn, trong đó chính là thi thể phụ nữ nằm ngang trong phòng khách chiều hôm qua. Phương Mộc lập tức minh bạch, là vụ án

của La Gia Hải.

Biên Bình tóm được tầm mắt của Phương Mộc, biết cậu đã đoán được ý đồ của mình, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề:

"Tiểu tử này có chút thú vị."

Phương Mộc rút ra một điếu thuốc đưa cho Biên Bình, sau khi giúp hắn châm lửa lại điểm cho mình một điếu.

"Vụ án ở phân cục?"

"Đúng vậy."

"La Gia Hải khai báo rồi sao?"

"Chưa đâu." Biên Bình xoa cổ, "Tối hôm qua phân cục suốt đêm thẩm vấn y. Thế nhưng tiểu tử này chỉ thừa nhận giết người, động cơ phạm tội gì gì đó một mực không nói. Bất quá phân cục đem lý lịch của y tìm ra không sai biệt lắm, nói ra cậu có thể không tin, trên người y có lẽ còn có liên quan

đến vụ án mạng khác ."

"Cái gì?" Phương Mộc lắp bắp kinh hãi, "Có phải cô gái mặc đồ đỏ không?"

Biên Bình dừng động tác trên tay, ngẩng đầu chuyên chú nhìn Phương Mộc: "Đó cũng là vấn đề tôi muốn hỏi cậu, làm sao cậu biết có một cô gái mặc đồ đỏ?"

"Tôi cũng là đoán mà thôi."

Phương Mộc dừng một chút, "Thông qua chuyển động của tròng mắt La Gia Hải."

"A, nói nghe một chút."

"Dưới loại tình huống đó, nếu một người thuận tay phải, như vậy khi hắn trầm tư, đường nhìn sẽ hướng về phía trên bên trái, là nhớ tới sự vật đã trải qua, nếu hướng về phía trên bên phải, là đang nghĩ đến sự vật chưa từng trải qua. Nếu nhãn cầu chuyển hướng phía

dưới bên trái, có nghĩa hắn
đang tưởng tượng thanh âm,
nếu nhãn cầu chuyển hướng
phía dưới bên phải, nghĩa là
hắn đang hồi tưởng một đoạn
hình ảnh nào đó hoặc cảm thụ
khác của cơ thể."
"Màu đỏ thì sao, làm thế nào
đoán được?"
"Thông qua cơ mặt của La
Gia Hải. Bình thường, mọi
người khi hồi tưởng lại sự vật
màu đỏ, bởi vì sẽ kích thích
cảm xúc khẩn trương của hắn,
do đó sẽ dẫn đến cơ mặt cứng
ngắc. Mặt khác, nếu nhớ lại sự
vật màu vàng, trừ bỏ cơ mặt
cứng ngắc, trên mặt hắn còn có
thể nảy sinh biểu cảm chán
ghét, bất an." Phương Mộc nói
có chút nhanh, khẩu khí thoáng
hổn hển: "Hôm qua, La Gia Hải
tựa hồ lâm vào trong trầm tư.
Mà tôi trước đó nhìn thấy y cầm

dao tay phải. Tầm mắt của y đầu tiên hướng phía trên bên trái, tiếp đó nhãn cầu chuyển động xuống phía dưới bên phải, cơ mặt cứng ngắc, nhưng sắc mặt bình thản. Tôi phỏng đoán y đang suy nghĩ về một phụ nữ, cho nên liền mạo hiểm một phen, kết luận y đang nghĩ về một cô gái mặc y phục màu đỏ."

"Ừ," Biên Bình như có điều suy nghĩ gật đầu, "Tôi nghĩ y khi ấy nhớ đích xác là một cô gái, song không phải mặc y phục màu đỏ."

"Cái gì?" Phương Mộc mở to hai mắt nhìn.

"1 tuần trước, Đại học công nghiệp thành phố J có ba học sinh mất tích, là La Gia Hải và hai nữ sinh khác gọi là Trầm Tương và Tang Nam Nam." Biên Binh dừng một chút, "Trầm

Tương khi đó mặc một bộ áo
đầm màu trắng, Tang Nam Nam
mặc áo thun chữ T màu vàng,
quần đùi màu đen."
Phương Mộc nhớ tới lời ngày
đó của La Gia Hải:
". . . . . .Tôi và Trầm Tương,
không muốn gánh vác một tội
danh như vậy rời khỏi thế giới
này. . . . . ."
Y khi đó nghĩ đến, hẳn là nữ
sinh tên Trầm Tương này.
Áo đầm màu trắng. . . . .
.Màu đỏ. . . . . .
Lông mày Phương Mộc
thoáng cau chặt, cậu ngẩng
đầu, đối mặt với tầm mắt trưng
cầu ý kiến của Biên Bình, chậm
rãi nói: "Áo đầm trắng bị máu
nhiễm đỏ."
"Tôi cũng nghĩ như vậy." Sắc
mặt Biên Bình trở nên ngưng
trọng, "Hai cô gái này, có ít
nhất một người có thể đã chết."

Phương Mộc nghĩ nghĩ, hỏi:

"Chúng ta có thể làm gì đây?"

"Cậu đừng vội." Biên Bình đem màn hình tinh thể lỏng trên bàn chuyển hướng Phương Mộc, "Nhìn cái này."

Đang phát trên màn hình là một đoạn phim, từ nội dung đến nhìn là một chương trình truyền hình nào đó, Phương Mộc nhớ tới từng ở hiện trường trông thấy một máy quay còn đang chuyển động.

"Đây là máy quay ghi hình hiện trường kia?"

"Đúng vậy," Biên Bình thoải mái nằm trên ghế salon, "Cậu xem trước đi, tôi chợp mắt một lúc, tối hôm qua nhịn một đêm rồi."

Nội dung ghi hình mười mấy phút trước đều rất bình thường, cùng chương trình bình thường trong tivi không có gì khác

nhau, chẳng qua Phương Mộc
phát hiện sắc mặt La Gia Hải
trước sau âm trầm, có lẽ là vì
chuyện mình sắp làm cảm thấy
thấp thỏm bất an. Chiếu đến
thời điểm La Gia Hải đột nhiên
rút dao đâm hướng giáo viên
Tần, tình cảnh vô cùng hỗn
loạn, ống kính máy quay trở
nên lắc lư không ngừng, trong
loa cũng truyền đến tiếng kêu
thảm của cô giáo Tần và tiếng
kêu sợ hãi của nhân viên đài
truyền hình. Hình ảnh từ đầu
đến cuối lay động khiến Phương
Mộc tập trung quan sát cảm
thấy đầu váng mắt hoa, may
mà loại lắc lư này chỉ giằng co
hơn 10 giây, sau đó sự vật
trong hình ảnh liền đột ngột
bay lên, sau đó phiên chuyển,
yên tĩnh bất động.
Hẳn là nhân viên quay phim
trước khi chạy trốn đã đem

máy quay ném xuống đất,
Phương Mộc phải nghiêng cổ
nhìn màn hình, nghĩ đến bộ
dáng ban nãy Biên Bình xoa cổ,
không khỏi phì cười.
Trên hình ảnh xuất hiện một
đôi chân mặc quần đùi màu
xanh nhạt, sau đó chính là một
trận tiếng thét chói tai, đồng
thời còn mơ hồ có thể phân rõ
tiếng thở dốc ồ ồ của La Gia
Hải, chủ nhân của cặp chân kia
xoay người chạy vào một cánh
cửa đối diện ống kính, ầm một
tiếng đóng cửa. Nửa người dưới
của La Gia Hải xuất hiện trong
ống kính, y vài bước chạy vội
tới trước cửa, một cước bay lên,
cửa gỗ theo tiếng mở toang.
Đối diện cánh cửa chính là một
chiếc giường, cô gái đang cầm
vài cuốn sách, vừa cuồng loạn
thét chói tai, vừa hướng trên
người La Gia Hải ném đi. La Gia

Hải rất dễ dàng đem cô gái ấn ngã xuống giường, thô bạo xé rách y phục của cô gái.

Cô gái rất nhanh đã không còn khí lực, hai tay yếu ớt vô lực nhẹ phất trên người La Gia Hải. La Gia Hải đem áo thun của cô gái kéo đến trên ngực, lại xé rách quần đùi của cô gái, rất nhanh, quần đùi đã bị kéo đến đầu gối. La Gia Hải nửa quỳ lên nửa thân dưới, ngăn chận hai chân cô gái, bắt đầu mở dây lưng của mình, mở đến một nửa, ánh mắt y tựa hồ rơi vào trên bộ ngực chưa dậy thì của cô gái, động tác ngừng lại.

La Gia Hải rủ đầu xuống, thấy không rõ vẻ mặt của y, nhưng có thể cảm giác được toàn thân y đang run rẩy, cô gái dùng hết chút khí lực cuối cùng rút ra hai chân, giống như mất đi tri giác La Gia Hải cũng

theo động tác của nàng trượt
xuống bên giường, rồi ngã ngồi
trên sàn nhà, dựa lưng vào
nệm, hốt nhiên dùng tay níu
đầu tóc mình, gào khóc lớn lên.
Đôi mắt Phương Mộc nheo
lại, nhìn chằm chằm La Gia Hải
khóc đến toàn thân run rẩy.
Bất thình lình, La Gia Hải
vươn một chân đá hướng cửa
phòng, cửa phòng nặng nề
đóng lại. Trong ống kính chỉ còn
lại phòng khách tối mờ và cánh
cửa khép chặt kia.
Trong một giờ kế, trên hình
ảnh thủy chung không xuất
hiện chuyện gì mới, chỉ có thể
mơ hồ nghe thấy tiếng còi hiệu
cảnh sát kêu gọi đầu hàng, mãi
đến khi Phương Mộc trông thấy
chính mình xuất hiện trong
màn ảnh.
Xem xong đoạn băng này,
Phương mộc tựa vào ghế dựa

rộng lớn phía sau, châm một
điếu thuốc.
Hiển nhiên, La Gia Hải muốn
cưỡng hiếp cô bé kia, thế
nhưng sau đó lại buông tha.
Nhìn từ việc y bỗng nhiên khóc
rống, loại buông tha này tựa hồ
xuất phát từ loại tỉnh ngộ thật
tâm.
"Tôi không chạm vào con bé.
. . . . .Con bé không có loại mùi
vị đó. . . . . "
Từ những lời này đến xem,
hành vi cưỡng hiếp của La Gia
Hải có chứa ý tứ trả thù rõ
ràng, mà loại mùi vị kia, khẳng
định cùng hành vi tính dục có
quan hệ.
Phương Mộc đang trầm
ngâm, điện thoại trên bàn vang
lên chói tai. Khi cậu đang do dự
có nên nghe máy hay không,
Biên Bình đã nhảy dựng lên,
rảo bước đến bên cạnh bàn

nhấc điện thoại.

"Alo, là tôi. . . . . .Ừ. . . . .

.Biết rồi."

Biên Bình vừa đặt điện thoại xuống, ngoảnh đầu nói với Phương Mộc: "Phân cục gọi tới, muốn cậu qua đó một chuyến, nghe đâu La Gia Hải chỉ đích danh muốn gặp cậu." Hắn dừng một chút, "Biết đâu, cậu còn có thể gặp lại bạn cũ của mình."

Sau khi đến phân cục, Phương Mộc được dẫn thẳng đến phòng thẩm vấn. Trước tấm thủy tinh lớn một chiều ngồi vài người, đều đang quan sát động tĩnh trong phòng. Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, một người vóc dáng cao ráo xoay đầu lại.

Phương Mộc ngừng bước, nụ cười hiện lên trên khuôn mặt.

Là Thai Vĩ.

Thai Vĩ cũng không niềm nở

như Phương Mộc, chẳng qua
lông mày đang nhíu chặt
thoáng buông lỏng. Anh cao
thấp đánh giá Phương Mộc vài
lần, mở miệng hỏi: "Đến rồi?"
Thai Vĩ lãnh đạm khiến
Phương Mộc có chút luống
cuống, cậu gật đầu, tùy tiện
kéo ghế dựa ngồi xuống.
"Tôi tóm gọn nội dung
chính." Thai Vĩ bộ dạng giải
quyết việc chung, "Một tuần
trước, đại học công nghiệp
thành phố J có ba học sinh mất
tích. Gồm La Gia Hải, bạn gái
của y Trầm Tương và nhỏ hơn
bọn họ hai lớp Tang Nam Nam.
Qua điều tra của chúng tôi,
Tang Nam Nam từng cùng Trầm
Tương nảy sinh tranh cãi, cho
nên chúng tôi bước đầu kết
luận, La Gia Hải và Trầm tương
đã bắt cóc Tang Nam Nam. Mà
La Gia Hải đơn độc đến gây án

giết người, càng khiến chúng
tôi quả quyết trước đó Tang
Nam Nam mất tích thuộc loại
bắt cóc vũ lực.
Phương Mộc nghĩ nghĩ, "Tôi
có thể làm gì?"
"La Gia Hải sau khi quy án
thủy chung không nói câu nào,
sáng nay bị chúng tôi bức bách,
nói rằng chỉ nói với mình cậu.
Chúng tôi muốn biết Trầm
Tương và Tang Nam Nam ở đâu,
sống thì gặp người, chết phải
thấy xác. Đó cũng là mục đích
chúng tôi từ thành phố J chạy
tới nơi này." Thai Vĩ thoáng
dừng một chút, "Vụ án này do
tôi phụ trách."
Phương Mộc không lên
tiếng, quay đầu nhìn phiến
thủy tinh một chiều trên tường
phòng thẩm vấn. La Gia Hải rủ
đầu, tay chân đều bị khóa trên
ghế, cả người thoạt nhìn tựa hồ

rút ngắn lại không ít.

Phương Mộc đứng dậy, "Mở khóa tay và xiềng chân."

Cảnh sát của phân cục nhìn Thai Vĩ, Thai Vĩ phất tay, ý là "Chiếu theo lời cậu ấy nói mà làm."

Cảnh sát lấy ra chìa khóa, vừa cùng Phương Mộc hướng đến phòng thẩm vấn vừa nói: "Người anh em, cậu tự cẩn thận một chút."

"Yên tâm đi, không có việc gì." Phương mộc đi đến cửa phòng thẩm vấn, bỗng nhiên xoay người, tay chỉ vào Thai Vĩ nói: "Nhưng mà, anh lần này, đừng có mà chuồn mất nữa đó."

Tất cả mọi người chả hiểu ra sao nhìn Thai Vĩ, khóe miệng Thai Vĩ hiện ra một tia mỉm cười khó phát hiện, ánh mắt trở nên nhu hòa.

Phương Mộc cũng cười cười,

mở ra cánh cửa phòng thẩm
vấn.
La Gia Hải cúi đầu ngồi trên
ghế, vẫn không nhúc nhích.
Phương Mộc cho rằng y đang
ngủ, khi cảnh sát cởi bỏ còng
tay và xiềng chân cho y, La Gia
Hải đột nhiên thò một ngón
vuốt ve cổ tay bị đè thành hồng
ấn, mới biết được y vẫn luôn
tỉnh táo. Phương Mộc nghĩ nghĩ,
gọi người đưa vào một chai
nước khoáng.
Thời điểm đưa nước tới tay
y, La Gia Hải thấp giọng nói
tiếng cám ơn. Sau khi vặn nắp
bình, chỉ nhấp một ngụm, rồi
đem nắp bình vặn lại, đặt trên
bàn trước mặt.
Phương Mộc châm một điếu
thuốc, cách bàn nhìn y, vài
phút sau, lại đem hộp thuốc lá
trước mặt đẩy sang.
La Gia Hải nâng mắt, lắc

đầu, "Cám ơn, tôi không hút thuốc."

Phương Mộc hơi gật đầu, im lặng không lên tiếng tiếp tục hút thuốc.

Hai người ở hai đầu bàn ngồi đối diện, ở giữa là khói thuốc chậm rãi xoay tròn, tiêu tán.

Một người nhìn chằm chằm nước khoáng trước mặt, người kia xuyên qua đám sương khói nhìn chằm chằm đối phương.

Trầm mặc, tựa như đợi chờ, cũng giống như đang đánh giá.

Phương Mộc biết, bên mặt khác của tấm thủy tinh một chiều, tất cả mọi người đang sốt ruột chờ đợi La Gia Hải mở miệng. Kỳ thật cậu rất muốn nói cho Thai Vĩ an tâm đừng nóng. Từ tình huống trước mắt phân tích, kết hợp với lời nói và việc làm của La Gia Hải, Trầm Tương và Tang Nam Nam rất có

thể đều đã chết hết. Thời gian tìm các nàng vô luận sớm hay muộn, đều là những việc đã vô lực vãn hồi.

Phương Mộc càng cảm thấy hứng thú chính là chân tướng của cả sự kiện. Mùi vị đến tột cùng có ý tứ gì? Vì sao muốn giết chết cô giáo Tần? Trầm Tương và Tang Nam Nam đến rốt cuộc cùng án giết người này có quan hệ gì. . . . . .

Hút xong một điếu, Phương Mộc chậm rãi hỏi: "Cậu muốn gặp tôi, là có gì muốn nói với tôi sao?"

La Gia Hải không trả lời ngay, cách vài giây sau mới nâng mắt, Phương Mộc không tránh né, đón ánh mắt của y nhìn lại. Nhãn thần La Gia Hải uể oải, mang theo tuyệt vọng và bi thương thật sâu.

"Cảnh sát Phương, nếu tôi

nói tôi không phải kẻ xấu, anh tin không?" Qua một hồi lâu, La Gia Hải thấp giọng hỏi.

"Tôi không có ý định đánh giá nhân phẩm của cậu, bất quá tôi tình nguyện tin cậu là người tốt." Phương Mộc thoáng đề cao âm điệu, "Nhưng cậu đã giết người. Mỗi người sau khi phạm sai lầm đều tìm cho mình lý do. Cậu nếu muốn tôi tin cậu là người tốt, thì phải thuyết phục tôi."

Nói xong, Phương Mộc nín thở ngưng thần nhìn La Gia Hải, chờ đợi y bộc bạch cõi lòng. Thế nhưng La Gia Hải lại cúi đầu xuống, bất động.

Phương Mộc nguyên tưởng rằng có thể thuận lợi khiến La Gia Hải mở miệng, thế nhưng La Gia Hải lại lần nữa trầm mặc khiến Phương Mộc có chút ngoài ý muốn. Cậu định định

thần, quyết định đổi một
phương thức khác.
"Trầm Tương rất đẹp sao?"
Phương Mộc lần nữa châm một
điếu thuốc.
Xuyên thấu qua khói mù
lượn lờ bay trước mặt, Phương
Mộc tinh tường nhìn thấy bả vai
La Gia Hải thoáng run lên.
"Cậu rất thương cô ấy đúng
không?" Phương Mộc quyết
định rèn sắt khi còn nóng, "Tôi
nghĩ, nàng cũng rất yêu cậu."
Biên độ bả vai La Gia Hải
run rẩy càng lúc càng lớn, cả
người giống như một phiến lá
cây xào xạc rung mình trong
gió thu.
Phương Mộc dời tầm mắt,
nhìn chằm chằm góc phòng
thẩm vấn, gần như độc thoại
nói: "Người thích màu trắng nội
tâm thường hướng về thuần
khiết. Họ sống nề nếp trật tự,

thích sạch sẽ ngăn nắp."

Phương Mộc phủi phủi tàn thuốc, "Trầm Tương nhất định từng giúp cậu giặt quần áo, dọn dẹp ký túc xá đúng không?"

La Gia Hải mạnh vung cánh tay lên, bình nước khoáng trước mặt bị hất văng lên tấm thủy tinh một chiều, rồi bịch một tiếng rơi trên mặt đất.

"Anh đừng nói nữa!" Y hướng Phương Mộc cuồng loạn rống to.

Phương Mộc bình tĩnh nhìn y, hai mắt La Gia Hải đong đầy lệ, đôi môi xám trắng run run.

Phương Mộc chậm rãi, nhưng vô cùng rõ ràng nói: "Trầm Tương, đã chết, đúng không?"

Nước mắt bỗng chốc từ trên mặt La Gia Hải chảy xuống, y cúi đầu, đem mặt chôn trong lòng bàn tay, không một tiếng

động mà khóc rống lên.

Phương Mộc lẳng lặng chờ đợi. Vài phút sau, tình tự La Gia Hải thoáng hồi phục, cậu lại mở miệng nói: "Một cô gái hướng thuần khiết, thích sạch sẽ ngăn nắp như vậy, hiện tại chỉ có thể nằm ở một nơi không người biết đến, chậm rãi sưng phù biến dạng, thối rữa, bốc mùi, có lẽ trên người còn che kín đám giòi bọ."

La Gia Hải vừa chuyển từ gào khóc sang nhỏ giọng nức nở, nghe được lời Phương Mộc, tiếng khóc lại đột ngột mãnh liệt.

Thanh âm của Phương Mộc bình thản, nhưng có một loại hiệu lực tàn nhẫn: "Cậu từng nói qua, không muốn cùng Trầm Tương gánh vác tội danh giết người rời khỏi thế giới này. Tôi nghĩ, Trầm Tương cũng

đồng dạng không muốn lấy bộ
dáng khiến người ta buồn nôn
như vậy nói tạm biệt. Cho
nên," Cậu thoáng dừng một
chút, "Nói cho tôi biết, nàng
đang ở đâu? Tôi cam đoan,
chúng tôi sẽ đối xử tử tế với di
hài của nàng."
La Gia Hải liều mạng gật
đầu, nhưng khóc đến không thở
nổi, nói không ra lời. Phương
mộc niết đầu lọc đã sắp tắt, nín
thở ngưng thần nhìn chằm
chằm La Gia Hải, tuy rằng
ngoài mặt thoạt nhìn vẫn bình
tĩnh như ban đầu, nhưng
Phương Mộc lại cảm thấy tim
tạng mình nhảy như tiếng
trống dồn dập.
La Gia Hải rốt cuộc ngừng
khóc, y một bên thở dốc, một
bên đứt quãng nói: "Khu Hồng
Viên thành phố J, gần chợ vật
liệu thép, có một nhà xưởng bỏ

hoang, Trầm Tương, còn có
Tang Nam Nam, ngay trong một
phòng dụng cụ lầu hai."
Phương Mộc ngầm phun ra
một hơi, quay đầu nhìn thoáng
qua tấm kính một chiều. Cậu
biết, ở bên kia, Thai Vĩ đang
cùng động sự thành phố J liên
lạc, hỏa tốc chạy tới địa điểm
kia.
Một câu nói đó dường như
đã tiêu hao hết khí lực toàn
thân của La Gia Hải, y hoàn
toàn xụi lơ trong ghế dựa, lấy
tay bụm mặt, tùy ý để nước
mắt theo khe hở chậm rãi chảy
xuôi.
Phương Mộc cũng cảm thấy
mệt mỏi, cậu rõ ràng người
trước mắt này rất có khả năng
đã giết chết hai người, thế
nhưng y thoạt nhìn cùng những
sinh viên đại học chưa trải đời,
mẫn cảm yếu đuối không có gì

khác nhau. Mặc dù đối với hai
vụ án này còn có rất nhiều nghi
vấn, Phương Mộc vẫn không nỡ
tiếp tục truy hỏi đến cùng nữa.
Cậu hướng tấm thủy tinh
một chiều ra hiệu, rất nhanh,
cửa phòng thẩm vấn mở ra, hai
cảnh sát đi đến.
"Dẫn y về trại tạm giam đi.
Hôm khác tái thẩm."
Hai cảnh sát ứng tiếng, còng
hai tay của La Gia Hải xong, cơ
hồ là kéo y hướng ra cửa. Lúc
gần đến cửa, La Gia Hải đột
nhiên giãy giụa hô một tiếng:
"Cảnh sát Phương!"
Phương Mộc tỏ ý hai cảnh
sát kia trước chờ một chút. La
Gia Hải khàn giọng, trên mặt là
biểu tình cầu xin, "Chờ các anh
tìm được Trầm Tương rồi, tôi. . .
. . .Tôi có thể đến nhìn nàng
không?"
Phương Mộc nhìn chằm

chằm y vài giây, chậm rãi gật
đầu.
Nhìn theo La Gia Hải bị áp
đi, Phương Mộc lại chợt mất đi
khí lực, cậu ngồi trên ghế, rút
ra một điếu thuốc, đang thò tay
lấy bật lửa, sau bả vai lại nhô
ra một bàn tay, "Tách" một
tiếng đánh bật lửa trong tay.
Phương Mộc nhích sang
châm thuốc, nhìn lại, là Thai Vĩ.
Thai Vĩ kéo ghế dựa qua
ngồi xuống bên cạnh Phương
Mộc, nhìn Phương Mộc, bỗng
nhiên nở nụ cười.
"Cậu nhóc này, quả nhiên
thật sự có bản lĩnh."
Phương Mộc phun ra một hơi
khói, từ chối cho ý kiến mà cười
cười.
"Cậu cảm thấy hai cô gái kia
còn có khả năng sống sót
không?"
Phương Mộc do dự một chút,

lắc đầu, "Ít có khả năng. La Gia Hải hoàn toàn là một tư thái đập nồi dìm thuyền." (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Thai Vĩ thở dài, "Tôi cũng nghĩ như vậy."

"Anh không nóng lòng trở về sao?"

"Không vội." Thai Vĩ lười nhác tựa lưng vào ghế, "Mọi người đã chết. Về sớm một ngày hay nửa ngày cũng không tác dụng gì."

Phương Mộc đem tàn thuốc ấn vào trong gạt tàn, "Đi thôi, tôi mời anh ăn cơm."

Một quán cơm nhỏ gần phân cục, Phương Mộc và Thai Vĩ ngồi đối diện nhau. Thời điểm

chờ thức ăn mang lên, hai
người đều im lặng không lên
tiếng mà hút thuốc, tựa hồ
không có gì để nói.
Vẫn là Phương mộc đánh vỡ
trầm mặc, "Đã kết hôn?"
Thai Vĩ đem một miệng nước
trà sặc trong cổ họng, anh một
bên dùng khăn giấy chùi lung
tung trên cằm, một bên hỏi:
"Làm sao cậu biết?"
Phương Mộc cười chỉa chỉa
ngón áp út tay trái Thai Vĩ, nơi
đó có một vết tích hình nhẫn
nhợt nhạt. Mặt Thai Vĩ có chút
hồng, cố sức ở trên vết nhẫn cọ
xát vài cái, tựa hồ muốn đem
nó cọ rụng.
"Haha, vợ anh nhất định rất
lợi hại, song rất ỷ lại vào anh."
Thai Vĩ nổi hứng thú, "Dựa
vào cái gì để khẳng định?"
"Tôi phỏng chừng anh khi đi
làm sẽ đem nhẫn tháo ra, tan

tầm khi về nhà sẽ đeo lại, có thể thấy rõ anh rất sợ vợ. Với tính cách của anh, có thể khiến anh thành thật như thế, đương nhiên là một người vợ lợi hại."

Phương Mộc cười cười, "Nhưng đây chứng tỏ rằng vợ của anh rất quan tâm đến hôn nhân của các người, nàng rất ỷ lại vào anh. Chúc mừng anh nhé."

Trong mắt Thai Vĩ tràn ngập ôn nhu hiếm thấy, "Hắc hắc, chính là giống hệt con nít, ngay cả ngủ cũng phải kéo tay."

Tựa hồ bởi vì cùng Phương Mộc chia sẽ việc riêng tư, Thai Vĩ cũng nói nhiều hơn. Người đang ngậm thuốc lá, ngụm lớn uống rượu này chính là cảnh sát đã trịnh trọng đem một viên đạn đưa cho Phương Mộc. Điều này khiến Phương Mộc cảm thấy quen thuộc mà thân thiết.

Trong lúc đẩy chén đổi ly,
Phương Mộc biết Thai Vĩ đã kết hôn, thăng chức; Triệu Vĩnh Quý điều đến phân cục làm cục trưởng; năm đó cảnh sát tham gia lo liệu án Tôn Phổ có thăng chức, có thuyên chuyển công tác, cũng có hy sinh.
Phương Mộc nói cho Thai Vĩ mình tốt nghiệp trước tham gia cuộc thi tuyển nhân viên công vụ, hiện tại công tác tại phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm sở cảnh sát, người lãnh đạo trực tiếp chính là học trò của của giáo sư Kiều -- Biên Bình.
Người quen chạm mặt, đề tài phần nhiều xoay quanh kỷ niệm chung, mà nhớ lại chuyện cũ, chẳng phải là chuyện khiến người ta vui sướng, đây là một sự thật không cách nào lảng tránh. Giữa Phương Mộc và Thai Vĩ, tựa hồ trừ bỏ vụ án của

Tôn Phổ, cũng không có nhiều tiếng nói chung.

"Tôi có khi sẽ lái xe đến đại học J, đến khu nhà số 5 Nam Uyển, đến sân bóng rỗ, đến nhà thể dục, cũng đi đến tầng hầm kia." Thai Vĩ uống hơi nhiều, híp lại đôi mắt quan sát nhìn ngoài cửa sổ, gương mặt nghiêng ở bên môi khẽ câu lên giữa khói thuốc như ẩn như hiện, "Cái gì cũng mặc kệ, chỉ ngồi thôi. Có khi sẽ cảm thấy chuyện đã xảy ra năm ấy đều là một giấc mộng. Nếu không phải tự mình trải qua, rất khó tưởng tượng sẽ có người hung tàn như vậy." Anh nhẹ giọng cười, "Cậu đã cứu mạng tôi, lại nói, tôi còn chưa cảm ơn cậu đấy."

Phương Mộc cúi đầu, thật lâu sau, nhẹ nhàng nói: "Không cần."

Thai Vĩ tựa như vô tình kéo
dài đề tài này, anh quay đầu,
"Cậu thế nào? Làm việc không
tồi chứ."
"Cũng được, ngay cả khi
nhàn rỗi cũng có thể tán gẫu.
Kỳ thật lúc trước muốn đi thị
cục, về sau là trưởng phòng
Biên Bình kiên quyết muốn tôi
qua đó."
Thai Vĩ hắc hắc cười rộ lên,
"Cậu vẫn ngại nhàn hạ?" Cậu
nếu đến thị cục cậu sẽ biết, cho
cậu mệt không thở nổi luôn."
Anh quay đầu nhìn ngoài cửa
sổ, sắc mặt chậm rãi u ám
xuống, "Cậu rốt cuộc vẫn làm
cảnh sát. Là vì giáo sư Kiều
sao?"
Phương Mộc cúi đầu uống
một ngụm rượu, không trả lời.
Thai Vĩ nhẹ nhàng thở dài,
"Kỳ thật tôi vẫn giữ ý kiến kia,
cậu không thích hợp làm cảnh

sát."

Phương Mộc từ chối cho ý kiến cười cười, rồi tự mình châm một điếu thuốc.

"Sau khi tốt nghiệp chưa từng suy xét qua việc đổi một nghề khác?"

"Chưa từng!" Lần này Phương Mộc trả lời chém đinh chặt sắt.

"Chưa từng!" Thai Vĩ tinh tường nhớ rõ lúc trước khi anh hỏi Phương Mộc có dự định làm cảnh sát không, cậu cũng trả lời anh như vậy. Cùng đáp án, kết quả lại hoàn toàn tương phản. Nói không rõ phạm sai lầm là mình, hay là người vẫn như cũ sắc mặt tái nhợt, ánh mắt sắc bén trước mắt này.

Thai Vĩ thử hòa hoãn ngữ khí của mình, "Tương lai có cơ hội, nên đổi một công tác khác đi."

Phương Mộc im lặng một hồi, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: "Anh từ khi nào bắt đầu cảm thấy tôi không thích hợp làm cảnh sát?"

Thai Vĩ theo dõi cậu vài giây, "Từ sự kiện dưới tầng hầm kia thì bắt đầu."

"A?" Phương Mộc nhướng mày, tự tiếu phi tiếu (cười mà như không cười) nhìn Thai Vĩ, "Sẽ tố giác tôi sao?"

Thai Vĩ thu lại nụ cười, "Tôi sẽ không. Vĩnh viễn sẽ không. Cũng như tôi sẽ vĩnh viễn không cho rằng cậu sẽ là một cảnh sát tốt."

"Cái gì là cảnh sát tốt?" Phương Mộc hỏi ngược lại.

Thai Vĩ bị hỏi, sửng sốt hồi lâu mới nói: "Tôi không biết. Nhưng cậu nhất định không phải. Cậu là một người đối với án kiện không thể không quan

tâm, cậu đối với chúng luôn dốc
rất nhiều tình cảm cá nhân.
Nếu một vụ án nào đó không
thể dùng pháp luật để giải
quyết, hoặc cậu khi không
muốn dùng phương thức của
luật pháp để giải quyết, cậu sẽ
dùng chính phương thức của
mình." Anh thoáng dừng, "Tôi
biết, ngay hôm qua, cậu thiếu
chút nữa dùng bản thân vì La
Gia Hải ngăn một viên đạn."
Phương Mộc thủy chung cúi
đầu, thật lâu sau, cậu phủi phủi
tàn thuốc, "Tôi không biết như
vậy có gì không đúng."
Thai Vĩ lắc đầu, "Cậu sẽ hại
chết chính mình."
Phương Mộc đột nhiên hắc
hắc cười rộ lên, "Tôi không phải
vẫn còn sống rất tốt sao."
Không đợi Thai Vĩ mở miệng,
cậu liền giơ ly lên, "Không nói
nữa, uống!"

Bạn cũ tụ họp trong lòng
hiểu mà không nói lấy một trận
say bí tỉ để lảng tránh kết thúc.
Thời điểm hai người lắc lư lảo
đảo trở về phân cục, tin tức từ
thành phố J bên kia cũng đã
gửi về. Địa điểm La Gia Hải chỉ
ra phát hiện thi thể của Trầm
Tương và Tang Nam Nam, bước
đầu khẳng định nguyên nhân
hai người chết đều là sốc do
mất máu. Bất đồng chính là vết
thương chí mạng của Trầm
Tương ở động mạch cổ tay, mà
Tang Nam Nam lại là hơn 20
nhát dao giữa thân. Tình huống
cụ thể phải chờ pháp y tiến
hành thêm một bước kiểm
nghiệm mới khẳng định được.
Phân cục và cảnh sát hình sự
thành phố J tại quyền quản hạt
của án kiện đã xảy ra tranh
chấp nho nhỏ, song phương
đều cho rằng vùng của mình

mới là địa điểm chính phát sinh hành vi phạm tội. Kết quả hội họp thương lượng là: Đám người Thai Vĩ về thành phố J trước, đợi sau khi thu thập chứng cớ chính hoàn tất sẽ xác định do ai đến quản lý án La Gia Hải.

Thời điểm cáo biệt, Phương Mộc hướng Thai Vĩ đã say đến mắt lờ mờ chỉa chỉa ngón áp út tay trái, người này mơ mơ màng màng vung tay lên, cũng không biết có hiểu ý tứ của Phương Mộc không.

Dõi theo chiếc xe jeep biến mất ở góc đường, Phương Mộc nhìn đám bụi mù tung bay kia mà ngơ ngẩn cả người. Quay lại, cảnh huy trên cửa phân cục dưới ánh mặt trời giữa trưa chói mắt vô cùng. Phương Mộc lấy tay che trước trán, lẳng lặng nhìn cảnh huy, cảm giác nó có

chút biến lớn hơn, cuối cùng lại
có chút tư thế che trời lấp đất.
Tôi thật sự không thích hợp
làm cảnh sát sao?

Chương 03 - Thương

xót

Dương Cẩm Trình mệt mỏi từ
trước bàn làm việc ngẩng đầu
lên, cảm thấy sau cổ một trận
đau nhức, nguyên bản động tác
giãn gân gãn cốt duỗi thắt lưng
uể oải được một nửa lại phải từ
bỏ. Hắn cong lưng, nhìn chằm
chằm màn hình phát ngốc một
hồi, bưng lên tách trà sớm đã
nguội lạnh một hơi uống cạn
sạch.

Tách trà đã uống cạn vẫn
trĩu nặng trong tay, Dương Cẩm
Trình tỉ mỉ lật qua lật lại nó,
nghĩ đến giá trị xa xỉ và vị trí
độc đáo của nó trong viện
nghiên cứu, không nhịn được
cười cười.

Hắn đứng dậy, ở trong phòng làm việc thong thả tới lui vài bước, thời điểm đi đến cạnh cửa, thuận tay mở cánh cửa đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, vẻ mệt mỏi trên mặt Dương Cẩm Trình không còn sót lại chút gì, hắn thoạt nhìn lại trở thành Dương chủ nhiệm vĩnh viễn tinh lực tràn đầy, hồn hậu mà không mất đi vẻ khôn khéo, khôi hài mà không mất sự uy nghiêm.

Dương Cẩm Trình dọc theo hành lang nghiên cứu trang sức chậm rãi đi, sở dĩ chậm, không phải vì tuổi tác, mà là muốn cho mọi người cảm thụ được tư thế thong dong bình tĩnh của hắn. Bên cạnh thỉnh thoảng có người dừng lại cúi đầu, rồi vội vàng rời đi. Dương Cẩm Trình nhìn song cửa sổ thủy tinh dài từ trần đến tường ở hai bên,

tuy rằng đã gần 8h30 tối, thế
nhưng trong phòng làm việc
đèn đuốc sáng trưng vẫn như
trước có không ít nghiên cứu
viên đang bận rộn. Cảnh tượng
bộn bề trước mắt khiến Dương
Cẩm Trình cảm thấy mỹ mãn,
hắn giống như một nguyên soái
đang duyệt quân, lửng thững đi
trước đội ngũ ngay ngắn đứng
nghiêm, tự mình hưởng thụ
cảm giác ưu việt vượt trội.
Tuần tra vài phòng làm việc,
sau khi vỗ vai bao nhiêu người,
cũng tiếp nhận ngần ấy lời nịnh
hót, Dương Cẩm Trình chậm rãi
bước đi thong thả trở về phòng
làm việc của mình. Ngồi vào
trên chiếc ghế rộng lớn nhất,
thoải mái nhất của toàn bộ viện
nghiên cứu, mệt mỏi mới vừa
rồi còn biến mất không thấy
tăm hơi lại từng chút trở về
trên người hắn. Dương Cẩm

Trình dùng một loại tư thế cơ hồ là cuộn tròn ngồi thật lâu, mãi đến khi hắn đem một cánh tay đã có chút tê dại mỏi nhừ đặt trên mặt bàn.

Ngón tay đụng phải con chuột, màn hình "tách" một tiếng tự động mở ra. Mặt Dương Cẩm Trình dần bị màu xanh trắng trên màn hình chiếu rọi. Ánh mắt của hắn tản mạn nhìn chằm chằm màn hình càng ngày càng phát sáng, bất thình lình, hắn như nhớ tới gì đó, ngồi thẳng người, nhấp vào "My computer", tiến vào ổ cứng, sau khi thuần thục liên tục nhấp chuột, một thư mục nằm ở vị trí rất sâu được mở ra.

Dương Cẩm Trình không hề cần thiết ở trong phòng làm việc trống rỗng quét mắt một vòng, nhanh chóng nhập vào một chuỗi mật mã. Tiếp đó, hắn

đem khuôn mặt dán sát vào
màn hình, nhìn không chuyển
mắt. Dần dần, trên mặt Dương
Cẩm Trình hiện ra nét tươi cười.
Nụ cười kia từ khóe miệng kéo
đến hai gò má, lan tràn trên
mặt Dương Cẩm Trình, cuối
cùng, đến cả đầu mày cũng như
đang nhảy lên khoái trá.
Hắn lần lượt xem xét từng
tài liệu này, mỗi lần khi đọc
đến một tài liệu mới, trên mặt
Dương Cẩm Trình sẽ bày ra một
biểu tình quái lạ, tựa như khẩn
cấp nhìn thấy một thứ gì đó
mình sớm đã quen thuộc. Hắn
tựa hồ cùng chính mình chơi
trò trốn tìm. Một bên tự hỏi:
Việc này rất phấn khích sao?
Một bên liều mạng quên đi
những hình ảnh và văn tự đã
sớm thuộc nằm lòng, theo thời
điểm tự mình mở ra tài liệu kế
tiếp phát ra tiếng kinh hô lừa

mình dối người: Oa, cái này
càng đặc sắc!
Dương Cẩm Trình không biết
chán mà chơi trò này. Tựa như
đây là mạng của hắn, là hồn
của hắn, tựa hồ nửa đời sau
của Dương Cẩm Trình, đều
trông cậy vào nó.
10h30 đêm, chiếc Honda
màu xám bạc của Dương Cẩm
Trình chậm rãi chạy vào tiểu
khu "Trí Uyển". Đây vốn là một
tiểu khu nhà giá cao, tựa như
tên của nó vậy (Tiêu: nghĩa là
khu vườn trí tuệ), nhóm chủ
doanh nghiệp phần tử trí thức
cấp cao cũng chiếm đa số.
Dương Cẩm Trình đậu xe xong,
vội vàng đi về phía khu nhà
của mình. Còn chưa đến dưới
lầu, liền trông thấy một thân
ảnh nho nhỏ ngồi trên bậc
thang trước lầu, Dương Cẩm
Trình đang nói thầm đứa nhỏ

nhà ai vậy, như thế nào đã trễ thế này còn chưa về nhà, đèn cảm âm trước cửa tòa nhà bật sáng.

Dương Cẩm Trình ngây ngẩn cả người, đây không phải là con của mình Dương Triển sao? Hắn rảo bước đi qua, đẩy đẩy bả vai Dương Triển: "Này, sao ngủ ở đây?"

Dương Triển mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Dương Cẩm Trình hồi lâu, tựa hồ không nhận ra đây là ba của mình. Dương Cẩm Trình cầm lấy cánh tay của nó: "Chìa khóa của con đâu? Lại đánh mất rồi?"

Dương Triển "dạ" một tiếng, đưa tay dụi mắt. Quai đeo cặp sách của nó kẹt nơi khuỷu tay, không nâng cánh tay được, phải nghiêng đầu. Dương Cẩm Trình nhấc cặp sách dùng sức

xốc lên, đem quai đeo cặp qua
loa đại khái nâng lên vai con
trai. Dương Triển mê mê hoặc
hoặc bị động tác của ba làm
cho lảo đảo một cái. Nó rất
nhanh
đứng
thẳng
người,
ngoan ngoãn theo sát phía sau
ba mình đi vào thang máy.
Chỗ ở tầng 18, Dương Cẩm
Trình cởi giầy, đem tây trang
ném trên ghế salon, vừa muốn
khoan khoan khoái khoái mà
nghỉ ngơi một hồi, chợt nghe
chuông điện thoại đột ngột
vang lên.
Hắn nhỏ giọng chửi rủa một
câu, đứng dậy cầm ống nghe.
"Xin chào. . . . .Đúng, tôi là
ba của Dương Triển. . . . .A,
xin chào Hạ tiên sinh. . . . .Cái
gì? Không thể nào. . . . .Cặp

sách của con trai ngài bao nhiêu tiền. . . . . .Vâng, được, tôi sẽ làm rõ ràng. . . . . .Vâng, xin lỗi, hôm khác tôi sẽ đến nhà hướng ngài giải thích. Tạm biệt."

Dương Cẩm Trình vứt ống nghe, xoay người hét lớn một tiếng: "Dương Triển!"

Dương Triển ở cửa chậm rãi đứng dậy, nó vẫn đang ở bộ dáng mới vừa vào cửa, chưa buông cặp sách, cũng chưa cởi giầy, thế nhưng không có chút chiều hướng muốn chạy trốn nào.

Dương Cẩm Trình như xách một con gà con đem con trai mình xách đến giữa phòng khách, vài cái đem cặp sách kéo xuống, cầm trong tay nhìn tỉ mỉ.

Đây là một cặp sách bình thường đến cực điểm, mặt trên

in hình siêu nhân điện quang
màu sắc lòe loẹt. Chất lượng
mặt ngoài của hàng dệt may
rất kém đã bị cọ sát đến xù
lông, nơi nơi rải rác dấu mực to
nhỏ.
"Đây là cặp sách của mày
sao?" Dương Cẩm Trình giũ cặp
sách trong tay, bên trong đủ
loại sách vở và văn phòng
phẩm lả tả rơi ra.
Dương Triển cúi đầu không
nói lời nào.
"Nói! Có phải hay không?"
Dương Cẩm Trình ở trên hõm
vai của con trai dùng sức đẩy
một cái.
Dương Triển nhỏ giọng nói:
"Không phải."
"Vì sao ép người ta đổi cặp
sách với mày? Hửm? Có biết
cặp sách của mày bao nhiêu
tiền không? Cái này ư?" Dương
Cẩm Trình cuồng nộ đem cặp

sách quẳng xuống mặt đất,
"Mày có phải bệnh rồi không
hả?"
Dương Triển đột nhiên
ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình
tĩnh, nó thậm chí còn thoáng
nở nụ cười: "Ba biết cặp sách
của con sao?"
Dương Cẩm Trình bị hỏi
chặn, theo sau đó ngũ quan
của hắn liền vặn vẹo cùng một
chỗ.
"Chát" Một cái tát thật mạnh
ném trên mặt Dương Triển.
Thân mình nho nhỏ của
Dương Triển bị đánh bay ra
ngoài, bịch một tiếng ngã trên
sàn nhà. Cơn giận còn sót lại
chưa tiêu tan Dương Cẩm Trình
tiến lên, một phen xách Dương
Triển lên lại muốn đánh tiếp.
Mũi và miệng Dương Triển
chảy máu, nó ở trong tay ba nó
vô lực giãy dụa, liều mạng

nghiêng đầu đi, hướng về phía
vách tường phòng khác hô:
"Mẹ. . . . .Mẹ. . . . ."
Tiếng kêu thê lương khiến
tay Dương Cẩm Trình dừng giữa
không trung, hắn không kiềm
được nhìn về mặt tường phía
sau kia. Vợ hắn ở trong khung
ảnh đen kia tựa như đang dõi
theo hắn và đứa con trai, trong
đôi mắt ôn nhu kia tựa hồ
mang theo khẩn cầu.
Dương Cẩm Trình buông tay
ra, Dương Triển gục trên sàn
nhà, cuộn tròn thân thể nhỏ
giọng khóc, miệng vẫn mơ hồ
không rõ lẩm bẩm: "Mẹ. . . .
.Mẹ. . . . ."
Dương Cẩm Trình buông
thõng hai tay đứng tại chỗ, mở
miệng thở hổn hển, đơi cho hô
hấp dần bình phục, hắn dùng
một ngón tay: "Trở về phòng
đi! Đêm này đừng ăn cơm nữa!"

Dương Triển trở mình đứng
lên, nhanh như bay chạy về
phía phòng mình, "Phanh" một
tiếng đóng cửa lại.
Đứa nhỏ không bật đèn,
ngay trong căn phòng tối đen
lẳng lặng ngồi, thỉnh thoảng hít
hít mũi. Nó đã sớm ngừng khóc,
nước mắt trên mặt khô lại
khiến khuôn mặt căng cứng.
Ngồi một hồi, nó cẩn thận vuốt
ve khuôn mặt sưng tấy, có thể
rõ ràng cảm thấy vài dấu tay
gồ lên.
Biểu tình của đứa nhỏ bình
tĩnh, không có ủy khuất ban
nãy, cũng không có phẫn hận,
chỉ chậm rãi vuốt mặt, đồng
thời chăm chú lắng nghe động
tĩnh trong phòng khách.
Cuối cùng, nó nghe được sô
pha cọt kẹt một tiếng, giống
như có người đứng lên, tiếp đó,
chợt nghe thấy tiếng bước chân

nặng nề của ba nó. Thanh âm kia kéo dài tận đến phòng ba nó, theo tiếng đóng cửa hoàn toàn biến mất.

Đứa nhỏ không nhúc nhích, vẫn cảnh giác lắng nghe. mãi đến khi nó tin chắc ba nó đã ngủ say. Nó mới theo mép giường trượt trên sàn nhà, bò đến đáy gầm giường, chỉ chốc lát sau, liền ôm một hộp sắt nhỏ chui ra.

Đứa nhỏ mở hộp, dựa lưng vào giường ngồi trên mặt sàn. Trong hộp là đủ loại thức ăn, phần lớn là ăn còn thừa. Có vài khối bánh mì khô, bánh gạo vỡ thành cục nhỏ, nửa thanh lạp xưởng, bánh quy, còn có vài trái cây đông lạnh. Đứa nhỏ nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ ở trong hộp chọn chọn lựa lựa, bốc ra vài thứ nhét vào miệng nhấm nuốt. Nó ăn không

nhanh không chậm, vô cùng
ung dung, tầm mắt thủy chung
nhìn chằm chằm một góc nào
đó trong phòng.
Sau khi ăn xong, đứa nhỏ lại
đem hộp sắt nhỏ nhét vào đáy
giường, vỗ vỗ bụi bặm trên
người, chuẩn bị đi ngủ. Khi cởi
quần áo, tay nó ở trong túi
quần đụng đến vật gì đó cứng
rắn. Đứa nhỏ móc ra, đó là hai
thanh chìa khóa buộc cùng một
chỗ. Đứa nhỏ đem chìa khóa
bày trong lòng bàn tay đùa
nghịch, bỗng nhiên đứng lên
mở cửa sổ ra.
Bầu không khí đêm khuya
thanh lãnh khiến đứa nhỏ
khoan khoái vô cùng, nó hít thở
sâu một cái, giơ tay lên, nắm
vật trong tay vứt vào bầu trời
đêm. Rồi sau đó, nó đem đầu lộ
ra ngoài cửa sổ, nhưng dưới lầu
tối om, cái gì cũng không nhìn

thấy. Chẳng qua nghe được một tiếng "keng" rất nhỏ. Đứa nhỏ có chút thất vọng. Nó bâng quơ vô mục đích đánh giá đêm tối trước mắt. Trong tòa nhà đối diện kia, có mấy nhà vẫn sáng đèn, xuyên thấu qua bức màn mỏng manh, có thể trông thấy bóng người đi tới đi lui.

Vẻ mỉm cười hiện ra trên mặt đứa nhỏ, nó bò lên bệ cửa sổ, thân thể nho nhỏ mặc mỗi quần lót chỉ có thể co quắp. Nó ôm lấy bả vai, lẳng lặng nhìn những điểm đèn trên tòa nhà đối diện.

***

Tranh luận quyền quản lý vụ án rất nhanh đạt được kết quả. Cảnh sát thành phố J buông tha kiến nghị phản bác quyền quản lý, đem bản án cho cảnh sát thành phố C phụ trách thẩm tra và khởi tố. Phương

Mộc sau khi nhận được tin tức này, nói với Biên Bình mình muốn theo vào vụ án. Biên bình đồng ý.

Phương Mộc nhận thấy, động cơ của La Gia Hải hết sức kỳ quái. Từ bản án nhìn nhận, tổng cộng có ba người bị hại. Trong đó, nguyên nhân chết của Trầm tương cực giống như tự sát, mà cái chết của Tang Nam Nam và Tần Ngọc Mai không thể nghi ngờ chính là do La Gia Hải tạo thành. Giữa người Tang Nam Nam có hơn 20 vết dao, mà tử trạng của Tần Ngọc Mai cũng rất thảm. Nhìn từ bên ngoài, nguyên nhân của hai vụ án này tựa hồ đều là do cừu hận. Mà nguyên nhân bên trong của hành vi giết người của La Gia Hải suốt hai vụ án này đến tột cùng là gì? Bên cạnh đó, La Gia Hải nhiều lần

nhấn mạnh "mùi vị" đến tột
cùng là gì, nếu ngọn nguồn của
mùi vị kia là tính dục, như vậy
thì, đó là một cố sự ra sao?
Phương Mộc từ bộ phận tư
liệu thẩm tra của phân cục
chọn đọc tài liệu bản án. Tài
liệu cho thấy, La Gia Hải sau
khi quy án đối với hành vi
phạm tội của mình thú nhận
không e dè, thế nhưng cự tuyệt
khai báo động cơ gây án của
mình. Điều này cũng có nghĩa
La Gia Hải đã ôm quyết tâm
nhất định phải chết. Hình phạt
cho hậu quả của hắn mặc dù là
tử hình không thể nghi ngờ,
nhưng căn cứ vào quy định
hình pháp của Trung Quốc, nếu
như do sai lầm của người bị hại
dẫn người đến hành vi xúc
động phạm tội, có thể được
phán xử tử hoãn (Tiêu: án tử
hình hoãn thi hành án trong 2

năm, xét theo thái độ của phạm nhân mà giảm còn chung thân hoặc 25 năm tù). Giả thiết hành vi giết người của La Gia Hải thật sự có nguyên nhân, như vậy hắn trên thực tế đã vứt bỏ cơ hội sau cùng để miễn chết cho mình.

Từ miệng của kẻ một lòng muốn chết, muốn nhận được chân tướng là chuyện rất khó, thế nhưng Phương Mộc vẫn dự định thử xem. Hơn nữa La Gia Hải và cậu thực sự cũng đã ước hẹn trước.

Toàn bộ vật chứng có liên quan đến vụ án đều được đưa đến cho cơ quan tiếp nhận, trong đó bao gồm cả hai thi thể người chết. Ngày đó yêu cầu La Gia Hải xác nhận thi thể, Phương Mộc cũng ở thị cục. Cậu đứng trước cửa phòng khâm liệm, xa xa nhìn La Gia Hải từ

cuối hành lang bị hai cảnh sát
áp sang.
Bước chân La Gia Hải loạng
choạng, sở dĩ nghiêng ngã lảo
đảo, là bởi vì cước bộ của y quá
cấp bách, mà trên chân lại
mang theo gông cùm nặng nề.
Y một đường duỗi cổ, vẻ mặt
sốt ruột, thời điểm đi đến trước
cửa phòng khâm liệm, nước
mắt đã rơi xuống.
Y nhìn thấy Phương Mộc,
môi run run, tựa hồ muốn nói
câu cảm kích.
Phương Mộc có chút xấu hổ,
kỳ thật cậu cũng chưa thực
hiện hứa hẹn để La Gia Hải tạm
biệt Trầm Tương, hôm nay
chẳng qua làm theo thông lệ,
để y xác nhận thi thể mà thôi.
Mắt thấy y bị hai cảnh sát đẩy
mạnh vào phòng khâm liệm,
Phương Mộc nghĩ nghĩ, giữa
chặt một người trong đó nói:

"Một hồi sau khi xác nhận
xong, với điều kiện cam đoan
không phá hỏng thi thể, để y
nán lại một lúc."
Rất nhanh, trong phòng
khâm liệm truyền ra tiếng khóc
nặng nề, nhưng tê tâm liệt phế.
Cảnh sát kia rất nể tình, ước
chừng 15 phút sau, La Gia Hải
hai mắt đỏ bừng mới bị mang
ra, trên mặt biểu tình trộn lẫn
giữa thương tiếc và như trút
được gánh nặng.
La Gia Hải dùng ống tay áo
chùi chùi mũi, thẳng hướng
Phương Mộc đi tới, dứt khoát
nói: "Chúng ta nói chuyện đi."
Phương Mộc theo dõi đôi
mắt y vài giây, "Được rồi."
"Nhưng tôi có một điều
kiện."
Phương Mộc gật đầu, "Cứ
nói."
"Khi chúng ta nói chuyện,

không được có người thứ ba ở đó, cũng không thể tiến hành ghi âm hoặc thu hình. Hơn nữa nội dung trò chuyện của chúng ta, đừng cho bất luận kẻ nào biết."

"Được, chuyện này không khó làm."

Để loại bỏ sự lo lắng không cần thiết của La Gia Hải, Phương Mộc không đến phòng thẩm vấn, mà bố trí buổi nói chuyện trong một phòng hội nghị nhỏ ở lầu ba. Thời điểm chờ thang máy trong đại sảnh lầu một, cửa thang máy vừa mở ra, chợt nghe thấy phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

"Chờ một tý!"

Một trung niên nam tử mang theo túi công văn vội vã chạy tới, Phương Mộc cho rằng hắn muốn cùng lên thang máy, liền

đưa tay đè xuống nút thang
máy.
"Xin hỏi cậu là La Gia Hải
tiên sinh sao?" Trung niên nam
tử cũng không vội tiến vào
thang máy, mà đối mặt với La
Gia Hải vội vàng hỏi han.
"Là tôi. Anh. . . . . ." La Gia
Hải thoạt nhìn có chút không
hiểu ra sao.
Trung niên nam tử nhẹ
nhàng thở ra, y một mặt dùng
mu bàn tay lau mồ hôi trên
trán, một mặt từ trong bao
công văn lấy ra một bằng luật
sư: "Tôi là luật sư Khương Đức
Tiên của văn phòng luật sư, tôi
nghe nói vụ án của cậu, hy
vọng có thể làm luật sư bào
chữa cho cậu."
Nguyên lai là luật sự đến lôi
kéo hợp tác, Phương Mộc vừa
tức giận vừa buồn cười, đồng
thời cũng có chút buồn bực.

Người này cậu đã nghe nói qua,
Khương Đức Tiên là luật sư
tiếng tăm lừng lẫy của thành
phố này, án kiện nhiều đến đáp
ứng không xuể, sao lại vì một
vụ án nhỏ nhặt như vậy chủ
động tìm tới cửa chứ?
Luật sư có một quy luật bất
thành văn: Luật sư vừa ra nghề
thường sẽ tiếp nhận một số vụ
án hình sự, nhất là ủy thác vụ
án tử hình, hy vọng thông qua
việc bào chữa thành công mà
tạo nên tên tuổi cho mình. Mà
Khương Đức Tiên sớm đã không
cần loại phương thức thành
danh này nữa.
La Gia Hải thoáng cười khổ,
"Cám ơn anh, không cần. Tôi
không cần luật sư."
"Cậu cần." Ngữ khí của
Khương Đức Tiên kiên quyết,
"Dựa theo quy định của luật tố
tụng hình sự, vụ án tử hình

nhất định phải có luật sư tham gia. . . . . ."

Hai chữ "tử hình" này tựa hồ kích thích La Gia Hải, mặt của y lập tức âm trầm xuống, "Xin lỗi, tôi không cần. Tôi cũng không có tiền chi trả cho anh."

"Không. Hoàn toàn không cần bất cứ phí tổn gì," Khương Đức Tiên vội vàng nói: "Tôi bào chữa miễn phí cho cậu. Tin tưởng tôi, tôi có thể bảo trụ cho cậu một mạng."

"Không cần!"

"Cho chính mình một cơ hội, chàng trai. Ngẫm lại người nhà của cậu, ngẫm lại người phụ nữ của cậu. . . . . ."

Phương Mộc phải hoài nghi chức nghiệp Khương Đức Tiên dày công tu dưỡng, cùng một người cơ hồ chắc chắn phải chết nghiên cứu người nhà và thân tình của y, không hề nghi

ngờ đang ở trên miệng vết
thương của y xát muối. Mà La
Gia Hải đã bị loại kích thích này
đánh mất lý trí.
"Cút!"
Y hướng Khương Đức Tiên
mạnh nhào qua, nhưng quên
mất trên chân mình còn mang
theo xiềng xích, vừa cất bước
liền ngã nhào trên mặt đất.
Khương Đức Tiên sợ đến mức
lui về phía sau hai bước, sắc
mặt tái mét.
Hai cảnh sát phụ trách trông
chừng vội vã ba chân bốn cẳng
đem La Gia Hải đè lại, La Gia
Hải một bên giãy dụa, một bên
chửi ầm lên: "Cút, cút! Đừng
mơ dùng chúng tao để mua
danh trục lợi cho mình. . . . .
.Cút!" Nhìn tư thế kia, tựa hồ
muốn từ trên đùi Khương Đức
Tiên cắn xuống một miếng thịt
mới chịu để yên.

Đám cảnh sát nghe tiếng đi
lên hỗ trợ, trông thấy một cảnh
sát rút ra cảnh côn, Khương
Đức Tiên lại nhảy sang lớn
tiếng nói: "Tôi cảnh cáo các
anh, không được đối với đương
sự của tôi sử dụng bạo lực. Nếu
không. . . . . ."
Phương Mộc một bên bảo
cảnh sát kia thu hồi cảnh côn,
một bên không chút khách khí
đẩy Khương Đức Tiên: "Y cũng
không phải đương sự của anh
đâu, ngươi câm miệng đi!"
La Gia Hải rất nhanh đã bị
chế ngự, một cảnh sát gắt gao
đè lại bả vai y, ngẩng đầu lên
nói với Phương Mộc: "Xin lỗi,
cảnh sát Phương, tôi thấy
chúng tôi phải đưa y về rồi."
Kỳ thật không cần hắn nói,
Phương Mộc cũng biết hôm nay
nói chuyện là không có khả
năng nữa, cậu đành gật đầu, ra

hiệu cho bọn họ trước đem La Gia Hải đưa về trại tạm giam.

Nhìn theo La Gia Hải bị hai cảnh sát đỡ ra chính sảnh, Phương Mộc xoay người, lại trông thấy Khương Đức Tiên cũng hướng về phía cổng nhìn quanh. Đại khái là cảm thấy Phương Mộc đang nhìn hắn, hắn quay đầu. Bốn mắt nhìn nhau, Phương Mộc trong mắt hắn thấy được một chút thần tình chưa kịp biến mất. Chốc lát, ánh mắt của hắn lại lần nữa khôi phục vẻ lạnh lùng chuyên nghiệp.

Luật sư Khương Đức Tiên hướng Phương Mộc gật đầu, xoay người đi mất.

Phương Mộc nghĩ nghĩ, tiếp tục ở lại phân cục cũng không có ý nghĩa gì, cũng đứng dậy hướng cổng đi đến.

Vừa ra khỏi cổng chính, liền

trông thấy một chiếc xe hơi
Audi A6 màu đen từ trước mặt
vọt nhanh qua, ngồi trong xe,
chính là Khương Đức Tiên. Cậu
nhìn thấy nó giống như một
con cá mập mạnh mẽ cấp tốc
hòa vào trong thành phố ngựa
xe như nước, khẽ thở dài, đi về
hướng chiếc xe jeep của mình.
Lên xe, khởi động, Phương
Mộc lại chậm chạp không giẫm
lên chân ga. Rất nhanh, cậu
phát hiện mình đang hồi tưởng
lại nhãn thần của Khương Đức
Tiên. Đó là một loại thần tình
rất ít xuất hiện trên mặt của
nghề luật sư.
Đó chính là, thương xót.

Chương 04 - Nhà
thiên sứ

Thầy Chu cười tủm tỉm lục lọi
mấy túi giấy Phương Mộc xách
tới, "Ôi, thật đúng là mua
không ít!"

Khuôn mặt Phương Mộc có chút hồng: "Tôi không rành mua đồ lắm. . . . . ." Cậu nhìn thầy Chu bày ra một cái quần jean, ". . . . . .Hy vọng Nhã Phàm có thể thích."

"Ừ. Cậu nghĩ chu toàn hơn tôi." Thầy Chu đem quần áo gấp lại, bỏ vào trong túi giấy, "Nhã Phàm quả thật cũng sắp đến tuổi yêu thích cái đẹp rồi. Bất quá sau này vẫn ít tặng con bé mấy thứ này, trẻ em ở đây, tốt nhất đừng để nhiễm thói ham hư vinh."

Phương Mộc gật đầu, "Nhất định."

"Vậy, lát nữa Nhã Phàm trở về, cậu tự mình đưa cho nó?"

Phương Mộc vội vã xua tay, "Vẫn là thầy đưa cho cô bé đi."

"Tôi? Chỉ sợ không thích hợp." Thầy Chu đánh giá túi giấy trong tay, "Nha đầu kia

quỷ lắm, liếc mắt một cái có
thể nhìn ra đây không phải tôi
mua cho nó. Tiểu Triệu, Tiểu
Triệu."
Chị Triệu giơ hai tay tràn
đày bọt xà bông đi tới, "Chuyện
gì?"
"Đem thứ này giao cho Liêu
Nhã Phàm, cứ nói là cô mua
cho con bé. Nhưng đừng đưa
hết cho nó, phân ra vài lần mà
đưa."
Chị Triệu gom túi giấy sang
ngắm vài lần, ngẩng đầu hướng
Phương Mộc cười cười: "Haha,
còn rất mốt." Chị chỉa chỉa một
phòng hướng xéo đối diện,
"Tiểu Phương, hiện tại chị thật
không rảnh tay, cậu giúp chị
đem vào phòng đi."
Phương Mộc lên tiếng, xách
lên mấy túi giấy đi ra ngoài.
Phòng của chị Triệu vừa
phải, lại ở mặt sau, cho nên

ánh sáng rất tối. Phương Mộc vừa vào cửa, đã ngửi thấy một cỗ mùi khói mãnh liệt. Cậu thoáng nhìn quanh bốn phía, đem túi giấy đặt trên giường đơn nhỏ.

Trong phòng bày biện đơn giản, chỉ có một cái giường, một cái tủ 5 ngăn, một cái bàn và hai cái ghế. Trên tủ châm hai ngọn đèn chong (đèn thắp suốt ngày đêm trước tượng Phật), chính giữa là một lư hương, bên trong tàn hương thật dày, vài nén hương lúc sáng lúc tối, sương khói lượn lờ. Phía sau lư hương, trong khung ảnh đen hé ra khuôn mặt bé trai hướng Phương Mộc nhếch miệng cười.

Phương Mộc tiến đến trước tủ, ngưng thần nhìn chăm chú vào bức ảnh bé trai. Nó thoạt nhìn không quá 10 tuổi, trong

ánh mắt có một tia thần thái
ngượng ngùng và ra vẻ già dặn.
Từ nụ cười nơi khóe miệng hàm
chứa chút nghịch ngợm mà
nhìn, người chụp bức ảnh này
hẳn là thân nhân của nó, có lẽ
chính là chị Triệu.
"Đó là con trai của chị
Triệu." Chẳng biết lúc nào, thầy
Chu cũng đi đến. Ông đứng bên
cạnh Phương Mộc, dừng trước
bức ảnh.
Phương Mộc nhìn chừng cửa
ra vào, thấp giọng hỏi: "Đứa bé
này. . . . .Bao nhiêu tuổi rồi?"
"8 tuổi."
"Bởi vì bệnh?"
"Không, tự sát."
Phương Mộc lắp bắp kinh
hãi, "Tự sát?"
Thầy Chu gật đầu, ánh mắt
thủy chung nhìn chằm chằm
bức ảnh, thật lâu sau, ông thở
dài một tiếng, từ trên tủ cầm

lấy mấy nén nhang, trên đèn
chong đốt, cắm vào lư hương.
Hương khói vừa có chút nhạt đi
thoáng cái lại đặc hơn.
Lúc chạng vạng, thầy Chu
lần nữa mời Phương Mộc ở lại
ăn cơm chiều, lần này cậu
không hề cự tuyệt, hơn nữa còn
xung phong giúp đỡ chị Triệu
gọt vỏ khoai tây. Chị Triệu lúc
đầu cảm thấy băn khoăn, nói
sao cũng không để Phương Mộc
đụng tay, dưới sự kiên trì hết
lần này đến lần khác của
Phương Mộc mới đồng ý. Song
sau khi Phương Mộc gọt xong
ba củ khoai, chị Triệu nói sao
cũng không để cậu làm nữa.
"Cậu gọt vỏ quá dầy rồi,
lãng phí như vậy sẽ không đủ
ăn."
Phương Mộc bất đắc dĩ, chỉ
có thể đi làm chuyện không cần
dùng đến kỹ thuật linh hoạt

nhất -- Rửa khoai tây.

"Sao cứ ăn khoai mãi vậy?"

Phương Mộc đem từng củ khoai tây rửa xong ngâm mình trong nước, trong bồn nước trước mặt rất nhanh liền nổi lên hai tầng ván.

"Không có biện pháp, thứ này rẻ a." Chị Triệu gom gom tóc, "Lão Chu mua vào một miếng đất lớn xây cô nhi viện, tiền trong tay đã không còn nhiều lắm. Hơn nữa, quyên góp xã hội cũng ít, định kỳ quyên góp giống như cậu, lại ngày càng mất đi. Nhiều trẻ em như vậy sinh hoạt phí, học phí, bệnh phí, không tiết kiệm chút sao được?"

"Dạ, đúng vậy." Phương Mộc gật đầu, "Thầy Chu rất không dễ dàng." Nói đến đây, Phương Mộc nhìn khắp nơi, nhỏ giọng hỏi chị Triệu: "Sao cho tới giờ

em vẫn chưa từng thấy qua vợ
của thầy Chu đâu?"
"Haiz, tôi từng hỏi qua ông
ấy, lão nhân này chưa kết hôn,
độc thân hơn nửa đời người
rồi."
"Ôi!" Phương Mộc không
khỏi tâm sinh kính nể, "Xem ra
lão tiên sinh đã đem cả đời đều
dành cho những đứa trẻ này."
"Đúng vậy, đó là một người
tài ba." Chị Triệu hướng trong
viện nhìn lại, thầy Chu đang
ngồi trên bồn hoa, trước mặt là
một cô bé đang lau nước mắt,
thầy Chu vuốt đầu của bé, vẻ
mặt ôn hòa nói gì đó, cô bé
không ngừng gật đầu.
"Ông ấy đặc biệt có thể
khuyên bảo người, mặc kệ gặp
phải chuyện phiền lòng gì, chỉ
cần cùng lão Chu tán gẫu một
hồi, thì phiền não gì cũng
không còn." Chỉ Triệu quay

đầu, nhẹ nhàng nói: "Đời này
có thể gặp gỡ người như vậy,
còn có thể cùng nhau làm việc,
không biết là phúc khí mấy đời
tu luyện được."
Phương Mộc cười cười,
không khỏi quay đầu đi, thái
dương hơn phân nửa đã chìm
dưới đường chân trời, thầy Chu
đưa lưng về phía ánh chiều tà,
sườn bên cả người được mạ lên
một tầng đường viền kim sắc
mảnh dài, giữa trời chiều càng
thêm thâm trầm, nhưng lại lộ
ra ánh sáng mờ ảo. Cô bé đã
ngừng khóc, trên khuôn mặt
vệt nước mắt giao thoa đang nở
ra nụ cười ngọt ngào.
Một thiếu nữ bỗng nhiên từ
cổng nhảy vào, vẻ mặt nghịch
ngợm ở trên mặt vừa tràn ra,
cũng bởi vì người lạ trong
phòng bếp mà nháy mắt vụt
tắt.

Là Liêu Á Phàm, trên người mặc quần jean mới. Nàng thấy rõ người đang rửa khoai tây chính là Phương Mộc, "A" một tiếng liền xoay người chạy mất.

(Tiêu: Cũng ko hiểu vì sao đến đây tác giả lại đổi lại là Á Phàm nữa =.=)

Chị Triệu cười mắng: "Đứa nhỏ này, nhí nha nhí nhố."

Nhí nha nhí nhố Liêu Á Phàm rất nhanh đã trở lại, quần jean mới đã bị một cái quần thể dục cũ thay thế. Nàng chẳng nói chẳng rằng đem bồn nước đầy khoai tây kéo tới trước người mình, miệt mài rửa sạch.

Phương Mộc có chút xấu hổ, liền đứng dậy đi đến cạnh cửa bồn rửa tay, lại đứng tại chỗ một hồi, xoay người đi vào sân.

Trước khi quay đi, nghe thấy Liêu Á Phàm khẽ nói với chị

Triệu: "Dì Triệu, cám ơn dì."
Trong sân tựa hồ thóang cái
nhiều ra thêm mấy đứa trẻ,
bọn chúng phần lớn gầy yếu,
quần áo sơ sài, thế nhưng biểu
tình trên mặt vô ưu vô lự cùng
những đứa nhỏ rúc vào lòng
cha mẹ giống hệt. Đây đại khái
là thời điểm náo nhiệt nhất
trong ngày của cô nhi viện. Bọn
nhỏ vừa tan học không chút
nào keo kiệt mà phung phí chút
tinh lực sau cùng của cả ngày
hôm nay. Mà những đứa nhỏ bị
tàn tật chỉ có thể ở lại trong
viện thì không hề ngần ngại
hướng các bạn thân mến vừa
quay về biểu đạt nhiệt tình tích
lũy cả ngày của mình. Nơi nơi
đều là tiếng cười đùa, ầm ĩ và
rượt đuổi khắp nơi.
Phương Mộc ngồi trên bồn
hoa chậm rãi hút thuốc, cảm
thấy thả lỏng nói không nên

lời. Ánh mắt của cậu xẹt qua người những đứa nhỏ chạy nhảy kia, trong lỗ mũi bay lên những hạt bụi tinh tế. Cậu nhớ rõ bản thân hồi nhỏ cũng là ở trên dạng đất thô này hưởng thụ những khoái hoạt mạc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao, không sao nói rõ được). Không nghĩ tới, ngày nay phòng trò chơi, tiệm mạng khắp nơi đều có, mà dạng trò chơi rượt đuổi này cũng có thể mang đến cho bọn nhỏ niềm hân hoan đến vậy.

Phương Mộc chú ý tới một sườn khác của bồn hoa, một đứa bé nho nhỏ đang xuyên thấu qua hoa tươi và cỏ xanh chăm chú nhìn cậu. Từ khuôn mặt béo ú và đôi mắt nghiêng lệch của nó mà nhìn, đây là một đứa trẻ thiểu năng trí tuệ.

Đứa bé phát hiện Phương

Mộc đã nhìn thấy nó, ha ha cười rộ lên, đồng thời vươn một bàn tay hướng cậu dùng lực vung vẫy.

Phương Mộc cười cười, cũng hướng nó khoát tay. Đứa bé kia giống như được cổ vũ, lại vung tay lên.

Như thế vài lần, Phương Mộc ý thức được đứa bé này kỳ thật đang cùng cậu chơi trò oẳn tù tì, đồng thời phát hiện nó chỉ có hai ngón tay. Phương Mộc nghĩ nghĩ, mỗi lần đều mở ra năm ngón, làm ra động tác "bao".

Vì thế chủ nhân của "kéo" rất vui vẻ, liên tiếp thắng lợi khiến nó cao hứng bừng bừng, thậm chí chạy đến trong bồn hoa té ngã một cái lại vội vàng đứng lên, tiếp tục cùng tên đối diện vĩnh viễn ra "bao" kia chơi đùa.

Sắc trời mỗi lúc một tối,

giữa khóm hoa, thân ảnh của đứa nhỏ càng ngày càng mơ hồ, Phương Mộc dần dần không còn thấy rõ tay nó, chỉ nghe thấy đối diện tiếng cười "khanh khách" hưng phấn không thôi.

Bất thình lình, Phương Mộc ý thức được có người bên cạnh mình. Quay đầu đi, trong bóng tối, Liêu Á Phàm đứng cách đó vài thước, lẳng lặng nhìn cậu.

"Ăn cơm thôi." Vài giây sau, nàng nhẹ nhàng nói.

Bữa tối rất đơn giản, cải trắng luộc đậu hủ, khoai tây cắt sợi, tương ớt và cơm trắng. Phương Mộc được an bài bên cạnh thầy Chu. Đối diện cậu chính là Liêu Á Phàm.

Liêu Á Phàm cũng không vội ăn cơm, mà là ôm một đứa trẻ tàn tật khoảng 1 tuổi, từng ngụm đút nó ăn. Nàng để đứa nhỏ tựa vào trong ngực của

mình, tay phải cầm muỗng, tay trái cầm một cái khăn tay, tùy thời chuẩn bị lau nước canh chảy xuống khóe miệng cho đứa nhỏ. Thừa dịp nó đang nhấm nuốt, Liêu Á Phàm mới múc vài muỗng đồ ăn nhét vào miệng mình.

Nhìn ra được, Phương Mộc đồng ý lưu lại ăn cơm, thầy Chu chính là rất vui vẻ. Có lẽ đối với thức ăn quá mức đơn giản cảm thấy có lỗi, thầy Chu đặc biệt rót hai chung rượu trắng, xem như bồi thường.

Rượu là hảo tửu, mà ngay cả người không hiểu phẩm rượu như Phương Mộc, cũng có thể cảm thấy sau khi vào miệng mềm mại nồng đậm. Thầy Chu nhìn Phương Mộc vẫn còn chưa đã chậc lưỡi, cười cười nói:

"Rượu Ngũ Lương."

"Ôi, tôi thật đúng là chưa

từng uống qua rượu ngon như vậy."

"Để tôi rót tiếp cho cậu chút nữa."

"Không cần không cần."

Phương Mộc vội xua tay, "Tôi một hồi còn phải lái xe. Hơn nữa, rượu ngon như vậy, thầy nên giữ lại chiêu đãi khách quý chứ, cho thường dân như tôi uống rất phí."

Thầy Chu bưng chung rượu lên, tinh tế nhấp một ngụm, trong miệng ngậm hồi lâu mới nuốt xuống.

"Aiz, khi đó, uống rượu Ngũ Lương cứ như uống nước, căn bản nếm không ra vị." Ông xoay chiếc chung trong tay, "Hiện tại cơ hội uống rượu ít đi, trái lại uống ra mùi vị thơm thuần của nó. Xem ra thời cơ tốt nhất để hiểu ra, hoàn toàn đã qua mất rồi."

"Haha," Chị Triệu miệng
ngậm cơm, giọng nghèn nghẹt
cười rộ lên, "Lúc lão tiên sinh
chú có tiền, e rằng không đem
loại ngoạn ý này để vào mắt
đâu nhỉ?"
"Hắc hắc, đúng vậy." Thầy
Chu đặt chén rượu xuống, mắt
nhìn chằm chằm trần nhà,
"Hiện tại nhớ tới, khi đó thật sự
lãng phí tiền a."
"Ông Chu," Một đứa bé trai
lanh tay lẹ mắt từ trong tô
canh lấy ra một khối thịt mỡ
nhét vào trong miệng, vừa nhai
vừa nói, "Ông từng rất có tiền
sao?"
"Đúng vậy."
"Có bao nhiêu tiền?"
"Haha." Thầy Chu cười híp
mắt lấy tay ở trong không khí
gom một vốc lớn, "Rất nhiều
rất nhiều tiền."
"Vậy ông từng ngồi máy bay

chưa?" Cô nhóc kia hỏi.

"Ngồi rồi a."

"Thú vị không?"

"Thú vị a. Thế nhưng khi
ông lần đầu tiên ngồi máy bay,
ông rất sợ. Cục sắt lớn như vậy,
lắc lư thoáng cái liền bay lên.
Ông nghĩ thầm, nếu nó rơi
xuống, ông coi như xong đời
rồi."

Bọn nhỏ cười rộ lên.

"Vậy ông từng ra nước ngoài
chưa?" Có một cô bé hỏi.

"Đi rồi a."

"Đến nước Mỹ chưa?"

"Đã đến."

"Nước Mỹ ra sao? Thầy
chúng con nói, nước Mỹ khá
tốt."

"Là rất tốt. Bất quá ông vẫn
thích đất nước của chúng ta."

"Vì sao a?"

"Bởi vì nước Mỹ không có
những tiểu bảo bối này của ông

a." Thầy Chu vươn tay phết phết mũi của cô nhóc. Cô nhóc chun mũi nở nụ cười.

"Kể cho tụi con nghe một chút về nước ngoài đi, ông Chu."

"Nước ngoài có gì tốt để nói đâu."

"Nói một chút đi, nói một chút đi. . . . . ." Bọn nhỏ mồm năm miệng mười nằn nì. Thầy Chu nhìn hơi mười cặp mắt chờ đợi, cũng trở nên hăng hái.

"Được. Ông sẽ kể về một khu nhà đại học mà ông từng đến nhé. Trường học này gọi là đại học Harvard, là một trong những đại học tốt nhất trên thế giới. Khi đó, ông mỗi ngày đều đến một tòa nhà màu trắng cao nhất nghe giảng. . . . . ."

Bọn nhỏ nghe đến say mê, trong đó Liêu Á Phàm nghe chăm chú nhất, thậm chí quên

cả đút cơm cho đứa bé trong lòng. Sắc mặt của nàng ửng đỏ, trong ánh mắt có một loại như mộng như ảo, khát khao, tựa hồ vừa hướng tới, lại vừa ghen tị.

Nàng đã hoàn toàn có đủ năng lực suy nghĩ của người trưởng thành. Phương Mộc nghĩ.

Liêu Á Phàm không thể không đem cuộc sống cảnh ngột hiện nay của mình cùng thiên đường từ miệng thầy Chu miêu tả so sánh, mà nàng lại hoàn toàn đang ở tuổi dễ sản sinh ra ảo tưởng nhất. Song, hiện thực chính là tàn khốc như vậy. Tầm mắt Phương Mộc rơi vào trên chiếc quần thể dục cũ kia của Liêu Á Phàm, trong lòng một trận đau nhói.

Đứa nhỏ trong ngực bởi vì thời gian dài bị lạnh nhạt, bất

mãn oa oa kêu to. Liêu Á Phàm như ở trong mộng bừng tỉnh vội vàng múc đồ ăn hướng miệng nó đút vào, không cẩn thận khiến đứa nhỏ bị sặc. Đứa bé kia ho khan đến tê tâm liệt phế, thầy Chu cũng ngừng giảng, vội vã chỉ thị chị Triệu nhanh đi chăm sóc đứa bé kia. Thời điểm Liêu Á Phàm đem đứa nhỏ giao cho chị Triệu, hai mắt vẫn đang nhìn chằm chằm thầy Chu, tựa hồ mong ngóng ông tiếp tục nói.

Thế nhưng thầy Chu lúc này càng quan tâm chính là đứa bé kia, chờ sau khi đứa bé hộc ra một khối khoai tây, ngừng ho khan, ông cũng quên mất ban nãy nói tới chỗ nào rồi, chỉ vẫy tay bảo mọi người nhanh ăn cơm. Liêu Á Phàm có chút thất vọng, chậm rãi đem cơm còn thừa không nhiều lắm trong bát

từng chút lùa vào miệng.

Sau khi ăn xong bữa cơm chiều, thầy Chu ngâm một ấm trà, lôi kéo Phương Mộc ngồi xuống nói chuyện phiếm. Bọn nhỏ đều tự tìm chỗ để làm bài tập, chơi đùa. Liêu Á Phàm bưng lên một bồn lớn bát đĩa đã dùng, đi theo chị Triệu vào phòng bếp.

Trà cũng là trà ngon.

Phương Mộc một bên tinh tế thưởng thức, một bên âm thầm nghiền ngẫm qua thân phận và nghề nghiệp của thầy Chu. Có lẽ bởi vì cơm chiều có uống chút rượu, thầy Chu rất có hứng thú nói chuyện.

"Nếu điều kiện tương lai tốt chút, tôi sẽ xây một phòng sách ở đây. . . . .Nơi đó đặc biệt xây một ký túc xá nữ. . . . ."

Thầy Chu vừa nói, vừa lấy tay ở trong sân khoa chân múa

tay, tựa hồ trước mắt đã là một mảnh nhà lầu chỉnh tề sáng tỏ.

Phương Mộc cười nghe ông nói, cũng không xen mồm.

Thầy Chu nói nói, đột nhiên tự mình phụt một tiếng nở nụ cười.

"Nói thì nói như thật," ông lắc đầu, "Cũng chỉ là nghĩ nghĩ mà thôi. Có thể làm cho đám nhỏ trước mắt này nhận được giáo dục, khỏe mạnh bước vào xã hội, tôi liền đốt hương cảm ơn trời."

Phương Mộc suy nghĩ một chút, "Thầy sáng lập cô nhi viện này, hao phí rất nhiều tiền phải không?"

"Ừ," Thầy Chu gật đầu, "Tiền tích góp hơn nửa đời người của tôi, đều ở nơi này."

Phương Mộc ở trong lòng âm thầm tính toán. Hơn 800 thước sân, hơn nữa tòa nhà nhỏ hai

tầng này, đã là một con số rất
lớn, hơn nữa đủ loại phí tổn ăn
ở dụng cụ, tức thời có gia tài
bạc triệu, phỏng chừng cũng
thừa lại chẳng bao nhiêu.
"Sao không tìm chút quyên
góp xã hội?"
"Haha, có thật nhiều người
đầu tư cho tôi, giúp đỡ bọn
nhỏ." Thầy Chu cười cười, "Tôi
không đồng ý. Bởi vì bọn họ
đều không ngoại lệ yêu cầu
chúng tôi phải phối hợp tuyên
truyền với bọn họ. Thường
thường là một tay cầm tiền, tay
kia cầm máy quay."
"Nếu. . . . ." Phương Mộc
cân nhắc từ ngữ của mình, ". . .
. . .Có thể giải quyết chút khó
khăn thực tế, cùng lắm là phối
hợp biểu diễn với bọn họ một
chút."
"Không." Thanh âm thầy
Chu trầm thấp, nhưng ngữ khí

kiên quyết, "Bọn họ muốn bọn
nhỏ bày ra bộ dang khiêm cung
được người gia ân. Quả thật,
tiền là của bọn họ, thế nhưng
tôi không thể để cho những đứa
trẻ của tôi từ nhỏ đã có cảm
giác kém cỏi."
Thầy Chu xoay đầu nhìn
Phương Mộc, "Cậu nên biết,
cảnh ngộ tuổi thơ của một
người, sẽ đối với cuộc sống của
hắn nảy sinh ảnh hưởng rất
lớn."
Ánh mắt của ông dời về phía
những cửa sổ nho nhỏ, sáng
đèn kia, "Bọn chúng đã bị vứt
bỏ, tôi muốn làm, chính là tận
lực giảm bớt loại từng trải có
thể mang đến thương tổn này.
Hy vọng sau khi bọn nó bước
vào xã hội, có thể quên đi đoạn
cảnh ngộ này."
Phương Mộc đã hiểu, thầy
Chu sáng lập cô nhi viện này,

xem ra chẳng phải vì để những đứa trẻ bị vứt bỏ kia có thể sống, mục tiêu của ông là khiến bọn nhỏ lấy một nhân cách đầy đủ, khỏe mạnh trở về xã hội.

Việc này khiến Phương Mộc không khỏi đối với lão nhân bên cạnh vẻ ngoài tầm thường này tràn ngập kính nể.

"Tôi. . . . . .Có thể làm được chút gì cho thầy?"

"Hahaha. . . . . ." Thầy Chu cười ha hả, nặng nề vỗ trên vai Phương Mộc vài cái, "Cậu đã giúp tôi rất nhiều."

"Tôi chưa làm được gì." Phương Mộc lúng túng nói, mặt có chút hồng.

"Không. Cậu là người duy nhất giúp đỡ cho tôi mà không cần hồi báo." Thầy Chu nhìn vào mắt Phương Mộc, phi thường nghiêm túc nói, "Tôi từng đối với tất cả mọi người

mất đi lòng tin. Nhưng cậu,
giúp tôi lần nữa tìm lại được
nó."
Mặt Phương Mộc càng đỏ
hơn. Kỳ thật, hồi báo của cậu
mấy năm trước đã nhận được,
đó là một sinh mệnh một
người. Nếu đem so sánh, sự
giúp đỡ hiện tại của mình bé
nhỏ biết bao.
Cậu đưa ánh mắt hướng về
tòa nhà nhỏ hai tầng kia, nó đã
hoàn toàn bị bóng đêm bao
phủ, trong những cửa sổ nhỏ
chiếu ra những tia sáng mỏng
manh, phảng phất như một đôi
mắt ấm áp, có chút nghịch
ngợm nhìn Phương Mộc và thầy
Chu.
Phương Mộc giật mình.
"Thầy Chu, tôi có một đề nghị."
"Ừ, cậu nói đi."
"Thầy phải suy nghĩ đặt cho
cô nhi viện này một cái tên."

"Đặt tên? Vì sao, tôi không
muốn tuyên truyền nơi này
khắp nơi."
"Không phải vì tuyên truyền
nơi này." Phương Mộc nghiêm
túc nói: "Là vì những đứa nhỏ
kia. nếu nó gọi cô nhi viện, như
vậy e rằng những đứa nhỏ này
vĩnh viễn sẽ không quên mình
từ cô nhi viện mà ra."
"Có lý!" Thầy Chu rất hưng
phấn, "Cậu nói tiếp đi."
"Những đứa trẻ này hoặc
tàn tật, hoặc bị vứt bỏ, hoặc ba
mẹ đều mất. Bọn chúng đối với
xuất thân của mình khẳng định
tràn ngập tự ti," Phương Mộc
thoáng dừng, "Muốn để bọn nó
sau khi trưởng thành, vẫn đối
với cuộc sống nơi này có một
phần ký ức vui sướng, chúng ta
nên đặt cho nơi này một cái tên
ấm áp, có cảm giác thuộc về."
Thầy Chu đứng lên, "Haha,

Tiểu Phương, không ngờ tâm tư
của cậu tinh tế như vậy." Ông
đem hai tay sờ bên mép: "Tập
hợp, tập hợp, tất cả mọi người
ra đây."
Sau một chốc yên ắng,
trong tòa nhà nhỏ bắt đầu rầm
rầm ình ình náo nhiệt lên.
Sau vài phút, bầy trẻ em từ
trong tòa nhà chạy đến, chị
Triệu và Liêu Á Phàm cũng theo
phía sau, vừa đi vừa lau tay
trên tạp dề.
Thầy Chu đứng trên bồn
hoa, ra hiệu tất cả mọi người tụ
sang.
"Ban nãy, ông cùng chú
Phương
thương
lượng
một
chút." Ông chỉa chỉa Phương
Mộc, "Chúng ta đặt tên cho nhà
của chúng ta, mọi người có chịu

không?"

Bọn nhỏ trở nên vui vẻ,

tranh nhau nói được. Chị Triệu

cũng mím môi cười, xem ra vô

luận thầy Chu muốn làm gì, chị

cũng đều ủng hộ.

"Vậy mọi người nói, đặt tên

gì thì tốt đây?"

Đám người tức khắc an tĩnh

lại, từng đứa nhỏ đều nhướng

mày trầm tư suy nghĩ, ngay cả

những đứa trẻ thiểu năng trí

tuệ kia cũng học những đứa bé

khác, làm ra vẻ vắt hết óc. Sau

khoảnh khắc yên tĩnh, đủ loại

tên ở trong đám trẻ liên tiếp

vang lên:

"Tiểu học tình yêu!"

"Cô nhi viện Hy Vọng!"

"Viện phúc lợi Tương Lai

Tươi Sáng!"

"Viện từ thiện Ông Chu!"

Bọn nhỏ thảo luận với nhau,

tranh chấp, khăng khăng tên

mình là tốt nhất. Thầy Chu cười ha ha nhìn mọi người, chốc chốc cỗ vũ những đứa nhỏ nhút nhát phát biểu, chốc chốc ngẩng đầu nhìn trời đêm trầm tư.

"Tôi thấy đừng tranh luận nữa, chú Chu, cô nhi viên này là chú một tay gầy dựng lên, lấy tên của chú là tốt rồi!" Chị Triệu vung tay, "Gọi là Viện phúc lợi Chu Quốc Thanh."

Bọn nhỏ vỗ tay đôm đốp.

"Không." Tầm mắt thầy Chu từ bầu trời đêm chậm rãi thu hồi, trên mặt ông là một loại biểu tình trịnh trọng mà ôn hòa, khóe miệng mỉm cười như trước.

"Nhà Thiên Sứ!" Ông nhẹ nhàng nói.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người an tĩnh lại, tựa hồ cũng bị ba chữ kia mê hoặc. Hai tay

chị triệu nâng trước ngực,
giống như động tác vỗ tay bị
đứng hình.
"Nhà Thiên Sứ. . . . ." Chị
Triệu thì thào nói, sắc mặt lại
hơi đỏ lên, "Nhà Thiên Sứ. . . . .
."
Thanh âm non nớt của đám
trẻ ở mỗi góc càng ngày càng
vang dội:
"Nhà Thiên Sứ. . . . ."
"Nhà Thiên Sứ. . . . ."
Tựa hồ mỗi người đều
nghiêm túc lặp đi lặp lại suy
ngẫm, hiểu được ba chữ kia,
hưởng thụ khoái cảm gắn bó
của nó trong lúc nói ra, càng
hưởng thụ ý tứ tốt đẹp ẩn chứa
thật sâu trong chúng nó.
Một bé gái nho nhỏ kéo kéo
ống quần thầy Chu: "Ông Chu,
ý của ông nói, chúng con đều là
thiên sứ sao?"
Thầy Chu ngồi xổm xuống

ôm lấy nàng, "Đúng vậy." Ông
nhìn quanh những khuôn mặt
đang chờ đợi kia, "Các con, mỗi
người, đều là thiên sứ."
Phương Mộc bỗng nhiên cảm
thấy trước mắt phi thường rực
sáng, tựa hồ thật sự trông thấy
vô số tiểu thiên sứ đáng yêu,
bọn chúng đang vuốt đôi cánh
trắng
noãn,
nghiêng
đầu,
hướng cậu lộ ra nụ cười thuần
khiết nhất trên thế giới.

Chương 05 - Cố sự
của La Gia Hải

Tôi và Trầm Tương là bạn đại
học. Ban đầu khi quen biết
nàng, nàng cũng không lưu lại
ấn tượng quá sâu đối với tôi.
Bởi vì nàng là một cô gái trầm
mặc kiệm lời, khi đi học cũng
luôn ngồi hàng cuối cùng, cách

khá xa những người khác. Nói
đến rất buồn cười, toàn bộ năm
đầu đại học, tôi đều chưa từng
chú ý đến nàng. Thỉnh thoảng
gặp ở trên đường, cư nhiên sẽ
không nhớ nổi nàng đến tột
cùng có phải bạn cùng lớp với
tôi hay không. Lần đầu tiên
tiếp xúc là cuối học kỳ đại học
năm nhất, thời điểm thi cuối kỳ
môn Kinh Tế Nguyên Lý. Tôi đối
với môn học này không hề
hứng thú, cũng không thèm ôn
tập. Tới lúc gấp đến vò đầu bứt
tai, Trầm Tương đã nộp bài
trước, khi đi đến trước bàn tôi,
tay nàng ở trên bàn ấn xuống
một cái, sau khi giơ tay lên,
trên mặt bàn lưu lại một cục
giấy nhỏ. Tôi vội vàng giấu
trong tay, lén lút mở ra nhìn, là
đáp án của hai đề trình bày và
phân tích. Do có nàng hỗ trợ,
môn học này của tôi miễn

cưỡng thông qua kỳ thi. Nam tử hán đại trượng phu, chịu ân huệ của người ta đương nhiên phải tri ân báo đáp. Cho nên tôi đến hẹn nàng, muốn mời nàng ăn cơm, kết quả mời hai lần, nàng đều cự tuyệt. Có một lần, khi tôi quay về trường, trông thấy Trầm Tương một mình mang theo một túi nhựa thật to đi trên đường. Tôi liền tiến lên giúp đỡ, thầm nghĩ dù sao trả nàng một cái nhân tình mới tốt. Ai ngờ khi tôi tiếp nhận túi to trong tay nàng, Trầm Tương có vẻ phi thường khẩn trương, cơ hồ là nhảy về phía sau một bước, tựa như muốn né tránh khỏi tôi. Tôi có chút kỳ quái, thế nhưng cũng không hỏi nhiều, cùng nàng vừa tán gẫu vừa đi về hướng ký túc xá nữ sinh. Trầm Tương không chịu theo tôi sóng đôi đi cùng một

chỗ, đi theo cách phía sau tôi hơn hai thước -- anh có thể tưởng tượng đó là cảnh tượng cỡ nào xấu hổ. Tôi muốn sớm một chút tiễn nàng quay về ký túc xá, liền bước nhanh hơn. Ai biết túi nhựa kia không bền, ào một tiếng rách toạt, lăn ra ít nhất 50 cục xà phòng và mấy chục bình sữa tắm lớn lớn nhỏ nhỏ. Tôi cực kỳ giật mình, hỏi Trầm Tương cậu có phải muốn mở tiệm bán không a? Trầm Tương không nói một tiếng, nhưng có thể thấy lệ trong vành mắt nàng chuyển tới chuyển lui. Bộ dáng sốt ruột kia, thật giống như tôi phá hủy vật trân quý gì đó của nàng. Nàng ngồi xổm trên mặt đất, lấy tay đem những xà phòng a sữa tắm a gì gì đó gom vào trong lòng. Anh nghĩ đi, nàng gầy như vậy, có thể cầm được

mấy bình? Vì thế tôi đem mấy thứ trong cặp sách đều móc ra, trái phải sắp xếp, mấy thức khác dùng túi nhựa đã rách bao lại, cuối cùng giúp nàng mang về phòng ngủ. Ngày hôm sau, Trầm Tương đem cặp sách đã giặt sạch sẽ trả lại cho tôi, trên cặp sách còn mang theo mùi hoa oải hương nhàn nhạt. Tôi đeo cặp sách như vậy, bỗng nhiên cảm thấy cô bé này thật đặc biệt. Từ đó tôi bắt đầu chú ý đến nàng. Hơn nữa tôi biết, nàng cũng chú ý đến tôi. Có đôi khi quay đầu lại, sẽ trông thấy ánh mắt nàng cực nhanh né tránh. Chậm rãi, tôi bắt đầu nhận được một chút tin tức về nàng: Trầm Tương là một cô gái không thích cùng người khác kết giao, ở trong trường học không có bạn bè, mỗi ngày đều đến đi một mình. Diện mạo của

nàng bình thường, cũng không
thích náo động, cho nên ở
trong trường, thuộc loại hình
rất không thu hút. Duy nhất
không giống người thường,
chính là nàng phi thường yêu
tắm rửa, mỗi ngày đều phải
tắm một lần, có khi phòng máy
nước nóng của trường bị hư,
không có nước nóng, nàng cũng
sẽ dùng nước lạnh tắm. Hơn
nữa, sinh hoạt phí của nàng trừ
bỏ trả cho những thứ tất yếu
hằng ngày ra, cơ hồ dùng để
mua đồ tẩy rửa. Các bạn nữ
sinh đều nói nàng khiết phích
(bệnh yêu sạch sẽ).
Một cô gái như vậy, hiển
nhiên gợi nên hứng thú của tôi.
Hơn nữa, tôi cuối cùng vẫn
không thể quên được bộ dáng
lệ đảo quanh trong vành mắt
của nàng. Tôi kết luận nàng là
một cô gái cô độc, cần được yêu

mến. Về thế tôi quyết định
theo đuổi nàng. Anh có thể cảm
thấy nàng chỉ trợ giúp tôi gian
lận một lần, tôi đã lấy tình yêu
hồi báo nàng, đây không phải
quá ngốc sao. Thế nhưng tôi lúc
ấy chính là nghĩ như vậy, hơn
nữa tôi phải công nhận, nàng
thật sự hấp dẫn tôi. Cho dù loại
tình yêu này có chút yếu tố
đồng cảm hòa hảo, nhưng tôi
không hối hận, thậm chí hiện
tại, tôi cũng chưa từng hối hận.
Có một ngày khi đi học, tôi
cố ý đến muộn, sau khi vào
giảng đường, lập tức hướng
phía sau đi đến. Quả nhiên,
nàng an vị ở hàng cuối cùng,
bên cạnh một người cũng
không có. Tôi đến bên giờ cũng
không thể quên được bộ dáng
nàng lúc đó, khẩn trương đến
nỗi giống như bất cứ lúc nào
cũng có thể nhảy dựng lên bỏ

chạy. Tôi hướng nàng gật đầu, còn thoáng nở nụ cười, ngồi vào chỗ. Nhưng Trầm Tương tựa như bị người điểm huyệt, cứng ngắc ngồi, khẽ động cũng không dám động. Kỳ thật tôi cũng hồi hộp, lấy sách vở ra, giả vờ nghe giảng. Nhưng luôn có một loại hương khí như có như không chui vào trong mũi tôi, tôi nhìn về hướng nàng bên kia, đồng thời hít hít mũi. Trên mặt Trầm Tương lập tức bày ra nhan sắc như tro tàn, thật sự, tôi không chút nào khoa trương, chính là loại màu xanh đen thẫm. Tôi bị dọa nhảy dựng, miệng thốt ra: thơm quá nha. Nhưng nàng vừa nghe đến lời này, sắc mặt như tro tàn lập tức sáng sủa lên. Nàng xoay đầu sang liếc nhìn tôi, dường như có chút nghi ngờ, nhưng gặp phải tầm mắt của tôi, lại

cúi đầu. Một lát sau, trên mặt
của nàng lại lộ ra chút đỏ ửng.
Lá gan tôi cũng lớn hơn một
chút, bắt chuyện: Cậu dùng
nước hoa gì, sao thơm như vậy
a? Trầm Tương không trả lời
tôi, mà ở trên cuốn sổ viết vài
chữ: Thật sự rất thơm? Tôi ra
sức gật đầu, Trầm Tương nhìn
chằm chằm tôi vài giây, nở nụ
cười.
Từ ngày đó trở đi, Trầm
Tương thành bạn gái của tôi.
Tôi rất nhanh phát hiện, nàng
thật sự rất yêu tắm rửa. Hơn
nữa từ sau khi chúng tôi mến
nhau,
nàng
thường
xuyên
muốn tôi theo nàng đi tắm.
Nhưng mỗi lần khi đến phòng
tắm, nàng đều nhìn ngang nhìn
dọc, một bộ dáng tinh thần

không yên. Tôi truy hỏi nàng nhiều lần, nàng mới nói cho tôi biết, mỗi lần vào thời điểm đi tắm, hoặc đi mua sắm, đều cảm thấy có người đi theo nàng. Tôi lưu ý quan sát vài lần, cũng không phát hiện nhân vật nào khả nghi. Nhưng nếu là bạn trai của nàng, bảo vệ nàng chính là trách nhiệm tôi không thể thoái thác. Cho nên thời điểm nhóm tình nhân khác đang hoa tiền nguyệt hạ (trước hoa dưới trăng, ý nói việc nam nữ rủ nhau đi ngắm trăng xem hoa, tình tự với nhau), khanh khanh ta ta, tôi lại chán ngán ngồi trước cửa phòng tắm chờ nàng. Hơn nữa mỗi lần nàng lau mái tóc ướt sũng bước ra, đều hỏi trước tôi một câu: Hương thơm không? Nàng đối với vấn đề này tựa hồ có một loại ham mê không cách nào

kiềm chế, mỗi ngày đều phải
hỏi tôi vài lần. Có một lần tôi bị
hỏi nhiều đến phiền, thuận
miệng nói một câu vui đùa:
Không thơm, thực thối. Kết quả
mặt nàng thoắt cái trở nên
trắng tựa như giấy, không nói
hai lời, xoay người trở về phòng
ngủ. Kết quả lúc nửa đêm, tôi
nhận được điện thoại của bạn
cùng phòng với nàng, nói Trầm
Tương phát sốt. Tôi nhanh
chóng đưa nàng đến bệnh viện.
Dọc đường đi, bạn cùng phòng
của nàng cho tôi biết, Trầm
Tương sau khi trở về ký túc xá
liền lập tức chui và nhà vệ sinh
tắm, khi đó đã không còn nước
nóng nữa, cứ dùng nước lạnh
ào ào cọ rửa. Đây chính là
tháng 11 a. Kết quả lăn qua lăn
lại đến nửa đêm liền bắt đầu
sốt cao. Từ sau chuyện này, tôi
không còn dám nói nửa chữ

thối nữa, nàng hỏi lại vấn đề
kia, tôi liền nói thơm. Bất quá
nói thật, trên người nàng thật
sự luôn thơm ngào ngạt.
Anh cũng biết, hiện tại sinh
viên yêu đương, thường nói
chưa được vài ngày đã trực tiếp
lên giường. Tôi và Trầm Tương
cũng phát sinh qua quan hệ
tình dục, nhưng là một năm
sau chuyện này. Anh có lẽ cảm
thấy có chút kỳ quái, đích thực,
chúng tôi từ hôn môi, mãi đến
khi thật sự quan hệ tình dục,
đã trải qua thời gian dài, thậm
chí là đấu tranh giằng co gian
khổ. Thân mật ở kẻ khác xem
ra rất hợp lý lẽ, ở chúng tôi tựa
hồ là một hồi chiến tranh ngươi
sống ta chết. Tôi đến bây giờ
vẫn tinh tường nhớ rõ tình hình
khi tôi lần đầu tiên đem tay
luồn vào trong quần Trầm
Tương, nàng suýt ngất đi. Cho

dù đầu của nàng liều mạng
ngửa về phía sau, tôi vẫn tinh
tường nghe được răng nanh của
nàng kẽo kẹt rung động. Tôi lúc
ấy thật khờ, hiểm lầm đó là
biểu hiện của một cô gái tình
dục bừng bừng. Lần đầu tiên ân
ái là vào sinh nhật của tôi,
trong phòng cho thuê của bạn
học. Chúng tôi uống rất nhiều
rượu đỏ, ăn một khối bánh ngọt
lớn. Khi màn đêm buông
xuống, đối với chuyện sắp xảy
ra, chúng tôi đều hiểu mà
không nói. Tôi trước tắm rửa
sạch sẽ, thời điểm nàng bước
vào phòng tắm, sắc mặt có chút
trắng bệch. Tôi trần truồng ở
trên giường đợi nàng rất lâu,
vẫn chưa thấy nàng đi ra. Tôi lo
lắng nàng trúng độc khí ga, vội
vàng giật ra cửa phòng tắm,
kết quả phát hiện nàng ngồi
xổm dưới vòi hoa sen ô ô khóc.

Tôi vội vàng ôm nàng ra. Nàng cơ hồ khóc đến bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn không bận tâm mình đã trần như nhộng, chẳng qua thân thể cuộn tròn trốn trong chăn khóc rống. Tôi cho rằng nàng không đồng ý, một bên dỗ nàng, một bên giúp nàng mặc quần áo tử tế. Bất thình lình, nàng một phen kéo bỏ áo lót tôi vừa mặc cho nàng, cuộn thân mình qua ôm chặt lấy tôi, liều mạng hôn môi tôi. Tôi chưa từng trải qua việc này, cũng thở hồng hộc đem nàng đặt dưới thân. Ngay khi tôi muốn tiến vào, nàng đột nhiên mở to đôi mắt giàn giụa nước mắt, nói, em muốn nói cho anh biết một chuyện.

Đó là một cố sự về mùi vị.

Trầm Tương thời gian học trung học, vẫn là một cô gái hoạt bát đáng yêu. Nàng như

một đóa hoa nhỏ nở rộ, kiêu ngạo, khỏe mạnh trưởng thành, đối với tương lai tràn ngập tưởng tượng, đối với tình yêu tràn ngập khát khao. Mãi đến một ngày, một tai họa thình lình xảy ra đã hủy diệt hết thảy. Ngày đó, chủ nhiệm của Trầm Tương cô giáo Tần bảo Trầm Tương lưu lại giúp bà chỉnh lý phiếu điểm của học sinh. Lúc trở về, trời đã khuya rồi. Cô giáo Tần vì chăm sóc con gái bà vừa mới sinh, không tiễn Trầm Tương về nhà. Kết quả, Trầm Tương trên đường về, gặp kẻ xấu. Người kia đánh nàng, còn ép buộc Trầm Tương hôn bộ phận sinh dục của hắn. Cuối cùng, hắn cưỡng hiếp Trầm Tương, biến thái nhất chính là, hắn một bên thương tổn Trầm Tương, một bên nói nàng: Trong thân thể mày từ

nay về sau liền để lại thứ của tao, mày cả đời đều mang theo hương vị của nó. Ngày hôm sau, Trầm Tương mình đầy thương tích không đến trường, khi cô giáo Tần đến thăm hỏi, đã biết chuyện này. Bà cực lực khuyên can cha mẹ Trầm Tương đi báo cảnh sát, nói như vậy thanh danh của Trầm Tương sẽ kết thúc. Bọn họ vốn đang do dự cuối cùng đã nghe theo ý kiến của cô giáo Tần. Kỳ thật bà lúc đó cũng không phải vì Trầm Tương, mà lạ sợ chuyện này ảnh hưởng đến kết quả bình chọn giáo viên ưu tú của bà năm đó. Cứ như vậy, chuyện này bị coi như một bí mật niêm phong lại. Thế nhưng, đau xót trên thân thể có thể lành, đau xót trên tâm lý không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể bình phục được. Từ đó về

sau, Trầm Tương bắt đầu
thường xuyên ngửi được trên
người mình có một cỗ mùi kỳ
lạ, tương tự với mùi hôi thối
trên bộ phận sinh dục của nam
nhân kia. Nàng bắt đầu liều
mạng tắm rửa, tránh né mọi
người, sợ kẻ khác sẽ ngửi được
mùi lạ trên người nàng. Sau
này cả nhà của nàng dọn tới
vùng khác, cho rằng đổi hoàn
cảnh sống sẽ thoát khỏi loại
hương vị này. Thế nhưng vô
ích, cỗ mùi kỳ lạ kia thủy
chung theo bên người nàng như
hình với bóng. Đây đối với một
cô gái mà nói, là chuyện cỡ nào
thống khổ a. Mãi đến khi chàng
trai nàng vẫn âm thầm thích
kia ngồi cạnh thân thể nàng,
nói với nàng: Thơm quá nha. . .
. . .
Sau khi nghe xong cố sự của
nàng, tôi đã lệ rơi đầy mặt,

chúng tôi ôm nhau khóc nức nở một hồi. Sau đó, nàng tiếp nhận tôi, có chút kinh hoảng, có chút thống khổ, càng nhiều, là ngọt ngào. Sau, tôi đã hôn toàn thân của nàng, nói với nàng, trên người nàng chút mùi lạ cũng không có, nếu có chính là hương thơm nhàn nhạt. Vẻ mặt của nàng vẫn là nửa tin nửa ngờ, thế nhưng, nhìn ra được, nàng đã chẳng còn lưu tâm đến cái gọi là mùi vị kia nữa. Từ đó về sau, Trầm Tương như thay đổi, không hề ép buộc chính mình đi tắm, cũng bắt đầu chậm rãi cùng mọi người kết giao. Rất nhanh, nàng tựa như hết thảy nữ sinh viên vui vẻ, cởi mở, hoạt bát khác. Các học sinh nói đùa, đây đều là sức mạnh của ái tình. Khi đó chúng tôi rất tốt, cùng nhau vạch kế hoạch cho tương lai,

cùng nhau khát khao cuộc sống bình thường nhưng hạnh phúc kia. Cho đến khi, người đó xuất hiện.

Người đó chính là Tang Nam Nam. Lần đầu tiên trông thấy nàng là ở hội nghị hoan nghênh tân sinh viên đại học đồng hương. Mọi người thay phiên giới thiệu, đến lượt Trầm Tương tự mình giới thiệu, chúng tôi thấy một cô gái thấp giọng kinh hô một tiếng, lúc ấy chúng tôi cũng chưa lưu ý. Về sau trong quá trình gặp gỡ, chúng tôi phát hiện cô gái kia từ đầu đến cuối dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn Trầm Tương, có chút khinh thường, lại có chút thông cảm. Nhưng rất nhanh, nàng đã đem tầm mắt chuyển dời đến trên người tôi. Tôi nhìn ra được, cô gái gọi là Tang Nam Nam này thích tôi. Trầm Tương cũng

nhận ra điểm này, nhưng nàng cái gì cũng không nói. Mỗi lần khi Tang Nam Nam ở trên đường "vô tình gặp được" tôi, đều quấn quít lấy tôi nói không ngừng, Trầm Tương đều phi thường an tĩnh đứng một bên. Có một lần, khoa chúng tôi và khoa ngoại đấu bóng rỗ, tôi là đội viên của đội bóng rỗ, mà Tang Nam Nam là thành viên nhóm cổ vũ. Thời điểm nghỉ ngơi giữa trận, nàng cầm một khăn lông lớn kiên quyết đưa cho tôi lau mồ hôi. Lần này Trầm Tương không khách khí nữa, đem khăn mặt của nàng ném trở lại. Tang Nam Nam ngay lúc đó sắc mặt rất khó nhìn, đem khăn mặt ném xuống đất, hơn nữa rất lớn tiếng nói một câu: "Có gì đặc biệt hơn người, bất quá là một thứ hàng rách nát!" Sau đó

không lâu, chuyện Trầm Tương
từng bị cưỡng hiếp lan truyền
trong trường. Tôi và Trầm
Tương thành một đôi chịu sự
chú ý nhất trong trường. Vô
luận đi tới chỗ nào, đều bị đủ
loại ánh nhìn vây quanh. Trầm
Tương lại trở nên điên cuồng,
nàng sẽ ở bất luận thời điểm
nào đột nhiên ở trên người
mình điên cuồng ngửi, tiếp đó
một lần lại một lần hỏi tôi, trên
người nàng có phải có mùi thối
hay không. Tôi cũng hết lần
này đến lần khác nói với nàng,
không có, không có, căn bản
không có. Thế nhưng nàng
không tin, nàng lại bắt đầu
thường xuyên tắm. Đáng sợ
nhất là một lần, nàng ước
chừng ngây người trong phòng
tắm 6 tiếng đồng hồ. Chờ đến
khi nàng ra ngoài, trên cổ,
cánh tay đều rõ ràng có thể

thấy được vết rách do chà xát.
Sau đó, chúng tôi biết được
toàn bộ tin đồn đều từ chỗ Tang
Nam Nam mà ra. Chúng tôi đến
chất vấn nàng, nàng dửng dưng
nói lời của mình đều là sự thật.
Trầm Tương hỏi nàng làm thế
nào biết, Tang Nam Nam nói
cho Trầm Tương, nàng từng học
ở trường trung học kia, cô giáo
Tần cũng từng là chủ nhiệm lớp
của nàng. Tang Nam Nam sau
khi thi lên đại học, nàng đến
thăm chủ nhiệm lớp trung học
của mình, cô giáo Tần nói cho
nàng trường nàng học còn có
một đàn chị, còn đem chuyện
năm đó nói cho Tang Nam Nam.
Chúng tôi nguyên tưởng
rằng lời đồn sẽ theo thời gian
chậm rãi bình ổn, ai ngờ nó lại
càng ngày càng nghiêm trọng,
còn biến chất thành đủ loại
phiên bản xấu xa không chịu

nổi. Đoạn thời gian kia, chúng tôi thật sự muốn điên rồi. Trầm Tương lần tượt khóc cầu tôi rời khỏi nàng, nhưng tôi sao có thể làm được chứ? Có một lần, chúng tôi ở trong một khách sạn nhỏ ngoài trường trốn ba ngày, chúng tôi không ngừng khóc, hôn môi, làm tình, cảm thấy thật không có lối thoát nữa. Trầm Tương đem móng tay thật dài cào vào sau lưng tôi, vừa khóc vừa nói, giết nó đi, giết nó đi, em hận chết nó. Đây tựa hồ là chuyện duy nhất chúng tôi có thể làm.

Tôi hẹn Tang Nam Nam ra ngoài, giả vờ rời khỏi Trầm Tương, muốn cùng nàng trở thành bạn bè. Tôi rất nhẹ nhàng đưa nàng lừa tới nhà xưởng gần chợ vật liệu thép. Trước khi xuống tay chúng tôi cho rằng còn có đường sống

quay về, nói nàng chỉ cần ở
trong trường dẹp yên chuyện
này, chúng tôi sẽ bỏ qua cho
nàng. Kết quả nữ nhân này
mắng chửi Trầm Tương là đồ đê
tiện, còn muốn đi tố cáo chúng
tôi. Việc này không còn đường
lui nữa rồi, thật không còn
đường lui nữa. Tôi đâm nàng
rất nhiều dao, còn nhớ rõ thời
điểm nàng nhận nhát dao đầu
tiên trong ánh mắt là vô cùng
kinh ngạc. Sau khi giết Tang
Nam Nam, chúng tôi lập tức
đều bình tĩnh, bắt đầu thương
lượng chạy trốn hay cùng nhau
tự sát. Lúc gần đến hừng đông,
chúng tôi đang ôm nhau ngủ,
bên cạnh chính là xác của Tang
Nam Nam. Nói thật, khi đó
cũng không sợ. Kết quả tôi tỉnh
dậy, phát hiện Trầm Tương nằm
bên cạnh tôi, cổ tay đã cắt.
Thật nhiều máu. Máu của nàng

tựa hồ đã chảy khô. Tôi ở trong tay nàng phát hiện tờ giấy, trên đó viết nàng giết Tang Nam Nam, toàn bộ không liên quan đến tôi. Nàng thật ngốc, tôi sao có thể tiếp tục sống? Song trước khi tôi chết, tôi còn có một việc phải làm, đó chính là thịt cô giáo Tần. Tôi muốn khiến toàn bộ người thương tổn chúng tôi phải trả giá, toàn bộ!

Nghe xong cố sự của La Gia Hải, Phương Mộc châm một điếu thuốc, hung hăng hút một hơi, rồi nặng nề phun ra.

Liên hệ bên trong giữa mùi vị -- tính dục -- giết người rốt cuộc đã làm rõ. Thế nhưng trong lòng Phương Mộc một chút cũng không cảm thấy thoải mái. Cậu nhìn chằm chằm người trước mắt này, tâm tình phức tạp.

Nếu như nói Phương Mộc

thông cảm với việc La Gia Hải
liên tục tổn thương hai sinh
mệnh, đây không hề nghi ngờ
là trái với thiên tính nghề
nghiệp của cậu; Nếu như nói
Phương Mộc đối với việc tìm
kiếm động cơ phạm tội này
hoàn toàn là yêu cầu nghiệp
vụ, đó cũng là lừa mình dối
người.
La Gia Hải nhất thiết phải vì
hành vi của y mà trả giá đắt,
nhưng mà, Phương Mộc không
hy vọng y chết.
Cuối cùng, cậu lựa chọn một
phương pháp không trái với
phẩm hạnh chức nghiệp, có thể
biểu đạt đồng tình.
"La Gia Hải, tôi e rằng phải
vi phạm lời hứa của tôi."
Phương Mộc chậm rãi nói.
"Hửm? Cái gì?"
"Không chỉ riêng tôi, tôi hy
vọng cậu cũng không nên kiên

trì." Phương Mộc đem tàn thuốc ấn tắt trong gạt tàn, "Tôi hy vọng cậu đem lời ban nãy nói với tôi, kể cho quan tòa nghe."

"Vì sao?"

Phương Mộc đứng dậy, hai tay chống trên mặt bàn, thân trên nghiêng về phía trước,

"Cậu muốn chết sao?"

La Gia Hải cùng Phương Mộc nhìn nhau ước chừng nửa phút, cuối cùng, y dời đi tầm mắt của mình.

"Không, không muốn." Trong thanh âm của y lộ ra chút yếu đuối và hỗn loạn.

"Đem chuyện này từ đầu đến cuối kể cho quan tòa, có lẽ còn có đường sống. Đúng rồi, tìm một luật sư tốt." Phương Mộc nghĩ nghĩ, "Nếu cần tôi hỗ trợ, thì nói cho tôi biết."

"Không cần." La Gia Hải ngẩng đầu, "Khương Đức Tiên

đã được tòa án chỉ định làm luật sư cho tôi."

"Hắn?" Phương Mộc hơi giật mình, người này quả nhiên rất có năng lực, có thể thuyết phục tòa án chỉ định hắn làm luật sư bào chữa. Bất quá cậu không nói gì, vỗ vỗ vai La Gia hải, "Hắn cũng là một luật sư ưu tú." Phương Mộc dừng một chút, "Chúc cậu may mắn."

Chương 06 - Phương hướng

Tôi đang ở đâu?

Người đàn ông động động tay chân, không ngoài dự đoán, gã bị chặt chẽ trói vào trên ghế. Chí ít, gã cảm thấy là vậy. Hắc ám vô biên vô hạn. Nó khiến người ta có một loại lỗi giác không ngừng kéo dài. Người đàn ông vô cớ cảm thấy bản thân đang ở trong một căn phòng trống trải. Gã thử kêu

một tiếng: "Cứu mạng a. . . . .

."

Gã rất nhanh phát hiện có gì

không đúng. Bởi vì, nơi này

ngay cả tiếng vọng cũng không

có.

Gã càng trở nên khủng

hoảng, thanh âm cũng càng nói

càng cao: "Cứu mạng. . . . . .Có

ai không. . . . . .Cứu mạng a!"

Hắc ám giống như mở ra

miệng khổng lồ, tiếng kêu của

gã vừa nói ra khỏi miệng, đã bị

nó không chút lưu tình cắn

nuốt.

Người đàn ông liều mạng

vặn vẹo tay chân, nhưng sợ hãi

sớm đã nhanh chóng tiêu hao

năng lượng cơ thể gã, gã rất

nhanh liền vô lực tê liệt ngồi

trên ghế.

Bất thình lình, một thanh

âm nặng nề vang lên: "Động

động tay trái của mày."

Người đàn ông hoảng sợ
nhìn quanh, thanh âm kia
giống như ngay tại bên tai, lại
giống như vờn quanh bốn phía.
"Anh. . . . . .Anh là ai?"
"Động động tay trái của
mày."
"Anh. . . . . .Anh rốt cuộc là
ai?"
Lời còn chưa dứt, một trận
đau nhói thoáng chốc xỏ xuyên
người đàn ông, thân thể gã
không tự chủ được cong lên,
cảm giác giống như có vô số
kim nhỏ đồng thời chạy trong
cơ thể.
Người đàn ông kêu thảm
thiết khiến chủ nhân của thanh
âm kia rất vui vẻ, trong ngữ
điệu băng lãnh như trước ẩn ẩn
lộ ra một tia khoái ý:
"Động động tay trái của
mày."
Người đàn ông không dám

chậm trễ, tay trái bị còng trên
tay vịn ghế dựa cố sức hoạt
động vài cái, rất nhanh, gã
phát hiện tay trái mình có thể
đụng đến bốn phím ấn xếp hình
chữ thập.
"Sờ được đến phím ấn kia
sao?"
"Sờ. . . . . .Sờ được."
"Tốt, bây giờ trả lời vấn đề
của tao. Từng vấn đề tao cho
mày thời gian 3 giây suy nghĩ,
nếu mày trả lời được, tao sẽ để
mày đi."
"Từ từ. . . . . ."
"Đông là phương hướng
nào?"
"Ngươi rốt cuộc là. . . . . ."
"3, 2. . . . . ."
Người đàn ông không muốn
nếm tư vị điện giật lần nữa,
nhanh như chớp đè xuống
hướng phím phải.
"Đáp sai rồi."

Đau nhức thình lình lần thứ
hai xuyên xỏ thân thể người
đàn ông, gã thống khổ cuộn
tròn người, thế nhưng tứ chi lại
bị chặt chẽ cố định trên ghế,
trừ bỏ lần nữa cảm thụ đau đớn
sâu sắc từ vị trí cổ tay và mắt
cá chân ra, mọi cố gắng của gã
đều vô ích.
Thanh âm lãnh khốc lần nữa
vang lên: "Bắc là hướng nào?
3, 2. . . . . ."
Nam tử cuống quít đè xuống
phím ấn về phía trước.
"Đáp sai rồi." Trong thanh
âm kia có một tia mừng như
điên không che giấu được,
giống như một đứa nhỏ tinh
nghịch phát hiện ra trò chơi thú
vị.
Thân thể co rút của người
đàn ông không đợi không phục
bình tĩnh, lại một vòng điện
giật mãnh liệt bất ngờ đánh tới.

Như thế vài lần.

Vấn đề của người đưa ra câu hỏi rất đơn giản, chỉ là câu hỏi về phương hướng. Thế nhưng vô luận người đàn ông lựa chọn thế nào, đáp án đều là sai.

Người đàn ông đã thần trí mơ hồ, một vệt nước dãi từ khóe miệng thẳng kéo dài tới trước ngực. Mỗi lần lờ mờ nghe được câu hỏi, luôn điên cuồng ấn loạn một trận, tiếp đó, giữa lúc toàn thân kịch liệt co giật cao giọng kêu thảm.

"Nam là hướng nào? 3, 2. . . . . ."

"Van cầu anh. . . . . .Thả tôi đi. . . . . ." Người đàn ông rốt cuộc khóc thành tiếng, "Anh muốn gì ta đều cho anh. . . . . ."

Một giây sau cùng sớm đã qua đi, nhưng điện giật không phát sinh.

Thật lâu sau, thanh âm kia
lại lần nữa vang lên, rồi lại lần
nữa trở nên trầm thấp:
"Mày cái gì cũng không cho
tao được. Tao chỉ muốn cho
mày biết, phương hướng. . . . .
.Quan trọng cỡ nào."
Người đàn ông hít thở dồn
dập đột nhiên đình chỉ, gã
ngẩng đầu, xung quanh tuy
rằng vẫn là một mảnh hắc ám
vô biên vô hạn, thế nhưng
trước mắt gã tựa hồ hiện lên
một bóng dáng mơ mơ hồ hồ.
Gã thất thanh la to: "Tôi
biết anh là ai rồi! Anh là --"
Cơn co rút đột ngột đem vài
chữ còn lại ép nghẹn lại trong
cổ họng gã, kỳ quái chính là,
lúc này đây gã cảm nhận không
phải là đau đớn, mà là khoái
cảm thật lớn xỏ xuyên toàn
thân gã. Trong kịch liệt co giật,
gã nhìn thấy trước mắt không

ngừng bắn ra hoa lửa, nếu gã có thể kiên trì thêm một hồi, gã sẽ phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng hoàn toàn phong bế, bốn phía đều bị tường gỗ cách âm thật dày vây quanh. Đáng tiếc gã không thể. Hoa lửa là thứ cuối cùng mà gã trông thấy, đáy lòng gã tựa hồ nhớ lại chuyện nào đó. Thế nhưng rất nhanh, về điểm ý thức còn sót lại này liền triệt để chìm trong bóng tối vô biên vô hạn.

Thật lâu sau, trong loa phóng thanh trên bốn mặt bức tường truyền đến một tia thanh âm kỳ quái, vừa như khóc thút thít, vừa như thở dài.

Chương 07 - Thẩm phán

Phương Mộc nhìn chăm chú vào chiếc tách trước mắt, lá trà xanh biếc ở trong nước chậm

rãi xoay tròn, duỗi thân, nhìn
như tự do tự tại, kỳ thật không
nơi nương tựa.
Tựa như vận mệnh của con
người.
Một tiếng trước, Khương Đức
Tiên gọi điện thoại tới cho
Phương Mộc, đề nghị cùng cậu
gặp mặt nói chuyện một lần.
Phương Mộc thoáng cân nhắc,
không từ chối.
Địa điểm gặp mặt nói
chuyện chọn tại phòng trà này,
đây là một nơi rất tốt để đàm
luận, an tĩnh, không bị quấy
rầy.
Phương Mộc nhìn đồng hồ
đeo tay, cách thời gian ước định
còn 5 phút. Lúc ngẩng đầu lên
lần nữa, Khương Đức Tiên đã
dọc theo hành lang vội vã đi
tới.
"Để cậu đợi lâu." Khương
Đức Tiên rảo bước tới trước

bàn, vươn tay ra.

Phương Mộc đứng lên, cùng hắn bắt tay.

"Trà Long Tĩnh." Khương Đức Tiên đặt mông ngồi trên ghế, nhìn cũng không nhìn người phục vụ lấy trà đơn tới. Hắn đi đến thở hồng hộc, trên trán tràn đầy mồ hôi lóng lánh.

"Tôi là Khương Đức Tiên, luật sư hành nghề của viện luật sư Hằng Đại, đây là bằng luật sư của tôi. . . . . ." Khương Đức Tiên thò tay ở trong bao công văn lục lọi.

"Không cần, chúng ta đã gặp mặt."

"Tốt lắm, chúng ta liền đi thẳng vào vấn đề nhé." Khương Đức Tiên nâng nâng kính mắt, nó ở trên chiếc mũi ẩm ướt mồ hôi liên tục trợt xuống, "Tôi là luật sư bào chữa của La Gia Hải. Tôi hẹn ngài ra đây, là có

vài sự kiện muốn hướng ngài
chứng thực một chút. Ngài
không phản đối tôi ghi âm
chứ?"
"Không." Phương Mộc nghĩ
nghĩ, lắc đầu, "Không phản
đối."
"Vậy thì tốt quá." Khương
Đức Tiên xuất ra một bút ghi
âm, sau khi mở ra, cẩn thận
đặt trên mặt bàn.
Toàn bộ cuộc nói chuyện đều
xoay quanh vụ án cố sát bắt
đầu ngày 10 tháng 9 kia, từ
vấn đề Khương Đức Tiên nói
đến nhìn, hắn muốn chứng
minh La Gia Hải thuộc loại tự
đầu hàng, hơn nữa thật có biểu
hiện hối lỗi. Ở mấy vấn đề này,
Khương Đức Tiên hỏi đặc biệt tỉ
mỉ, ví dụ như "Ngài có cảm
thấy La Gia Hải khi ấy đã
không có ý tưởng xâm hại
người khác hay không", "La Gia

Hải khi ấy có chủ động bỏ vũ khí xuống hay không" vân vân.

Thời điểm Phương Mộc trả lời vấn đề, thủy chung quan sát Khương Đức Tiên. Hắn thoạt nhìn so với lần trước đã tiều tụy nhiều lắm, thần tình đều là trạng thái mệt mỏi không thể che giấu.

Thời điểm hội đàm sắp kết thúc, Khương Đức Tiên thử hỏi thăm: "Cảnh sát Phương, nếu ngài thuận tiện, ngài có nguyện ý ra tòa làm chứng, hơn nữa từ góc độ chuyên môn của ngài, chứng minh khả năng tái phạm của La Gia Hải là rất thấp hay không?"

Phương Mộc suy nghĩ một hồi, gật đầu, "Có thể."

"Thật tốt quá." Khương Đức Tiên nhất thời hớn hở ra mặt, "Phi thường cảm tạ sự giúp đỡ của ngài." Hắn đứng dậy, khom

người cầm tay Phương Mộc,
không ngừng lắc.
Phương Mộc cảm thấy lực độ
của cái tay kia, nhịn không
được mở miệng nói: "Kỳ thật
anh làm luật sư, hẳn là rất rõ
ràng những chứng cớ này. . . . .
." Cậu châm chước từ ngữ một
chút, ". . . . . .Tác dụng phi
thường hữu hạn."
"Tôi biết." Nụ cười trên mặt
Khương Đức Tiên thoáng thu lại
một chút, "Thế nhưng bất luận
chứng cứ gì có thể giúp đương
sự của tôi giảm bớt trách
nhiệm, tôi đều phải thu thập
a."
Phương Mộc nhìn hắn vài
giây, "Tôi có thể biết anh vì sao
đối với án tử của La Gia Hải
nghiêm túc như vậy không?"
Khương Đức Tiên thoáng
đứng thẳng, "Đây là một chức
trách một luật sư nên tận lực."

Hai người cách bàn đối mặt,
trong lòng hai bên đều rõ ràng,
đây không phải một câu nói
thật.
Thứ năm, 9h sáng, Tòa án
Nhân dân Trung cấp thành phố
C, án La Gia Hải cố ý giết người
phiên nhất thẩm.
Thời điểm Phương Mộc chạy
tới tòa án, đã sắp khai mạc
phiên tòa. Trong phòng thẩm
phán hết chỗ, vốn là mấy
phóng viên truyền thông sớm
chiếm hết địa thế có ích, đủ
loại máy quay như súng trường
đoản pháo hướng về ghế bị cáo.
Phương Mộc có thể tưởng tượng
tâm tình của La Gia Hải khi đối
mặt với những ánh đèn lóa
mắt, thoáng cười khổ, xoay
người đến phòng nghỉ của nhân
chứng.
Khi đi ngang qua cửa thang
lầu, Phương Mộc nhìn thấy một

phụ nữ trung niên hình dáng
tiều tụy tựa vào trên tay vịn
cầu thang, ánh mắt lom lom
nhìn chằm chằm trên lầu, bên
cạnh có mấy người dìu hai bên
cánh tay của bà, tựa hồ sợ bà
sẽ tê liệt ngã xuống. Kỳ thật
việc này không hề cần thiết,
trong ánh mắt của người phụ
nữ trung niên có một loại gì đó
đáng sợ, điều này khiến cho
toàn bộ thân thể của bà đều
nằm trong một loại trạng thái
vận sức chờ phát động.
Phương Mộc ngồi trong
phòng nghỉ 5 phút, đột nhiên
phi thường muốn hút thuốc,
liền đứng dậy đi vào hành lang.
Một điếu thuốc còn chưa hút
xong, chợt nghe thấy lầu hai
truyền đến tiếng bước chân lẹp
lẹp xẹp xẹp, trong đó còn trộn
lẫn tiếng ma sát chói tai của
xiềng xích kéo trên mặt đất.

Phương Mộc ngẩng đầu nhìn lại, nhưng trông thấy một thân ảnh ở cửa thang lầu lóe lên rồi không thấy tăm hơi, phía sau là vài người trợn mắt há hốc mồm, vẫn còn trong hình dáng làm động tác dìu đỡ.

Phương Mộc vứt đầu lọc, rảo bước đi qua. Còn chưa đến cửa thang lầu, chợt nghe thấy một trận khóc hô kèm theo tiếng quật đôm đốp:

"Thằng khốn. . . . . .Mày trả con gái cho tao. . . . . .Đánh chết mày. . . . . ."

La Gia Hải lấy tay che đầu, cố gắng tránh né người phụ nữ trung niên kia đánh xuống. Bốn cảnh sát tòa án phụ trách áp giải cũng không sốt ruột, cầm lấy bả vai La Gia Hải chậm rãi xuống lầu, không ai đến ngăn cản người phụ nữ trung niên.

Phương Mộc chạy lên tiến

đến, một phen giữ chặt cổ tay
người phụ nữ trung niên kia,
không ngờ bà lại lập tức giãy
khỏi, bổ nhào tới trên người La
Gia Hải há mồm cắn. Lúc này
các phóng viên trong phòng
thẩm phán nghe được động
tĩnh, đều ào ào chạy đến chụp
hình, bốn cảnh sát tòa án phụ
trách áp giải trông thấy máy
quay loang loáng, mới đưa tay
đem người phụ nữ trung niên
kéo sang một bên. Giữa một
mảnh tiếng khóc la huyên náo,
cánh cửa nhanh chóng mở ra,
khóe miệng La Gia Hải chảy
máu, thất tha thất thểu đâm
đầu vào phòng thẩm phán.
Các cánh cửa phòng thẩm
phán
vừa
dày
vừa
nặng,

Phương Mộc vẫn có thể nghe
được bên trong một mảnh ầm ĩ,
sau tiếng búa pháp liên tiếp,
trong phòng thẩm phán mới
dần dần khôi phục trật tự bình
thường.
Khai mạc phiên tòa. Giai
đoạn tòa án điều tra.
Các đồng nghiệp của phân
cục hôm nay cũng bị yêu cầu ra
tòa làm chứng, lần lượt từng
người được truyền vào chứng
nhận quá trình bắt giữ và thủ
tục lấy chứng cứ. Có người biết
Phương Mộc, liền đến gần hút
thuốc, nói chuyện phiếm.
Có người tò mò hỏi bên công
tố để Phương Mộc chứng minh
cái gì, Phương Mộc nghĩ nghĩ,
nói mình là nhân chứng của
bên biện hộ. Mọi người nghe
xong hai mặt nhìn nhau, trong
lời nói chợt lãnh đạm đi rất
nhiều, có vài người còn cố ý

ngồi cách xa chút, tựa hồ muốn
cùng cậu phân rõ ranh giới.
Phương Mộc tuy rằng có thể
hiểu được phản ứng của các
đồng nghiệp, nhưng vẫn cảm
thấy xấu hổ. Cũng may tòa án
rất nhanh triệu mình ra tòa,
xem như thoát khỏi quẫn cảnh.
Lấy tư cách nhân chứng bên
biện hộ, sau khi Phương Mộc
báo ra thân phận và nghề
nghiệp của bản thân, khiến cho
chỗ ngồi dự thính dẫn đến xôn
xao nho nhỏ. Không cần nhìn,
Phương Mộc biết mẹ của Tang
Nam Nam đang dùng ánh mắt
cừu hận nhìn mình chằm chằm.
Kiểm tra chéo để bắt đầu.
Lấy tư cách luật sư bào chữa,
Khương Đức Tiên trước tiên hỏi
Phương Mộc:
"Cảnh sát Phương, có phải
anh tham gia bắt bị cáo La Gia
Hải không?"

"Phải."

"Nhiệm vụ của anh là gì?"

"Đàm phán."

"Đàm phán giằng co bao

lâu?"

"Ước chừng 15 phút."

"Nói cách khác, toàn bộ thời

gian đàm phán rất ngắn, đúng

không?"

Phương Mộc do dự một chút,

"Có thể nói như vậy."

"Bị cáo từng đề cập, anh yêu

cầu đừng bịt miệng cô gái, y

làm theo sao?"

"Đúng vậy."

"Vì sao anh yêu cầu y như

vậy chứ?"

"Bởi vì cô bé kia khi đó đang

khóc, che miệng của bé sẽ gây

ngạt thở."

"Anh đã hướng bị cáo giải

thích điểm này?"

"Đúng vậy."

"Bị cáo lập tức làm theo?"

"Đúng vậy."

"Anh cảm thấy y khi đó có

còn dự định xâm hại cô bé kia

hay không?"

"Tôi cho rằng không."

"Về sau y là tự nguyện

buông hung khí, thả con tin,

cũng hướng cảnh sát đầu hàng

sao?"

"Đúng vậy."

"Tôi có thể hiểu như vậy

không, bởi vì bị cáo tích cực

phối hợp, lần đàm phán này phi

thường thành công?"

Phương Mộc nghĩ nghĩ, "Có

thể."

"Tốt lắm. Tôi ban nãy hướng

tòa án giải thích động cơ gây

án của bị cáo La Gia Hải, tôi tin

chuyện này anh cũng biết,

đúng không?"

"Đúng."

"Như vậy xin anh nói cho tôi

biết, với thân phận một công

dân bình thường, anh đối với bị
cáo La Gia Hải có đồng tình
phải không?"
Toàn bộ phòng thẩm phán
đột nhiên trở nên im ắng như
tờ, ánh mặt mọi người đều tập
trung trên người Phương Mộc.
Phương Mộc nhìn chằm
chằm Khương Đức Tiên vài
giây, lại liếc mắt nhìn La Gia
Hải, "Đúng vậy."
Ghế dự thính đột nhiên bắt
đầu xôn xao.
"Tôi hỏi lại một câu -- Từ
góc độ chuyên môn của anh
nhìn nhận, bị cáo La Gia Hải có
khả năng tái phạm không?"
"Tôi cho rằng hành vị của La
Gia Hải thuộc loại giết người
tình cảm mãnh liệt." Phương
Mộc dừng một chút, "Theo góc
độ tâm lý học mà nói, tính khả
năng tái phạm rất nhỏ."
Lời còn chưa dứt, trong

phòng thẩm phán đã một mảnh
ồn ào, Phương Mộc mạnh mẽ
khiến mình bảo trì trấn định,
không nên hối hận. Thế nhưng
Khương Đức Tiên trước mặt
bỗng nhiên biến sắc, trong lòng
Phương Mộc biết không tốt, thế
nhưng đã không kịp né tránh --
Một đôi giày da rắn rắn chắc
chắc nện trên gáy cậu.
Mẹ của Tang Nam Nam nhấc
một chiếc giầy khác, giậm chân
khóc mắng: "Mày không có
lương tâm hả? Giúp kẻ xấu nói.
. . . . .Mày nhận là cảnh sát cái
gì!"
Khán giả dự thính cũng tinh
thần quần chúng xúc động, hơn
chục người chỉ ngón tay hướng
chóp mũi Phương Mộc:
"Mày xứng đáng với người
chết sao?"
"Con mẹ nó mày không phải
người!"

"Nói, mày nhận bao nhiêu
tiền hối lộ!"
Chánh án ra sức gõ búa
pháp, "Yên lặng! Yên lặng!"
Trong phòng cảnh sát tòa án
bắt đầu ngăn lại khán giả dự
thính tâm tình kích động, sau
vài phút, tòa án rốt cuộc khôi
phục bình tĩnh.
Chánh án gợi ý công tố viên
có thể hỏi, vẻ mặt công tố viên
vui sướng khi người gặp họa
khoát khoát tay, tỏ vẻ không có
vấn đề.
Chánh án nghĩ nghĩ, mở
miệng hỏi:
"Nhân chứng, anh cho rằng
bị cáo không có tính khả năng
tái phạm?"
Phương Mộc rõ ràng vang
dội đáp: "Đúng vậy."
Chánh án chăm chú nhìn
Phương Mộc vài giây, nói:
"Nhân chứng, anh có thể đi

xuống rồi."

Phương Mộc vừa ra khỏi phòng thẩm phán, không đợi thở ra hơi, đã cảm giác di động trong túi quần rung động.

"Alo, trưởng phòng Biên?"

"Cậu ở đâu?"

"Trung pháp."

"Đến Vạn Nham Sơn Gia Niên Hoa, ở đó vừa có một vụ án mạng. Hiện trường rất có ý tứ, cậu đi nhìn xem."

Rất có ý tứ? Phương Mộc cúp điện thoại, vừa đi về hướng bãi đỗ xe vừa đoán, cái gì gọi là rất có ý tứ?

Chương 08 - Mê cung ngầm

Chương 8 - Mê cung ngầm

Vùng núi Vạn Nham vốn là khu vực ngoại ô thành phố, nói là Vạn Nham, kỳ thật chỉ là một hòn núi đá nho nhỏ mà thôi.

Mấy năm trước, một công ty

nhận thầu mảng đất trống dưới chân núi, xây lên một khu trò chơi ngoài trời cỡ lớn, gọi là Vạn Nham Sơn Gia Niên Hoa (lễ hội núi Vạn Nham), bên trong có đủ loại trò chơi mạo hiểm kích thích như máy nhảy lầu, tàu lượn siêu tốc, bánh xe quay chọc trời vân vân. Mở đến nay, sinh ý thịnh vượng, mỗi ngày du khách như thoi đưa, tựa hồ mỗi người đều muốn nếm thử chút chuyện bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ, tỷ như nhảy lầu, tỷ như tông xe.

Trước cửa khu giải trí đỗ vài chiếc xe cảnh sát, đèn cảnh sát xanh đỏ giao nhau lập lòe không tiếng động. Trước cửa quầy vé, một đoàn du khách vây quanh một gã nhân viên công tác vẻ mặt đầy mồ hôi bóng lưỡng lớn tiếng chất vấn,

gã vẻ mặt đau khổ, hữu khí vô lực giải thích gì đó.

Phương Mộc đem huy hiệu cảnh sát treo trước ngực, một cảnh sát định ngăn cản cậu buông tay xuống.

Phương Mộc gật đầu với hắn, "Chào anh, hiện trường ở đâu?"

"Bên trong không xa." Hắn dùng tay hướng trong khu vườn chỉ chỉ, "Thấy bức tường lấp gạch đỏ kia không, ngay phía sau đó."

Phương Mộc nhấc chân phải đi, lại bị cảnh sát kia gọi lại: "Chờ một chút, tôi vẫn nên tìm người mang anh đi thôi."

Phương Mộc vừa muốn hỏi vì sao, hắn liền hướng quầy vé bên kia vung tay lên, "Này, anh, sang đây."

Nhân viên công tác kia ứng tiếng, như nhặt được xá lệnh

gạt đám người vây quanh, chạy
tới.
"Có chuyện gì?"
"Anh mang vị cảnh sát này
đến hiện trường một chút." Ngữ
khí của cảnh sát kia không cho
phép từ chối.
Gã vội vàng gật đầu không
ngừng, "Được được." Thoạt
nhìn, việc vặt này so với cùng
du khách không thể vào công
viên giải thích thoải mái hơn
nhiều.
Phương Mộc có chút buồn
bực, hiện trường cũng không
tính là xa, vì sao còn muốn
mang theo người đi chứ?
Miệng khách khí một câu:
"Không cần, tự mình đi là
được."
"Vẫn là tôi dẫn anh đi thôi."
Nhân viên công tác kia đã bắt
đầu đi vào trong khu công viên,
"Nếu không anh nhất thời hồi

lâu cũng tìm không ra."

Phương Mộc thấy thế, chỉ có thể đi theo gã đi vào trong.

Vòng qua bức tường màu hồng kia, trước mắt là một cửa động lớn hình hộp, không đợi đến trước cửa, có thể cảm thấy từ trong cửa động phả vào mặt từng trận khí lạnh. Đi vào cửa động, dưới chân là một đoạn cầu thang xi măng kéo dài tới dưới lòng đất, càng đi xuống, ánh sáng càng tối mờ, cũng may trên vách tường có một chút đèn nhỏ màu đỏ, có thể khiến mọi sự vật xung quanh có thể lờ mờ phân biệt.

Sau khi đi hơn 10 thước xuống phía dưới, trước mặt lại là một bức tường, một cánh cửa sắt sơn thành màu đen nửa mở nửa khép, nhân viên công tác xoay mặt qua nhỏ giọng nói:

"Đi theo tôi."

Dứt lời, gã liền giật ra phiến cửa sắt, đi vào.

Phương Mộc xuyên qua cánh cửa kia, phát hiện bản thân đang ở trong một phòng hình tứ phương nhỏ, bốn mặt trên tường đều có một cánh cửa sắt, thoạt nhìn quỷ dị vô cùng.

Phương Mộc tức khắc biết mình đang ở nơi nào. Mê cung ngầm.

Nhân viên công tác đã mở ra cánh cửa bên trái kia, quay đầu nói: "Theo sát chút, ban nãy có một cảnh sát bị lạc, nửa giờ cũng chưa ra ngoài."

Đường trong mê cung đều là thông đạo chật hẹp, dưới ánh sáng hôn ám của bóng đèn màu đỏ có vẻ thập phần nguy hiểm, tựa hồ hai bên tường tùy thời đều có thể dồn nén lại. Phương Mộc cùng nhân viên công tác một trước một sau đi tới, thỉnh

thoảng quẹo một lối rẽ hoặc
quay ngược hướng đi trở về.
Ban đầu Phương Mộc còn muốn
liều mạng nhớ kỹ tuyến đường,
thế nhưng rất nhanh cậu liền
buông tha ý tưởng này, chỉ có
thể chăm chú theo sát nhân
viên công tác kia, trong bụng
tính toán trở về làm sao bây
giờ.
Sau 6, 7 phút, phía trước
dần truyền đến tiếng vang, sau
khi rẽ một khúc ngoặt, trước
mắt thình lình xuất hiện một
bức tường, trên tường đồng
dạng là một cửa sắt sơn màu
đen. Nhân viên công tác kia
ngừng cước bộ.
"Anh đi đi, mở cánh cửa kia
là đến." Trong lòng gã nghĩ lại
còn sợ liếc mắt nhìn thoáng
qua cánh cửa kia, "Tôi không
muốn nhìn một lần nữa."
Phương Mộc gật đầu, "Nếu

thuận tiện, cho tôi một tấm bản đồ của mê cung."

"Tôi xin chỉ thị của lãnh đạo đã," Gã do dự một chút, "Anh biết đó, đây thuộc về bí mật thương mại." Nói xong, hắn liền xoay người vội vã rời đi.

Phương Mộc đứng trước bức tường ở đó, bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt khó hiểu, cậu nhìn bóng đèn đỏ xung quanh, nhíu nhíu mày, đưa tay giật ra cánh cửa.

Đây là một căn phòng nhỏ cùng vừa rồi giống nhau như đúc, trong không khí tràn ngập mùi vị kỳ quái. Chính giữa gian phòng, một khối thi thể đàn ông trưởng thành nằm sấp trên mặt đất. Xung quanh đứng vài người đội khăn trùm đầu và bao tay bao chân trong suốt, bọn họ trong hồng quang u ám lộ ra khuôn mặt mơ hồ, tựa hồ

tròng trắng đều là sắc đỏ nhàn
nhạt. Nghe được thanh âm cửa
mở bọn họ đều xoay đầu sang
nhìn Phương Mộc. Dưới cái nhìn
chăm chú của một đám người
kỳ quái này, Phương Mộc cảm
thấy rất không thoải mái, cũng
may lập tức đã có người đến
tiếp đón: "Cậu đã đến rồi?"
Phương Mộc nhận ra anh là
Trịnh Lâm phó đội trưởng đội
hình cảnh thị cục, gật gật đầu,
"Chụp xong rồi?"
"Chụp xong rồi." Trịnh Lâm
đưa qua một bộ khăn trùm đầu,
bao tay và bao chân, ý bảo
Phương Mộc mặc vào, "Tổ dấu
vết đã bắt đầu làm việc. Tôi
cảm thấy hiện trường này có
chút ý tứ, liền bảo lão Biên gọi
điện thoại."
Phương Mộc nhìn vài cảnh
sát bò dưới đất, cẩn thận khám
nghiệm, rồi đưa mắt hướng tới

thi thể trên mặt đất.

"Nguyên nhân chết là gì?"

"Bây giờ chưa thể khẳng

định, pháp y bước đầu kết luận

là điện giật."

"Điện giật?" Phương Mộc đảo

mắt bốn phía, "Nói như vậy

hiện trường đầu tiên không

phải nơi này?"

"Đúng vậy. Y là sau khi chết

bị người mang đến đây."

"Vậy có chút kỳ quái rồi."

Phương Mộc như có điều suy

nghĩ nói.

Trịnh Lâm ha ha cười rộ lên,

"Chính là bởi vì kỳ quái, mới

gọi các cậu tới a."

Phương Mộc gật đầu, đứng

dậy đi tới trước mặt người chết

ngồi xổm xuống. Người chết

thân cao khoảng 1.70m, nằm

sấp, đầu hơi lệch về bên trái,

có thể thấy đôi mắt khẽ nhếch,

nhưng bên trong mí mắt nửa

khép nửa hở kia, đã nhìn không
thấy bất luận sự sáng bóng
nào.
Vài pháp y hô "Một hai ba",
cùng nhau đem thi thể trở
mình lại. Khuôn mặt người chết
cứng đờ hướng lên trần nhà,
miệng mở lớn. Phương Mộc cẩn
thận tỉ mỉ nhìn khuôn mặt của
y, đó là một biểu tình rất kỳ
quái, tựa hồ thống khổ, sợ hãi
cùng bừng tỉnh đại ngộ. Y đã
nghĩ tới điều gì, hoặc nghe
được, nhìn được điều gì?
"Hừ, người này trước khi
chết chịu không ít tội a." Một
pháp y vừa than thở, vừa đùa
nghịch cẳng chân người chết.
"Cái gì?" Phương Mộc tiến
qua.
"Cậu trông." Pháp y lấy tay
chỉ vào cẳng chân người chết,
chỗ cổ chân có một vết thương
rất sâu màu cháy khét.

"Hình như là. . . . . .đốt?"

"Vết thương điện giật." Pháp y thản nhiên nói, "Vị trí khác trên người cũng có, trên đùi, trên cổ tay, hơn nữa là đối xứng."

"Đối xứng?" Phương Mộc cau chặt mày, "Nói như vậy trước khi y chết từng bị trói?"

"Hơn nữa còn bị điện giật nhiều lần." Pháp y bĩu môi, "Mối hận này rất lớn nha."

Lúc này cánh cửa lại mở ra, nhân viên công tác ban nãy đưa Phương Mộc vào nhô đầu ra, liếc mắt nhìn thi thể trên mặt đất, khẩn trương quay mặt qua chỗ khác, một bàn tay từ phía sau cửa vươn đến, giữa hai ngón tay cầm một tờ giấy, "Phần phật" lay động.

"Đồng chí cảnh sát, bản đồ."

Phương Mộc đi qua tiếp nhận bản độ, đầu nhân viên

công tác lập tức lùi về phía sau
cửa, ồm ồm nói: "Bản đồ đã
đưa cho các anh rồi, một hồi
các anh tự ra đi."
Bản đồ không lớn, nhưng
Phương Mộc lại nhìn thời gian
rất lâu, Trịnh Lâm thấy cậu
nhìn đến nhập thần, cũng tiến
sang, "Chúng ta hiện tại đang ở
đâu, có phải gần đến bên kia
rồi không?"
Phương Mộc qua một hồi lâu
mới đáp: "Không phải."
Cậu buông bản đồ xuống,
nhìn quanh phòng nhỏ này.
"Chúng ta đang ở nơi sâu
nhất trong mê cung này."
Ngày 28 tháng 9, Khu trò
chơi của Vạn Nham Sơn Gia
Niên Hoa thành phố C phát
sinh một vụ án mạng. Lúc phát
sinh án, vài du khách du ngoạn
dưới mê cung, khi đi đến giữa
mê cung, phát hiện một khối

thi thể nam. Du khách sau khi chấn kinh bỏ chạy tứ tán, kết quả đều bị lạc trong mê cung, sau đó có du khách ấn thiết bị xin viện trợ trên vách tường, mới được nhân viên công tác đưa ra khỏi mê cung, lúc đó, đã có vài du khách tinh thần gần như sụp đổ.

Người chết là Tưởng Phái Nghiêu, nam, 39 tuổi, khi còn sống là giáo sư trường cao đẳng dạy nghề thành phố C khoa thương mại. Tối ngày 27 tháng 9, người chết không đúng giờ tan ca trở về nhà. Vợ của người chết gọi điện thoại cho y, người chết cho biết đang viết một báo cáo kết thúc đề tài nghiên cứu khoa học. 22h giờ đêm đó, vợ người chết lại lần nữa gọi điện cho người chết, nhưng phát hiện di động đã không thể kết nối. Vợ người chết lập tức đi tới

trường học tìm kiếm chồng.
Nhân viên trực cho biết thầy Tưởng đã rời khỏi trường vào lúc 21h. Sau khi tìm kiếm một đêm không có kết quả, thân quyến của người chết rạng sáng ngày kế báo cảnh sát. Sau 6h, thi thể Tưởng Phái Nghiêu được phát hiện.
Căn cứ vào hiện tượng của vết đốm điện lưu hình thành bên ngoài thi thể, điện lắng kim loại của da, xương ngọc trai suy đoán, chết do điện giật dẫn đến cơn sốc, thời gian tử vong ước chừng là từ 22h ngày 27 tháng 9 tới 2h ngày kế. Bởi vì hiện trường vứt xác không phải nơi đầu tiên. Phía khu trò chơi chứng thật, hai cửa ra vào của mê cung ngầm cũng không đóng kín, ban ngày có người phụ trách trông coi, bên đêm sau khi công viên đóng cửa liền

không có ai canh gác nữa. Hoài nghi hung thủ giữa đêm đem thi thể ngoài tường vây, sau khi vứt thi thể vào trong vườn, rồi leo tường mà vào, đem thi thể chuyển tới mê cung ngầm. Bởi vì hiện trường vứt thi thể là nơi có tính kinh doanh, cho nên khi xảy ra án hiện trường đã gặp hư hại, khám nghiệm hiện trường không thu được manh mối có giá trị. Thế nhưng cảnh sát bước đầu kết luận hung thủ có thể không chỉ một người, hơn nữa khi gây án hẳn phải lái một chiếc xe.

(Xương ngọc trai: Khi tiếp xúc điện cao thế, xương bởi chịu hiệu ứng nhiệt của dòng điện mà sản sinh hoại tử, phá hủy collagen và sự tan chảy vô cơ. Kết quả đặc thù của sự nóng chảy là xương ngọc trai, do Calcium phosphate dung hợp

hình thành.)

Báo cáo kiểm nghiệm tử thi cho thấy, người chết khi còn sống từng gặp phải khổ hình tra tấn, do vậy cảnh sát bước đầu nhận định đây là một vụ án giết người trả thù, cũng coi đây là điểm khởi đầu điều tra phỏng vấn. Thế nhưng, đối với kết quả điều tra bạn bè đồng hương, người chết tính tình khiêm tốn nhã nhặn nhiệt tình, chưa từng nghe nói cùng ai kết thù kết oán. Mà từ thông tin phản hồi từ nơi công tác của người chết, đồng nghiệp người chết đa số cho rằng thầy Tưởng là một người miệt mài nghiên cứu học vấn, làm việc chăm chỉ thành thật. Hơn nữa, người chết còn từng đảm đương phụ trách hiệp hội tình nguyện viên của trường, đối với hoạt động công ích xã hội vô cùng nhiệt

tâm. Từ kết quả điều tra nhìn nhận, kết luận báo thù ít có khả năng thành lập. Một vị đồng nghiệp thậm chí còn nói đùa: "Nếu như nói có người hận lão Tưởng, kia cũng chỉ có thể là bởi vì thầy ấy hằng năm đều có thể thành công trình bày đầu đề nghiên cứu khoa học, đem kinh phí nghiên cứu khoa học đều cầm hết cho thầy ấy." Như vậy một người hầu như hoàn mỹ, sẽ cùng ai kết thù kết oán đây?

Mặc dù toàn bộ kết quả điều tra phỏng vấn đều khác một trời một vực với phỏng đoán của cảnh sát, Phương Mộc vẫn tin chắc ý nghĩ điều tra hướng báo thù là chính xác. Đầu tiên, án giết người bình thường đều mưu cầu chấm dứt nhanh chóng, thời gian kéo càng dài, càng dễ bị phát hiện. Mà trong

bản án, người chết sau khi bị bắt cóc từng chịu thời gian dài khổ hình tra tấn, loại hành động phụ gia mạo hiểm cực độ này hiển nhiên là vì hung thủ muốn phát tiết tâm tình đặc thù nào đó, mà loại tâm tình này, hẳn phải cùng cừu hận có liên quan. Thứ hai, hung thủ lựa chọn thủ đoạn giật điện tra tấn để dồn người này vào chỗ chết. Không hề nghi ngờ, đây là một loại thủ đoạn rất phiền toái. Nếu muốn cho người chết cảm thụ thống khổ, một con dao nhỏ là đủ rồi, hà tất phí thời gian mất công chọn dùng điện giật chứ? Phương Mộc từng lo lắng mục đích khổ hình có lẽ do bức cung. Song, thông qua điều tra bối cảnh của người chết, cơ bản có thể loại trừ khả năng người chết nắm giữ bí mật cùng thông tin quan trọng. Hơn

nữa, có thể tượng tượng chính là, người chết sau khi bị liên tục giật điện, lớn tiếng kêu thảm, kịch liệt co rút, ngũ quan vặn vẹo, cùng mùi da thịt đốt trong không khí đều mang đến cho hung thủ cảm giác thỏa mãn cực điểm. Rất rõ ràng, điều này cùng nhu cầu đặc thù nào đó của hung thủ có liên quan.

Song, khiến cảnh sát lẫn lộn chính là: Hung thủ vì sao lựa chọn một địa điểm vứt xác như mê cung?

Dưới tình hình chung, sau khi án mạng phát sinh, hung thủ tìm mọi cách che giấu sự thật phạm tội, một trong số đó chính là xử lý thi thể để nó không dễ dàng bị phát hiện. Mà phương pháp của hung thủ trong bản án này ngược lại, đem thi thể đặt trong khu vực

có tính kinh doanh giải trí. Nếu lý giải vì muốn hướng công chúng xã hội khoe khoang cùng hướng cảnh sát khiêu chiến, như vậy hành vi của hắn không thể nghi ngờ là không cần thiết, thậm chí có thể nói là ngu xuẩn. Thứ nhất, hung thủ hoàn toàn có thể đem thi thể vứt ở nơi càng cởi mở hơn, tỷ như quảng trường hoặc trước cửa cơ quan chính phủ. Nơi như vậy rất có lợi cho việc nảy sinh hiệu ứng oanh động; Thứ hai, vứt thi thể yêu cầu nhanh chóng, bí mật. Mà mê cung phức tạp rắc rối, không phải một nơi có thể khiến hung thủ nhanh chóng hoàn thành vứt xác rồi rời đi.

Trừ phi hung thủ muốn dùng mê cung biểu đạt tình cảm nào đó, hơn nữa thập phần quen thuộc đường đi của mê cung.

Cảnh sát đem nhân viên
công tác của khu trò chơi liệt
vào đối tượng tình nghi rồi dần
sắp xếp điều tra, kết quả không
thu hoạch được gì. Phương Mộc
sau khi biết được tin tức này
cũng không hề bất ngờ, tự lái
xe rồi đi đến khu trò chơi.
Mê cung đã lần nữa mở cửa
cho bên ngoài, hơn nữa sinh ý
đặc biệt tốt. Xem ra trong mê
cung phát hiện người chết trái
lại khiến nơi này càng hấp dẫn
người đến. Phương Mộc nhìn
hàng dài người chỗ quầy vé,
thoáng cười khổ, xoay người
đến phòng thông tin của khu
trò chơi.
Phó quản lý khu trò chơi
chuyển đến đống lớn văn kiện,
nặng nề ném trên bàn trước
mặt Phương Mộc, vừa lau mồ
hôi vừa nói: "Cảnh sát Phương
anh từ từ xem, tôi bên kia còn

bận bịu chút." Hắn chỉa chỉa
nhóm du khách chen lấn chạy
về phía mê cung, trên mặt là ý
cười không thể nén được, "Có
việc gì thì gọi tôi."
Trong văn kiện bao gồm bản
vẽ thiết kế, quá trình thi công,
bản ghi chép du khách xin giúp
đỡ và một chút ảnh chụp.
Phương Mộc châm một điếu
thuốc, kiên nhẫn lật xem.
Trong lòng cậu mơ hồ cảm thấy
mê cung hẳn là mấu chốt của
bản án, chí ít cũng cùng động
cơ của hung thủ có liên quan.
Cho nên, Phương Mộc cố ý điều
tra toàn bộ mê cung, hy vọng
có phát hiện gì đó.
Từ trên tài liệu nhìn, toàn
bộ mê cung dài 450 thước,
phần lớn đều nằm trong lòng
đất. Hai hướng đông tây của
mê cung có một lối ra, nhưng
vô luận từ lối ra nào tiến vào

mê cung, đều chỉ có đúng một đường đi đến lối ra đối diện. Gian phòng phát hiện thi thể nằm giữa đoạn của mê cung, xem như một nơi nghỉ chân giữa đường. Có thể đi vào phòng này du khách vẫn phải đối mặt với lựa chọn, chỉ có lựa chọn đúng đường đi, mới có thể ra khỏi mê cung. Cho nên, nơi đó mới là nơi sâu nhất của mê cung.

Bởi vì lộ tuyến trong mê cung rắc rối phức tạp, rất dễ dàng khiến người ta cảm giác mất đi phương hướng, thêm vào ngọn đèn u ám, không khí áp lực, cho nên du khách có thể ra khỏi mê cung cực ít chẳng có bao nhiêu, đại đa số người còn chưa đến trạm dừng chân giữa đường đã bỏ cuộc rồi. Từng đường thông đạo trong mê cung đều bố trí thiết bị kêu

cứu, du khách lựa chọn rời khỏi một khi ấn vào nút, phòng theo dõi liền có thể tập trung vị trí của du khách, rồi được nhân viên công tác mang ra khỏi mê cung.

Bỗng nhiên, một bức ảnh hấp dẫn tầm mắt của Phương Mộc. Trong bức ảnh, một người trẻ tuổi nét mặt tươi cười tay đang cầm một cái hộp nhỏ, hướng màn ảnh làm động tác tay chữ V. Phía dưới ảnh chụp có một hàng chữ nhỏ: Đàm Kỷ, ngày 25 tháng 6 năm 2004, người du khách đầu tiên ra khỏi mê cung.

"Đàm Kỷ?" Phương Mộc nhíu mày, tên này đã từng thấy qua.

Cậu lật lật tư liệu vừa xem qua, quả thực ở một phần bảng xếp hạng đi qua mê cung nhanh nhất trông thấy tên Đàm Kỷ.

Hắn đi qua mê cung chỉ cần 57

phút, mà người thứ hai ước
chừng dùng 2 tiếng 47 phút.
Phó quản lý kia đẩy cửa tiến
vào, đem một chai nước suối
đặt trước mặt Phương Mộc.
"Còn xem sao?" Ông cúi
người nhìn bức ảnh trong tay
Phương Mộc, "Ồ! Là thằng nhóc
này a."
"Nghe nói hắn là ngươi đi
qua mê cung nhanh nhất?"
"Đúng vậy." Phó quản lý đặt
mông ngồi trên ghế salon,
"Hiện nay còn chưa có người
nhanh hơn hắn đâu. Thằng
nhóc này cũng rất có ý tứ,
thường xuyên đến, xem như là
khách hàng thân thiết của
chúng tôi."
"A?" Phương Mộc ngẩn ra,
vội vàng mở ra cuốn sổ vừa
khép lại, cẩn thận tỉ mỉ nhìn
ảnh chụp của Đàm Kỷ.
"Anh nói hắn thường xuyên

đến -- Đây là chuyện trước hay
sau khi hắn lập kỷ lục này?"
"Sau." Phó quản lý cười rộ
lên, "Phỏng chừng là muốn phá
vỡ kỷ lục của mình nhỉ?"
Phương Mộc lại nhìn chằm
chằm bức ảnh hồi lâu, cuối
cùng hỏi: "Trong tay của hắn
cầm chính là phần thưởng
sao?"
"Đúng vậy."
"Là cái gì?"
"Một cái la bàn."
Thời điểm Đàm Kỷ nhận
phần thưởng để lại dãy số giấy
căn cước, cho nên cũng không
khó tìm ra hắn. Ngày hôm sau,
Phương Mộc ở trong phòng
khách của một công ty quảng
cáo gặp được hắn.
Đây là một thanh niên 23
tuổi nhuộm tóc đủ màu, hắn
nhai kẹo cao su lắc lư tiến vào
phòng họp, xách một cái ghế

đặt trên mặt đất, lưng ghế dựa
hướng phía trước. Hắn khóa
ngồi phía trên, hai tay khoát
lên lưng ghế, rồi đem cằm gác
lên.
"Có chuyện gì?"
Loại thái độ dửng dưng này
khiến Phương Mộc có chút bất
ngờ, cậu quyết định đi thẳng
vào vấn đề.
"Tôi là Phương Mộc, phòng
cảnh sát, muốn tìm anh lý giải
chút tình huống. Đây là thẻ
công tác của tôi."
Đàm Kỷ nhìn cũng không
nhìn huy hiệu cảnh sát của
Phương mộc, gãi đầu nói: "Án
giết người trong mê cung Gia
Niên Hoa hả?"
Phương Mộc nhìn nhìn hắn,
bất
động
thanh
sắc

nói:

"Đúng."

Trong lỗ mũi Đàm Kỷ hừ một tiếng, lắc lư đầu, đột nhiên nở nụ cười: "Tôi hỏi như vậy, có phải đối với tôi rất bất lợi không hả?"

Phương Mộc phủi phủi tàn thuốc, không trả lời.

"Tôi nghĩ anh sẽ hỏi vặn lại tôi: 'làm sao anh biết?' hắc hắc!"

Nhìn thấy Phương Mộc vẫn không có chút phản ứng, nụ cười trên mặt Đàm Kỷ đột nhiên biến mất, lại khôi phục bộ dáng lười biếng.

"Muốn biết cái gì, anh hỏi đi."

Phương Mộc đem đầu lọc ấn ấn trong gạt tàn, mở miệng hỏi:

"Cậu thường xuyên đến mê cung của Gia Niên Hoa chơi?"

"Phải. Kỷ lục đi qua mê cung
nhanh nhất chính là tôi."
"Sau khi đi qua vẫn đi tiếp
sao?"
"Đi nữa."
"Nếu đã ra ngoài rồi, sao
còn muốn đi tiếp?"
"Không ngừng vượt qua
chính mình thôi." Đàm Kỷ ngáp
một cái, "Tôi muốn xem có thể
nhanh hơn hay không."
"Kết quả ra sao?"
"Hửm?" Đàm Kỷ thoáng ngơ
ngác, "Không, không vượt qua
được kỷ lục kia."
"Chênh lệch nhiều ít?"
"Không kém bao nhiêu."
Phương Mộc theo dõi hắn vài
giây, "Sau 9h tối ngày 27 tháng
9, anh ở đâu?"
Đàm Kỷ không ngẩng đầu,
nhìn chằm chằm sàn nhà, qua
hồi lâu mới nói: "Tôi -- Hình
như là ở tiệm mạng chơi game.

Đúng, ngay tại tiệm mạng
Hồng Vận dưới lầu nhà tôi chơi
game."
"Chơi trò gì?"
"CS."
"Trong nhà không có mạng?"
"Có a."
"Vậy tại sao đến tiệm
mạng?"
"Ở tiệm mạng đánh CS
nhiều quá nghiện a, hơn nữa
tốc độ mạng cũng nhanh."
"Mấy giờ rời khỏi tiệm
mạng?"
"Hình như là khoảng 3h
sáng, không nhớ rõ nữa."
"Anh đi một mình?"
"Đúng."
"Ai có thể chứng thật lời của
anh chứ?"
Đàm Kỷ ngẩng đầu lên, đôi
mắt vòng vo chuyển, "Không
có." Hắn nhìn thấy Phương Mộc
theo dõi hắn, vẻ mặt không

kiên nhẫn nói: "Khụ, ai biết các anh sẽ điều tra tôi a. Tôi cũng không thể làm bất cứ chuyện gì đều phải tìm một nhân chứng nha."

Phương Mộc cười cười, đứng dậy nói: "Hôm nay đến đây thôi. Nếu như có chuyện, tôi sẽ còn tìm đến anh."

"Tùy thích." Đàm Kỷ bỏ tay vào trong túi quần, nhai kẹo cao su nghênh ngang rời đi.

Phương Mộc rất rõ ràng Đàm Kỹ đối với chuyến ghé thăm của mình sớm đã có chuẩn bị. Khi tiếp nhận câu hỏi chẳng hề để ý, lúc trả lời vấn đề tận lực lảng tránh cùng ánh mắt Phương Mộc tiếp xúc, còn có trong miệng không ngừng nhai kẹo cao su, đều là Đàm Kỷ cố ý làm. Hắn kháng cự Phương Mộc thông qua biểu cảm để thăm dò nội tâm của hắn.

Thế nhưng kết quả điều tra thị cục thông báo lại khiến Phương Mộc thất vọng. Đàm Kỷ đêm đó đích thực ở tiệm mạng kia chơi game, hơn nữa người phục vụ của tiệm mạng đối với hắn ấn tượng rất sâu. Đàm Kỷ sau khi muốn một phòng, bảo người phục vụ đưa đến một chai nước suối, người phục vụ đưa một chai nước suối Oa Ha Ha, hắn lại nói muốn một chai Nông Phu Sơn Tuyền. Người phục vụ lại đưa một chai Nông Phu Sơn Tuyền, hắn còn nói muốn ướp lạnh không muốn nhiệt độ bình thường. 3h sáng thời điểm hắn tính tiền lại bởi vì vấn đề chi phí cùng người phục vụ tiệm mạng xảy ra cãi vã.

Nói cách khác, khi án phát sinh Đàm Kỷ không có khả năng xuất hiện ở hiện trường.

"Nói như vậy, thằng nhóc
này không có vấn đề?" Biên
Bình thổi lá trà trên miệng
tách, tinh tế nhấp một hơi.
"Tôi nhìn có vẻ không chắc."
Phương Mộc lắc đầu, "Hắn
khẳng định nói dối với tôi."
Mục đích Đàm Kỷ nhiều lần
tiến vào mê cung khẳng định
không phải vì cái gọi là vượt
qua chính mình, nếu không hắn
không có khả năng không ghi
chép lại. Một người, sống trong
kiềm nén, mê cung ngầm u ám,
có thể thỏa mãn loại đòi hỏi
nào của bản thân đây?
"Cậu cân nhắc một chút, có
khả năng có đồng phạm hay
không." Biên Bình châm một
điếu thuốc, "Mục đích thằng
nhãi này nhiều lần tiến vào mê
cung có lẽ là muốn bức địa đồ.
"Tôi đã nhắc nhở thị cục
rồi," Phương Mộc miễn cưỡng

tựa vào trên ghế salon, "Điều
tra người gần đây cùng Đàm Kỷ
kết giao mật thiết."
"Nhìn cậu mệt đến như vậy,
sớm về nhà ngủ đi."
Phương Mộc cười hắc hắc,
miễn cưỡng đứng dậy, đưa tay
từ trong hộp thuốc lá của Biên
bình rút ra một điếu thuốc
Trung Hoa đốt, "Tôi đi đây."
"Haha, đi nhanh đi." Chuông
điện thoại reo lên, Biên Bình
vừa cầm ống nghe vừa hướng
Phương Mộc phất tay.
Phương Mộc gật đầu, xoay
người đi về phía cửa, mới vừa
đóng cửa lại, chợt nghe thấy
Biên Bình ở trong phòng gào to
tên cậu. Cậu vội vã xoay người
giật ra cánh cửa.
Lời vừa ra khỏi miệng,
Phương Mộc đã bị sắc mặt Biên
Bình dọa cho nhảy dựng, Biên
Bình mới vừa rồi còn mặt mũi

hiền lành giờ phút này sắc mặt ngưng trọng, cau mày. Anh nhẹ nhàng đem ống nghe thả lại trên máy điện thoại, thoáng trầm ngâm một chút, ngẩng đầu từng chữ nói: "La Gia Hải đã vượt ngục."

Chương 09 - Vượt ngục

Tòa án nhân dân trung cấp thành phố C, chỗ rẽ của cầu thang tầng 2.

Khương Đức Tiên nghiêng người dựa vào tay vịn cầu thang, vẻ mặt nghiêm túc nghe thẩm phán trước mặt đang nói gì đó. Trên mặt thẩm phán là loại lạnh lùng mang tính chất nghề nghiệp, rất nhiều từ khiến kẻ đương sự hãi hùng khiếp vía từ trong miệng hắn không tốn chút sức nào phun ra, tỷ như, tử hình.

Cuộc trò chuyện không duy

trì lâu, rất nhanh, thẩm phán
liền ly khai. Khương Đức Tiên
như trước vẫn duy trì tư thế
ban nãy, nhìn bức tường trước
mặt không nhúc nhích, giống
như một pho tượng điêu khắc.
Thật lâu sau, pho tượng này
đột nhiên trở nên sống động,
quay nhanh người, vội vàng
chạy xuống lầu.
Nửa giờ sau, xe Audi màu
đen của Khương Đức Tiên chạy
vào trại tạm giam I của thành
phố C.
Nhóm nhân viên công tác
của trại tạm giam hiển nhiên
đều tương đối quen thuộc vị
luật sư tên tuổi này, sau khi
đơn giản điền vào phiếu kê
khai, liền đem Khương Đức
Tiên dẫn đến phòng gặp mặt.
Khương Đức Tiên đem bao công
văn đặt trên bàn, nhìn góc
phòng đến xuất thần. Vài phút

sau, La Gia Hải bị một quản
ngục dẫn vào.
Thần sắc y mỏi mệt, tóc bị
cạo trọc trên đầu vừa mọc lên
vài cọng cưng ứng, cả người
thoạt nhìn như một gốc cây
xương rồng ủ rủ không thôi.
Quản ngục kia đem y ấn
ngồi vào đối diện Khương Đức
Tiên, sau đó điệu bộ khoa
trương giạng chân đứng khóa
phía sau La Gia Hải, Khương
Đức Tiên nhìn nhìn khuôn mặt
buộc chặt không hề cần thiết
kia của gã, lại nhìn lướt qua
quân hàm cảnh viên cấp 2 trên
vai quản ngục, nở nụ cười
không dễ phát hiện.
Hắn xoay đầu sang đối mặt
với La Gia Hải, người đã nhìn
hắn, đang nỗ lực nặn ra một cái
mỉm cười.
"Có tin tức gì sao?" La Gia
Hải nhìn như không chút để ý,

thế nhưng thanh âm phát run,
đôi mắt thẳng ngoắc ngoắc
nhìn chằm chằm Khương Đức
Tiên.
"Phán quyết còn chưa đưa
xuống. Bất quá. . . . . ."
Khương Đức Tiên hít sâu một
hơi, "Tôi từ trong bộ nhận được
tin -- Không quá lý tưởng."
"Không quá lý tưởng là có ý
gì?" La Gia Hải lập tức hỏi.
Khương Đức Tiên rũ mắt
xuống, không trả lời y.
La Gia Hải dời tầm mắt, nhìn
chằm chằm một lỗ trống trên
bức tường, nhãn thần trở nên
trống rỗng.
Thật lâu sau, y mở miệng
hỏi: "Tử hoãn hay lập tức tử
hình." Thanh âm khô khàn.
"Lập tức thi hành."
La Gia Hải đột nhiên hắc hắc
cười rộ lên, vừa cười vừa lắc lư
đầu.

"Trong dự kiến, trong dự kiến. . . . . ."

"Chúng ta còn có thể kháng án."

La Gia Hải ngưng cười, nhìn chằm chằm còng trên tay, "Quên đi, vô dụng. Vẫn cứ để tôi được thống khoái thôi. Chờ chết như vậy, quá khó tiếp thu rồi. Tôi chỉ có một thỉnh cầu," Y ngẩng đầu nhìn Khương Đức Tiên, "Có thể đem tro cốt của tôi và Trầm Tương đặt cùng một chỗ hay không?"

Khương Đức Tiên không trả lời y, mà chuyên chú nhìn chằm chằm khuôn mặt La Gia Hải, cau mày thật chặc, tầm mắt cũng dần trở nên quyết tuyệt.

"Xem ra, chỉ có thể như vậy rồi."

Khương Đức Tiên từ trong bao công văn xuất ra một hộp thuốc lá, tay kia ở trên người

lục lọi, vài giây sau, hắn đem
mặt chuyển hướng quản ngục
kia, biểu tình trên mặt đã trở
nên thờ ơ.
"Chú em, đi lấy cho tôi một
cái bật lửa, đội trưởng Điền của
các cậu đâu? Chính là Điền hói
đầu, cứ nói là luật sư Khương
cần."
Quản ngục trẻ tuổi có chút
không tình nguyện, thế nhưng
từ miệng Khương Đức tiên tùy
ý nói ra tên của người lãnh đạo
khiến gã cảm thấy cự tuyệt
không tốt, do dự một chút, gã
xoay người ra khỏi phòng gặp
mặt. Nhìn ra được, bởi vì gã
vẫn duy trì tư thế cứng ngắc
kia, chân đều có chút tê rần.
Quản ngục vừa ra ngoài,
Khương Đức Tiên liền nhảy
dựng lên, từ trong bao công
văn lấy ra một phong thư,
nhanh chóng từ bên trong rút

ra bức ảnh in ném trước mặt La Gia Hải.

La Gia Hải có chút mạc danh kỳ diệu, theo bản năng cúi đầu nhìn bức ảnh, chỉ nhìn lướt qua, mặt của y liền không còn chút máu.

"Ông. . . . . .Ông là. . . . . ."

"Cái gì cũng đừng hỏi."

Khương Đức tiên đánh gảy lời La Gia Hải, trong đôi mắt phía sau gọng kính vàng che kín tơ máu phóng ra quang quang hùng hổ dọa người, "Từ giờ trở đi, hết thảy nghe tôi!"

Thanh niên quản ngục vừa lấy tay vuốt ve bật lửa vừa nghĩ đến đầu hói của đội trưởng, không khỏi cười ra tiếng. Vừa mới rẽ vào hành lang, nụ cười kia liền đông cứng trên mặt.

Trước cửa phòng gặp mặt, La Gia Hải dùng tay trái mang

còng ghìm trụ Khương Đức Tiên, tay phải nắm chặt một bút máy rơi nắp, ngòi bút đã chui vào trên cổ Khương Đức Tiên.

"Lui ra phía sau!" La Gia Hải nghiến răng nghiến lợi hô to.

"Đừng. . . . . .Ngàn vạn lần đừng làm ẩu a." Gọng kính của Khương Đức Tiên đã lệch đến trên mũi, thân trên bị La Gia Hải vững vàng kềm ép, hai cặp đùi yếu ớt vô lực di chuyển.

Thanh niên quản ngục từ trên lưng rút ra cảnh côn, lại xuất ra một cái còi ngậm trong miệng liều mạng thổi.

Chốc lát, từ trong hành lang tuôn ra hơn chục cảnh sát, nhìn thấy tư thế này, đều luống cuống tay chân, chỉ có thể mồm năm miệng mười ồn ào. Trong hành lang vô cùng huyên náo, tiếng gầm gừ của La Gia Hải

vẫn the thé chói tai:

"Đều tránh ra, bằng không

tao giết nó!"

"Đừng. . . . . .Đừng làm ẩu

a." Khương Đức Tiên vô lực lắc

tay, "Các anh phải chịu trách

nhiệm." Vài cảnh sát thanh

niên nguyên bản hằm hè muốn

xông lên, vừa nghe lời này,

cũng do dự. La Gia Hải kéo

Khương Đức Tiên thất tha thất

thểu, xuyên qua tầng tầng

cảnh sát khẩn trương cao độ

nhưng bất lực, rất nhanh đã đi

tới trong sân.

Vừa vào sân, La Gia Hải đã

đem Khương Đức Tiên che

trước người, thụt lùi hướng bãi

đỗ xe đi qua. Cách đó không xa

trên tháp quan sát, một chiến

sĩ cảnh sát vũ trang bất đắc dĩ

rũ họng súng xuống, hướng bộ

đàm thảo luận: "Không được,

con tin chắn trước thằng nhãi

này đến kín kín chặt chặt."

La Gia Hải cưỡng ép Khương Đức Tiên dần dần tiếp cận chiếc xa Audi màu đen kia, cổng ra của bãi đỗ xe lại bị vài xe cảnh sát đỗ chặt chặt chẽ chẽ.

"Đem xe chuyển ra!"

"La Gia Hải, lập tức đầu hàng là lựa chọn duy nhất của ngươi. . . . . ."

"Đem xe chuyển ra!" La Gia Hải trên tay dùng chút lực, đầu nhọn bút máy đâm càng sâu, máu theo cổ chảy xuống, Khương Đức Tiên tức khắc ai nha ai nha kêu to lên.

Đội trưởng Điền cắn răng, "Đem xe chuyển đi."

La Gia Hải và Khương Đức Tiên rốt cuộc từ từ đến trước xe, La Gia Hải hét lớn một tiếng: "Mở cửa xe!" Khương Đức Tiên run lẩy bẩy móc ra chìa khóa điện tử mở cửa xe, La

Gia Hải đè lại đầu Khương Đức Tiên đem hắn nhét vào trong xe, vài giây sau, chiếc Audi A6 màu đen chạy ra khỏi cổng trại tạm giam, vài chiếc xe cảnh sát kéo còi báo động vang dồn theo sát phía sau.

Tay cầm vô lăng Khương Đức Tiên thoáng cái trở nên tỉnh táo lão luyện, đã hoàn toàn không còn bộ dáng chật vật bất kham ban nãy. Xe hơi tựa như một con cá mập cường tráng xuyên qua dòng xe cộ, xe cảnh sát phía sau tuy rằng vẫn theo sát, nhưng không cách nào rút ngắn lại khoảng cách giữa chiếc Audi.

Khương Đức Tiên thỉnh thoảng quan sát trên kính chiếu hậu, khi xoay đầu sang lại cảm thấy trên cổ một trận đau nhói. Toàn thân La Gia Hải ướt đẫm vẫn duy trì tư thế vừa

rồi, nhãn thần đăm đăm, bút
máy trong tay vẫn run run.
"Tôi nói, cậu có thể thả lỏng
chút rồi."
"A, thực xin lỗi. . . . . ." La
Gia Hải như từ trong một mới
tỉnh, nhanh đưa bút máy từ
trên cổ Khương Đức tiên xuống.
Khương Đức Tiên đau đến "hít
hà" một tiếng, một dòng máu
tươi từ trên cổ chảy xuôi
xuống. La Gia Hải nhất thời
luống cuống, vội vàng muốn
tìm thứ gì đó cầm máu cho
Khương Đức Tiên. Khương Đức
Tiên nhìn phía trước, phất tay
ngăn cản y.
"Cậu đừng quản tôi, mở
ngăn kéo kia ra!"
Trong ngăn kéo nhỏ có một
bộ điện thoại di động và một
chiếc chìa khóa, Khương Đức
Tiên đưa tay nắm lấy điện
thoại, khởi động, rồi hướng chìa

khóa nhỏ kia hất miệng: "Tự mình mở còng." Nói xong, ngay trên điện thoại nhấn xuống một chuỗi số.

Điện thoại rất nhanh kết nối. Phía bên kia hiển nhiên luôn chờ cú điện thoại này, Khương Đức Tiên không cùng bên kia hỏi han thừa thải, trực tiếp báo cáo vị trí của mình: "Tôi đang trên đường cái Tiền Vệ, hai phút sau băng qua đường Trường Khánh." Đối phương ứng tiếng rồi cúp điện thoại.

La Gia Hải đã mở còng tay ra, mắt nhìn chằm chằm Khương Đức Tiên, chờ hắn chỉ thị bước tiếp theo. Đầu óc y rất loạn, loạn đến không cách nào tự hỏi, chỉ có thể đem toàn bộ hy vọng ký thác trên người vị luật sư khiến người ta đoán không ra nội tình trước mặt.

Khương Đức Tiên cảm thấy
ánh nhìn chằm chú của y, xoay
đầu sang, cư nhiên còn cười
cười: "Cậu thả lỏng chút, rất
nhanh chúng ta sẽ an toàn."
Cách phía sau xe Audi 50
thước, mấy chiếc xe cảnh sát
rít chói tai liều mạng đuổi theo.
Trong một chiếc xe dẫn đầu, đội
trưởng Điền vẻ mặt loang loáng
mồ hôi gắt gao nhìn chằm
chằm xe Audi phía trước, càng
không ngừng hướng máy bộ
đàm
trong
tay
gào
thét:
"Nhanh lên. . . . . .Lập tức
thông báo. . . . . .Phong tỏa lối
ra phía tây đường Tiền Vệ. . . .
. ."
Mấy chiếc xe máy từ bên
cạnh xe gào thét vọt qua, linh

hoạt tạt ngang giữa dòng xe cộ phía trước. Đội trưởng Điền nhìn thấy bọn họ dần dần áp sát xe Audi, trong ngực thoáng thả lỏng một chút. Ông lau mồ hôi ẩm ướt sau ót, đặt mông ngã ngồi xuống ghế. Bỗng nhiên, ông tựa như nhớ ra gì đó, quay đầu hỏi một đồng sự lớn tuổi bên cạnh: "Trong lịch sử thành phố C chưa bao giờ phát sinh qua chuyện tội phạm đào thoát khỏi trại tạm giam sao?"

Đồng sự kia lắp bắp nửa ngày, nhỏ giọng nói: "Hình như chưa."

Khuôn mặt đội trưởng Điền vừa vặn khôi phục chút huyết sắc lại trắng không còn chút máu, ông mạnh vỗ bả vai tài xế: "Mau chút nữa!"

Hơn phân nửa cảnh lực thành phố C đều bị điều động,

sở cứu hỏa, giao thông, đội dự
bị cùng đội đặc cần đều vào vị
trí của mình, từng vòng vây
thật to đang từ từ khép lại, tối
đa còn 5 phút nữa, La Gia Hải
chắp cánh cũng khó thoát.
Mà giờ khắc này, vài cảnh
sát dùng xe máy đã cách xe
Audi không đến 10 thước,
Khương Đức Tiên thậm chí có
thể ở trong kính chiếu hậu thấy
rõ cảnh huy trên nón sắt đội cơ
động.
"Chết tiệt!" Khương Đức
Tiên nhỏ giọng mắng một câu,
"Tiểu La, dùng bút máy đỉnh
lên cổ tôi!"
"Hả?" La Gia Hải mờ mịt
luống cuống cầm lấy bút máy.
"Nhanh lên!" Ngữ khí
Khương Đức Tiên không cho
phép cãi lại, "Chúng ta còn phải
diễn trò tiếp đó."
Phía trước chính là giao lộ

giữa đường Trường Khánh và đường Tiền Vệ, Khương Đức Tiên nheo mắt, trong lòng âm thầm đếm 1, 2, 3, trong chớp mắt, đã như bay xông qua ngã tư.

Cơ hồ là cùng lúc, một chiếc xe vận tải toa dài bỗng nhiên xuất hiện trên giao lộ Trường Khánh, nó một đường bấm còi inh ỏi, từ bắc hướng nam, trực tiếp đâm qua đèn đỏ, nhắm về phía trung tâm đường!

Một chiếc mô tô cảnh sát phanh không kịp, cơ động vội vã xoay tay lái, muốn từ chỗ đuôi xe vòng qua, thế nhưng phía sau không cẩn thận cấp tốc lao tới một chiếc xe jeep.

Hai xe hung hăng đâm vào, xe máy cuộn mình bay lên giữa không trung, cơ động bị quẳng ra hơn 20 thước, nặng nề ngã xuống trên vỉa hè, trượt một

khoảng về phía sau, "phịch"
một tiếng đập vào một trụ đèn
trên giao lộ, bất động.
Tài xế xe hàng đã kéo xuống
tay phanh, trong một trận tiến
ma sát chói tai, lốp xe trên
nhựa đường để lại một vệt đen
thật dài, nương theo mùi cao su
cháy đặc, xe vận tải chở đầy
cát đất ở trên mặt đường xiêu
xiêu vẹo vẹo ngừng lại. Theo
sau đó, còn có một chiếc Jetta
chưa kịp thắng trượt bên sườn
đập vào thùng xe. Tài xế kinh
hồn chưa dứt vừa ló đầu ra
khỏi cửa sổ xe, lập tức lại rụt
trở về -- một chiếc taxi "ầm"
một tiếng đánh vào bên sườn
cửa xe. Ngay sau đó, lại một
chiếc. . . . . .
Phanh khẩn cấp khiến cái
trán đội trưởng Điền bị đụng
thành một cục u bự như quả
bóng bàn, ông xoa đầu, choáng

váng bước xuống xe, một màn
trước mắt lại khiến ông thoáng
cái tỉnh táo lại.
Phía trước hơn chục chiếc xe
đụng thành một đoàn, trên
đường quốc lộ rơi lả tả đèn xe
và xà bảo hiểm nát vụn, tiếng
rên rỉ và mắng chửi liên tục
không ngừng. Một gã cơ động
nằm trên mặt đường cách 10
thước phía trước, xe máy đè
trên người gã, gã nửa nâng
thân thể, hữu khí vô lực vẫy
tay.
Đội trưởng điền trợn mắt há
hốc mồm nhìn, ông biết phát
sinh trước mắt chính là sự cố
giao thông nghiêm trọng nhất
của thành phố C từ trước tới
nay, ông càng rõ ràng phạm
nhân đầu tiên đào thoát khỏi
trại tạm giam thành phố C La
Gia Hải cũng đã biến mất bên
kia giao lộ không còn thấy bóng

dáng tăm hơi.

"Chết tiệt!" Đội trưởng Điền lẩm bẩm tự nói, "Lão tử làm nên lịch sử rồi."

Trong tích tắc xông qua giao lộ, La Gia Hải rành mạch nghe được phía sau vang lên tiếng phanh thật lớn. Không đợi y kịp quay đầu nhìn rõ ràng, xe Audi đột nhiên ngoặt một cái, dọc theo hẻm nhỏ ven đường cấp bách vọt đi. Sau khi rẽ qua vài khúc quanh, xe Audi tiến vào một đường cái hơi rộng chút. Dọc đường chỉ có ít ỏi vài người đi đường, đối với chiếc xe Audi bên cạnh gào thét lướt qua làm như không thấy. Sau khi chạy ước chừng hơn 100 thước, phía bên phải trước giao lộ xuất hiện một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đen, áo len chui đầu màu xám.

Khương Đức Tiên đem xe

chạy đến bên cạnh người đàn ông, ngắn gọn nói với La Gia Hải: "Xuống xe, đi cùng hắn!"

Mũ lưỡi trai mở cửa xe, nhìn quanh, trên tay làm ra động tác "Đi ra" với La Gia Hải.

La Gia Hải đưa tầm mắt hướng về phía Khương Đức Tiên, Khương Đức Tiên bình tĩnh nói: "Tin tưởng tôi."

La Gia Hải không hề do dự, xoay người xuống xe. Khương Đức Tiên đem di động vừa rồi nói chuyện đưa cho mũ lưỡi trai, người đó cầm điện thoại giấu vào trong ngực, lại cầm còng tay và chìa khóa ở chỗ ngồi lên, xoay người mang theo La Gia Hải vội vã chạy về phía một chiếc xe chở hàng (*) ven đường.

Khương Đức Tiên lập tức khởi động xe hơi, phóng thẳng hướng về phía trước, vừa chạy

vừa quan sát xung quanh. Cuối cùng, ở trong một hẻm nhỏ, hắn đột ngột thò tay mở ra cửa xe phía bên phải, đạp trên chân ga, ngay sau đó, liền cứng cứng rắn rắn đập vào một bồn hoa bên đường.

Mui trước xe Audi bị đụng đến biến dạng, luồng hơi nước lớn từ trong khe nứt toát ra.

Trong buồng lái, Khương Đức Tiên ghé vào trên túi khí, mệt mỏi không chịu nổi nhắm hai mắt lại.

Lúc này, giao lộ Trường Khánh đã là một mảnh hỗn loạn. Xe thu dọn chướng ngại vật đang nỗ lực giật ra mấy chiếc xe đụng hủy, mau chóng khôi phục đường sá. Xe cứu hỏa và xe cứu thương lần lượt chạy đến. Nhân viên công tác mặc đủ loại đồng phục chen giữa quần chúng vây xem, tới tới lui

lui bận rộn. Tiếng còi hú không
ngừng trộn lẫn với tiếng ầm
vang thật lớn của máy cắt kim
loại, lại thêm mỗi người đều
phóng đại âm lượng hơn mức
bình thường, một bản sonata
Ngày
Tận
Thế
đang
trên
khoảng không đường Trường
Khánh không có hảo ý tấu
vang. Giữa hỗn hợp mùi kỳ dị
của khí xăng, cao su cháy và da
thuộc, một đám người bị
thương hoặc thanh tỉnh hoặc
hôn mê được nâng lên xe cứu
thương, cấp tốc đưa đến bệnh
viện phụ cận.
Hướng tây bắc cách hiện
trường đâm xe hơn 20 thước,
cơ động hôn mê kia đang được
mười mấy người bao quanh vây

trụ.

"Ở đây còn có một người

này, mau tới a."

Hai nhân viên cứu hộ nâng

cáng, bay qua vòng bảo hộ vội

vã tới, sau khi đơn giản xử trí

một chút, liền tổ chức khán giả

vây xem hỗ trợ đem gã nâng

lên cáng. Vài người túm chân

thì túm chân, nâng vai thì nâng

vai, không ai chú ý một thân

ảnh nho nhỏ cũng chen vào.

Di chuyển dẫn đến miệng

vết thương đau đớn kịch liệt, cơ

động khôi phục ý thức ngắn

ngủi, gã cảm thấy có người

đang sờ soạng bên hông của gã

-- một bàn tay mở ra bao súng.

Cơ động nói không ra lời,

muốn thò tay ngăn cản, động

tác nho nhỏ này đã tiêu hao

hết chút khí lực sau cùng của

gã, sau đó gã lần nữa rơi vào

hôn mê. Người di chuyển không

chú ý đến trên tay cơ động
đang lặng lẽ mất đi 900 gram
sức nặng. Một thứ bằng sắt
nặng trịch ở giữa hai chân mọi
người bị một đôi tay nhỏ bé
chậm rãi rút ra.
Sau đó, một súng, một
người, biến mất trong hẻm nhỏ
huyên náo.

(*) Tên gốc là diện bao xa, diện bao nghĩa là bánh mì nhưng nó ko phải là xe bánh mì đâu >__< nó là loại xe như xe khách 16 chỗ nhưng vừa có thể ngồi cũng vừa có thể chở hàng hóa, giống như loại xe thường xuất hiện trong mấy vụ bắt cóc vậy đó, nguyên toa sau trống trơn :D ko rõ tên tiếng việt chính xác của nó là gì nữa, cứ gọi là xe khách thôi vậy ^^~

Chương 10 - Trùng hợp

Phương Mộc ngồi trước bàn,
biểu tình đạm mạc, thủy chung
nhìn chằm chằm đối diện xuất

thần. Nơi đó là một ghế dựa lật ngược. Hai tiếng trước, La Gia Hải trên chiếc ghế dưới thân cậu nhảy dựng lên, bắt cóc Khương Đức Tiên ngồi đối diện. Biên Bình ở trong phòng gặp mặt thong thả tới lui, tựa hồ muốn tại căn phòng nhỏ chưa tới 10 thước vuông này tìm được manh mối. Chính ủy của trại tạm giam nghiêng người tựa vào cạnh cửa, trên mặt là bộ dáng tai vạ đến nơi.

"Sao không xiềng chân y?"

Biên Bình rốt cuộc ngẩng đầu lên, "La Gia Hải là tội phạm hình sự loại nặng."

"Nếu đã đưa phán quyết xuống, chúng tôi khẳng định sẽ xiềng chân y rồi." Chính ủy lau lau mồ hôi trên đầu, "Ai biết vị luật sư ngốc kia sớm nói trước cho La Gia Hải? Hơn nữa, thằng nhãi này vẫn biểu hiện rất

không tệ."

Biên Bình thoáng cười khổ,

"Y đều lừa được hai chúng ta."

"Đúng vậy." Chính ủy có

chút ác ý liếc mắt nhìn Phương

Mộc, tựa hồ cuối cùng cũng tìm

được một đối tượng có thể chịu

thay tiếng xấu, "Nhất là vị cảnh

sát Phương này."

Biên Bình có chút xấu hổ,

không nhịn được quay đầu nhìn

Phương Mộc.

Phương Mộc dường như

không nghe thấy, vẫn như cũ

nhìn chằm chằm đối diện.

Chính ủy bị bẽ mặt, chỉnh

quần áo nói: "Có thể có người

của thị cục đến, các anh từ từ

xem, tôi đi trước."

Trong phòng gặp mặt chỉ còn

lại hai người Phương Mộc và

Biên Bình. Biên Bình thong thả

bước đến trước mặt Phương

Mộc, nhìn Phương Mộc như

tượng gỗ, thở dài, rút ra một điếu thuốc ném qua.

Phương Mộc không đưa tay đón, tùy ý điếu thuốc kia bắn trên ngực cậu, rồi rơi xuống mặt đất. Thật lâu sau, cậu phát ra một tiếng thở dài, hai khuỷu tay trụ trên mặt bàn, đem mặt vùi thật sâu vào lòng bàn tay.

Biên Bình im lặng không lên tiếng hút hết một điếu thuốc, "Đừng nghĩ nữa. Sự tình đã xảy ra, trách nhiệm chính cũng không phải do cậu."

"Không." Phương Mộc rốt cuộc mở miệng, "Đích thật là tôi phán đoán sai lầm rồi."

Sai lầm rồi, toàn bộ sai lầm rồi. La Gia Hải thoạt nhìn không đơn giản như vậy, cũng không phải thanh niên đơn thuần, xúc động trong mắt mình. Nguyên tưởng rằng thẩm phán là một kết cuộc, kỳ thật là

một khởi điểm khác.

"Có tin tức của luật sư kia chưa?"

"Tạm thời chưa có. Tôi cảm thấy La Gia Hải sẽ không giết hắn."

"Tôi cũng cảm thấy vậy."

"Vậy rất nhanh sẽ có tin tức của hắn. Đã bắt đầu toàn thành truy nã rồi. Tôi đến hiện trường đâm xe nhìn, cậu đi không?"

Phương Mộc lắc đầu, "Tôi ngồi một lát nữa."

"Cũng được. A, đúng rồi."

Biên Bình cúi người xuống, "Bất luận kẻ nào hỏi thái độ của cậu đối với chuyện này, cũng không được mở miệng, nhất là đối với tin tức truyền thông, hiểu chưa?"

"Hiểu." Phương Mộc cúi đầu, "Xin lỗi, trưởng phòng."

Biên Bình không nói gì, vỗ vỗ bả vai cậu, xoay người đi ra

ngoài.

Trên mặt bàn còn tản mát thứ gì đó khi Khương Đức Tiên bị bắt rơi xuống. Một bao công văn tinh xảo, một bản ghi chép bị mở ra. Phương Mộc lật lật bản ghi chép, lại mở ra bao công văn, đem mọi thứ trong đó lấy ra.

Nhìn ra được, đó là một người có chất lượng cuộc sống cao, vật sử dụng đều tương đối sa hoa. Thứ trong bao đều được phân loại, bày ra chỉnh tề.

Khương Đức Tiên là một người tâm tư kín đáo, theo đuổi hiệu suất.

Vậy nên lần phạm sai lầm này của hắn, có vẻ khá buồn cười.

Một người làm nghề luật sư như vậy, sao có thể trước khi tòa án đưa ra phán quyết liền hướng đương sự tiết lộ nội tình,

hơn nữa là phán quyết tử hình
lập tức thi hành?
Một người làm nghề luật sư
như vậy, thế nào lại để một tội
phạm hình sự loại nặng tay còn
mang còng, sắp phải đối mặt
với tử vong bắt được dụng cụ có
khả năng uy hiếp mình?
Phương Mộc cầm lấy bút ghi
âm lần trước Khương Đức Tiên
dùng để ghi âm mình, xem xét
nhiều lần.
Sự tình không đơn giản như
vậy.
Xế chiều hôm đó, cảnh sát ở
trong một hẻm nhỏ cách địa
điểm xảy ra sự cố khoảng 3km
tìm được Khương Đức Tiên. Hắn
và kẻ tình nghi phạm tội La Gia
Hải ngồi xe Audi đâm vào một
bồn hoa ven đường. Thời điểm
cảnh sát đuổi tới hiện trường,
cửa xe ở vị trí phó lái mở rộng,
La Gia Hải chẳng biết đã đi đâu,

Khương Đức Tiên bị túi khí văng ra kẹt trên ghế điều khiển, đã rơi vào hôn mê. Sau đó, cảnh sát liền khẩn cấp đưa vào bệnh viện phụ cận cấp cứu, may mà cũng không đáng lo ngại.

Phương Mộc và một đồng sự khác nhìn thấy Khương Đức Tiên đã là buổi chiều ngày hôm sau, hắn đang nửa nằm trên giường bệnh húp canh. Thoạt nhìn, hắn đối với việc Phương Mộc tới thăm chẳng hề ngoài ý muốn. Sau khi đơn giản hàn huyên, liền hỏi thẳng vào vấn đề.

Căn cứ vào cách nói của Khương Đức Tiên, chuyện đã trải qua như vầy: Khương Đức Tiên từ chỗ một người quen trong pháp viện có được kết quả phán quyết -- Tử hình lập tức thi hành. Khương Đức Tiên

cảm thấy nên cùng La Gia Hải thông báo một chút, cũng thương lượng kế tiếp nên làm gì, liền lái xe đến trại tạm giam. La Gia Hải sau khi biết được kết quả phán quyết, bắt đầu tỏ ra rất bình tĩnh, ai ngờ về sau y thừa dịp cảnh vệ vắng mặt, bắt cóc Khương Đức Tiên. Tiếp đó toàn bộ mọi người của trại tạm giam thấy hắn bị La Gia Hải cưỡng ép lên xe, rồi thoát khỏi trại tạm giam. Khi xe đi tới giữa hẻm nhỏ, Khương Đức Tiên và La Gia Hải trong buồng lái tiến hành vật lộn, xe cũng mất đi khống chế, đột ngột đâm vào bồn hoa ven đường. Sau đó, Khương Đức Tiên hôn mê bất tỉnh, phỏng chừng La Gia Hải cũng nhân cơ hội này bỏ trốn mất dạng. Khương Đức Tiên kể xong, trong phòng bệnh nhất thời lâm

vào im lặng, chỉ nghe thấy
tiếng sàn sạt của ngòi bút ghi
chép trên giấy. Phương Mộc rút
ra một điếu thuốc, nghĩ nghĩ lại
nhét trở về.
"Không sao. Đây là phòng
bệnh đơn." Khương Đức Tiên
vội nói, "Cũng cho tôi một
điếu."
"Anh có thể hút thuốc sao?"
"Không thành vấn đề."
Khương Đức Tiên chỉa chỉa cái
cổ quấn băng gạc, "Chỉ là vết
thương ngoài da, không tổn
thương khí quản."
Hai người ngồi đối diện phun
khói phun mây, tạm thời không
nói chuyện. Cảnh sát phụ trách
ghi chép đứng dậy đóng cửa
phòng bệnh.
"Vì sao cảnh vệ bỗng nhiên
rời đi?" Phương Mộc hỏi.
"Khụ, còn không phải vì cái
này sao!" Khương Đức Tiên

nâng điếu thuốc trong tay, biểu tình ảo não, "Bào chữa thất bại, tâm tình phiền muộn. Còn quên mang bật lửa, nên nhờ cảnh vệ kia tìm Điền hói đầu mượn một cái bật lửa, ai ngờ La Gia Hải liền động thủ."

Phương Mộc cười cười, "La Gia Hải kia làm thế nào bắt được bút máy?"

"Là như thế này, "Khương Đức tiên hút sâu một hơi thuốc, "Thằng nhóc này nói muốn viết cho người nhà Trầm Tương mấy câu. Lòng tôi nghĩ, tỷ lệ kháng án thành công không lớn, nên đem bút máy đưa cho y, cũng đưa y một bản ghi chép, để y viết lên."

"Lúc ấy giữa La Gia Hải cách anh một cái bàn, y làm thế nào bắt được anh?"

"Y nói nắp bút mở không ra, tôi qua giúp y vặn mở nắp bút."

Phương Mộc nhìn chằm chằm Khương Đức Tiên vài giây, "Vì sao không dùng bút ghi âm?"

"Hửm?" Khương Đức Tiên ngẩn ra, "Không nghĩ tới."

Phương Mộc nheo mắt, Khương Đức Tiên không hề tránh né tầm mắt của Phương Mộc, trên mặt là biểu tình hết cách.

"Nói thật, tôi cũng không quen dùng trò này."

Trên đường trở về, Phương Mộc luôn hồi tưởng lại đoạn đối thoại với Khương Đức Tiên. Không hề nghi ngờ, đây là một người đối với kỹ xảo hỏi đáp rõ như lòng bàn tay, hơn nữa, câu trả lời của hắn thiên y vô phùng (nghĩa đen là áo thần tiên không thấy đường chỉ may, nghĩa bóng ám chỉ những gì hoàn hảo không chút sơ sót).

Trừ bỏ đối với nghề nghiệp của hắn dày công tu dưỡng hơi có chỉ trích ra, thật sự chọn không ra tật xấu khác.

Vấn đề là, với hiểu biết của Phương Mộc với La Gia Hải, y có thể thành công bắt cóc con tin, còn tài tình giữa vòng vây cảnh sát thuận lợi đào thoát cơ hồ là chuyện không thể nào.

Toàn bộ mọi chuyện nhìn như trùng hợp -- nói ví dụ cảnh vệ rời khỏi cương vị, bút máy, tai nạn xe cộ thình lình xảy ra -- đều trùng hợp đến quá mức.

Nếu thật sự trùng hợp, La Gia Hải quả thật có thể đi mua vé số rồi.

Nếu đây là vụ cùng nhau bỏ chạy mưu kế tỉ mỉ, như vậy một vấn đề lớn hơn nữa liền xuất hiện trước mắt.

Khương Đức Tiên vì sao phải làm như vậy?

Phương Mộc nhớ tới nhãn
thần của Khương Đức Tiên
ngày đó ở tòa án.
Bất luận kẻ nào cũng có thể
trong lúc lơ đãng toát ra tình
cảm đích thực từ đáy lòng, cho
dù là một luật sư huấn luyện
nghiêm chỉnh cũng không ngoại
lệ.
Phương Mộc lái xe jeep trên
đường Nam Kinh Bắc, ánh mắt
của cậu thờ ơ đảo qua quán
nhỏ bên đường, đột nhiên, một
cô gái lưu luyến trước tủ kính
hấp dẫn cậu.
Là Liêu Á Phàm.
Phương Mộc giảm tốc độ,
cuối cùng đứng ở ven đường.
Liêu Á Phàm đeo trên lưng
cặp sách mới kia, trên người là
một bộ đồ thể dục trắng xanh
đan xen, phỏng chừng là đồng
phục của trường, bên dưới là
quần jean Phương Mộc mua cho

nàng.

Người mẫu trong tủ kính
trên người mặc một bộ áo đầm
màu trắng, điểm xuyết lác đác
vài đóa hoa nhỏ màu tím. Đó là
một cô gái vẻ mặt hoạt bát,
người trên hơi nghiêng, tay trái
nâng bên miệng, tay phải tự
nhiên vung ra phía sau, ngón
út còn hơi nhếch lên, giống như
động tác một người kêu gọi tình
nhân của mình bị vĩnh viễn
đông cứng. Liêu Á Phàm cắn
môi, nhìn từ trên xuống dưới áo
đầm kia, ánh mắt cuối cùng
dừng trên mặt người mẫu.
Khuôn mặt tươi cười vĩnh cửu
kia vừa vặn cùng khuôn mặt
Liêu Á Phàm chiếu vào tủ kích
trùng một chỗ, khóe miệng
nàng dần dần nhếch lên.
Liêu Á Phàm hướng hình
ảnh mình trong tủ kính thản
nhiên cười.

Phương Mộc ấn kèn một cái, tiếng kèn ở trên con phố đông nghịt có vẻ bé nhỏ không đáng kể. Liêu Á Phàm không quay đầu lại, hiển nhiên, nàng rất rõ ràng ngã tư đường sầm uất phía sau cùng mình không hề quan hệ, cũng sẽ không có người ấn còi gọi mình. Phương Mộc nhảy xuống xe, vài bước xuyên qua vành đai xanh, lại ở trên vỉa hè chạy hơn mười thước, cuối cùng đuổi kịp Liêu Á Phàm.

Nàng đang đi qua một cửa hàng KFC, tầm mắt dừng tại áp phích trên cửa sổ sát đất một lát liền dời đi. Thời điểm đi ngang cửa, nàng thoáng dừng cước bộ, ngoảnh đầu nhìn vào trong, liền sau đó tựa như hạ quyết tâm nện bước nhanh hơn.

"Liêu Á Phàm!"

Nàng bị dọa nhảy dựng, hiển
nhiên không nghĩ tới sẽ ở chỗ
này gặp người quen, vừa xoay
đầu nhìn sang, là Phương Mộc.
Vẻ mặt của Liêu Á Phàm
càng thêm mất tự nhiên, một
mạt đỏ ửng từ trên mặt nàng
thoáng lướt qua, rất nhanh,
khuôn mặt kia lại tái nhợt như
lúc ban đầu.
"Chào chú Phương." Nàng
cúi đầu chào, đôi mắt thủy
chung nhìn chằm chằm mũi hài
của mình.
"Tan học rồi?" Phương Mộc
cố gắng làm cho ngữ khí của
mình có vẻ thoái mái.
"Dạ."
"Sao không quay về. . . . .
.Về nhà?"
"Lát nữa sẽ về."
"A." Phương Mộc nhìn KFC
bên cạnh, "Chú mời con uống
chút gì nhé."

"Không cần, con còn phải trở
về nấu cơm nữa."
"Đến đây đi." Phương Mộc
xoay người đẩy cửa hiệu ăn,
"Vừa vặn chú cũng khát, muốn
uống nước. Một hồi chú đưa con
về."
Liêu Á Phàm do dự một
chút, ngoan ngoãn theo sau
Phương Mộc vào KFC.
Sau khi tìm được chỗ ngồi,
Liêu Á Phàm thủy chung cúi
đầu ngồi, càng không ngừng
vuốt ve quai đeo cặp. Phương
Mộc nghĩ nghĩ, cười nói: "Con
ngồi trước, chú rất nhanh sẽ
trở lại."
Thời điểm đến quầy thức ăn,
Phương Mộc ngoảnh đầu nhìn
thoáng qua Liêu Á Phàm, nàng
đang hiếu kỳ nhìn đông nhìn
tây. Tâm của Phương Mộc
thoáng chặt lại, rồi từ trong túi
tiền rút ra 100 nguyên tiền

mặt.

Khi trở lại chỗ ngồi, trong khay trên tay Phương Mộc giống như một tòa núi nhỏ.

Liêu Á Phàm rốt cuộc ngẩng đầu lên, biểu tình rất kinh ngạc.

"Đến, đừng khách khí."

Liêu Á Phàm vẫn ngồi bất động, mặt đỏ rất lợi hại.

Phương Mộc thấy nàng không động tay, liền mở ra một cái hamburger, một ngụm cắn xuống, rồi đem một túi cánh gà nướng New Orleans mở ra, cứng rắn nhét vào trong tay nàng.

Hamburger rất khó ăn.

Phương Mộc thủy chung không rõ vì sao lại có người thích ăn thứ này. Sau khi miễn cưỡng ăn xong một cái hamburger, bắt đầu uống một ly nước trái cây Cửu Trân (Tiêu: tên gốc tiếng

anh là 9 lives juice ^^~).

Liêu Á Phàm ăn rất chậm,
vừa ăn xong một cái cánh gà.
Bàn bên cạnh có một cô bé,
đang ngụm lớn cắn một cái
hamburger, bên mép còn dính
đầy sốt mayonnaise. Mẹ của bé
trong tay nắm chặt một cọng
khoai tây đã chấm sốt cà chua,
đang chờ con gái. Cô bé nuốt
xuống một hơi đồ ăn, vội vã mở
cái miệng nhỏ nhắn, mẹ bé
nhanh đưa khoai tây nhét vào
trong miệng con. Cô bé nhai
một mồm lớn, hướng mẹ cười
"hì hì".

Liêu Á Phàm vừa gặm xương
gà, vừa nhìn đôi mẹ con kia.
Thời điểm thò tay lấy một cái
cánh gà khác, vừa vặn bắt gặp
tầm mắt của Phương Mộc, tay
nàng lập tức rụt trở về.

"Con ăn con ăn, mặc kệ tôi."
Phương Mộc vội vã nói.

"No rồi." Liêu Á Phàm rũ
xuống mí mắt, nhẹ nhàng nói.
"Thêm chút nữa đi," Phương
Mộc chỉa chỉa khay, "Còn nhiều
như vậy nè."
"No rồi." Liêu Á Phàm dùng
khăn giấy chậm rãi lau ngón
tay.
"Vậy. . . . . ." Phương Mộc ở
trong núi nhỏ chọn chọn lựa
lựa, cuối cùng xuất ra một ly
kem mứt dâu, "Con phải ăn
xong cái này, nếu không sẽ tan
mất."
Liêu Á Phàm do dự một
chút, không cự tuyệt, dùng
muỗng nhỏ chậm rãi ăn.
Nàng thủy chung cúi đầu,
Phương Mộc cũng có thể thừa
dịp này hảo hảo nhìn nàng.
Nửa tháng không gặp, Liêu Á
Phàm tựa hồ lại cao lớn hơn,
tay áo thể dục có chút ngắn rồi,
lộ ra đoạn cổ tay thật dài, trên

mu bàn tay mạch máu xanh
nhạt có thể thấy rõ ràng. Tay
nàng không giống thiếu nữ
cùng tuổi trắng nõn mịn màng,
không chỉ thô ráp, mà lại còn
có vài chỗ nứt nẻ. Phương Mộc
nhớ tới thau nhôm đầy khoai
tây và dao nhỏ kia, nhẹ nhàng
thở dài.
Sắc trời dần tối sầm, Liêu Á
Phàm chú ý tới điểm này, vội
vàng đem chút kem cuối cùng
nhét vào miệng. Sau khi lau
sạch khóe miệng, nàng đứng
dậy nói: "Con phải trở về."
Phương Mộc nhìn đống lớn
thức ăn còn chưa mở ra, thoáng
cười khổ nói: "Chú thấy con
cũng đừng trở về nấu cơm nữa,
những thứ này là đủ rồi."
Cậu hướng người phục vụ
yêu cầu một túi nhựa, đem
thức ăn còn lại đóng gói, mang
theo Liêu Á Phàm lên xe jeep.

Đeo dây an toàn cho Liêu Á
Phàm xong, nàng đột nhiên
không đầu không đuôi nói một
câu: "Trước kia mẹ của con
cũng thường xuyên dẫn con tới
ăn KFC."
Phương Mộc thoáng sửng
sốt, không biết nói gì cho phải,
hồi lâu mới lúng túng ứng một
câu: "A."
Do giờ cao điểm tan tầm,
dọc đường rất nhiều xe. Liêu Á
Phàm thủy chung không nói gì,
chỉ không ngừng quét mắt nhìn
đồng hồ điện tử trên xe.
Phương Mộc biết nàng lo sợ về
trễ, bất đắc dĩ trên đường đông
nghịt, không tăng nổi tốc độ,
chỉ có thể đi một chút lại dừng.
Đây đại khái là thời điểm náo
nhiệt nhất trong ngày của
thành phố này, tiếng còi bên tai
liên tiếp vang lên, không khí
tựa hồ cũng oi bức hơn nhiều.

Liêu Á Phàm ngồi trong xe, đối diện với một mảnh huyên náo ngoài cửa sổ có vẻ bức rức bất an, sắc mặt của nàng ửng hồng, tay phải gắt gao lôi kéo nắm cửa, sống lưng thẳng tắp.

Xuyên qua tuyến đường chính, sau khi đi vào con đường hướng ra ngoại ô, xe cộ ít dần, tầm nhìn cũng có vẻ trống trải hơn. Đến một hoàn cảnh tương đối yên tĩnh, Liêu Á Phàm cũng thả lỏng một chút. Nàng buông nắm cửa ra, cả người nửa tựa vào lưng ghế.

Phương Mộc nhìn sắc hồng vẫn chưa rút khỏi khuôn mặt nàng, mở miệng hỏi: "Nóng không?"

"Không nóng." Trên chóp mũi cô gái đã thấm ra mồ hôi tinh mịn.

Phương Mộc cười cười, "Mở cửa sổ ra đi, chú có chút nóng

rồi."

Liêu Á Phàm thoáng ngồi thẳng, đánh giá cửa xe, tựa hồ không biết nên ấn nút nào.

Phương Mộc vội vàng quay kiếng xe xuống, một luồng không khí trong lành lập tức từ bên ngoài tràn vào trong xe, tóc Liêu Á Phàm bị thổi "vù" một cái tung bay.

Nàng không gom lại tóc, tùy ý chúng nó phấp phới, quấn quanh, tựa như cảm thấy rất mãn nguyện. Nàng nheo lại mắt, tay phải nâng má, khóe miệng mang theo một tia ẩn ẩn ý cười, lẳng lặng nhìn nhà cửa, thảm cỏ từ bên cạnh lướt nhanh qua.

Sau mười mấy phút, xe jeep tiến vào sân nhỏ của Nhà Thiên Sứ. Một đám nhỏ ở trong sân chơi đùa đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền xúm sang. Liêu Á

Phàm nhẹ nhàng nhảy xuống
xe, hướng thầy Chu vừa từ
trong vườn rau thẳng lên dậy
vẫy vẫy tay:
"Ông Chu con đã về."
"Haha, tôi còn nói, nha đầu
kia sao vẫn chưa trở về?" Ông
hướng Phương Mộc gật đầu,
"Hóa ra là đi cùng cậu."
"Cũng là vô tình gặp được,
haha."
Một thằng bé bò vào trong
xe, không ngừng mấp máy mũi.
Phương Mộc thấy thế, vội vã từ
chỗ ngồi trên xe cầm lấy túi
nhựa đưa cho Liêu Á Phàm.
"Đem vào phòng bếp đi, cho
mọi người ăn cơm chiều."
"Vâng," Liêu Á Phàm gật
đầu, xách túi lên quơ quơ
hướng thầy Chu, "Chú Phương
mua."
"Lại phải để cậu tiêu tiền
rồi." Thầy Chu cười tủm tỉm

nói, "Á Phàm nhanh đi giúp dì
Triệu nấu cơm, một mình dì
đang rất bận rộn."
Liêu Á Phàm dạ một tiếng,
nhấc túi to đi về phía phòng
bếp, bên cạnh vây quanh một
đám nhỏ, mong chờ nhìn chằm
chằm túi to.
Thầy Chu phủi phủi đất trên
người, tiếp đón Phương Mộc
cùng ngồi trên bồn hoa.
"KFC?" Ông tiếp nhận điếu
thuốc Phương Mộc đưa tới, "Cậu
không thể mua những thứ này.
Đừng để đám nhỏ miệng ăn
tham."
"Haha, thỉnh thoảng một
lần."
"Làm sao gặp được Á
Phàm?"
"A, buổi chiều tôi đến bệnh
viện, lúc trở về đi ngang qua
phố Nam Kinh Bắc, ở đây gặp
được Á Phàm."

"Bệnh viện? Cậu bị bệnh?"
"Không phải. Phải đi thẩm
vấn một người bị hại, chính là
mấy hôm trước gây ra vụ đâm
xe kia."
"A? Nghe nói là một phạm
nhân vượt ngục đang lẩn trốn?"
"Đúng vậy." Phương Mộc thở
dài, sắc mặt u ám.
Thầy Chu nhìn Phương Mộc,
hỏi: "Làm sao vậy?"
Phương Mộc nghĩ nghĩ, đem
án của La Gia Hải từ đầu chí
cuối nói cho thầy Chu nghe.
Thầy Chu nghe rất chăm chú,
thủy chung không xen vào,
lông mày lại càng cau càng
chặt.
"Cho nên tôi liền tương đối
phiền toái, "Phương Mộc cho
rằng thầy Chu vì cậu lo lắng,
"Phải mau chóng bắt được y,
bằng không sẽ ảnh hưởng rất
xấu."

Thầy Chu châm một điếu
thuốc, như có điều suy nghĩ hút
nửa điếu, mở miệng hỏi: "Cậu
vừa nói cô bé kia gọi là gì?"
"Cô gái nào?"
"Chính là cô gái luôn cảm
thấy trên người mình có mùi
vị."
"A, Trầm Tương."
Thầy Chu không nói, kẹp
mẩu thuốc lá ngưng thần tĩnh
tư.
Phương Mộc có chút kỳ quái,
"Thầy Chu?"
"Hửm?" Thầy Chu phục hồi
tinh thần lại, ném xuống đầu
lọc trong tay, trên mặt bày ra
một nụ cười, "Không có việc gì.
Cùng nhau ăn cơm đi."
Không khí cơm chiều rất
nhiệt liệt, bọn nhỏ đối với việc
Phương Mộc mang đến KFC cảm
thấy rất hứng thú, vừa bưng
lên bàn đã bị bọn nó quét sạch.

Đại khái là vì đồ ăn mình làm
lần đầu tiên bị lạnh nhạt, chị
Triệu có chút mất hứng, Liêu Á
Phàm đưa đến bên miệng chị
một cái đùi gà rán cũng bị chị
từ chối. Không vui không chỉ
mình chị, Phương Mộc chú ý tới
thầy Chu trong toàn bộ bữa ăn
đều nhíu mày, một bộ dáng tâm
sự nặng nề. Cơm nước xong,
thời điểm giúp thu dọn bàn,
Phương Mộc lén hỏi chị Triệu:
"Thầy Chu làm sao vậy?"
"Không biết a, vừa rồi còn
tốt mà."
Trước khi đi, Phương Mộc tìm
thầy Chu cáo biệt, ông cũng
không ở trong phòng mình.
Phương Mộc lòng tràn đầy buồn
bực lùi về trong hành lang,
nhưng nhìn thấy trong căn
phòng kia sáng đèn.
Thầy Chu ở trong phòng của
chị Triệu, trong tay cầm nén

nhang vừa đốt, nhẹ nhàng cắm vào trong lư hương. Khói lượn lờ bay lên, tựa như một tầng sa mỏng mềm mại, cách nó, thiếu niên trong khung ảnh và lão nhân râu tóc hoa râm trước bàn thờ nhìn nhau.

Phương Mộc không quấy rầy thầy Chu, lén lút rời đi.

Chương 11 - Giáo hóa trường

Sự tình đang trở nên càng ngày càng hỏng bét: Vài ngày sau, một phần thông báo nội bộ gởi xuống các đơn vị. Trừ bỏ tổn thất đã điều tra rõ ra, súng cảnh sát của gã cơ động bị thương kia tuyên bố thất lạc. Cảnh sát ở hiện trường phát sinh lục soát hết lần này đến lần khác, cũng sắp xếp điều tra hơn trăm cư dân lân cận, súng lục ổ quay số hiệu C00863726 của cảnh sát vẫn vô tung vô

ảnh.

Một khẩu súng, 6 viên đạn,
vô luận kẻ nắm giữ xuất phát
từ động cơ gì, cũng không thể
là thiện ý.

Phương Mộc cảm thấy áp lực
cực lớn. Mỗi sáng mở di động
ra, đều nhận được hơn chục
cuộc gọi yêu cầu phỏng vấn.

Biên Bình cũng thay cậu cản
không ít. Phương Mộc rất rõ
ràng, nói là phỏng vấn, chẳng
qua muốn cậu nhắc lại thừa
nhận sai lầm của mình mà thôi.

Trong sở có rất nhiều đồng
nghiệp đều đối với thanh niên
tương đối được lãnh đạo coi
trọng này tỏ ra thái độ vui
sướng khi người gặp họa,
Phương Mộc mỗi ngày đều phải
ở trong đủ loại ánh nhìn và lời
thì thào rỉ tai mờ ám bôn ba đi
về giữa phòng cảnh sát và các
phân cục.

La Gia Hải, con mẹ nó ngươi
ở đâu rồi?
Sau khi án phát sinh, cảnh
sát lập tức đối với trạm vận
chuyển khách của bổn thị như
nhà ga, sân bay nơi nơi tiến
hành khống chế, từ tiến trình
truy bắt đến xem, La Gia Hải
rất có thể còn đang ở thành
phố. Rất nhanh, lệnh truy nã in
ảnh chụp La Gia Hải được dán
đầy phố lớn ngõ nhỏ, toàn bộ
nghỉ phép của nhân viên cảnh
sát thành phố đồng loạt hủy
bỏ, nhân số tuần tra cũng
nhiều gấp đôi bình thường. Một
người mặc áo tù, không có khả
năng không ăn, không ngủ,
cũng không thể đem mình hoàn
toàn che giấu. La Gia Hải sa
lưới tựa hồ là chuyện sớm
muộn.
Thế nhưng một tuần trôi
qua, đội truy bắt làm việc

không chút tiến triển nào.

Cảnh sát nhiều lần nhận được điện báo của quần chúng, sau khi súng vác vai đạn lên nòng vây bắt, mới phát hiện là lầm người. La Gia Hải tựa như hoàn toàn bốc hơi trong không khí rồi.

"Cậu đừng quá tức giận."

Biên Bình cao thấp xoa nắn mặt mình, toát lên vẻ mệt mỏi quá độ.

"Vâng." Phương Mộc nhìn gân xanh hiện trên mu bàn tay và đôi mắt che kín tơ máu của Biên Bình, trong lòng áy náy càng mãnh liệt.

"Án tử mê cung kia trước để đó đi, toàn lực ứng phó bắt La Gia Hải rồi nói sau."

"Vâng." Phương Mộc khẽ lên tiếng, đứng dậy.

"Cậu đi đâu đó?"

"Đi ra ngoài. . . . . .Nhìn

xem."

"Ngồi xuống." Biên Bình chỉa chỉa sô pha, "Tìm người không phải điểm mạnh của cậu, để người của phân cục đi là được rồi."

Phương Mộc đứng bất động.

"Cậu có biết tôi tại sao muốn đưa cậu tới nơi này hay không?" Ngữ khí của Biên bình nghiêm nghị lại.

"Biết." Phương Mộc cúi đầu, "Giúp phân tích vụ án hình sự của tội phạm tâm lý dị thường."

"Vậy chưa được rồi. . . . . ."

"Còn có," Phương Mộc bỗng nhiên nhếch mép cười, "Đàm phán sự kiện bắt cóc con tin mang tính đột phát."

"Hắc hắc." Biên Bình cũng cười lên, "Cậu tên tiểu tử thối này!"

Biên Bình cổ vũ khiến trong lòng Phương Mộc thoải mái

không ít, cậu kéo qua một cái
ghế ngồi trước bàn, vừa uống
trà, vừa sửa sang lại suy nghĩ
vẫn luôn cực kỳ rối loạn mấy
ngày qua.
Từ tình huống hiện hữu đến
xem, hướng đi của La Gia Hải
có ít nhất hai loại khả năng:
một là đã trốn ra bên ngoài;
Hai là còn trốn ở thành phố
này, hơn nữa là dưới sự che chở
của người khác. Phương Mộc
nghiêng về phía khả năng thứ
hai hơn.
"Nói lý do của cậu nghe một
chút."
"Đầu tiên, tôi cảm thấy tính
La Gia Hải chủ động vượt ngục
khả năng không lớn. Tôi trước
sau theo vào vụ án này, tôi
cảm thấy sau khi La Gia Hải
quy án, thủy chung tồn tại hai
loại tình tự hoàn toàn bất đồng,
một là đối với Trầm Tương yêu

say đắm cùng thương tiếc, hận không thể đi theo; Một loại khác là sợ hãi đối với tử hình và khát vọng sinh tồn. Có thể nói, thời điểm tôi và La Gia Hải đàm phán, tư tưởng muốn chết của y vẫn rất kiên quyết. Tòa án trước khi mở phiên tòa, dục vọng bản năng muốn sống của La Gia Hải vẫn chiếm thượng phong. Điểm này, từ việc y đối với luật sư tích cực phối hợp có thể nhìn ra. Thế nhưng dù sao cũng là hai mạng người, chỉ dựa vào "tình tiết đáng thương" không có khả năng thoát khỏi tử hình. Tin tưởng điểm này, trong lòng La Gia Hải cũng có cân nhắc. Cho nên, bảo toàn sinh mạng cùng với gặp gỡ Trầm Tương ở thế giới bên kia, đều nằm trong dự kiến của La Gia Hải, cũng là kết quả có thể tiếp thu. Vô luận kết cục ra

sao, đều có thể thỏa mãn một
trong số tâm nguyện của y. Bởi
vậy, tôi cảm thấy y không có
khả năng chủ động vượt ngục
lắm."
"Ý của cậu là -- Khương Đức
Tiên rất có thể là đồng mưu?"
"Đúng. Nếu không hết thảy
những việc này trùng hợp đến
thái quá rồi -- vừa vặn cảnh vệ
rời khỏi cương vị; vừa vặn
trong tay La Gia Hải có vật
phẩm bén nhọn; vừa vặn ngăn
trở tầm nhìn của tay súng bắn
tỉa; vừa vặn phát sinh tại nạn
xe cộ liên hoàn -- Theo lẽ
thường mà nhìn, đây không có
khả năng."
Vậy động cơ của Khương
Đức Tiên thì sao?"
"Không
rõ
ràng
lắm."

Phương Mộc lắc đầu, "Bị đương sự của mình cưỡng ép, đây đối với luật sư mà nói, không phải chuyện gì vẻ vang. Tôi cũng không nghĩ ra hắn vì sao muốn tự hủy tương lai, thế nhưng tôi cảm thấy hắn rất khả nghi."

Biên Bình thoáng trầm ngâm một chút, "Tôi sẽ đề nghị thị cục điều tra Khương Đức Tiên."

"Còn có tài xế xe tải kia."

Phương Mộc nhớ lại tình hình khi đội cảnh sát giao thông đến nhìn tài xế xe tải Hoàng Nhuận Hoa kia, gã dường như hoàn toàn sợ cháng váng, ngồi ở ghế trên không ngừng run rẩy. Bộ phận kiểm soát giao thông đối với xe tải của tài xế Hoàng Nhuận Hoa đã tiến hành xem xét, kết luận là khi ấy bọt khí nghẽn hệ thống ống phanh dẫn đến phanh xe không nhạy. Sau

khi Hoàng Nhuận Hoa phát
hiện thắng xe không ăn, để
tránh né chiếc xe phía trước,
bất đắc dĩ phải xông qua đèn
đỏ, tuy rằng gã kịp thời kéo
thắng tay, nhưng quán tính
thật lớn vẫn dẫn đến xe tải
trượt hướng về trung tâm
đường. Một chi tiết này khiến
bộ phận kiểm soát giao thông
nhận định sự việc ngoài ý
muốn gây ra sự cố giao thông.
Công ty bảo hiểm bồi thường
cho xong việc.
Ngay tại thời điểm cảnh sát
toàn thành ngày đêm truy bắt
La Gia Hải, thành phố này vẫn
không vì một tội phạm tử hình
đào thoát mà mất đi trật tự vốn
có. Cuộc sống vẫn tiếp diễn,
trên quốc lộ như trước đông
nghịt, nhóm nam nữ đơn thuần
như trước vì mục tiêu bất đồng
qua lại bôn ba. Bọn họ tựa hồ

chẳng hề từng hoài nghi về trật tự của cuộc sống, thủy chung tin chắc thành phố này tốt đẹp hài hòa. Tội phạm tử hình, vượt ngục, tai nạn xe liên hoàn, giống như là chuyện phát sinh ở tinh cầu khác. Trừ bỏ có thể ở trên báo chiều hấp dẫn tầm mắt ra, cùng tất cả mọi người không quan hệ.

La Gia Hải buông xuống bức màn vừa vén lên một góc, nặng nề thở dài.

Từ sau ngày mũ lưỡi trai đem y dẫn đến nơi này, La Gia Hải liền chưa từng ra khỏi căn phòng này. Đây là một tòa nhà dân cư và thương mại ở gần trung tâm chợ, trừ bỏ không có điện thoại và mạng, phương tiện sinh hoạt trong phòng đều đầy đủ mọi thứ. Trong tủ đồ có chút quần áo sạch sẽ đơn giản, trong tủ lạnh nhét đầy thực

phẩm đông lạnh thức ăn
nhanh, thật sự là một nơi tốt
để tránh né truy bắt. Mũ lưỡi
trai dặn dò y ngàn vạn lần
không nên rời khỏi phòng, cũng
không nên mở rèm, mấy ngày
tới cũng chỉ đến đưa chút thức
ăn. La Gia Hải kinh hồn táng
đảm ở đây vài ngày, chậm rãi
bình tĩnh trở lại. Nhưng sau khi
bình tĩnh, chính là buồn bực.
Khương Đức Tiên đến tột
cùng là ai? Mũ lưỡi trai lại là
ai? Đây là nơi nào? Bọn họ vì
sao phải cứu mình. . . . .
Một đám câu hỏi nhiễu đến
đêm La Gia Hải không thể ngủ.
Vô luận y nghĩ như thế nào,
cũng không làm rõ được đến tột
cùng chuyện gì xảy ra. Y chỉ
mơ hồ cảm thấy mình đang
đứng trong một kế hoạch
khổng lồ, mà kẻ mưu đồ là ai,
tại sao chọn mình lại khiến y

trăm tư không thể lý giải.

Duy nhất có thể khẳng định chính là, kế hoạch này có liên quan đến Trầm Tương.

Ngày đó, quản ngục vừa ra khỏi cửa, Khương Đức Tiên liền mở bao công văn, từ trong một phong bì lấy ra hai tấm ảnh ném trước mặt La Gia Hải. La Gia Hải theo bản năng nhìn, chỉ thoáng lướt qua liền ngây ngẩn cả người.

Trên bức ảnh, Trầm Tương một mình mang theo một túi nhựa thật to băng qua đường cái, lông mày nhíu lại. Trên một bức ảnh khác, La Gia Hải và Trầm Tương đang ở trong sân trường, Trầm Tương kéo cánh tay La Gia Hải, ngẩng đầu cười nói với y, mà La Gia Hải cũng mỉm cười nghiêng tai lắng nghe.

"Anh. . . . .Anh là. . . . ."

"Cái gì cũng đừng hỏi. Từ giờ trở đi, hết thảy nghe tôi!"

Khương Đức Tiên thấp bé mập mạp giờ phút này ánh mắt sáng ngời, tựa như một tướng quân có chí tất thắng.

"Cầm." Hắn vặn mở nắp bút máy đưa cho La Gia Hải, "Lát nữa cậu dùng cái này đỉnh trên cổ tôi, cưỡng ép tôi ra ngoài. Dùng lực đỉnh nha, thấy máu cũng không sao. Nhớ kỹ, lúc ra cửa phải quay thân thể lại, đem tôi hướng về tháp quan sát, tận lực trốn phía sau tôi. Chỉ cần lên xe, hết thảy đều dễ xử rồi. Nhớ kỹ chưa?"

La Gia Hải mờ mịt luống cuống cầm bút máy, "Nhưng mà. . . . . ."

"Không có nhưng mà!"

Khương Đức Tiên nghiêm nghị nói, trong hành lang đã truyền đến tiếng bước chân, "Hết thảy

đều là vì Trầm Tương. Cậu hiểu chưa?"

Hết thảy đều là vì Trầm Tương?

Đây là câu nói khiến La Gia Hải cảm thấy lẫn lộn nhất. Sau đó y nhớ lại chi tiết của những bức ảnh kia, ý thức được trong bức ảnh đầu tiên Trầm Tương mang theo kỳ thực là một túi lớn xà bông và sữa tắm, mà trong một bức ảnh chụp khác thời gian không thể nghi ngờ là lúc bọn họ yêu nhau cuồng nhiệt. Y nhớ tới Trầm Tương từng nói một câu:

"Mỗi lần khi em đi tắm, hoặc đi mua đồ, luôn cảm thấy có người đi theo em."

Người theo dõi là ai? Có phải là kẻ chụp bức ảnh hay không? Khương Đức Tiên cùng chuyện này có quan hệ gì?

Nếu đầu óc của một người tự

hỏi đi hỏi lại cùng một vấn đề,
y sẽ không phải càng ngày
càng sáng suốt mà sẽ càng
ngày càng chết lặng. La Gia Hải
tựa như cái xác không hồn mỗi
ngày lặp lại cùng một chuyện
giống nhau: ăn cơm, xem tv,
suy nghĩ, đi ngủ. Ngày qua
ngày trong giam cầm, y cảm
thấy mình đang chậm rãi rỉ sét.
Ngẫu nhiên, y sẽ nhấc lên một
góc màn, nhìn ngựa xe như
nước và biển người qua lại bên
dưới, từ sắc trời mờ ảo đến khi
lên đèn.
Những quan chức tham
những bị bắt đều nói thời kỳ
chạy trốn vô cùng thống khổ,
xem ra, là thật.
Hôm nay, La Gia Hải đến
khuya mới ăn cơm. Bữa tối là
một túi bánh sủi cảo đông lạnh.
La Gia Hải chỉ ăn vài cái liền
nuốt không trôi, lấy ra một bao

thuốc lá chậm rãi hút. Y cũng
không biết hút thuốc, thế
nhưng không có chuyện gì làm.
Ngồi xuống lần này chính là
hơn vài tiếng, tựa hồ suy nghĩ
thứ gì đó, lại tựa như đại não
trống rỗng. Trong chén cơm
trước mắt cắm đầy đầu lọc
ngắn ngắn dài dài, không khí
cũng vẩn đục không chịu nổi.
La Gia Hải muốn mở tung cửa
sổ thay đổi không khí, thế
nhưng lại không dám, nghĩ
nghĩ, đứng dậy đến phòng bếp
mở máy hút khói dầu.
Từ phòng khách đến phòng
bếp phải đi qua cửa nhà, La Gia
Hải vừa đi được vài bước, chợt
nghe thấy một tiếng cùm cụp
vang lên. La Gia Hải bị dọa
nhảy dựng, cảm thấy cơ bắp
toàn thân đều cứng ngắc. Y
thẳng ngoắc ngoắc nhìn cửa
phòng bị mở ra, mũ lưỡi trai

đến.

"Ôi, khói nhiều như vậy?"

Mũ lưỡi trai lấy tay phẩy phẩy dưới mũi. Gã trông thấy vẻ mặt hoảng sợ của La Gia Hải, tựa hồ cảm thấy rất buồn cười, "Không có việc gì, là tôi. Ăn cơm rồi sao?"

"Ăn rồi. . . . . ." Kinh hồn chưa định La Gia Hải lúng ta lúng túng nói.

"Hắc hắc." Mũ lưỡi trai cười rộ lên, "Mấy ngày nay bị đè nén hỏng rồi sao, anh bạn?"

"Đúng vậy."

"Đi thôi, tôi mang cậu ra ngoài một chút."

Ngồi trong xe hơi lao vùn vụt, La Gia Hải quay kiếng xe xuống, tận tình hưởng thụ gió đêm trong trẻo rét lạnh cuối thu. Mãi đến khi bị thổi đến đau cả mặt, y mới nhớ tới việc cần hỏi.

"Chúng ta đang đi đâu?"

"Tới rồi cậu sẽ biết." Mũ lưỡi trai thỉnh thoảng nhìn chằm chằm kiếng chiếu hậu, hiển nhiên không muốn nhiều lời. La Gia Hải cũng không hỏi lại nữa, chỉ có thể im lặng không lên tiếng nhìn xe hơi từ trung tâm chợ dần lái ra ngoại ô.

Ngọn đèn rực rỡ của thành thị đã hoàn toàn biến mất sau người, hai bên đường là vườn rau và ruộng lúa tít tắp. Xe hơi giống như du hồn dã quỷ dẫn theo đèn lồng, ở trên con đường không có điểm cuối lướt nhanh như bay.

Bỗng nhiên, phía trước xuất hiện một điểm ánh sáng nho nhỏ, theo điểm sáng kia càng lúc càng lớn, tốc độ xe cũng dần chậm lại. La Gia Hải biết, nơi đó chính là đích đến.

Thoạt nhìn, đây là loại nhà

hàng phong vị bản địa có thể
tùy ý thấy ven đường. Nhìn từ
trước cửa đỗ hai ba chiếc xe,
tựa hồ sinh ý cũng không tệ
lắm. Mũ lưỡi trai khóa kỹ cửa
xe, ra hiệu La Gia Hải cùng gã
vào trong. Đẩy cửa ra, bên
trong lại trống trơn vắng vẻ,
một khách nhân cũng không
có. Chỉ có một người đàn ông
cao lớn ngồi sau quầy rượu
xem tv, vừa thấy có người tiến
vào, hắn cũng đứng lên.
Mũ lưỡi trai hiển nhiên cùng
hắn rất quen thuộc, "Mọi người
đến đông đủ chưa?"
"Đã đến đông đủ. J tiên sinh
cũng vừa đến."
Mũ lưỡi trai gật đầu, xoay
người ra hiệu La Gia Hải cùng
gã lên lầu.
Trên lầu ngọn đèn âm u,
cũng không bày bàn ghê, mà là
một mảnh đất trống lớn, trải

một tấm thảm vàng nhạt thật dày, vài tấm đệm mềm dày tùy ý ném trên mặt thảm, chính giữa hé ra một cái bàn vuông nhỏ, bày một bộ trà cụ tinh xảo. Bầu không khí nơi này đơn giản sạch sẽ cao nhã cùng căn phòng đầy dầu mỡ dưới lầu khác một trời một vực.

Ba người đang ngồi quanh trước bàn vuông uống trà, nghe thấy có người lên lầu, đều quay đầu.

"Đây là cô Q, Z tiên sinh."

Mũ lưỡi trai thay bọn họ giới thiệu từng người, Z tiên sinh là một người đàn ông hơn 30 tuổi, mang mắt kính, hơi có chút phong độ của người trí thức. Mà cô Q là người duy nhất ngồi trên băng ghế nhỏ, ăn mặc tùy ý, nhìn không ra tuổi tác cụ thể.

"Khương luật sư tôi không

cần giới thiệu nữa nhé. Song chúng tôi ở đây đều gọi anh ấy là J tiên sinh." Khương Đức Tiên cười vẫy tay, ý bảo La Gia Hải ngồi xuống. Lúc này, đèn dưới lầu đồng loạt tắt ngúm, nam tử cao lớn cũng sải bước lên lầu, hắn đem tấm ván gỗ hai bên thang lầu kéo ngang qua, hoàn toàn chặn lại cầu thang. Như vậy, trên lầu trở thành một không gian hoàn toàn phong bế.

"Đây là H tiên sinh." H tiên sinh hướng La Gia Hải thân thiện cười cười.

La Gia Hải nhịn không được hỏi: "Vậy còn anh?"

"Tôi?" Mũ lưỡi trai tháo mũ xuống, lộ ra một đầu tóc nhuộm đủ màu, "Cậu có thể gọi tôi là T tiên sinh."

La Gia Hải ngồi giữa một đám người quái dị, không khí

nhất thời có chút nặng nề. Cô Q rót cho y một chén trà, La Gia Hải sau khi nói lời cảm ơn bưng đến bên miệng, do dự một chút lại không dám uống. Mọi người ha ha cười rộ lên.

"Vẫn là cho y xem tài liệu trước đi." Z tiên sinh nói với Khương Đức Tiên.

Khương Đức Tiên từ dưới bàn vuông lấy ra một túi tài liệu, đưa cho La Gia Hải.

Bên trong là vài trang giấy in văn bản và ảnh chụp, La Gia Hải chậm rãi nhìn từng trang, mày càng nhăn càng chặt, tốc độ lật xem cũng càng lúc càng nhanh. Sau khi xem xong, lại lật về trang đầu, gắt gao nhìn thẳng. Một lát sau, y ngẩng đầu, môi run lẩy bẩy:

"Giáo hóa trường?"

Chương 12 - Vết tích

Dương Cẩm Trình tựa lưng

vào ghế dựa rộng lớn, đang
cầm xem một quyển《 Hội thảo
quốc tế thể hiện tâm lý trị liệu
và tâm lý kịch luận văn tập 》
thật dày. Buổi chiều dương
quang lẳng lặng hắt vào, bị sàn
nhà gỗ lim bóng loáng bức xạ,
lại chuyển thành nhiệt độ ấm
áp.
Cửa bị nhẹ nhàng gõ vang,
Dương Cẩm Trình tháo mắt
kính xuống, trở lại trước bàn,
"Mời vào."
Trợ lý Trần Triết đi tới, đem
một chiếc chìa khóa xe cẩn
thận đặt trên mặt bàn.
"Dương chủ nhiệm, xe đã
sửa xong rồi."
"Ừ. Cảm ơn." Dương Cẩm
Trình đứng dậy đi lấy áo khoác
âu phục trên giá áo, "Tốn bao
nhiêu tiền?"
"Không cần." Trần Triết
buông tay xuống, lễ độ cung

kính đứng, "Tôi đã đem hóa đơn giao cho kế toán, đưa vào tài khoản của viện nghiên cứu rồi."

"Như vậy sao được? Đây là hai việc khác nhau." Dương Cẩm Trình nhăn nhíu mày, "Một hồi tôi đi tìm kế toán thôi."

Trần Triết có chút xấu hổ, "Dương chủ nhiệm thật liêm khiết làm theo việc công."

Dương Cẩm Trình khoát khoát tay, "Việc nên làm." Mặt Trần Triết càng đỏ hơn, Dương Cẩm Trình cười cười: "Ý tốt của cậu tôi sẽ nhận, lần sau không được như vậy nữa."

Trần Triết đang muốn nói chuyện, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên.

"Xin chào. . . . . .Tôi là. . . . . .A, thầy Thạch chào thầy. . . . . ." Dương Cẩm Trình cầm ống nghe, liếc mắt nhìn Trần Triết.

Trần Triết lập tức gật đầu, "Chủ

nhiệm tôi đi trước."

Dứt lời, gã liền xoay người ra khỏi văn phòng chủ nhiệm, còn cẩn thận đóng kín cửa lại.

Năm phút sau, Dương Cẩm Trình đã thay áo khoác trắng, mặc âu phục phẳng phiu ra khỏi văn phòng chủ nhiệm, sau khi cùng chủ nhiệm văn phòng hành chính dặn dò qua loa vài câu, liền đi đến bãi đổ xe ngầm. Dọc theo đường đi không ngừng có người cùng hắn cúi chào, chào hỏi, mặt Dương Cẩm Trình thủy chung lộ vẻ tươi cười, đi đứng thong dong.

Sau khi mở khóa xe, Dương Cẩm Trình cố ý nhìn cửa xe, trên cửa xe bóng loáng không chút tỳ vết, vết xước xấu xí kia đã vô tung vô ảnh. Dương Cẩm Trình thỏa mãn gật đầu, mở cửa xe ngồi xuống.

Nửa giờ sau, trong phòng

giáo vụ của trường tiểu học
Trường Thịnh, Dương Cẩm Trình
và nữ giáo vụ trưởng mập mạp
ngồi đối diện nhau, Dương
Triển đứng ở góc phòng, mặt
hướng
vách
tường,
thỉnh
thoảng đưa tay móc một mảng
sơn nhỏ trên tường.
"Chuyện chính là như vậy,
cũng may học sinh bị đánh
không bị thương nặng, phụ
huynh cũng tỏ vẻ không truy
cứu nữa. Song chúng tôi có
trách nhiệm thông báo chuyện
này cho ngài, hy vọng ngài có
thể trở về quản giáo Dương
Triển thỏa đáng, tránh cho
chuyện tương tự phát sinh lần
nữa." Nữ giáo vụ trưởng ở trước
mặt Dương Cẩm Trình khí vũ
hiên ngang tỏ ra có chút câu

nệ, một chút cũng không giống
như trước mặt các phụ huynh
khác cứng rắn lạnh lùng rập
khuôn.
"Ngài phê bình rất đúng,
đứa nhỏ không nghe lời, trách
nhiệm chủ yếu là ở tôi -- Mày
đứng đàng hoàng chút đi!" Nữ
giáo vụ trưởng bị dọa nhảy
dựng, Dương Cẩm Trình vội vã
giải thích: "Xin lỗi tôi không
phải nói ngài. Dương Triển,
mày bỏ tay xuống cho tao!"
Dương Triển không lập tức
ngừng tay, mà còn tăng nhanh
tốc độ lại móc vài cái, "soạt",
một mảng vỏ tường lớn rào rào
rơi xuống.
Dương Cẩm Trình tức giận
đến sùi bọt mép, giáo vụ
trường vội vàng hòa giải: "Đứa
nhỏ này quả thật không tồi, chỉ
là có chút. . . . .Làm theo ý
mình."

Dương Triển im lặng cuộn tròn ở ghế ngồi phía sau, tầm mắt lần lượt đảo qua cửa hàng bên đường, xuyên thấu qua cửa kính xe, hết thảy bên ngoài bày biện ra một loại màu lam xám kỳ quái, giống như một bộ phim điện ảnh cũ màu sắc đơn điệu.

"Vì sao đánh người?" Dương Cẩm Trình hỏi.

Dương Triển nhìn kính chiếu hậu, cha đang dùng một loại ánh mắt nghiêm khắc nhìn nó chằm chằm, nó nghiêng đầu đi, không nói câu nào.

Dương Cẩm Trình nặng nề thở dài, chuyên tâm lái xe.

Khi đi ngang qua một nhà hàng KFC, Dương Cẩm Trình giảm tốc độ xe. "Đã ăn trưa chưa?"

Dương Triển không quay đầu lại, nhưng hai khóe miệng bắt đầu chảy xuống dưới, dần dần,

nước mắt xâu thành chuỗi tuôn rơi.

Dương Cẩm Trình đem xe đậu ở ven đường, một lát sau, mặt u ám mang theo một túi giấy trở lại. Hắn đem túi giấy ném cho Dương Triển, Dương Triển vội vã mở ra nhai ngấu nghiến, khiến cho trên chỗ ngồi phía sau nơi nơi đều là mảnh vụn thức ăn. Dương Cẩm Trình từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy dáng ăn của con trai, nhỏ giọng mắng một câu.

"Thật mẹ nó không để cho lão tử thể diện." Hắn từ trong hộp khăn giấy rút ra vài tờ ném về phía sau, "Lau lau miệng và tay của mày!"

Dương Triển rất nhanh đã ăn no, nó đem túi giấy kia cẩn thận gói xong, khuôn mặt đầy dầu mỡ và sốt mayonnaise lại khôi phục vẻ lạnh nhạt.

Dương Cẩm Trình cũng
không về thẳng nhà, mà đến
phòng an ninh của tiểu khu Trí
Uyển. Sau mười mấy phút,
Dương Cẩm Trình đi ra, phía
sau đội trưởng bảo an đi theo
cúi đầu khom lưng.
"Dương tiên sinh ngài yên
tâm, chúng tôi nhất định bắt
được hung thủ làm xước xe
kia!" Hắn đem hai chữ "hung
thủ" này nặn đến đặc biệt nặng
nề, một bộ dáng cùng chung
cừu địch.
Dương Cẩm Trình mang theo
con trai về đến nhà, vừa vào
cửa, Dương Triển liền tuột giày
ra, tiến vào phòng mình. Dương
Cẩm Trình vốn đang dự định
hảo hảo gặng hỏi Dương Triển,
nghe thấy cửa phòng ngủ
Dương Triển "Cạch" một tiếng
khóa cứng, đứng tại chỗ phát
ngốc nửa ngày, một cỗ khí

nghẹn trong ngực không ra
được, chỉ có thể phẫn nộ rống
một câu: "Tao đi làm, mày
thành thành thật thật ở nhà
cho tao."
Dương Triển lưng đeo cặp
sách ngồi trên giường nhỏ,
nghe thấy cha gầm rú, nhẹ
nhàng cười cười. Sau khi xác
nhận cha đã rời đi, Dương Triển
kéo cặp xuống, cúi đầu xuống
bò vào đáy giường, móc ra hộp
sắt nhỏ kia, đem thức ăn trong
túi giấy vẫn nắm chặt trong tay
kia toàn bộ trút vào. Làm xong
hết thảy, nó thỏa mãn phủi bụi
bặm trên người, mở cửa ra
phòng khách xem tv.
Khi Dương Cẩm Trình trở về
đã là đêm khuya. Trong phòng
khách một mảnh đen kịt, khe
hở trong cửa phòng ngủ của
con trai cũng không thấy chút
tia sáng. Dương Cẩm Trình

thoáng xoay nắm cửa, đã khóa.
Hắn nhẹ chân nhẹ tay trở về thư phòng của mình, bật máy tính, tiếp đó thay quần áo ở nhà, nấu một tách cà phê nồng đậm. Đồng hồ trên tường chỉ hướng 23:30, hắn ngồi vào trước máy tính, đăng nhập vào hòm thư điện tử của mình, khi nhìn thấy trong hộp thư có một bưu kiện mới, Dương Cẩm Trình khẽ cười cười. Ước chừng sau một giờ, Dương Cẩm Trình tắt máy tính, sau khi rửa mặt xong lên giường ngủ.
Mãi đến sau khi trong phòng của cha truyền ra tiếng ngáy vững vàng, đều đặn, Dương Triển mới để cho lỗ tai của mình rời khỏi cửa phòng. Nó vẫn mặc quần áo ban ngày, chẳng có tí bộ dáng nào như sắp đi ngủ.
Dương Triển đứng cạnh cửa,

thật cẩn thận vặn khóa cửa,
một tiếng "cách" tựa hồ khiến
chính nó cũng bị dọa nhảy
dựng. Nó không lập tức mở cửa,
lẳng lặng đứng một hồi, đến
tận khi tin chắc cha không bị
bừng tỉnh mới mở cửa phòng.
Nó rón rén xuyên qua phòng
khách, lặng yên không một
tiếng động thay giầy thể thao,
tình tự khẩn trương khiến sau
khi nó làm xong hết thảy việc
này đã có chút thở dốc. Dương
Triển đứng trước cửa thoáng
bình phục hô hấp của mình,
chậm rãi mở cửa ra ngoài.
Nhiệt độ trong hành lang so
với trong nhà thấp hơn nhiều,
Dương Triển lại cảm thấy vô
cùng dễ chịu. Nó dọc theo cầu
thang chậm rãi đi xuống, sau
khi xuống hai tầng thì bước
nhanh hơn. Trong tiếng cước bộ
vui thích của đứa nhỏ đèn trên

tầng lần lượt được thắp sáng,
một tòa nhà không khí trầm
lặng dường như trong nháy mắt
liền sáng bừng sức sống.
Đứa nhỏ đi thẳng vào bãi đổ
xe ngầm. Trong bóng đêm, lối
ra vào của bãi đỗ xe thật to tựa
như một bồn miệng máu từ
dưới lòng đất kéo dài lên. Mới
vừa đi tới trước cửa, không khí
âm lãnh ẩm ướt liền phả vào
mặt. Bước chân đứa nhỏ không
ngừng, rảo bước đi xuống, đối
với những máy quay kia làm
như không thấy. Bãi đổ xe cũng
không bởi vì khiếu nại của
Dương Cẩm Trình mà tăng số
nhân viên tuần tra, trong
phòng trực ban một mảnh tối
đen, chắc hẳn nhân viên bảo vệ
trực ban sớm đã ngủ say.
Dương Triển đi qua những
những chiếc xe hơi màu sắc,
kiểu dáng khác nhau này,

thẳng đến bên cạnh một chiếc
xe hơi Honda mui kín màu xám
bạc. Nó ngồi xổm trước một
bên cửa xe, thò tay vuốt ve
mặt sơn sáng bóng như mới,
biểu tình trên mặt tự tiếu phi
tiếu, mà nụ cười như có như
không kia cũng không duy trì
lâu, rất nhanh, trên tay đứa
nhỏ liền có thêm một cái chìa
khóa.
Nó cầm chìa khóa, ở trên
cửa xe dùng sức quẹt xuống.

Chương 13 - Cố sự
của cô Q

Thời điểm sự kiện kia phát
sinh, tôi 19 tuổi, đang học cao
trung. Cùng đại đa số các cô gái
giống nhau, kia chính là độ tuổi
tràn đầy ảo tưởng. Tôi thích hết
thảy mọi sự vật tốt đẹp: hoa
cỏ; mùa hè; váy đẹp; kem ly.
Tôi có ba mẹ rất yêu tôi. Tôi
biết với thành tích của tôi sẽ thi

đậu vào một trường cao trung
rất tốt, sau đó học đại học, ở
đại học quen biết một nam sinh
cao to đẹp trai, sau đó kết hôn.
. . . . .Tôi không tin trên thế
giới này sẽ có người xấu.
Kéo bức màn thật dày trong
phòng, một trản đèn nho nhỏ ở
góc phòng phát ra quang mang
yếu ớt. Trong phòng rất yên
tĩnh, trừ bỏ thanh âm như nói
mê của cô Q ra, chỉ có thể nghe
thấy máy điều hòa trên tường
nặng nề xoay tròn.
Thảm đã được cuộn vào, đặt
ở một góc phòng. H tiên sinh và
La Gia Hải, T tiên sinh và
Khương Đức Tiên phân biệt
ngồi cúi thấp đầu hai bên cô Q,
Z tiên sinh ngồi đối diện chỗ
của cô Q, sáu người hình thành
một vòng tròn nho nhỏ.
Đó là một buổi chiều, tôi và
bạn học cùng nhau đến đường

Trùng Khánh mua quần áo. Khi về nhà đã là hơn 6h, sắc trời có chút u ám. Tôi và bạn học mỗi người mua một ly kem, vừa đi vừa ăn. Người trên phố rất đông, rất náo nhiệt, trong cửa hàng hai bên đường người đến người đi. . . . . .

Z tiên sinh lén lút mở ra máy hát nhỏ bên cạnh, nhất thời, một trận tiếng ồn ào vang đầy trong phòng. Từ trong những thanh âm hỗn loạn kia, ngờ ngợ có thể phân biệt được tiếng kèn xe hơi, tiếng nhạc thịnh hành phát ra từ cửa hàng tổng hợp, tiếng rao hàng và tiếng nói chuyện của người đi đường, trong phút chốc, năm người dường như được đưa vào trên con phố sầm uất.

Cô Q thoáng run rẩy, chợt lấy tay bưng kín mặt. H tiên sinh đứng dậy đi đến góc

phòng, từ trong một tủ lạnh
nhỏ lấy ra một ly kem xoắn ốc,
lại đi đến bên cạnh cô Q, nhẹ
nhàng vỗ vỗ bờ vai nàng.
"Thả lỏng chút, Q." Hắn kéo
tay che mặt của cô Q xuống,
đem ly kem nhét vào trong tay
nàng.
"Cắn một ngụm, Q," Z tiên
sinh nửa thân trên hơi nghiêng
về trước, ôn nhu nói với cô Q,
"Chúng tôi đều ở đây, ngẩng
đầu lên được chứ?"
Ước chừng nửa phút sau, cô
Q mới bình tĩnh trở lại, nàng
ngẩng đầu, trên gương mặt tái
nhợt nước mắt đan xen. Nàng
tựa hồ rất áy náy hướng mọi
người cười cười, cắn một miếng
kem đã bắt đầu tan.
Ở trước một cửa hàng nào
đó, một con gấu đồ chơi thật to
đang hoa chân múa tay về phía
người qua đường phát đơn

quảng cáo sản phẩm. Chúng tôi cảm thấy chơi rất vui, liền đứng ở đó xem náo nhiệt. Tôi lúc ấy nghĩ, trời rất nóng, người quảng cáo mặc lớp áo lông nhung dầy như vậy, rất cực nhọc nha. Con gấu kia chú ý tới chúng tôi, lắc lư lắc lư đi tới, giơ hai bàn tay to muốn ôm chúng tôi. Bạn học cười khanh khách né tránh. Chúng tôi đều cho rằng gã đang đùa giỡn, thế nhưng gã đột ngột chuyển hướng tôi, gắt gao ôm lấy tôi. Tôi bị dọa nhảy dựng, bắt đầu liều mạng giãy dụa, thế nhưng gã càng ôm càng chặt, dáng điệu ngây thơ đáng yêu nhưng khuôn mặt đã trở nên hung ác dữ tợn, tôi thậm chí cảm thấy con gấu này muốn cắn tôi. Quá trình lôi kéo giằng co vài giây hay vài phút tôi đã không nhớ được nữa, chỉ nhớ rõ thời điểm

tôi rốt cuộc giãy thoát, nút áo
sơ mi đã bị bung mở toàn bộ. . .
. . .Tất cả mọi người đang nhìn
tôi. . . . . .
Cô Q lại cúi đầu, bắt đầu
nghẹn ngào, kem trong tay
lạch cạch một tiếng rơi trên
mặt đất.
Z tiên sinh nhìn chằm chằm
cô Q, nhẹ giọng nói: "Tiếp tục."
Cô Q liều mạng lắc đầu,
"Không! Không! Tôi sợ!"
Z tiên sinh không kiên trì
nữa, mà làm một động tác tay,
tỏ ý tất cả mọi người xoay sang
chỗ khác, chớ nhìn chằm chằm
cô Q nữa.
Điều này khiến tình tự cô Q
thoáng bình phục một ít, lại
qua vài phút sau, tiếng khóc
của nàng dần dần đình chỉ.
"Thực xin lỗi, ban nãy các
anh đều nhìn tôi, khiến tôi nhớ
tới ngày đó tất cả mọi người

thấy thân trên trần trụi của
tôi." Thanh âm của cô Q vẫn
mang theo dày đặc âm mũi,
nhưng nghe đã kiên cường hơn,
"Cám ơn mọi người, chúng ta
tiếp tục thôi."
Tôi khóc chạy về nhà, bị
bệnh ròng rã một tuần. Các
bạn học sinh đến thăm tôi, một
người bạn tốt không rõ chân
tướng mọi chuyện mang theo
một món đồ chơi lông nhung
thật to, tôi vừa nhìn thấy nó
liền ngất đi. Một tháng sau, tôi
tham gia thi vào trường cao
đẳng, thành tích có thể đoán
được. Nhưng đây không phải là
thứ hỏng bét nhất, tôi phát
hiện tôi rốt cuộc không cách
nào đụng chạm vào bất luận
vật phẩm lông nhung nào,
thỉnh thoảng chỉ cần trông thấy
vật phẩm lông nhung đều khiến
tôi sản sinh ra phản ứng phi

thường mãnh liệt. Tôi nguyên tưởng rằng loại tình huống này sẽ theo thời gian trôi qua chậm rãi biến mất, thế nhưng mãi cho đến khi sau này tôi lên đại học, nó vẫn theo tôi như hình với bóng, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng. Tôi thậm chí ngay cả áo len cũng không thể mặc, tựa hồ áo len bất cứ lúc nào cũng có thể siết lấy cổ tôi, khiến tôi hít thở không thông. Các anh cũng biết, trong ký túc xá nữ sinh đại học nhiều nhất chính là đồ chơi lông nhung. Tôi nhớ rõ có một lần, bạn trai của nữ sinh giường đối diện tặng cô ấy một con gấu bông lông nhung thật to, nàng mừng vui rạo rực mà đặt tại đầu giường. Nhưng món đồ chơi kia đối với tôi mà nói chính là một tai vạ. Tôi không cách nào hình dung tình cảnh lúc đó: trở

về từ phòng tự học, đẩy ra
cánh cửa ký túc xá, một con
gấu lông nhung màu vàng nhạt
ngồi trên giường, hướng tôi
hung ác nhếch miệng. . . . .
.Chân của tôi khi đó liền mềm
nhũn. . . . . .
Cô Q lại bắt đầu run rẩy,
nguyên bản chân đặt ngang
trên sàn nhà cũng cuộn tròn
lại, tựa hồ muốn đem chính
mình rút thành một khối nhỏ.
"Cô nhìn thấy gấu bông --
sẽ cảm thấy có biểu cảm?"
Khương Đức Tiên nhẹ nhàng
hỏi.
"Đúng vậy." Cô Q gật đầu,
"Kỳ thật trong lòng tôi hiểu rõ
đây chẳng qua là một ảo giác,
gấu bông không có khả năng có
biểu cảm, cho dù có, cũng là
dáng vẻ ngây thơ đáng yêu --
tựa như trước khi tôi 19 tuổi
nhìn thấy như vậy. Đối với tôi

mỗi lần thấy thứ gì tương tự,
đều có một loại cảm giác phi
thường mãnh liệt. . . . . ."
T tiên sinh nhìn lướt qua
thảm nhung đặt ở góc tường,
hỏi: "Cảm giác gì?"
Cô Q bất an vặn vẹo vài cái,
ngẩng đầu nhìn nhóm bạn vẫn
như cũ đưa lưng về phía nàng,
thấp giọng nói: "Cảm giác nhục
nhã."
"Cảm giác nhục nhã?"
"Đúng." Ánh mắt cô Q trống
rỗng nhìn về phía trước, "Thật
giống như -- mọi người đều
nhìn tôi, mà tôi, lại đang trần
truồng."
Nói xong câu đó, cô Q rốt
cuộc không cách nào khống chế
tâm tình của mình nữa, nghẹn
ngào khóc rống lên.
T tiên sinh từ trên ghế đứng
dậy, tựa hồ muốn đến an ủi
nàng, thế nhưng lại không biết

chắc làm thế có thích hợp hay không, quay đầu nhìn Z tiên sinh, Z tiên sinh gật đầu, đưa tay tắt nhạc.

Tất cả mọi người vây quanh bên cạnh cô Q, lôi kéo tay nàng, vuốt ve tóc nàng, nhẹ giọng nói chút lời an ủi. Cô Q gắt gao kéo tay T tiên sinh, không hề cố kỵ mà khóc. Đợi cho nàng dần dần bình tĩnh trở lại, Z tiên sinh nói: "Q, cô rất dũng cảm."

"Cám ơn." Cô Q lau khóe mắt, "Cũng cám ơn mọi người."

Năm nam nhân nhìn nhau anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều mỉm cười.

"Chúng tôi nhất định đều có thể tốt lên." Cô Q nắm tay thành đấm, nặng nề đặt trên đầu gối mình, "Nhất định."

Chương 14 - Diễn xuất đau thương (1)

Phương Mộc tựa lưng vào
trên ghế, vừa hút thuốc vừa
nhìn tấm bảng viết trên tường
đối diện. Phía trên kia dán đầy
ảnh chụp to to nhỏ nhỏ, nhân
vật đều là La Gia Hải.
Nhìn từ tình hình giới
nghiêm hiện nay, tính khả năng
La Gia Hải thoát khỏi bổn thị cơ
hồ là số không. Hơn nữa đủ loại
dấu vết cho thấy, y vẫn chưa
thử rời khỏi thành phố C. Như
vậy y nhất định đang trốn ở
một góc nào đó trong thành
phố này. Vấn đề là: Y vì sao
vượt ngục, và vì cái gì phải lưu
lại đây?
Phương Mộc cầm lấy bút, ở
trên cuốn sổ trước mặt vẽ một
vòng tròn, trong tầng tầng lớp
lớp vòng tròn, hai chữ kia có vẻ
càng thêm bắt mắt: Báo thù.
Trong những ngày sau khi
La Gia Hải vượt ngục, Phương

Mộc từng đối với phán đoán của
mình sản sinh ra dao động. Thế
nhưng theo phần lớn tư liệu
thu thập được và hết lần này
đến
lần
khác
phân
tích,
Phương Mộc vẫn tin chắc kết
luận của mình đối với La Gia
Hải là chuẩn xác. Tỷ như, tình
yêu của y đối với Trầm Tương.
Có lẽ, đây là động cơ vượt ngục
của La Gia Hải.
La Gia Hải là một người có
tâm trả thù rất mạnh. Như vậy,
y lựa chọn vượt ngục, cũng ở
lại quê nhà của Trầm Tương --
Thành phố C, thì tuyệt đối
không chỉ vì tìm kiếm cơ hội
thoát đi lần nữa. Năm đó địa
điểm Trầm Tương gặp phải
cường bạo ngay tại thành phố

C, y có phải muốn đi tìm người đã cường bạo Trầm Tương hay không?"

Phương Mộc lắc đầu. Nếu y thật sự làm thế, vậy cũng quá choáng váng rồi. Án này năm đó chưa từng lập hồ sơ, đương sự là Trầm Tương cũng đã chết. Dưới tình huống không tìm ra manh mối, muốn tìm một người phạm tội cưỡng gian hơn 10 năm trước, không khác gì mò kim đáy bể. Trừ phi. . . . . Trừ phi có người giúp đỡ y.

Phương Mộc ở trên sổ viết ba chữ: Khương Đức Tiên.

Cửa phòng làm việc thình lình bị đẩy ra, Biên Bình thò nửa thân mình vào.

"Đến đây, có chút việc cần cậu giúp."

Phương Mộc đi theo Biên Bình lên lầu, trực tiếp đến phòng họp nhỏ tầng cao nhất.

Bên trong đã có một người đàn ông mặc tây trang màu thẫm đang đợi, bọn họ vừa ngồi xuống, hai đồng sự khác phòng nghiên cứu lý cũng tới.

Biên Bình đơn giản giới thiệu nam tử tây trang: "Đây là chủ nhiệm viện nghiên cứu tâm lý của thành phố ta, chuyên gia tâm lý học nổi tiếng tiến sĩ Dương Cẩm Trình."

Dương Cẩm Trình khom người, hơi gật đầu, "Xin mọi người chỉ giáo nhiều."

Biên Bình khua tay, "Dương chủ nhiệm anh quá khách khí, hôm nay thà nói chúng tôi giúp anh chiếu cố, còn không bằng nói là anh dành cho chúng tôi một cơ hội học tập." Anh đem một chồng văn kiện trên bàn phân phát xuống, "Môi người xem trước chút tư liệu."

Phương Mộc mở ra văn kiện

trong tay, một phần lý lịch đầu tiên đập vào tầm mắt cậu, "Lỗ Húc?"

"Đúng." Biên Bình nhìn Phương Mộc, "Lỗ Húc chính là cơ động bị thương ở tai nạn xe liên hoàn ngày đó. Trong lúc trị liệu, Lỗ Húc xuất hiện tình tự dao động mãnh liệt, biểu hiện chủ yếu là rối loạn giấc ngủ, dễ giận, nhận thức đồng cảm cá nhân giảm dần. Qua chuyên gia chẩn đoán chính xác, Lỗ Húc bị chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương.

Một đồng sự nhỏ giọng thì thầm: "Post-traumatic stress disorder."

"Đúng vậy." Biên Bình nhìn quét một vòng quanh mọi người, ngữ khí trở nên trầm trọng, "Người bệnh là huynh đệ của chúng ta, cho nên tôi muốn xin mọi người nhất định phải

toàn lực phối hợp với Dương chủ nhiệm, để Lỗ Húc sớm ngày thoát khỏi bệnh tâm lý." Nói xong, anh quay đầu chuyển hướng Dương Cẩm Trình.

Dương Cẩm Trình cười cười, không nhanh không chậm nói: "Tôi đã tiếp nhận ủy thác của bệnh viện thành phố và phòng cảnh sát, đến đây vì cảnh sát Lỗ Húc cung cấp một phần trợ giúp. Nói đến chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương, chúng ta đều quen gọi là PTSD, là chỉ chấn thương do tính uy hiếp hoặc tính tai nạn nào đó đột phát, rồi dẫn đến xuất hiện rối loạn tâm thần và duy trì thời gian dài. Theo bản thân tôi mà nói, tôi đối với đầu đề này vô cùng cảm thấy hứng thú, cũng đã tiến hành một phen nghiên cứu. Nếu như có thể trợ giúp cảnh sát Lỗ Húc, tôi cũng

sẽ cảm thấy vui mừng sâu sắc.
Đương nhiên, các anh đều là
chuyên gia về phương diện tâm
lý học, có trình độ cao, còn phải
dựa vào các anh trợ giúp."
Một phen nói đến cực kỳ
chuyên nghiệp lại còn khiêm
tốn, trong sự nhã nhặn toát ra
một loại phong cách quý phái.
Phương Mộc biết Biên Bình
cố ý không nói tới từ "vượt
ngục", "mất súng" linh tinh các
loại, mà mình bận bịu với việc
truy bắt La Gia Hải, quả thực
cũng đối với cảnh sát cơ động
bị thương này không chú ý tới,
tự nhiên cảm thấy áy náy.
"Vậy, chúng ta nên làm
những việc gì?" Phương Mộc
hỏi.
"Đối với trị liệu PTSD là một
quá trình tiến hành tuần tự.
Nếu mọi người cho phép tôi chủ
đạo, tôi sẽ vì mọi người ở mỗi

gian đoạn sắp xếp nhiệm vụ khác nhau." Vẻ mặt Dương Cẩm Trình thoải mái, "Giai đoạn đầu tiên cần làm chính là theo cảnh sát Lỗ Húc nói chuyện phiếm, giúp cậu ấy cân bằng cảm xúc, thực hiện điều hòa tỉnh táo và thả lỏng thích hợp -- Chúng ta có thể gọi giai đoạn này là làm nóng người. Phương Mộc buột miệng nói: "Tâm lý kịch?"

"Đúng." Biểu tình của Dương Cẩm Trình có chút sửng sốt, hắn đánh giá Phương Mộc vài lần, quay đầu nói vơi Biên Bình: "Haha, tôi cho rằng nhóm chuyên gia tâm lý của cảnh đội đều là nghiên cứu tội phạm vì sao phạm tội, nguyên lai các cậu cũng nghiên cứu trị liệu." Biên Bình cười cười, mặt lộ vẻ tự đắc. Mặt Phương Mộc có chút hồng, nội tâm lại trở nên

hưng phấn. Tâm lý kịch là một trong nhóm phương pháp trị liệu tâm lý của chứng rối loại căng thẳng sau chấn thương. Gần một thế kỷ nay, từ truyền thống "Diễn lại lần nữa" và "Khơi thông dòng nước", lại thêm hai loại nhân tố "nghi thức" và "tự sự", tâm lý kịch đã được ứng dụng thành công trong mọi loại ca chấn thương, nhưng do tính phức tạp, tính kịch và yêu cầu cao đối với năng lực chỉ đạo của nhà trị liệu, tâm lý kịch vẫn chưa được ứng dụng phổ biến trong điều trị PTSD của nước ta. Nếu bác sĩ thông thạo tâm lý kịch, có lẽ bệnh của Lỗ Húc còn có hy vọng chữ khỏi.

Nửa giờ sau, mọi người ngồi vây quanh trong phòng khách nhỏ kia, trên ghế đệm mềm chính giữa, Lỗ Húc vẫn còn bó

bột đang ngồi khó chịu bất an.
Nghe xong giới thiệu của
trưởng phòng Biên Bình, sau
khi biết được phần lớn mọi
người bên cạnh là cảnh sát, gã
mới thoáng thả lỏng một chút.
"Cảnh sát Lỗ," Dương Cẩm
Trình ngồi đối diện gã, cười tủm
tỉm nhìn gã, "Có thể tâm sự
chuyện ngày đó không?"
Chuyện tương tự, cũng đang
phát sinh tại một nơi hẻo lánh
khác của thành phố.
Trong phòng bận rộn dị
thường, chỉ có cô Q ngồi trên
một cái ghế, nhìn Z tiên sinh
dẫn những người khác đi đi lại
lại sắp xếp. Mọi người mỗi lần
làm một chuyện gì, đều phải
hỏi ý kiến của cô Q hoặc nhìn
sắc mặt của nàng. Vì thế, ngọn
đèn được chỉnh gần với độ sáng
của hoàng hôn; Điều hòa tăng
đến 28 độ; một góc phòng dựng

lên một tấm bình phong, La Gia Hải mang theo một bao lớn đồ đạc trốn phía sau; Thảm lông nhung được bày ra, sau đó lại bị cuộn vào đặt ở góc phòng.

"Vậy đi. . . . . ." Sau khi hoàn thành xong toàn bộ công tác, Z tiên sinh đi đến trước mặt cô Q, cúi người hỏi: ". . . . . .Cô lựa chọn ai đến đóng vai của cô?"

Cô Q chỉa chỉa T tiên sinh, "Cậu ấy."

T tiên sinh lập tức cởi áo khoác, cầm lấy một bộ áo sơ mi màu trắng mắc trên bình phong, vừa mặc trên người, chợt nghe thấy cô Q lại kêu lên:

"Không." Nàng cắn cắn môi, giống như đã hạ quyết tâm thật lớn, "Vẫn là tôi tự mình làm thôi."

"Cô khẳng định?" Ánh mắt Z

tiên sinh chăm chú nhìn cô Q.

"Đúng vậy." Thanh âm của cô Q có chút run rẩy. Z tiên sinh cười cười, đưa tay vuốt ve tóc của nàng, "Được, cô là một cô gái dũng cảm."

Cô Q đứng lên, chậm rãi hướng đến trung tâm phòng. Tay phải của nàng nắm chặt áo mình, giống như nơi đó tùy thời sẽ rộng mở, lộ ra khuôn ngực tuyết trắng. Nàng gắt gao nhìn chằm chằm bình phong, hô hấp dồn dập, tựa hồ đối với thứ phía sau vừa sợ hãi, vừa chờ mong.

Z tiên sinh ra hiệu, ý bảo tất cả mọi người xoay sang chỗ khác. Mọi người đều làm theo. Cô Q chú ý tới điểm này, khó chịu bất an đứng vài giây, thấp giọng nói: "Các anh. . . . .Đều hướng mặt về phía tôi đi."

Trên mặt Z tiên sinh lộ ra nụ

cười tươi, "Tốt lắm, Q, đây là
một khởi đầu rất tốt."
Tầm mắt cô Q lần lượt đảo
qua người trong phòng, hít sâu
một hơi: "T, cậu sắm vai bạn
học của tôi được chứ?"
T tiên sinh làm một cái mặt
hề, "Rất vinh hạnh."
Sân khấu đã hoàn thành bố
trí, đạo cụ đã sắp xếp ổn thỏa,
diễn viên cũng đem cảm xúc
điều chỉnh xong. Một vở kịch
sắp bắt đầu.
Z tiên sinh đè xuống công
tắc máy hát.
Tiếng huyên náo của đủ loại
âm thanh hỗn tạp lập tức tràn
ngập toàn bộ căn phòng, mọi
người lại lần nữa trở về khu
phố náo nhiệt.
Vốn nên chậm rãi đi tới cô Q
lại ở giữa tiếng ồn ào chần chừ,
nàng cầm một ly kem, trên tay
kia là hai túi xách đầy hàng

hóa, toàn thân cứng ngắc nhìn
chằm chằm bình phong, trong
mắt dần dần đong đầy lệ.
Khương Đức Tiên và H tiên
sinh sắm vai người đi đường đã
đi qua đi lại hai vòng, cô Q vẫn
đứng bất động tại chỗ. T tiên
sinh có chút lo lắng nhìn Z tiên
sinh. Z tiên sinh bất động
thanh sắc nhìn cô Q, thấp giọng
nói: "Q, chúng ta tốt nhất
không nên ngừng lại, được
chứ?" Cô Q vẫn như cũ nhìn
chằm chằm bình phong, trong
cổ họng ừng ực rung động, thế
nhưng nàng hiển nhiên nghe
được lời Z tiên sinh, lông mi
thật dài nhấp nháy vài cái.
Cuối cùng, cô Q run rẩy sải
ra bước đi đầu tiên.
Cơ hồ là cùng lúc, sau bình
phong đi ra một con gấu đồ
chơi toàn thân lông nhung màu
vàng, to lớn vô cùng.

Không chỉ cô Q, mọi người đều cảm thấy sởn tóc gáy. Hình ảnh kia thật sự quỷ dị: Con phố tối dần, gấu lớn đi lại tập tễnh tới gần cô gái nhỏ nhắn yếu ớt. Trên gương mặt đầy lông lá kia dần dần hé ra miệng rộng, con mắt bằng nút áo đen cũng kéo dài một chút, nhếch lên ——

Giống như một con gấu đồ chơi đang tức giận hướng cô gái mở ra hai cánh tay. . . . . .

Cô Q hét to một tiếng, thẳng đờ ngửa ngược về phía sau.

Sau vài phút, nàng mới từ từ tỉnh dậy, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là khuôn mặt lo lắng của T tiên sinh, tiếp đó là Khương Đức Tiên, H tiên sinh và Z tiên sinh. Không thấy mặt gấu dữ tợn kia, cô Q thoáng an lòng. sau khi uống xong nửa ly nước, cô Q giãy dụa muốn đứng lên.

"Tiếp tục."

Z tiên sinh nhìn vào mắt

nàng, "Cô khẳng định chứ, Q?"

"Tôi khẳng định." Cô Q xoay

đầu chuyển hướng T tiên sinh,

"Chuẩn bị chưa?" T tiên sinh có

chút khó xử nhìn Z tiên sinh.

"Nếu cô cảm thấy khó chịu,

chúng ta có thể để hôm khác. .

. . . ."

"Tiếp tục!" Cô Q đột nhiên

đề cao âm lượng. Tất cả mọi

người bị dọa nhảy dựng, trong

phòng thoáng cái yên tĩnh lại.

Một lát sau, cô Q run lẩy

bẩy đứng lên, run run vuốt

phẳng nếp nhăn trên y phục.

"Hôm qua, tôi và quản lý đi

ký hợp đồng. Đối phương tặng

hai linh vật lông nhung làm đồ

lưu niệm. . . . . ." Nàng gian

nan nói: "Các anh biết. . . . .

.Khi ấy. . . . . .Tôi xấu hổ đến

thế nào không?"

Z hít sâu một hơi, vẫy vẫy
tay, "Lần nữa!"
Cảnh thứ nhất: cô Q và gấu
đồ chơi lần nữa im lặng đối
diện nhau. Nàng như trước run
rẩy đến lợi hại, nhưng đã có
thể nhìn thẳng khuôn mặt lông
lá kia.
Cảnh thứ hai: Gấu đồ chơi vĩ
đại mở ra hai tay, gắt gao ôm
lấy cô Q, cô Q liều mạng giãy
dụa, thứ gì đó trong tay lộp bộp
rơi xuống sàn. Áo khoác của
nàng đã mở rộng toàn bộ.
Người đi đường H tiên sinh và
Khương Đức Tiên đi qua đi lại
bên cạnh bọn họ, nhìn không
chớp mắt.
Z tiên sinh: "Q, tuyệt không
có người nhìn cô, hết thảy chỉ
là ảo giác của cô."
Cô Q giãy dụa càng ngày
càng kịch liệt.
Cảnh thứ ba: Cô Q giãy dụa

như trước, gấu đồ chơi vĩ đại đã
không cách nào khống chế
nàng hoàn toàn, rất nhanh,
một cánh tay của cô Q đã giãy
ra.
Z tiên sinh: "Không phải sợ,
Q, bọn chúng chính là muốn cô
sợ hãi, sau đó ghi lại nỗi sợ hãi
của cô. Có thể để bọn chúng
thuận lợi thực hiện được hay
sao?"
Cô Q: "Không!"
Biểu tình của nàng càng
phát ra vẻ phẫn nộ, một cánh
tay khác cũng thoát khỏi khống
chế của gấu đồ chơi, trong
nháy mắt, cô Q đã thở hồng
hộc cùng gấu đồ chơi mặt đối
mặt.
Z tiên sinh: "Đánh ngã nó!
Q, đánh ngã nó!!"
Lời còn chưa dứt, cô Q đã
vung nắm đấm đến, gấu đồ
chơi liên tục lùi về phía sau,

dường như ngay cả bản lĩnh
chống đỡ cũng không có. Cô Q
lại đuổi theo không bỏ, rốt cuộc
đem gấu đồ chơi bức tới bình
phong.
"A ——" Cô Q đột nhiên phát
lực, hai tay đẩy về phía trước.
Gấu đồ chơi và bình phong
đồng thời ầm ầm ngã xuống
đất.
Nửa giờ sau, trong phòng đã
khôi phục sạch sẽ, thảm dày
lần nữa trải ra, mọi người ngồi
vây quanh trước bàn vuông nhỏ
uống trà.
Cô Q như trước ngồi trên
băng ghế, song cảm xúc đã
khôi phục bình thường. Nàng
vấn tóc xong, lại rót cho La Gia
Hải một ly trà. Người còn đang
nhu nhu quai hàm.
"Xin lỗi, L." Nàng có chút áy
náy nhìn La Gia Hải.
"Không sao." La Gia Hải

buông tay xuống, chỗ vừa rồi
nhu qua còn một mảng sưng
đỏ, "Sức cô thật khỏe."
Mọi người cười rộ lên, nắm
tay T tiên sinh khoát lên vai La
Gia Hải, dùng sức kéo một cái.
Z tiên sinh nhìn cô Q thật
cẩn thận chọt chọt mủi chân
trên mặt tấm thảm, hớp một
ngụm trà, chậm rãi nói: "Còn
có chuyện phải làm."
Tất cả mọi người yên tĩnh
lại. Tay cô Q lại run lên, nửa
chén trà cũng hắt trên mặt
bàn.
"Nhất định phải làm vậy
sao?" Nàng thấp giọng hỏi.
"Đúng. Chúng ta đều phải
triệt để thoát khỏi quá khứ,"
Thanh âm của Z tiên sinh tuy
thấp, nhưng không cho phép
cãi lại, "Đấy chính là lý do
nhóm chúng ta tụ họp cùng
một chỗ."

Ông từ trong ngực lấy ra
một tập văn kiện, từ giữa rút ra
một bức ảnh đặt trên bàn.
Trong bức ảnh, một người đàn
ông ăn mặc bình thường đứng
dưới biển hiệu trạm giao thông
công cộng, nhàn rỗi hút thuốc.
Ông hướng hai bên trái phải
vươn tay, những người khác
cũng giống vậy, vì thế, sau
người nối liền thành một vòng
tròn. Ánh mắt của mỗi người
đều nhìn chằm chằm người đàn
ông trong bức ảnh. Nếu ánh
mắt có nhiệt độ, e rằng gã sớm
đã hóa thành tro bụi.

Chương 15 - Diễn
xuất đau thương (2)

Tay đứa nhỏ vịn vào lan can,
đem khuôn mặt nhỏ nhắn tận
lực khảm giữa hai tay vịn, đôi
mắt trông chờ nhìn bọn nhỏ
chơi đùa rượt bắt trong sân.
Bọn chúng la hét, cười đùa, đứa

nhỏ cũng mạc danh kỳ diệu mà
bị cuốn hút, theo đó cười rộ
lên. Bởi vì góc độ quay của cổ
có hạn, nó không chú ý tới ở
phía bên phải nó, một cô gái
đang kề sát lan can, hướng nó
chậm rãi tới gần.
"Chào em."
Đứa nhỏ bị dọa nhảy dựng,
vội vàng lùi đầu về, trên khuôn
mặt dơ bẩn lưu lại hai vệt hồng
thật dài. Thấy rõ là một cô gái
mặt mang theo tươi cười, đứa
nhỏ vừa nhấc nhân định di
chuyển lại ngừng, thẹn thùng
cúi đầu.
Cô gái ở trước mặt nó ngồi
xổm xuống, "Em tên là gì?"
Đứa nhỏ cúi đầu, hai tay vịn
lan can không nói lời nào.
Bất thình lình, một bàn tay
xoa khuôn mặt của nó, ở trên
dấu hồng kia chậm rãi xoa nắn.
Đứa nhỏ theo bản năng muốn

tách khỏi, thế nhưng cảm nhận
độ ấm và sự mịn màng của bàn
tay kia, chỉ thoáng nghiêng đầu
một chút, rồi ngoan ngoãn
đứng im.
"Chị là Liêu Á Phàm. Còn
em?" Cô gái có hàm răng tuyết
trắng và đôi mắt trong trẻo,
đứa nhỏ ngẩng đầu, lại cúi
xuống, "Em là Hạ Kinh."
"Sao em không trở về nhà
vậy?"
"Không muốn về." Đứa nhỏ
cách một lúc mới trả lời, "Trong
nhà không tốt."
"Đứa ngốc." Liêu Á Phàm sờ
sờ đầu nó, "Nhà mới là nơi tốt
nhất."
"Nhà của em không ai chơi
với em." Nó ngẩng đầu nhìn
bọn nhỏ trong sân chơi đến khí
thế ngất trời, "Không giống nhà
của chị, náo nhiệt như thế."
"Nhà?" Vẻ mặt Liêu Á Phàm

đột nhiên u ám xuống, nàng
quay đầu nhìn tòa nhà nhỏ và
sân trong của Nhà Thiên Sứ,
giữa khói bếp bập bềnh hòa lẫn
trong ánh trời chiều càng ngày
càng tối, vô cớ nảy sinh ra một
loại cảm giác cáu kỉnh, thật
giống như đụng đến bàn bếp đã
lâu chưa lau chùi, một tay đầy
dầu mỡ và cũ kỹ.
"Đây không phải là nhà của
chị." Liêu Á Phàm thở dài, khi
quay đầu lại lần nữa, đứa nhỏ
đã không thấy bóng dáng.
Đứng dậy nhìn lần nữa, đứa
nhỏ đã chạy qua một con
đường, cặp sách trên vai cao
thấp rung động, so sánh với
thân mình nho nhỏ, nó thật sự
rất lớn.
"Con biết nó?"
Phương Mộc chẳng biết khi
nào đã đến bên rào chắn, Liêu
Á Phàm vội vã nói: "Chào chú

Phương."

Phương Mộc gật đầu, nheo mắt nhìn bóng dáng đứa nhỏ càng ngày càng mờ nhạt, "Đứa bé này lại đến nữa?"

"Vâng, nó luôn ở ngoài tường đi tới đi lui." Liêu Á Phàm và Phương Mộc cách một bức tường, cũng nhìn theo hướng đứa nhỏ biến mất, "Nó tên là Hạ Kinh."

"Hửm?" Phương Mộc cười cười, "Nó không phải Hạ Kinh."

Liêu Á Phàm kinh ngạc nhướng mày, tựa hồ muốn mở miệng hỏi đến cùng, thì thấy Phương Mộc đã dọc theo rào chắn hướng cổng chính đi đến, đành phải rầu rĩ không vui trở lại trong viện.

Phương Mộc mang đến chút quần áo mùa thu cho trẻ em, trong đó một túi to chứa quần áo thời thượng mới tinh, không

cần phải nói, là chuẩn bị cho
mình Liêu Á Phàm. Thầy Chu
đối với việc Phương Mộc tới chơi
có chút bất ngờ, sau khi đem
quần áo giao cho chị Triệu, lại
dặn dò cẩn thận vài câu, liền
cùng Phương Mộc vào trong sân
tản bộ.
Thời tiết càng ngày càng
lạnh, trong sân cũng là một
mảnh khô vàng. Nhớ tới Nhà
Thiên Sứ những ngày hè xanh
um tươi tốt, hết thảy trước mắt
lại cảm giác có chút vắng lặng
tan hoang. Gây cho Phương
Mộc loại cảm giác này không
chỉ bởi cảnh vật trước mắt, lão
nhân bên cạnh cũng như thế.
Chỉ hơn tháng không gặp,
thầy Chu đã già nua rất nhiều.
Người càng thêm còng xuống,
đỉnh đầu cũng thưa thớt không
ít. Bọn họ đi quanh bồn hoa
một vòng, trầm mặc hút thuốc,

thầy Chu thỉnh thoảng lớn
tiếng ho khan, thanh âm này
giữa trời chiều có vẻ đặc biệt
chói tai, bọn nhỏ chơi đùa trong
sân không hẹn mà cùng im
lặng, cuối cùng từng đứa tiếp
từng đứa chạy vào trong tòa
nhà nhỏ.
Thầy Chu không chú ý tới
bọn nhỏ bên cạnh, giống như
hết sức chăm chú mà dạo một
vòng. Hút hết hai điếu thuốc,
ông đột nhiên hỏi: "Vụ án thế
nào rồi?"
Phương Mộc nhất thời có
chút không kịp phản ứng, "Vụ
án gì?"
"Vụ vượt ngục kia."
Phương Mộc thở dài, "Không
có tiến triển." Cậu nhìn thầy
Chu nhíu chặt mày, vội vàng bỏ
thêm một câu: "Lão tiên sinh
đừng theo tôi nhọc lòng a,
chuyện để thầy quan tâm cũng

đủ nhiều rồi."

Thầy Chu nặn ra vẻ mĩm cười, "Tôi chỉ tùy tiện hỏi." Sau đó lại trầm mặc.

"Nếu bắt được thằng bé kia, sẽ phán tử hình sao?" Sau khi dạo ngần ấy vòng, thầy Chu lại mở miệng hỏi.

Phương Mộc thoáng do dự, "Phải. Y chỉ cần một tội cố sát là đủ rồi, hơn nữa còn thêm tội danh. . . . . ."

Thầy Chu thở dài một tiếng, "Nghiệp chướng a."

"Không có biện pháp." Phương Mộc lắc đầu, "Chuyện mình làm sai, phải chịu trách nhiệm."

Trong bóng đêm, thân mình thầy Chu dường như thoáng run lên, sau một lát lại thở dài."

Phương Mộc nhận thấy thầy Chu có tâm sự, vừa định hỏi

một chút, chợt nghe thấy thanh
âm vang dội của chị Triệu: "Lão
Chu, Tiểu Phương, ăn cơm."
Bọn họ lên tiếng, cùng nhau
đi về hướng tòa nhà nhỏ. Khi đi
tới cửa, thầy Chu hỏi: "Cô bé
đã chết kia —— Gọi là Trầm
Tương kia —— an táng ở nơi
nào?"
Phương Mộc nghĩ nghĩ, "Tro
cốt hình như ở nghĩa trang
Long Phong. Cha mẹ của nàng
mua cho nàng một khoảnh đất
trong nghĩa trang."
"Ừ." Thầy Chu đẩy đẩy
Phương Mộc, "Nhanh ăn cơm
đi."
Ăn xong cơm chiều, thầy
Chu vẫn một bộ dạng buồn bực
kém vui, Phương Mộc cảm thấy
không tiện ở lâu, liền cáo từ. Đi
ngang qua phòng của chị Triệu,
cửa mở, nhưng trong phòng
không có ai. Phương Mộc đi qua

vài bước, lại lùi trở về, đứng
trước cửa nhìn di ảnh con trai
chị Triệu.
Một đứa bé 8 tuổi, lựa chọn
tự sát để chấm dứt sinh mạng
của mình, đến tột cùng là cái gì
khiến nó không cách nào tiếp
nhận được?"
Trên lầu vẫn văng vẳng tiến
bọn nhỏ chơi đùa, Phương Mộc
không biết những sinh mệnh bị
vứt bỏ kia cùng đứa bé trong
khung ảnh so sánh, đến cùng là
ai may mắn hơn ai.
Cậu đi đến trước bàn, cầm
lấy một bó nhang châm lửa, rồi
cắm vào trong lư hương.
"Cám ơn cậu, Tiểu Phương."
Phương Mộc quay đầu lại,
chị Triệu dựa trên khung cửa,
ánh mắt nhu hòa nhìn khung
ảnh. Cùng người phụ nữ giỏi
giang sôi động ban ngày bất
đồng, chị Triệu hiện tại càng

giống như một người mẹ mỏi
mệt mà hạnh phúc.
"Duy Duy, là chú Phương
đến thăm con." Chị Triệu nhè
nhẹ đi tới, đưa tay ở trên
khung hình vuốt ve, tựa như
đang vỗ về khuôn mặt non mịn
của con trai mình.
"Nó sẽ cảm ơn cậu." Chị
Triệu quay đầu hướng Phương
Mộc cười, "Duy Duy lúc còn nhỏ
là đứa nhỏ rất tốt."
Mũi Phương Mộc đau xót,
thấp giọng nói: "Chị Triệu,
đừng khổ sở, chú ý giữ gìn sức
khỏe."
"Tôi không khổ sở." Chị
Triệu bình tĩnh nói: "Con tôi
nhất định sẽ trở về."
Lỗ Húc, nam, 25 tuổi, đại
học khoa chính quy, nghề
nghiệp cảnh sát, số hiệu
C09748, chưa kết hôn. Biểu
hiện bên ngoài của người bệnh:

Giấc ngủ rối loạn, dễ giận, tự ti, rối loạn kết giao cùng rối loạn chức năng tính dục.

Hoàn cảnh cuộc sống trước kia cùng cuộc sống hiện nay: Cuộc sống của gia đình người bệnh bình thường, cha mẹ làm công nhân xí nghiệp nhà nước, từ nhỏ đã học giỏi nhiều mặt. Sau khi tốt nghiệp từ học viện cảnh sát hình sự Trung Quốc, gia nhập đội ngũ cảnh sát. Do làm việc kiên định nghiêm túc, rất được lãnh đạo và đồng nghiệp khen ngợi, nửa năm trước còn được trao tặng cảnh hàm trung sĩ nhị cấp. Nửa tháng trước, người bệnh phụng mệnh vây bắt một tên tội phạm vượt ngục bỏ trốn, trong quá trình truy bắt, do đột phát tai nạn xe mà bị thương, đồng thời, súng đeo của người bệnh đã thất lạc trong tai nạn. Tai

nạn khiến người bệnh chấn
động não cường độ thấp, giập
xương cổ cùng nhiều phần
mềm của thân thể bầm tím,
qua trị liệu căn bản đã khỏi
hẳn. Nhưng người bệnh sau khi
bị thương tâm trạng tỏ ra dao
động mạnh mẽ: thời gian dài
không thể đi vào giấc ngủ, cho
dù dùng thuốc an thần cũng
chẳng ăn thua gì; dễ giận, cũng
kèm theo có hành vị đập phá
đồ vật loại bạo lực; nhận thức
đồng cảm cá nhân giảm, không
thể thành lập tự tin; cùng đồng
nghiệp và người nhà không thể
liên hệ bình thường, chung quy
cảm thấy những người khác
đang tụm lại đàm luận sự cố
miệt thị gã; người bệnh kể lại
việc cùng bạn gái không thể
phát sinh hành vi tính dục bình
thường, rối loạn cương dương,
cùng "Tổng cảm thấy thân thể

đã bị khiếm khuyết".

Lịch sử phát triển tâm lý xã hội:

1, Nhân tố trước tiên: Người bệnh trưởng thành trong gia đình bình thường, dựa vào nỗ lực cá nhân trúng tuyển đại học rồi trở thành một viên chức nhà nước, do đó người bệnh là niềm tự hào và hy vọng của gia đình, bản thân người bệnh cũng tích cực vươn lên, hy vọng nhờ đó có thể thay đổi vận mệnh của dòng họ. Đồng thời, người bệnh từ nhỏ tiếp nhận tình huống giáo dục tốt, lòng tự trọng mạnh mẽ, sau khi gia nhập đội ngũ cảnh sát, đối với thân phận cảnh sát ôm cảm giác vinh dự nghề nghiệp cực cao.

2, Nhân tố thúc đẩy: Trong quá trình truy bắt tội phạm do bị thương ngoài ý muốn, không thể hoàn thành nhiệm vụ, cùng

mất đi súng đeo. Trong tâm lý người bệnh không cách nào tiếp nhận thất bại, hình thành vết thương tinh thần.

Chuyên gia đánh giá cùng đề nghị phương pháp trị liệu: Triệu chứng của người bệnh phù hợp với chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương, đề nghị chọn áp dụng tâm lý kịch tiến hành trị liệu. Trình tự cụ thể như sau:

Giai đoạn I: Chuẩn bị. Bao gồm bảo đảm an toàn, đánh giá cùng thiết lập quan hệ trị liệu.

Giai đoạn II: Chấm dứt sự mất cảm giác không an toàn và tự mình xác nhận.

Giai đoạn III: Lần nữa tái hiện cảnh tượng chấn thương. Khống chế hiệu ứng của áp lực chấn thương, đồng thời tích hợp thành một hệ thống nhất quán của cá nhân.

Giai đoạn IV: Một lần nữa liên kết với thế giới thật, lần nữa định nghĩa chấn thương đối với người bị hại và kết quả của thế giới tạo thành. Khi cần thiết, tham gia đề tài trị liệu mới.

Thân trên Phương Mộc trần trụi, vừa lau mồ hôi vừa nhớ lại kế hoạch trị liệu Dương Cẩm Trình định ra cho Lỗ Húc. Trong giai đoạn II, Dương Cẩm Trình đã thêm vào một khâu hành động: luyện tập vật lộn và xạ kích. Rất rõ ràng, hắn hy vọng thông qua hai hạng mục luyện tập này khôi phục cảm giác khống chế thân thể và tăng tường nhận thức đồng cảm cá nhân của Lỗ Húc. Khiến Phương Mộc cảm thấy phiền muộn chính là, Dương Cẩm Trình chọn cậu cùng luyện tập với Lỗ Húc. Ban đầu Phương Mộc còn

tưởng rằng bởi vì cậu đối với tâm lý kịch có chút hiểu biết, đi vào phòng huấn luyện vật lộn, trông thấy Lỗ Húc một thân cơ bắp, nhìn lại bộ ngực khô cằn của mình, Phương Mộc mới ý thức mình chính là vật tham chiếu để Lỗ Húc khôi phục tự tin.

Mồ hôi, bao cát, băng vải cùng găng tay quyền anh tựa hồ là thứ để cho Lỗ Húc cảm thấy thân thiết. Gã đã tháo bột cổ, sau một lúc thật cẩn thận hoạt động, rồi thả lỏng tay chân bắt đầu luyện tập. Gã đánh rất xuất thần, cũng rất dốc sức, tựa hồ đối với thân thể của mình hết sức hài lòng lại tràn ngập kinh hỷ, Phương Mộc đã thở hổn hển như trâu, Lỗ Húc vẫn còn chưa đã, cuối cùng đề nghị cùng Phương Mộc luyện tập một chọi một. Phương Mộc

nghĩ nghĩ, quyết tâm rồi đáp
ứng. Khi cậu lần thứ năm nằm
trên tấm đệm, không phải bi
phẫn mà là nghĩ, mẹ nó còn
như vậy nữa ngươi thì khỏi
bệnh, ta thì sắp PTSD rồi.
Sau khi huấn luyện, Dương
Cẩm Trình đối với biểu hiện
trạng thái tinh thần bên ngoài
của Lỗ Húc hết sức hài lòng.
Nhưng Biên Bình thấy toàn bộ
quá trình huấn luyện thì lại
trước sau che miệng cười trộm,
còn không chờ Phương Mộc mở
miệng, đã nhỏ giọng nói: "Tai
nạn lao động thôi, tai nạn lao
động thôi." Lỗ Húc dường như
cũng có chút ngượng ngùng,
vẫn luôn đối với Phương Mộc nở
nụ cười thiện ý. Phương Mộc
một bên lắc lư quai hàm đau
xót, một bên chìa ra ngón cái
và ngón trỏ.
"Lần sau hảo hảo đọ sức xạ

kích."

Nhắc tới súng, sắc mặt Lỗ Húc hơi đổi. Dương Cẩm Trình không mất thời cơ chọt vào một câu: "Hôm nay đến đây thôi. Tất cả mọi người trở về hảo hảo nghỉ ngơi."

Lỗ Húc cất bước, Biên Bình hỏi Dương Cẩm Trình: "Hôm nay không tiến hành luyện tập xạ kích?" Dương Cẩm Trình gật đầu, "Ừ. Các anh ban nãy cũng nhìn thấy, cậu ấy vẫn không muốn nhớ lại và đối mặt với sự thật mất súng. Đây có nghĩa là cậu ấy vẫn như cũ dưới trạng thái thức tỉnh quá độ của tâm lý, Từ từ sẽ đến thôi, tiến hành theo trình tự mới có thể thu được hiệu quả trị liệu tốt, trường phòng Biên, tôi đề nghị tiếp tục sắp xếp vài lần huấn luyện vật lộn nữa. Cảm giác thân thể khuyết thiếu của cảnh

sát Lỗ đã được giảm bớt. Bất
quá," Hắn quay đầu nhìn
Phương Mộc, cười nói: "Lần sau
sắp xếp người khác đi, tôi thấy
vị đồng chí này kiên trì không
được rồi."
Phương Mộc cũng nhịn
không được nở nụ cười.
Một sân khấu khác.
Trên tầng hai của nhà hàng
ven đường, sáu người đứng
thành một vòng tròn, trên nền
xi măng chính giữa bọn họ nằm
một con gấu đồ chơi cực đại.
Đầu của gấu đã bị ngắt đi, phía
trên cổ là một khối đầu tràn
đầy máu tươi. Đó là một người
đàn ông, tay chân gã bị trói,
mắt cũng bị băng dán che lại,
chỉ có thể co quắp trên mặt
đất, thống khổ phát ra tiếng
rên rỉ "ô ô".
Sáu người đều lạnh lùng
nhìn gã, giống như đây chỉ là

một cống phẩm sắp bị mang lên
tế đàn. Thanh âm của gã đàn
ông càng ngày càng mỏng
manh, tựa hồ sắp hít thở không
thông nữa, H tiên sinh ngồi
xổm người xuống, một phen xé
băng dính trên miệng gã.
Gã đàn ông thở ra một hơi
dài, sau đó liền kịch liệt ho
khan, không đợi hô hấp bình
phục, gã liền vội vã kêu lên:
"Xin lỗi. . . . . .Buông tha cho
tôi đi. . . . . .Tôi chỉ biết đó là
một thử nghiệm. . . . . .Tôi
không có ác ý. . . . . ."
Không biết bởi vì sợ hãi hay
áy náy, gã đàn ông bắt đầu nức
nở, "Đó là chuyện ngoài ý
muốn. . . . . .Tôi chưa từng nghĩ
muốn thương tổn cô bé kia. . . .
. ."
Thân mình cô Q thoáng lung
lay, T tiên sinh đứng bên cạnh
vội vàng đỡ lấy nàng.

Z tiên sinh nhìn đồng hồ,
đứng dậy từ trong tủ treo quần
áo ở góc phòng lấy ra một vật
gì đó, rồi nhét vào trong tay cô
Q.
Là một cây búa.
"Đến đây đi, Q, triệt để tiêu
diệt nó." Z tiên sinh nhẹ nhàng
nói, "Triệt để tiêu diệt ác mộng
của cô."
Cô Q biểu tình đờ đẫn tiếp
nhận cây búa, nhìn chằm chằm
nó thật lâu, tựa hồ đó là thứ đồ
nàng chưa từng thấy qua.
"Q, tiêu diệt nó. Sau đó cô
sẽ tốt hơn, vĩnh viễn thoát khỏi
nó." Tay Z tiên sinh khoát lên
vai của T tiên sinh, "Tựa như T
vậy."
Cô Q quay đầu nhìn T tiên
sinh, T tiên sinh đón ánh mắt
của nàng, hơi gật đầu. Động
tác như tiếp thêm dũng khí cho
cô Q, nàng xách cây búa lên đi

đến bên cạnh gã đàn ông, rồi
ngồi xổm xuống, một phen lột
xuống băng dán trên mắt gã
đàn ông.
Khuôn mặt gã đàn ông
thoáng co rúm, đôi mắt cũng
không mở ngay, sau khi dùng
sức nhíu vài cái, mới chậm rãi
mở ra một kẽ hở. Khi gã thấy
rõ cây búa đen sì nặng nề trước
mắt kia, nhất thời hoảng sợ
giãy dụa đủ kiểu.
Cô Q nhìn gã đàn ông, hô
hấp dần dần nặng nề, trong
mắt cũng chầm chậm đong đầy
lệ.
Tầm mắt của gã đàn ông từ
cây búa chuyển qua trên mặt
cô Q, chỉ vài giây như thế, gã
ngừng giãy dụa, tựa hồ trên
khuôn mặt kia ra sức nhận rõ.
"Là cô?" Hai hàng nước mắt
từ trên mặt gã đàn ông chảy
xuống, "Xin lỗi. . . . . .Tôi

không cố ý. . . . . .Van cầu cô. .

. . . .Bỏ qua cho tôi. . . . . ."

Cô Q bắt đầu lớn tiếng nức

nở, nàng gắt gao nhìn thẳng

khuôn mặt khiến nàng thù hận

khắc cốt kia, chậm rãi nâng cây

búa trong tay lên.

Gã đàn ông liều mạng vặn

vẹo, mắt nhìn chằm chằm cây

búa trên cao, một câu cũng nói

không nên lời.

Bỗng nhiên, cô Q nhắm mắt

lại, tay phải vô lực rũ xuống,

cây búa "oành" một tiếng rơi

trên nền đất xi măng.

"Tôi không làm được. . . . . ."

Z tiên sinh nhíu mày, thế

nhưng ông hiển nhiên đã tiên

đoán được một màn này, quay

đầu liếc mắt nhìn T tiên sinh. T

tiên sinh lập tức tiến lên từng

bước, lấy cây búa trong tay cô

Q sang, nhắm ngay đầu nam tử

dùng sức đập xuống.

Bốp.

Đêm khuya. Nhà hàng đồ nướng nghênh đón một đám khách nhân vui hết mình. Năm nam một nữ. Bộ dạng bọn họ cực độ phấn khích, ở trong gian phòng nhỏ vừa la vừa cười, cô gái kia tựa hồ là nhân vật chính của buổi chè chén, tiếng cười của nàng đặc biệt chói tai.

Đây là nhóm khách nhân sau cùng trong quán, ông chủ ở sau quầy hàng liên tục ngáp vừa tính sổ, vừa nghĩ, chuyện gì mà cao hứng như thế a?

Bọn họ thẳng đến khi sắc trời hơi mờ sáng mới lái một chiếc xe khách màu trắng rời đi.

Cô Q đã nằm trên ghế ngồi phía sau ngủ, mặt nàng dán trên đệm dựa lông nhung, thỉnh thoảng phát ra tiếng rì rầm khe khẽ. Không ai nói

chuyện. Trên chiếc xe đang chạy băng băng qua dãy đèn đường trơ trọi, biểu tình trên mặt mỗi người cũng không ngừng biến đổi sáng tối đan xen, tựa như nghệ sĩ có bản lĩnh biến sắc mặt cao siêu.

Thủy chung nằm trong bóng tối tư thế ngủ của cô Q càng lộ vẻ khoan thai.

Xe chạy đến dưới lầu khu nhà trọ cô Q thuê ở, cô Q còn buồn ngủ đóng sầm cửa xe, lắc lắc lư lư men theo bậc thềm đi lên, trong tay nàng còn nắm chặt đệm dựa lông nhung kia, tựa hồ luyến tiếc buông ra.

T tiên sinh quay cửa kính xe xuống, la lớn: "Hảo hảo ngủ một giấc."

Đang móc chìa khóa ra cô Q đột nhiên ngừng động tác, chậm rãi xoay người lại, đèn cảm ứng âm thanh trên đỉnh

đầu chiếu thẳng xuống, khuôn
mặt dưới mái tóc dài đen nhánh
trắng bệch như tờ giấy. Động
tác cô Q cứng ngắc vẫy đệm
dựa lông nhung trong tay,
giống như đang khoe ra một
chiến lợi phẩm.
Ha ha.
Tiếng cười kia ở trong bóng
đêm đen đặc như mực giống
tiếng kêu sắc bén của quạ.
Sáng sớm hôm sau. Siêu thị
Phúc Sĩ Mã vừa mở cửa buôn
bán, khách hàng đã sớm chờ
trước cửa liền chen vào. 7h30
đến 8h30 là thời điểm mua sắm
chợ sớm, có thể mua được
không ít hàng tiện lợi. Một
người phụ nữ trung niên dẫn
con của mình xuyên qua tầng
một của cửa hàng, thẳng đến
khu thực phẩm lầu hai mà đi.
Đi đi, nàng phát hiện đứa
con không ở phía sau mình

nữa, nhìn kỹ, đứa con 8 tuổi
đang đứng ở khu đồ chơi, ngẩn
ngơ nhìn một mặt tường treo
đầy đồ chơi lông nhung thật
lớn.
Nàng nhớ kỹ trứng chim giá
đặc biệt, lòng như lửa đốt đi
qua túm tay đứa con, vừa cất
bước, lại trượt ngã ngửa. Xấu
hổ vạn phần đứng lên, mới
phát hiện thân thể mình và đứa
con đều dính một mảng chất
lỏng sềnh sệch màu đỏ sẫm.
Trong lòng nàng run lên, ý
thức được những chất lỏng này
là từ trong gấu đồ chơi lông
nhung vĩ đại trên bức tường kia
chảy ra, ánh mắt của nàng
theo dấu vết đã khô cạn trên
tường chậm rãi hướng về phía,
chân gấu. . . . . .Bụng. . . . .
.Cánh tay. . . . . .
Đứa nhỏ không nghe được
mẹ ở sau mình phát ra một

tiếng kêu thảm thiết đinh tai nhức óc, đầu óc của nó đã trống rỗng, chỉ gắt gao nhìn thẳng vào thân thể lông nhung màu vàng vĩ đại phía trên, cùng đối diện, là một khối đầu người đã bể nát bất kham.

Chương 16 - Nghi thức

Hôm nay đột nhiên hạ xuống một trận mưa lẫn tuyết, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống.

Phương Mộc băng qua đường sá ướt sũng, giẫm lên đám lá rụng đầy đất, một đường chạy chậm.

Cổng siêu thị Phúc Sĩ Mã đã kéo dây cảnh giới, đám người xem náo nhiệt vây siêu thị đến thủy tiết bất thông (nước không ngấm qua được), Phương Mộc đem huy hiệu cảnh quan đeo trước ngực, miễn cưỡng chen vào trong.

Địa điểm phát sinh án là ở

khu buôn bán đồ chơi trẻ em tầng 1, nằm ở góc tây bắc của siêu thị. Giữa gian hàng bày đầy hàng hóa không một bóng người, Phương Mộc dọc theo hành lang đi qua, giống như đang ghé ngang một mê cung. Cảm giác này khiến cậu phảng phất đã từng quen thuộc, thế cho nên tạm dừng vài lần, đánh giá những gian hàng xung quanh, muốn tìm ra chút lý do quen thuộc đó.

Phó đội trưởng Trịnh Lâm ôm bả vai đứng dưới một bên tường, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm món đồ chơi lông nhung vĩ đại phía trên.

Phương Mộc vừa đi vừa hướng về phía trước nhìn lại, cảm giác đầu tiên khi nhìn món đồ chơi lông nhung này là thiếu cân đối, sau đó liền phát hiện trên thân thể hết sức cực đại kia, là

một khối đầu người nho nhỏ.

"Cậu đã đến rồi?" Trịnh Lâm và Phương Mộc bắt tay, "Trưởng phòng Biên bảo chúng tôi không nên động vào hiện trường, chờ cậu xem qua rồi giải quyết."

Phương Mộc gật đầu, "Biên trưởng phòng đâu?"

"Nói chuyện với người báo án." Trịnh Lâm tiện tay chỉa chỉa phía ngoài, "Nghe nói người đầu tiên phát hiện thi thể chính là một đứa nhỏ 8 tuổi."

"Đứa nhỏ?" Phương Mộc lắp bắp kinh hãi.

"Đúng vậy." Trịnh Lâm thoáng cười khổ, "Loại cảnh tượng này thật không nên để đứa nhỏ chứng kiến."

Đây là mặt tường trưng bày của khu đồ chơi, phía trên treo một loạt món đồ chơi lông nhung cỡ lớn, vị trí của người

chết nằm thứ năm bên trái, bị nhét vào trong một món đồ chơi lông nhung. Từ vẻ ngoài phán đoán, đây là một con gấu đồ chơi.

Cùng so sánh với những con thú dáng điệu ngây thơ hai bên, cùng một thân thể với quái vật gấu kia, đầu người có vẻ quỷ dị vô cùng. Gã rủ đầu xuống, dưới mái tóc rối bời bị máu quấn bện cùng một chỗ, xương sọ lún rõ ràng có thể phân biệt được. Phương Mộc cẩn thận vòng qua góc tường nơi có bãi máu loãng sớm đã đông lại, đứng phía dưới thi thể, hướng về phía trước nhìn mặt gã.

Đó là một nam tử trưởng thành khoảng 40 tuổi, hai mắt đã mất đi độ sáng bóng hơi mở to, mặt sưng tấy không chịu nổi.

Phương Mộc lại lui về phía
sau vài bước, dừng trước mặt
thi thể treo trên tường, người
chết giống như tràn đầy áy náy
cúi đầu, hơi hướng về phía bên
phải.
Dần dần, vật phẩm hai bên
người chết đều chậm rãi biến
mất trong mắt Phương Mộc,
toàn bộ siêu thị tựa hồ chỉ còn
lại mỗi Phương Mộc và thi thể
treo trước mặt, mà thi thể kia
dường như chẳng phải chỉ là
một động vật đã mất đi sinh
mệnh, mà là cùng cảm xúc nào
đó tương quan. Nếu có thể
dùng lời văn để hình dung nó,
thì đó chính là: cuồng nhiệt.
Chờ mong. Cứu chuộc.
"Đây. . . . ." Phương Mộc
thì thào nói: "Đây hình như là
một nghi thức."
"Nghi thức?" Biên Bình ngồi
trên ghế trong phòng theo dõi,

như có điều suy nghĩ nhíu mày.

"Bên này có phát hiện gì

sao?" Phương Mộc chỉa chỉa

hình ảnh bất động trên màn

hình theo dõi.

Biên Bình bỗng nhiên hắc

hắc cười rộ lên, "Cậu tới nhìn."

Anh chỉ thị bảo vệ đem băng

ghi hình theo dõi lui trở về một

điểm thời gian nào đó, sau khi

bắt đầu phát hình, Phương Mộc

ý thức được đây là ở lầu một

của cửa hàng. Trên hình ảnh

ban đầu chỉ có gian hàng và

một phiến cửa sập, bất thình

lình, cánh cửa sập xuất hiện

chút ánh sáng mỏng manh, sau

một phút, cánh cửa sập chậm

rãi nâng lên. Theo sau đó, cửa

liền xuất hiện một vật thể kỳ

quái.

Kia giống như là một quan

tài thật lớn chậm rãi di chuyển,

cẩn thận phân biệt, mới phát

hiện là tấm màn sân khấu màu sẫm bao quanh một mặt tứ diện. Từ hình dạng màn sân khấu đến xem, bên trong hẳn là có gậy gỗ linh tinh gì đó chống đỡ, mà từ kích cỡ của màn sân khấu đến xem, bên trong ít nhất ẩn trốn 5 người.

Trong hình ảnh kế tiếp, bọn họ tiến vào khu điện gia dụng.

Tiếp tục đến hình ảnh kế tiếp, bọn họ tiến vào khu đồ chơi, trong cửa hàng tia sáng rất ám tối, hơn nữa bọn họ tựa hồ rất quen thuộc vị trí của máy quay, tận lực đi lại ở giữa gian hàng, tránh đi ở phạm vi máy quay có thể đạt tới. Có nhiều lần, Phương Mộc cho là bọn họ đã tiêu thất, mãi đến khi mặt bức tường treo đồ chơi lông nhung kia đột nhiên sáng lên ánh đèn pin yếu ớt.

Màn sân khấu rất dày, đèn

pin chỉ có thể từ giữa xuyên
thấu qua chút quang mang,
tình cảnh bên trong không thể
mảy mảy chiếu hiện ra. Phương
Mộc nhìn ra một chút độ cao,
kề sát vào màn hình.
Nếu bọn họ muốn đem thi
thể treo lên tường, chí ít phải
từ phía trên màn sân khấu lộ ra
nửa thân mình.
Ngay tại thời điểm Phương
Mộc nín thở ngưng thần, cho
rằng sẽ có phát hiện, bọn họ đã
ở trong màn sân khấu hoạt
động, chỉ chốc lát, màn sân
khấu đột ngột nâng cao sấp sỉ
1.5 thước. Nguyên lai nó bị gấp
lên, bên trong còn có một tầng!
Phương Mộc trợn mắt há hốc
mồm, không đợi cậu tỉnh táo
tinh thần, một người lảo đảo từ
mà sân khấu bay lên trên
không, thoạt nhìn, là có người
giẫm thang thấp bế hắn lên. Là

người chết.

Sau khi thử vài lần, người chết rốt cuộc bị treo trên tường, màn sân khấu lại chậm rãi hạ xuống, sau khi sửa sang một phen, ánh đèn pin đột ngột biến mất.

Vài phút sau, bọn họ lại xuất hiện ở cổng cửa hàng, sau khi cửa sập được chậm rãi kéo xuống, những người đó hoàn toàn biến mất trong bóng đêm.

"Xem qua《 Đông Chí 》chưa?" Biên Bình ngồi trên ghế tựa vào phía sau, trên mặt là biểu tình dở khóc dở cười.

"Có xem qua." Phương Mộc cũng không nhịn được cười khổ.

Trong kịch truyền hình《 Đông Chí 》, Trần Đạo Minh sắm vai nhân vật chính tay nâng một khối vải bố lớn, thành công tránh thoát thiết bị theo dõi của ngân hàng. Biện pháp này

rất thô sơ, rất không có nội dung kỹ thuật, thế nhưng phải thừa nhận, tương đối hữu hiệu.

Vấn đề là: Bọn họ vì sao phải làm như vậy?

Người chết tên là Thân Bảo Cường, nam, 41 tuổi, ly dị, khi còn sống là quản lý công ty buôn bán trái cây nào đó. Thời gian tử vong là trong 8 tiếng trước khi phát hiện án, chết do chấn thương sọ não. Theo kiểm nghiệm pháp y, đầu người chết có nhiều chỗ vết thương da đầu nứt ra, thân thể có nhiều bộ phận bầm giập, nhưng không phải vết thương chí mạng.

Chân chính dẫn tới cái chết, là một chỗ xương sọ bị gãy ở gần huyệt thái dương bên phải tạo thành sưng tấy não trong.

Hung khí phải là một dụng cụ cùn như búa sắt các loại. Kết hợp với băng ghi hình theo dõi

siêu thị phản ánh tình huống
phát sinh, hiện trường vứt xác
ứng với hiện trường thứ hai.
Đồng thời qua kiểm nghiệm
phát hiện, tay chân và mặt
người chết có dấu vết bị dán
băng dính, hoài nghi người chết
khi còn sống từng bị bắt cóc và
giam giữ.
Kết quả khám nghiệm hiện
trường cho thấy, cửa sổ thủy
tinh sườn tây tầng một của siêu
thị là cửa đối tượng tình nghi
phạm tội tiến vào. Lưới sắt bảo
hộ cố định bị mở bung do ốc vít
bị người vặn xuống, sau khi
lưới sắt bị gở xuống vứt qua
một bên. Miếng thủy tinh gần
tay nắm cửa sổ bị gở xuống
một khối tròn nhỏ, vừa vặn có
thể dùng một bàn tay duỗi vào,
cũng có thể mở ra cửa sổ từ
bên trong. Khóa sắt chỗ cửa
sập có dấu vết bị cạy, nhưng

đều không phải dùng bạo lực
phá khóa, hoài nghi chọn dùng
công cụ mở khóa. Kết luận của
khám nghiệm hiện trường là:
Sớm có mưu tính, trang bị đầy
đủ vả lại có nhắm sẵn mục
tiêu.
Cảnh sát đối với quan hệ xã
hội của người chết đã tiến hành
kiểm tra, đồng thời dưới sự đề
nghị của phòng nghiên cứu tâm
lý phạm tội sở cảnh sát, đem
trọng điểm điều tra đặt hướng
báo thù và có tham gia qua tổ
chức ngầm nào hay không.
Cảnh sát ở trong nhà người
chết và nơi làm việc tiến hành
lục soát nhiều lần, không phát
hiện vật phẩm khả nghi, mà
trên mình người chết cũng
không có dấu hiệu rõ rệt của
hình xăm các loại, kết hợp với
kết quả phỏng vấn thân hữu
của người chết, bước đầu có thể

loại bỏ khả năng người chết
từng gia nhập tổ chức ngầm.
Bởi vì người chết làm công tác
thương mại, quan hệ xã hội
tương đối phức tạp, về công tác
điều tra hướng báo thù đang
trong giai đoạn tiến hành,
phỏng chừng trong thời gian
ngắn rất khó hình thành kết
luận.
Điều tra sơ bộ khiến Phương
Mộc cảm giác có chút ngoài ý
muốn. Nhìn từ bản án, nhiều
người kết bè kết đảng phạm tội
là một sự thật hiển nhiên, mà
hiện trường vứt xác lại có chứa
sắc thái nghi thức rõ ràng, cho
nên Phương mộc suy đoán đây
có thể là tổ chức ngầm nào đó
đối với thành viên nội bộ tiến
hành "trừng phạt". Mà tình
huống cảnh sát hiện nay nắm
giữ cùng suy đoán của Phương
Mộc không khớp. Dưới đề nghị

của Phương Mộc, cảnh sát lại lần nữa vận dụng các tình huống hình sự đặc biệt tại bổn thị để điều tra các hoạt động của các tổ chức ngầm trong thành phố, thế nhưng vẫn chưa phát hiện dấu hiệu gì có liên quan đến bản án. Do đó cảnh sát đem trọng điểm điều tra chuyển dời đến siêu thị.

Kỳ thật đó cũng là một mắc xích phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội phi thường chú ý.

Không hề nghi ngờ, hung thủ (không chỉ một người) từng đối với hiện trường vứt xác đã tiến hành trường kỳ quan sát tỉ mỉ, cũng đối với toàn bộ quá trình vạch ra kế hoạch chu đáo. Bọn họ mất công lo lắng như vậy, hơn nữa tình nguyện mạo hiểm lớn như vậy, hiển nhiên là xuất phát từ yêu cầu nào đó của bản thân. Thế thì, loại yêu cầu này

đến tột cùng là cái gì?

Chiếu theo những ý tưởng thông thường, hung thủ đem thi thể vứt bỏ ở nơi công cộng, không ngoài tâm thái muốn vũ nhục, khoe khoang cùng thách thức. Từ bản án đến xem, động cơ vũ nhục người chết chẳng hề rõ ràng. Mà nếu xuất phát từ nội tâm khoe khoang cùng thách thức thúc đẩy, vậy thì thực tế càng nghiêm trọng hơn sẽ được đặt ra trước mắt cảnh sát: hung thủ rất có khả năng sẽ gây án lần nữa.

Trong phòng hội nghị đa chức năng của thị cục khói thuốc lượn lờ, dự đoán gây án lần nữa khiến tâm tình của mỗi người đang ngồi tham dự hội nghị đều nặng nề, tựa hồ liều mạng hút thuốc mới có thể thoáng giảm bớt tình tự nôn nóng. Phó đội trưởng Trịnh Lâm

đã mở ra gói thuốc thứ hai,
đồng thời ra hiệu một điều tra
viên báo cáo chút tình huống
điều tra phía siêu thị.
Nhìn từ băng ghi hình theo
dõi, hung thủ đối với hoàn cảnh
của siêu thị phi thường quen
thuộc, do đó cảnh sát trong nội
bộ công nhân viên siêu thị đã
tiến hành điều tra. Qua nhiều
lần tra xét, cơ bản đã có thể
loại bỏ khả năng nội bộ công
nhân viên gây án. Bởi vị trí
hung thủ phá cửa sổ vừa vặn
nằm ở góc khu nhà dân phụ
cận siêu thị, hơn nữa khi đó
đêm đã khuya, vì vậy, không có
nhân chứng mục kích hiện
trường. Cảnh sát căn cứ dấu
vết cạy khóa ở hiện trường,
hoài nghi hung thủ có trang
thiết bị cạy khóa riêng, đã tại
nghề mở khóa chuyên nghiệp
của bổn thị triển khai điều tra.

Nghe xong báo cáo, Trịnh Lâm một mực không mở miệng, chỉ ngậm thuốc lá, sầu mi khổ kiểm hút. Qua nửa ngày, vung tay, "Tiếp tục điều tra quan hệ của người chết, tìm kiếm hết thảy manh mối có khả năng. Tan họp."

Nhóm điều tra viên nhao nhao đứng dậy rời đi, Biên Bình và Phương Mộc dự thính cũng muốn đi, bị Trịnh Lâm gọi lại.

"Lão Biên," Trịnh Lâm ném qua một điếu thuốc, "Cậu phải giúp hỗ trợ a."

Biên Bình và Phương Mộc liếc mắt nhìn nhau, lần nữa ngồi xuống.

"Thật mẹ nó muốn chết mà. Vụ án mê cung kia còn chưa kết thúc, lại tới cái này." Trịnh Lâm liều mạng xoa huyệt thái dương, "Hiện tại sao tâm lý biến thái nhiều như vậy!"

Biên Bình hắc hắc cười rộ
lên, Phương Mộc lại ngẩn ra.
Lời Trịnh Lâm nói khiến Phương
Mộc nhớ lại cảm giác kỳ quái
trong siêu thị. Đích xác, khi cậu
xuyên qua gian hàng, từng
bước đến gần hiện trường,
trong ngực có một loại cảm giác
giống như đã từng quen thuộc,
phảng phất như suy đoán đã
từng ở trong đầu lóe lên, mặc
dù đây chẳng qua chỉ là ý nghĩ
chợt lóe trong nháy mắt, thế
nhưng dưới hoàn cảnh và
không khí tương tự, nó sẽ giống
như chữ khắc gồ ra trên mặt
bia.
Đúng, án giết người trong
mê cung ngầm.
Người chết khi còn sống đều
từng bị trói buộc và giam cầm;
Đều có hành động vứt xác
không cần thiết, mạo hiểm cực
độ; Động cơ đồng dạng không

rõ. . . . . .

"Cảnh sát Phương, cậu có ý kiến gì?" Trịnh Lâm nhìn Phương Mộc sững sờ, mở miệng hỏi.

"Hửm?" Phương Mộc nhất thời có chút chưa hồi thần, "Cái gì?"

Trịnh Lâm đối với việc Phương Mộc thất thần có vẻ không hài lòng, quay đầu tiếp tục cùng Biên Bình tán gẫu:

"Cậu nói, đem người chết nhét vào trong món đồ chơi kia ý vị thế nào?"

"Trước mắt còn chưa biết," Biên Bình lắc đầu, "Thế nhưng hung thủ chắc chắn cho rằng đây rất cần thiết, nếu không hắn sẽ không mạo hiểm lớn như vậy. Vấn đề là. . . . . ."

"Là cái gì?" Trịnh Lâm và Phương Mộc đồng thời đặt câu hỏi.

"Nếu một hung thủ có loại
yêu cầu đặc thù thì còn có thể
lý giải, nếu nhiều người đều có
loại ý tưởng này, vậy cũng quá
hiếm lạ rồi."
Đích xác, tâm lý mặc dù có
rất nhiều điểm chung, nhưng
càng nhiều chính là biểu hiện
theo đặc điểm tính cách cá
nhân. Cảnh ngộ mỗi người bất
đồng, yêu cầu đặc thù của tâm
lý hiển nhiên cũng sẽ bất đồng.
Nếu nhiều người đều hy vọng
đem một khối thi thể nhét vào
trong đồ chơi lông nhung, sau
đó treo trên tường siêu thị, quả
thực khiến người ta cảm thấy
kỳ quái.
"Vừa rồi nghĩ cái gì vậy?"
Trở về trên xe, Biên Bình hỏi
Phương Mộc, "Có phải có ý nghĩ
gì không?"
Phương Mộc do dự một chút,
lắc đầu.

Án tử của La Gia Hải đã cho cậu một giáo huấn, chuyện không thể hoàn toàn khẳng định, tốt nhất đừng tùy tiện mở miệng.

Vài ngày sau, các đạo nhân mã chuyển đi điều tra bắt đầu phản hồi tin tức, kết quả khiến người ta chán nản: Vẫn chưa phát hiện manh mối có giá trị.

Mà khó khăn lớn nhất là, bởi vì không cách nào xác định động cơ của hung thủ, do đó khó mà khẳng định phương hướng điều tra.

Nhiệm vụ này, lại giao cho sở cảnh sát phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội.

Phương Mộc ngồi trong phòng kiểm nghiệm của khoa vật chứng, trước mặt là con gấu đồ chơi lông nhung không đầu loang lổ máu kia. Nó mềm oặt bày trên mặt bàn, giống như

một tấm da gấu hàng thật giá
thật, vừa bị lột ra.
Trưởng khoa Thái của khoa
vật chứng giới thiệu, da ngoài
của gấu đồ chơi này là chất liệu
lông nhung nhập khẩu, vật
nhồi vào đã bị móc ra trống
rỗng, từ vật chiết xuất bên
trong đến xem, vật nhồi vào
hẳn là bông vải PP (viết tắt của
Polypropylene) thông thường.
Nhân viên kiểm nghiệm phát
hiện một ít tóc và mảnh nhỏ
xương sọ cùng chút bộ phận cơ
thể người trong gấu đồ chơi,
hiện
nay
đang
trong
xét
nghiệm.
"Tôi có chút không rõ,"
Trưởng khoa Thái lấy tay chọt
gấu đồ chơi trên bàn, "Nếu bọn

họ nhất định phải chơi trò này,
sao không trực tiếp đi mua một
loại người quảng cáo mặc áo
khoác, cần gì phải phí tâm phí
lực mà móc bông trong con gấu
đồ chơi này chứ?"
Trước đây Phương Mộc đã
tiến hành điều tra qua, gấu đồ
chơi này là loại bình thường
nhất trên chợ, ở các cửa hàng
lớn trung bình cùng chợ buôn
bán hàng hóa nhỏ đều có tiêu
thụ. Mà người quảng cáo mặc
áo khoác thì cần đến xưởng
chuyên biệt đặt hàng, hung thủ
không chọn lựa loại áo khoác
này, chắc là vì tránh lưu lại hóa
đơn đặt hàng, bại lộ hành tung
của mình.
"Đây chỉ có thể nói rõ một
chuyện," Phương Mộc chậm rãi
nói, "Thứ này đối với bọn họ rất
quan trọng."
Đem thi thể treo trên tường

ở siêu thị, nếu có thể đem lý
giải là một loại "triển lãm",
như vậy vì sao phải nhét vào
trong một con gấu đồ chơi lông
nhung chứ? Mục đích của hung
thủ hiển nhiên không phải vì
giấu diếm, vậy nhất định là
xuất phát từ một loại yêu cầu
tâm lý. Mà loại yêu cầu này rất
cường liệt, thế cho nên hung
thủ chấp nhận mạo hiểm lớn
như vậy.
Thế thì, loại yêu cầu này
đến tột cùng là cái gì đây?
Phương Mộc nhớ tới Mạnh
Phàm Triết. Hắn để vượt qua
nỗi sợ đối với chuột mà nuôi
một con mèo, nhưng con vật
đáng thương này cuối cùng lại
bị hắn xé nát tươi nuốt chửng
trong phòng vệ sinh. Khi đó, lo
lắng trong lòng Mạnh Phàm
Triết đã đạt tới đỉnh điểm. Mà
hung thủ của vụ án trước mắt

rõ ràng bị vây vào một loại
trạng thái cực kỳ bình tĩnh,
hiện trường quỷ dị kia càng
như là một kết thúc của nghi
thức. Phương Mộc không biết
mình đến tột cùng có hy vọng
hung thủ phạm án lần nữa hay
không, nếu như là liên tiếp gây
án, cậu có thể trong một loạt
hành vi của hung thủ phân tích
ra xu hướng tính cách, bối cảnh
gia đình, tình hình quan hệ xã
hội của hắn, thậm chí là hình
dáng đặc thù. Nhưng một án tử
độc lập, rất khó hình thành kết
luận có giá trị.
Nếu như. . . . .Đây không
phải là một vụ án độc lập thì
sao?
Án giết người trong mê
cung.
Loại cảm giác kỳ quái này lại
lần nữa tập kích vào lòng
Phương Mộc, tuy rằng hai vụ án

ở địa điểm vứt xác, thủ đoạn gây án, đặc thù người bị hại đều không hề có chỗ tương thông, thế nhưng loại cảm giác nghi thức của hiện trường này lại giống hệt như vậy. Đây đến tột cùng là lỗi giác của mình, hay thật có liên quan?

Phương Mộc ngoảnh đầu nhìn gấu đồ chơi trên bàn, quyết định trở về sẽ xem xét lại tư liệu của án giết người mê cung. Mới vừa đi tới cạnh cửa, trưởng khoa Thái liền đẩy cửa bước vào.

"Cậu phải đi? Trước tiên đừng vội," Trưởng khoa Thái dương dương tự đắc hé ra tờ giấy trong tay, "Chúng tôi có phát hiện!"

Chương 17 - Tái hiện tai nạn xe

"Có muốn vào đây chơi không?" Liêu Á Phàm nghiêng

đầu, thân thiện hướng đứa nhỏ chớp chớp mắt.

Đứa nhỏ cố sức lắc đầu, Liêu Á Phàm nở nụ cười, thò tay vỗ vỗ đầu của nó. Đứa nhỏ ưỡn ưỡn thân, tựa hồ đối với cảm giác của đỉnh đầu rất hưởng thụ.

"Có đói bụng không?"

Đứa nhỏ không trả lời, chỉ hơi có vẻ ngượng ngùng cười cười, dùng móng tay thoáng cạy rỉ sắt dưới lan can.

"Em chờ một chút." Nói xong, Liêu Á Phàm xoay người băng qua vườn rau, vào tòa nhà nhỏ hai tầng của Nhà Thiên Sứ. Tại phòng bếp có bánh bao thịt buổi trưa còn lại, Liêu Á Phàm từ trong nồi hấp lấy ra vài cái, cảm thấy còn có chút ấm, vừa muốn xoay người rời đi, chị Triệu từ bên ngoài đi vào.

"Làm gì đó?" Chị Triệu xắn
tay áo, lơ đãng hỏi han.
"Không có việc gì." Liêu Á
Phàm nắm tay giấu ở phía sau,
nhanh nhẹn chạy ra ngoài.
Cuối hành lang, thầy Chu
đang tựa vào bên cửa sổ hút
thuốc, bên cạnh khói mây lượn
lờ. Ông vẫn không nhúc nhích
nhìn ngoài cửa sổ, dưới ánh trời
chiều làm nổi bật, phảng phất
như một bức phát họa. Liêu Á
Phàm đứng tại chỗ nhìn một
hồi, không vì nguyên do gì mà
cảm thấy có chút thương cảm.
Nếu đó là một bức phác họa,
hẳn phải đặt tên là: Ưu thương.
Bên hàng rào đã không chỉ
có mình đứa nhỏ, nó rất có
hứng thú nhìn một bé trai a a
kêu đối diện. Bé trai đang vươn
một cánh tay chỉ có hai ngón,
cao hứng bừng bừng hướng nó
quơ quơ.

"Đi, Nhị Bảo," Liêu Á Phàm ở phía sau lưng bé trai thoáng đẩy, "Đến bên kia chơi đi."

Nhị Bảo tại chỗ lượn tròn một vòng, cũng chưa đi, vẫn hướng đứa nhỏ vẫy tay, a a kêu to.

Đứa nhỏ tiếp nhận bánh bao trong tay Liêu Á Phàm, hỏi: "Nó muốn làm gì?"

"Haha, chơi oẳn tù tì với em đó." Liêu Á Phàm lại đẩy đẩy Nhị Bảo, "Đừng để ý đến nó, mau ăn, sắp nguội rồi."

Đứa nhỏ cẩn thận cắn một miếng bánh bao, cứ như vậy bắt đầu ăn từng ngụm lớn.

"Ăn ngon không?"

"Ăn ngon." Đứa nhỏ miệng đầy bánh bao, ngồm ngoàm lầu bầu.

"Haha, có cái gì mà ngon, bánh bao thịt mà thôi." Liêu Á Phàm cười cười, "Ăn từ từ, đừng

nghẹn."

Nhị Bảo thấy ăn gì đó, vội vàng nhào tới chìa tay muốn. Đứa nhỏ có chút luống cuống nhìn bé, sau khi biết ý của bé, cho bé một cái bánh bao. Nhị Bảo chỉ có hai ngón tay không bắt được, bánh bao đánh rơi trên mặt đất. Bé ảo não a a kêu to, hai tay nâng lên bánh bao dính đầy bùn đất, đưa đến bên miệng cắn. Liêu Á Phàm vội vàng giật lại, suýt nữa bị cắn vào tay.

Đứa nhỏ hắc hắc cười rộ lên, "Đừng vội đừng vội, ăn xong rồi anh lại cho em một cái."

Hai đứa con trai ăn bánh bao, hai bên hướng đối phương ha ha cười ngây ngô, sau đó cùng nhau mút ngón tay, giống như hai con thú nhỏ thân mật.

Liêu Á Phàm đứng giữa bọn nó, bỗng nhiên cảm thấy mình thật

vĩ đại.

Ăn xong bánh bao rồi, Nhị

Bảo cũng đã mất đi hứng thú

chơi oẳn tù tì, lắc lắc lư lư quay

về trong sân chơi. Đứa nhỏ

đem nắm tay ở trên vạt áo chà

chà, thò tay bẩn hề hề ở trong

cặp sách loạn lục lọi, cứ như

vậy đồ đạc theo động tác của

nó rơi xuống đất.

Liêu Á Phàm theo bản năng

xoay người lại nhặt, nắm vào

trong tay lại sửng sốt, là một

xấp tờ tiền 100 đồng, chừng

hơn một ngàn đồng.

"Làm thế nào em có nhiều

tiền như vậy?" Nàng sầm mặt,

"Trộm tiền trong nhà?"

Đứa nhỏ từ trong bao móc

ra một lon Coca, giật ra uống

một hớp lớn, rồi ợ một tiếng

thật dài.

"Không phải. Là ba em cho,

tiền cơm cuối tuần của em."

Liêu Á Phàm chợt trầm mặc,
nàng xem xét tiền trong tay,
cẩn thận nhét vào trong túi
quần đứa nhỏ.
"Đừng để mất." Nàng tựa
như lo lắng đè lên túi quần của
đứa nhỏ, "Nhiều tiền như vậy."
"Không có việc gì." Đứa nhỏ
đem coca đưa tới trước mặt
Liêu Á Phàm, "Chị uống."
"Chị không uống, em uống
đi." Liêu Á Phàm cười cười,
"Uống xong đem lon đưa chị là
được."
"Chị muốn cái này để làm gì
a?" Đứa nhỏ có chút ngạc
nhiên.
"Có thể bán lấy tiền a." Liêu
Á Phàm vỗ vỗ đầu của nó, "Cái
này em không biết đâu."
Đứa nhỏ nghĩ nghĩ, "Chị
thiếu tiền sao?"
"Không." Liêu Á Phàm đứng
lên, "Không thiếu." Đứa nhỏ

nhìn Liêu Á Phàm đột nhiên vẻ
mặt u ám, đem lon coca đặt
trên mặt đất, từ trong túi quần
lấy ra xấp tiền kia, một phen
vỗ vào trong tay Liêu Á Phàm.
"Cho chị."
"Em làm gì?" Liêu Á Phàm
hoảng sợ kêu lên đủ kiểu,
giống như đó là một đống than
nóng bỏng tay, "Mau lấy lại
mau lấy lại."
"Cho chị." Đứa nhỏ cố chấp
đem tiền nhét vào trong tay
Liêu Á Phàm, hai người giống
như vận động viên đấu vật lôi
kéo nhau, cuối cùng Liêu Á
Phàm khẽ quát: "Em còn như
vậy chị sẽ tức giận!"
Đứa nhỏ lúc này mới từ bỏ,
đem tiền qua loa nhét vào
trong túi quần, tiếp tục im lặng
không lên tiếng uống coca.
Liêu Á Phàm thở phào nhẹ
nhõm, thuận tay đem nắp

khoen nó kéo ra vứt trên mặt
đất nhặt lên, lồng vào ngón tay
chơi đùa.
"Em xem, giống một cái
nhẫn không?" Nàng xòe ngón
tay ra, cánh tay duỗi dài, nheo
mắt nhìn vòng kim loại mơ mơ
hồ hồ trên ngón tay.
"Không phải nhẫn."
"Chị hỏi em giống hay
không giống, không hỏi em có
phải không." Liêu Á Phàm oán
trách nó, "Chị đương nhiên biết
không phải em thật là thằng bé
xấu xa."
Đứa nhỏ có chút khẩn
trương, vội vàng bổ sung một
câu: "Không giống."
Liêu Á Phàm vừa tức vừa
buồn cười, "Em nha." Nàng
thoáng gõ trên mũi đứa nhỏ,
"Không biết lừa cho chị vui vẻ
gì hết."
Lúc này, thanh âm của chị

Triệu vang lên trong sân, "Á Phàm, Á Phàm. . . . . ."

"Dạ." Liêu Á Phàm lên tiếng, xoay người nói với đứa nhỏ, "Chị phải đi làm việc rồi, em cũng sớm về nhà đi."

Đứa nhỏ vội đem lon coca rỗng trong tay đưa qua, Liêu Á Phàm thò tay tiếp được, lại hướng nó quơ quơ, cười lộ ra hàm răng trắng noãn, "Cám ơn em."

Mặt đứa nhỏ có chút hồng, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Không cần cảm ơn." (Tiêu: nít quỷ =..=)

Thầy Chu trong cả khoảng thời gian ăn cơm chiều đều không lộ diện, không có ông cười nói lớn tiếng, không khí trở nên rất nặng nề. Từng đứa nhỏ đều không hé răng, vùi đầu ăn uống, cơm nước xong một đám liền chạy ra ngoài.

Chị Triệu và Liêu Á Phàm ăn xong cuối cùng, sau khi thu dọn chén bát, đều tự lấy ra một chậu quần áo bắt đầu cố sức chà giặt.

Nhóm người lớn tựa hồ gần đây đều rất cổ quái, chị Triệu càng ngày càng thích một mình đứng trong phòng lầm bầm lầu bầu. Còn thầy Chu thường xuyên cả ngày không nhìn thấy bóng dáng, ngẫu nhiên trông thấy ông trong Nhà Thiên Sứ, không phải cắm đầu hút thuốc, thì là ở trong phòng chị Triệu đối với di ảnh kia ngẩn người.

Hai người lớn biểu hiện u ám khiến bọn nhỏ đều câm như hến, mỗi đứa đều thật cẩn thận, vui đùa không cố kỵ tựa hồ đã trở thành chuyện rất xa xỉ.

Sau khi giặt quần áo xong, mệt nhọc một ngày chị Triệu

ngay cả thắt lưng cũng thẳng
không nổi nữa. Liêu Á Phàm
xung phong nhận việc, đảm
đương nhiệm vụ phơi đồ.
Sắc trời đã hoàn toàn tối
đen, thế nhưng rất khó có được
ánh trăng xuất hiện. Trong
không khí cuối thu càng ngày
càng lạnh, y phục ẩm ướt tản
mát ra một cỗ mùi hương xà
phòng dễ chịu. Liêu Á Phàm
đem chúng tận lực mở rộng,
khoát lên dây kẽm trong sân,
ngón tay của nàng trải qua
ngâm nước lạnh và dùng sức
chà giặt, đã bắt đầu có cảm
giác tê trướng.
"Ê!"
Bên tai đột nhiên truyền
đến thanh âm như có như
không, tay Liêu Á Phàm dừng
lại trên một mặt khăn trải
giường, cẩn thận lắng nghe,
sau vài giây, nàng nhìn tòa nhà

nhỏ hai tầng phía sau, nhún

nhún vai, tiếp tục đưa tay vuốt

nếp

nhăn

trên

khăn

trải

giường.

"Ê!" Lúc này đây Liêu Á

Phàm quả quyết mình không

nghe lầm, nàng từ dưới khăn

trải giường chui qua, trông thấy

ngoài hàng rào, một thân ảnh

nho nhỏ đang hướng mình vẫy

tay.

Liêu Á Phàm chầm chậm

chạy qua, ngồi xổm người

xuống bên hàng rào.

"Sao em còn chưa trở về a?"

Mặt đứa nhỏ trong bóng tối,

thế nhưng có thể cảm thấy nét

mặt hưng phấn của nó. Liêu Á

Phàm mạc danh kỳ diệu bị

nhiễm lây, cũng nở cười, "Em

thằng nhóc này, còn không
mau về nhà."
Đứa nhỏ không đáp lời,
luống cuống tay chân ở trong
túi tìm kiếm, một lát sau, nó
đem thứ gì đó nhét vào trong
tay Liêu Á Phàm, không đợi
nàng đặt câu hỏi, liền xoay
người chạy mất.
Liêu Á Phàm có chút sờ
không tới suy nghĩ (*), mắt
thấy đứa nhỏ biến mất trong
bóng đêm, mới nhớ tới trong
tay còn nắm vật gì đó.
(*: có nghĩa là mù mờ không
thể hiểu rõ sự việc. Câu này
trích từ câu "Sờ không tới suy
nghĩ của Trượng Nhị hòa
thượng". Xuất xứ từ một
truyền thuyết cổ, về mê cung
"Bát Quái" La Hán Đường ở
chùa Tây Viên vùng Tô Châu.
Lời đồn rằng mê cung La Hán
Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu,

được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao một trượng hai). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.) Đó là một hộp gấm nhỏ hình tim. Tim Liêu Á Phàm thình thịch nhảy dựng lên. Nàng mở hộp ra, dùng ngón tay run rẩy từ bên trong lấy ra một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn bạch kim tinh tế bên ngoài được khảm một

hột kim cương nho nhỏ dưới
ánh trăng tỏa ra quang mang
óng ánh.

***

Nhân viên kiểm nghiệm cẩn
thận ở bên trong gấu đồ chơi
phát hiện một số tóc, mà thông
qua so sánh với DNA người
chết, ngoài ý muốn phát hiện
vài sợi tóc không thuộc về
người chết.
"Đây thuyết minh cho cái
gì?" Biên Bình buông bản báo
cáo kiểm nghiệm, cau mày hỏi.
"Thuyết minh rằng trước khi
người chết bị nhét vào gấu đồ
chơi kia, từng có người chui vào
nó."
"Có thể là trong quá trình
chế tạo, tóc công nhân rơi vào
trong?"
"Hẳn là không phải." Phương
Mộc nghĩ nghĩ, "Nếu như là tóc
công nhân, sẽ phải xen lẫn

trong bông nhồi, hung thủ khi
móc rỗng ruột cũng sẽ móc
luôn cả nó ra."
Biên Bình đối với tin tức này
hứng thú không lớn, lời nói
cũng rất thận trọng: "Ừ, có thể
là một manh mối điều tra."
Phương Mộc rất lý giải thái
độ của Biên Bình, gấu đồ chơi
lông nhung từng bị người chui
qua chỉ là một loại "khả năng",
mà không phải "chắc chắn".
Phương Mộc thà rằng tin tưởng
nó bị người chui qua, là bởi vì
việc này cùng suy đoán "nghi
lễ" rất hợp ý. Gấu đồ chơi hiển
nhiên là một thứ đồ mà nhóm
hung thủ này khá lưu ý. Nếu
giết người là kết quả của một
nghi thức, như vậy đạo cụ quan
trọng này rất có khả năng
trong lúc tiến hành nghi thức
đã bị người dùng qua.
Một người nhóm máu B.

***

Bệnh tình của Lỗ Húc đã có chuyển biến tốt đẹp, bắt đầu làm việc. Xét theo tình trạng tinh thần của gã, trong cục tạm thời an bài gã làm công việc nội bộ.

Cảm giác khống chế thân thể của gã đã khôi phục, nhưng vẫn cự tuyệt huấn luyện xạ kích. Dương Cẩm Trình không đưa ra yêu cầu quá cao, trực tiếp bỏ kế hoạch này, tiến nhập giai đoạn trị liệu III -- Tổ chức lại cảnh tượng chấn thương.

Người tham dự lần trị liệu này rất đông, trừ bỏ đồng sự của phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội sở cảnh sát ra, Phương Mộc ngoài ý muốn gặp được cảnh sát Đoạn của đội cảnh sát vũ trang đặc cần.

"Chào cậu." Cảnh sát Đoạn vươn tay ra trước, Phương Mộc

cầm nó, cảm thấy vết chai và
lực độ trong lòng bàn tay của
đối phương.
"Hôm nay anh cũng có
nhiệm vụ?" Phương Mộc nhớ tới
thân phận tay súng bắn tỉa của
cảnh sát Đoạn, "Không phải
không luyện tập xạ kích sao?"
"Không. Tôi là theo cậu ấy
tới." Cảnh sát Đoạn chỉa chỉa
một vị chiến sĩ vũ trang bề
ngoài tháo vát, "Tiểu Vu, kỹ
năng lái xe xuất sắc nhất trong
đội chúng tôi."
Tiểu Vu đứng lên, cung kính
hành lễ, "Chào sếp!"
Phương Mộc luống cuống tay
chân hoàn lễ, sau đó mới ý
thức mình vẫn chưa mặc đồng
phục, nghĩ thầm, tôi coi như
sếp gì.
Trị liệu được an bài ở một
gian phòng huấn luyện, góc
phòng đặt một bệ máy quay,

toàn bộ quá trình trị liệu có thể
nhìn thấy trong màn hình theo
dõi của căn phòng kia.
"Tình huống của cảnh sát Lỗ
chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn
chưa khôi phục toàn bộ."
Dương Cẩm trình lật xem tư
liệu trong tay, "Chúng tôi tiến
hành theo dõi tình hình của cậu
ấy sau khi lần nữa trở lại công
tác, phát hiện cậu ấy cự tuyệt
ngồi phương tiện giao thông,
mỗi ngày đi làm đều đi bộ ——
chỉ e cậu ấy là người tuân thủ
luật giao thông nhất trong
thành phố này. Điều tra cho
thấy, cậu ấy vẫn đối với xe cỡ
lớn biểu hiện sợ hãi, hơn nữa
mỗi ngày ra cửa từ rất sớm,
đến khuya mới rời khỏi đơn vị,
tôi cảm thấy, cậu ấy là cố ý
tránh giờ cao điểm của giao
thông, bởi vì dòng xe cộ và loại
tạp âm như tiếng còi xe vẫn sẽ

mang đến cho cậu ấy áp lực rất lớn. Trong đơn vị công tác, cậu ấy ít cùng đồng sự trao đổi, hơn nữa theo tôi được biết, cậu ấy đã từ chối nhận điện thoại từ cha mẹ mình ít nhất trên ba lần."

"Cậu ấy vẫn đắm chìm trong cảm giác áy náy và hổ thẹn," Biên Bình gật đầu, "Xem ra cậu ấy nghĩ cảnh sát xung quanh đều đủ tư cách, còn cậu ấy không phải."

"Đúng." Dương Cẩm Trình khép lại kẹp tư liệu, "Cho nên chúng ta phải giúp cậu ấy."

Chiếu theo kế hoạch của hắn, một màn trị liệu hôm nay là đem tai nạn xe tái diễn, vì thế, phòng cảnh sát đã an bài cực kỳ chu đáo. Phương Mộc đi vào khu huấn luyện, không khỏi bị hết thảy trước mặt dọa sợ ngây người.

Dụng cụ huấn luyện như tấm đệm mềm và bao cát đã hoàn toàn bị tháo dỡ, một chiếc xe máy mô phỏng đậu tại trung tâm phòng huấn luyện trống rỗng, trên vách tường phía trước là một tấm màn hình chiếu thật to, cẩn thận nhìn, xe máy mô phỏng kỳ thật là một món đồ chơi chạy điện cỡ lớn, còn hình ảnh trò chơi được phóng trên màn ảnh phía trước.

Lỗ Húc và toàn bộ nhân viên tham dự trị liệu ngồi trong phòng làm việc của khu huấn luyện, mọi người giới thiệu lẫn nhau, sau khi tán gẫu một hồi, Dương Cẩm Trình thấy tình tự của Lỗ Húc đã thả lỏng, liền đề nghị tùy gã chọn diễn viên.

Phương Mộc biết, cái này gọi là "Kỹ thuật gương khái niệm", có thể cho Lỗ Húc đứng ngoài cảnh nhìn chính gã, tựa như

nhìn vào chính gã trong gương.
Loại góc nhìn tách rời này có
thể khiến gã không cần quá
mức lo âu mà lần nữa nhận
thức sự cố.
Vai diễn kỳ thật rất đơn
giản: Người chỉ huy, nhân viên
cứu hộ và chính Lỗ Húc. Dưới
sự sắp xếp của Lỗ Húc, người
chỉ huy do cảnh sát Đoạn sắm
vai, nhân viên cứu hộ chia cho
bốn đồng sự của phòng nghiên
cứu tâm lý, còn nhân vật của
Lỗ Húc do ai đóng thì lại khiến
gã lâm vào khó khăn. Dưới đề
nghị của Dương Cẩm Trình,
Tiểu Vu đóng vai Lỗ Húc.
"Tốt, như vậy tôi chính là
đạo diễn rồi." Dương Cẩm Trình
để mọi người vào vị trí của
mình, sau đó mang theo Lỗ
Húc, Biên Bình và Phương Mộc
đến phòng theo dõi.
"Vì sao không cho cậu ấy

trực tiếp quan sát tâm lý kịch trong phòng huấn luyện?" Thừa dịp lúc mọi người thay đổi trang phục, Biên Bình lén hỏi Dương Cẩm Trình.

"Việc đó sẽ gia tăng áp lực của cậu ấy. Chúng ta cần cậu ấy lấy góc độ người quan sát để hồi tưởng lại toàn bộ quá trình sự kiện, do đó, chúng ta phải cho cậu ấy một môi trường thư thái." Dương Cẩm Trình vỗ vỗ Phương Mộc đang giúp Tiểu Vu đổi cảnh phục, "Nhiệm vụ của cậu, chính là bồi bên cạnh cậu ấy, bởi vì cậu sẽ làm cậu ấy thả lỏng."

Ý tại ngôn ngoại (ý ở ngoài lời, người nghe phải tự hiểu tự suy ngẫm ra) là: Lỗ Húc trước mặt Phương Mộc, sẽ cảm thấy mình không kém như vậy.

Phương Mộc có chút không vui, một mặt cậu cảm thấy ấm

ức, một phương diện khác, cậu cảm thấy mình giống như một đạo cụ. Thế nhưng nghĩ nghĩ, Phương Mộc vẫn quyết định tuân theo.

Diễn xuất bắt đầu.

Tiểu Vu một thân cảnh phục thoạt nhìn quả thật cùng Lỗ Húc có vài phần tương tự, Lỗ Húc cũng nhịn không được ha ha cười rộ lên. Mà toàn bộ quá trình biểu diễn kỳ thực chính là đang chơi trò chơi, Tiểu Vũ thân trên nằm trên xe máy mô phỏng, theo quá trình diễn biến của trò chơi qua lại lắc lư. Vẻ mặt Lỗ Húc từ mỉm cười dần trở nên chuyên chú, Dương Cẩm Trình thủy chung quan sát gã, sau khi khẳng định Lỗ Húc đã đắm chìm vào tâm lý kịch, hắn chuyển hình ảnh của màn hình theo dõi.

Hình ảnh trò chơi xuất hiện

trên màn ảnh, công nghệ mô phỏng cao chân thật khiến mặt đường trong trò chơi giống như đúc, Tiểu Vu, hay có lẽ là Lỗ Húc dưới mệnh lệnh của người chỉ huy, điều khiển xe máy trái xông phải lách trong thành phố, tránh né xe cộ và người đi đường lui tới. Lỗ Húc càng ngày càng nhập tâm, hô hấp cũng dần dồn dập, về sau lại theo hình ảnh trò chơi trái phải lắc lư thân mình.

Hình ảnh lại lần nữa chuyển đến trong phòng huấn luyện, Lỗ Húc đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó chậm rãi trầm tĩnh lại.

Nhưng vào lúc này, trong hình ảnh trò chơi đột nhiên xuất hiện một chiếc xe tải đi ngang qua giao lộ, xe máy trong trò chơi lập tức rẽ ngoặt qua phải, thế nhưng do tránh né không kịp, xe máy vẫn đập vào trên

đuôi xe. Tiểu Vu "A nha" một
tiếng từ trên xe máy mô phỏng
ngã xuống. . . . . .
Lỗ Húc theo bản năng trốn
về phía sau, tiếp đó thống khổ
ôm lấy đầu.
Không ai nói lời nào, màn
hình theo dõi cũng lần nữa
chuyển đến hình ảnh trò chơi,
Phương Mộc chú ý tới trên màn
ảnh cũng không xuất hiện chữ
"Game over", chiếc xe vẫn lao
trên đường.
"Cảnh sát Lỗ," Dương Cẩm
Trình đem một ly nước đưa tới
tay gã, "Cậu ổn chứ?"
Lỗ Húc nâng ly nước trong
tay, thở hổn hển một trận, thấp
giọng nói: "Tôi không sao."
Dương Cẩm Trình ngồi bên
cạnh gã, chậm rãi nói: "Cảnh
sát Lỗ, vừa rồi tình cảnh trong
trò chơi là chúng tôi mô phỏng
theo tình hình phát sinh tai nạn

xe, thời gian, tốc độ xe của cậu cùng thời cơ chiếc xe gây chuyện xuất hiện, đều cùng khi đó giống nhau như đúc."

Hắn thoáng dừng, "Tiểu Vu e rằng là cảnh sát điều khiển xe xuất sắc nhất mà tôi từng gặp, nếu tôi nhớ không lầm, cậu ấy từng trong cuộc thi lái xe của trung đoàn cảnh sát cơ động tỉnh giành được được quán quân. Nhưng cho dù như thế, dưới tình hình lúc đó, tai nạn xe là điều không thể tránh khỏi."

Lỗ Húc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Dương Cẩm Trình.

"Đúng vậy." Dương Cẩm Trình gật đầu, "Tai nạn xe không phải lỗi của cậu, vô luận là ai, tại thời điểm kia đều không thể may mắn thoát được. Mà trong mắt tôi, cậu đã làm rất tốt, bởi vì cậu đã bảo

vệ được mạng sống của mình."

"Anh đang an ủi tôi." Lỗ Húc khẽ nói, song sắc mặt đã khá hơn nhiều.

"Haha, biết ngay cậu sẽ nói như vậy." Dương Cẩm Trình cười rộ lên, hắn để sát vào micro, "Tiểu Vu, chuẩn bị tốt chưa?"

Hình ảnh chuyển đến trong phòng huấn luyện, Tiểu Vu đã lần nữa cưỡi trên xe máy, trò chơi bắt đầu.

"Chúng ta làm một lần nữa, cậu sẽ biết tôi không phải đang an ủi cậu, mà là sự thật."

Thời gian tựa như đảo lưu, một màn vừa xuất hiện lại lần nữa trình diễn, chẳng qua lúc này đây hình ảnh trò chơi chiếm thời gian dài hơn, Lỗ Húc không theo tiến trình trò chơi kìm lòng không được lắc lư thân thể nữa, mà chuyên chú

nhìn chằm chằm màn hình theo dõi. Thời điểm một khắc khi va chạm kia lần nữa tiến đến, Lỗ Húc nhẹ nhàng thở ra một hơi, hầu như khó phát hiện mà gật đầu.

Dương Cẩm Trình đem hình ảnh chuyển đến trong phòng huấn luyện, "Cậu xem, tôi không lừa cậu nhé."

Lỗ Húc thoáng nở nụ cười hiếm có.

Tiểu Vu cuộn mình nằm trên sàn nhà, bên cạnh là một khẩu súng lục ổ quay của cảnh sát, hình như là Tiểu Vu khi rơi xuống văng ra. Khẩu súng kia thu hút lực chú ý của Lỗ Húc, gã đem mặt để sát vào màn hình, không chuyển mắt nhìn chằm chằm nó, tựa hồ muốn nhìn rõ ràng là ai cầm đi súng.

Bốn nhân viên cứu hộ mặc áo dài trắng, nâng cáng cứu

thương vội vàng chạy tới, bọn
họ đem Tiểu Vu "hôn mê bất
tỉnh" nâng đặt trên cáng cứu
thương, một bàn tay Tiểu Vu
yếu ớt vô lực rũ xuống, theo
động tác của nhân viên cứu hộ
đong đưa qua lại. Mà lúc này,
một nhân vật khiến người ta
không tưởng được xuất hiện.
Là một lão nhân râu tóc hoa
râm, ông cơ hồ là chạy hướng
về phía cáng cứu thương, một
bên vội vàng vươn tay hướng
về phía "Lỗ Húc" trên cáng, một
bên cao giọng gào thét: "Tiểu
Húc, Tiểu Húc, nhất định phải
kiên trì, nhất định phải sống
sót a. . . . . ."
Lực chú ý của mọi người đều
tập trung trên người lão nhân,
Lỗ Húc thất thanh la to: "Ba?"
Bốn nhân viên cứu hộ và
cha của Lỗ Húc nâng "Lỗ Húc"
từ cửa hông của phòng huấn

luyện chạy ra ngoài, phòng huấn luyện mới vừa rồi còn rối ren không chịu nổi thoáng cái đã không một bóng người.

Lỗ Húc bắt đầu lớn tiếng nức nở, Dương Cẩm Trình hướng Phương Mộc đưa mắt ra hiệu, Phương Mộc ngầm hiểu mà vươn tay ở trên vai Lỗ Húc nhẹ nhàng vỗ.

Đợi cho Lỗ Húc thoáng bình tĩnh lại, Dương Cẩm Trình mỉm cười nói: "Cậu nhìn lại xem, khẩu súng kia đâu?"

Không chỉ có Lỗ Húc, ánh mắt mọi người lần nữa ném về hướng màn hình. Khẩu súng kia không thấy nữa!

"Súng đâu?" Lỗ Húc vội vã quay đầu lại hỏi Dương Cẩm Trình.

"Ai quan tâm chứ?" Dương Cẩm Trình giống như không hề gì nhún nhún vai, "Không ai để

ý khẩu súng kia nữa, chỉ cần
cậu còn sống, chính là thành
công lớn nhất, không phụ lòng
cha mẹ cậu và cảnh đội."
"Đúng vậy, con trai. Chỉ cần
con còn sống, con vĩnh viễn
chính là niềm tự hào của chúng
ta. . . . . ."
Cửa mở, cha mẹ Lỗ Húc sớm
đã lão lệ tung hoành bước đến,
đi theo phía sau là đội trưởng
của Lỗ Húc."
"Lỗ tử, đây không phải là lỗi
của cậu." Đội trưởng vành mắt
đo đỏ vươn một bàn tay, nặng
nề nện trên người Lỗ Húc đang
cùng cha mẹ ôm nhau, "Chỉ cần
cậu khỏe mạnh, tìm được khẩu
súng kia là chuyện sớm muộn
mà thôi!"
Dương Cẩm Trình nhẹ nhàng
đứng lên, phất tay ra hiệu Biên
Bình và Phương Mộc cùng hắn
ra ngoài, cũng tiện tay kéo lại

cánh cửa.

Toàn bộ diễn viên đều tập trung trong hành lang, trông thấy Dương Cẩm Trình xuất hiện, nhất thời không nói gì.

Bất thình lình, cảnh sát Đoạn vỗ tay, sau đó, tiếng vỗ tay ngay trong hành lang vang dội.

"Anh quá tuyệt vời, tiến sĩ Dương." Tiểu Vu một phen cầm tay Dương Cẩm Trình, "Không nghĩ tới hiệu quả tốt như vậy!"

Dương Cẩm Trình mỉm cười đem ngón trỏ dựng thẳng bên môi, đồng thời hướng cửa phía sau nghiêng nghiêng đầu.

"Cậu cũng rất tuyệt, Tiểu Vu," Hắn vỗ vỗ tay Tiểu Vu, "Tương lai sau khi xuất ngũ, cậu có thể cân nhắc đi làm ngôi sao điện ảnh."

Mọi người cười ồ lên, lúc này cửa phòng theo dõi mở ra.

Lỗ Húc cùng cha mẹ, đội

trưởng đi ra, gã vừa lau nước
mắt trên mặt, vừa hướng
Dương Cẩm Trình vươn tay.
"Cám ơn anh tiến sĩ Dương."
Lỗ Húc cầm thật chặc tay của
Dương Cẩm Trình, lay động lại
lay động, "Anh khiến tôi có
dũng khí lần nữa đối mặt với sự
kiện kia."
"Có thể giúp đỡ cậu, là vinh
hạnh của tôi."
"Tôi có một yêu cầu," Ánh
mắt của Lỗ Húc trở nên kiên
quyết, "Tiếp theo, tôi muốn tự
diễn vai của mình."
Dương Cẩm Trình nhìn chằm
chằm Lỗ Húc vài giây, chậm rãi
nói: "Cảnh sát Lỗ, cậu sẽ là
niềm kiêu hãnh của mọi người
chúng ta!"

Chương 18 - Mất
phương hướng cùng
chứng minh

Án giết người mê cung không

tiến triển. Án giết người siêu thị Phúc Sĩ Mã không tiến triển. Mặc dù hồ sơ của hai vụ án đã hình thành hai chồng thật dày, thế nhưng chẳng có tí manh mối có giá trị cung cấp cho trinh phá (điều tra phá án).

Tháng 11 năm 2004, bộ công an ở Giang Tô Nam kinh triệu tập hội nghị công tác trinh phá án mạng toàn quốc, trong hội nghị đề xuất chỉ đạo "Án mạng nhất định phá", cũng nhanh chóng ở cơ quan cảnh sát toàn quốc nhận được chấp hành quán triệt. Phòng công an tỉnh cũng đối với hai vụ án mạng phát sinh thời gian trước đó thập phần coi trọng, cũng đem liệt vào vụ án cần đốc thúc của phòng cảnh sát. Thế nhưng đối với ảnh hưởng xã hội mà nói, việc cấp bách là mau chóng đem La Gia Hải vượt ngục đang

lẩn trốn truy bắt quy án.

Cảnh sát tiếp tục ở C thị (thị là thành phố, thị xã viết tắt) tiến hành truy nã La Gia Hải, đồng thời cũng đề nghị cảnh sát J thị trợ giúp. Bởi quê quán của La Gia Hải ở J thị, ngoài ra cha mẹ cũng đều ở tại J thị, do đó, cảnh sát ở nhà cha mẹ La Gia Hải tiến hành bố trí khống chế nghiêm ngặt, song từ khi phát sinh án đến giờ, La Gia Hải vẫn như cũ không hề thấy tung tích, vừa không lộ diện, vừa không liên lạc với người trong nhà.

Thai Vĩ đem tình hình hiệp lực điều tra cùng Phương Mộc đơn giản thông báo một chút, cuối cùng hơi có chút khó xử mà nói với Phương Mộc, gần đây tội phạm ác tính của J thị cũng liên tiếp phát sinh, cảnh lực thiếu hụt nghiêm trọng, cho

nên đối với một án của La Gia Hải hiệp lực điều tra chỉ có thể dựa nhiều vào sở cơ quan công an, thế nhưng nếu có tin tức mới, khẳng định sẽ thông báo cho cậu đầu tiên.

Để điện thoại xuống, tình tự Phương Mộc có chút sa sút, nhưng không hề chán nán. Kỳ thật đây là một kết quả đã nằm trong dự kiến, La Gia Hải vô luận ở địa phương nào, cũng không ngu xuẩn đến mức chạy về nhà.

Xét thấy Phương Mộc trong án này phạm sai lầm, sở thay đổi để Biên Bình ủy nhiệm làm một báo cáo phân tích tâm lý La Gia Hải. Trong báo cáo, Biên Bình tiếp nhận kiến nghị của Phương Mộc về việc La Gia Hải còn ở bổn thị là xu hướng khả năng. Phương Mộc đối với việc này có chút cảm kích, bởi vì

cậu biết rõ, Biên Bình vẫn tín nhiệm cậu.

Nếu mình trong công tác truy bắt La Gia Hải đã không thể phát huy tác dụng hơn nữa, Phương Mộc dứt khoát đem tinh lực đặt trên hai vụ án giết người gần đây. Cậu rất hy vọng có thể đủ nhanh chóng phá hai vụ án này, vứt đi trách nhiệm cảnh sát không nói tới, một là vì chính mình, hai là vì báo đáp Biên Bình.

Biên Bình đối với suy nghĩ của cậu không cho là đúng, anh nói với Phương Mộc, phá án là công việc của cảnh sát, nhưng chỉ thế thôi, không nên đem nhân tố cảm tình cá nhân thêm vào trong, bằng không sẽ khiến cho mình lâm vào những phiền toái không cần thiết.

"Bảo vệ người bị hại đương nhiên là thiên chức của chúng

ta, bảo vệ quyền lợi hợp pháp khác của người phạm tội cũng không sai. Nhưng phải có một chuẩn mực." Biên Bình hơi có chút nghiêm khắc lấy tay chỉ điểm Phương Mộc, "Tật xấu lớn nhất của cậu chính là dễ dàng xử trí theo cảm tính. Loại sai lầm tương tự này tốt nhất đừng phạm nữa, nhất là loại sự tình dùng thân thể mình đỡ đạn cho tội phạm!"

Đây là lần đầu tiên Biên Bình chính thức cùng Phương Mộc nói chuyện này, anh ấy đối với mình trân trọng không cần nói cũng biết. Chẳng qua Phương Mộc nghe ra giọng điệu của anh và Thai Vĩ giống nhau: Mình là một người rất dễ dàng đem tình cảm trộn lẫn vào công việc.

Phương Mộc rất rõ ràng mình là người như vậy, nếu

không cũng sẽ không nằm ác
mộng hơn hai năm; sẽ không
tự mình đối mặt quỷ hút máu;
sẽ không ở trong tầng hầm
hướng trán của Tôn Phổ nổ
súng; cũng sẽ không vì La Gia
Hải thiếu chút nữa bị người
mình bắn chết. . . . . .
Phương Mộc có chút buồn
bực nghĩ, có lẽ mình thật sự
không thích hợp làm cảnh sát.
Song bất luận thích hợp hay
không, công việc trước mắt
nhất định phải làm tốt, chuyện
này không cho phép lựa chọn.
Phương Mộc bế môn bất xuất,
cả ngày ngốc trong phòng
nghiên cứu hồ sơ tài liệu của
hai vụ án mạng.
Suy nghĩ trinh phá án giết
người mê cung coi như tương
đối rõ ràng, trên cơ bản chí
hướng về phía giết người trả
thù. Chẳng qua trong quan hệ

xã hội của người chết Tưởng Phái Nghiêu, rất khó phát hiện người có động cơ này. Đối tượng cảnh sát ban đầu thiết lập tình nghi là Đàm Kỷ đã chứng minh không có thời gian gây án, mà đối với kết quả điều tra nhân viên kết giao mật thiết, bạn bè của Đàm Kỷ rất ít, chỉ cùng tiếp xúc chủ yếu với đồng sự của công ty quảng cáo. Làm việc dư thời gian, Đàm Kỷ chỉ thích ngốc ở trong nhà chơi trò chơi, dùng một câu thời thượng để nói, là một trạch nam không hơn không kém. Bởi vậy, trước mắt không thể chứng minh Đàm Kỷ và người khác thông đồng phạm tội. (Trạch nam: tức là mấy anh sống không hòa nhập người khác, thậm chí tách biệt xã hội, chỉ thích ở nhà. Mấy anh này ngoài sở thích của mình như

xem phim, đọc sách...thì chẳng
làm gì nữa.)
Tầm mắt Phương Mộc dừng
lại thật lâu trên bức ảnh hiện
trường, có lẽ là do ánh sáng
ngay lúc chụp, bức ảnh có chút
hiệu ứng tranh sơn đầu. Trong
mê cung ngầm u ám chật chội,
người chết nằm sấp trên mặt
đất thoạt nhìn tương đối vô tội.
Điều này khiến Phương Mộc
nhớ tới châu Âu thời kỳ văn
hóa phục hưng những bậc thầy
kia thường lấy cố sự tôn giáo
làm đề tài cho tác phẩm.
Đúng, loại cảm giác nghi
thức này.
Phương Mộc không cách nào
khiến mình từ trong loại cảm
giác này thoát ra. Người chết
khi còn sống từng bị trói, cũng
bị điện giật lặp đi lặp lại, từ
tình hình kiểm nghiệm tử thi
đến xem, quá trình tử vong của

y có chút dài dòng. Hoa lửa bắn
lập lòe, thân thể co rút, tiếng
kêu thảm dần dần yếu đi,
không hề nghi ngờ chính là cao
trào nhất của nghi thức tà ác
kia, mà sau khi vứt xác ở mê
cung, lại là kết cục hoàn mỹ
của nghi thức này. Nhìn thi thể
của người chết, Phương Mộc
cảm giác mình đang đứng bên
cạnh y, hai bên là bóng đen có
chút
im
lặng
đứng
trang
nghiêm, bộ mặt bọn họ mơ hồ,
hô hấp bình ổn nhưng tựa như
ngay tại bên tai. Phương Mộc
thậm chí còn cảm giác được loại
cảm giác an tường được thỏa
mãn mong muốn từ đáy lòng
bọn họ, còn khối thi thể dưới
chân này không chỉ là người bị

hại, mà là tế phẩm vừa vặn
chấm dứt nghi thức này.
Từ xưa đến nay, bất luận
nghi thức gì cũng đều là một
loại biểu tượng của cảm xúc,
thế thì, nghi thức này đến tột
cùng tượng trưng cho cái gì?
Địa điểm vứt xác nằm ở
chính giữa mê cung, vô luận là
đi trước hay lùi về, đều cách
hai lối ra trước sau càng gần
hơn, cho nên, nơi đó kỳ thật là
chỗ sâu nhất trong mê cung.
Nếu như nói mê cung gây cho
mọi người một loại cảm giác
mất phương hướng, vậy thì, e
rằng cảm thụ ở chỗ này là sâu
sắc nhất.
Loại cảm giác mất phương
hướng sâu sắc nhất, là hung
thủ cảm thấy, hay là hắn hy
vọng để người chết cảm thấy,
hoặc cả hai người?
Nếu hung thủ từng đối với

lĩnh hội này khắc sâu, đồng
thời cũng hy vọng người chết
thưởng thức tư vị trong đó, ý vị
trả thù như vậy cũng quá sâu
đậm rồi.
Biểu tượng của nghi thức
dần dần rõ ràng: Báo thù.
Thời điểm trước khi tan ca,
Phương Mộc phát hiện điện
thoại di động của mình hết pin,
liền tạm thời buông xuống hồ
sơ trong tay, trở về ký túc xá
độc thân lấy đồ sạc pin.
Lúc vừa mới tham gia công
tác, để tiện quản lý và tập
trung, từng đồng chí độc thân
trong phòng đều được sắp xếp
ký túc xá, mặc dù Phương Mộc
cũng ở tại bổn thị, vẫn xin một
gian. Nói là vì thuận tiện công
tác, kỳ thật là không muốn về
nhà. Cha mẹ thủy chung phản
đối cậu làm cảnh sát, vì thế,
trước lúc tốt nghiệp còn làm ầm

ĩ một trận.

Vặn mở cánh cửa ký túc xá Phương Mộc liền ngẩn người, buổi sáng phòng còn hỗn độn không chịu nổi giờ đã được thu dọn sạch sẽ, sách vở và tạp chí rơi lả tả trên giường được đặt trở lại giá sách, khăn trải giường và vỏ chăn gối một tháng rồi chưa thay cũng không thấy bóng dáng, giày bóng rổ còn tích nước trên bệ cửa sổ. Tầm mắt Phương Mộc dừng ở một túi vải quen thuộc trên bàn, là mẹ đến.

"Tránh ra!" Phương Mộc còn đang sững sờ, một thanh âm mệt mỏi vang lên ngay phía sau, sau đó, chính mình đã bị một đôi tay đẩy sang một bên. Mẹ xụ mặt, mang theo một thau giặt quần áo thật lớn đi đến. Bà đem thau giặt quần áo nhét vào đáy giường, đặt mông

ngồi trên giường thở phì phò.

"Thau giặt quần áo của ai?"

Phương Mộc luống cuống tay chân tìm ly, rót nước lọc, cười hối lỗi hỏi.

"Ai? Mẹ mua!" Mẹ buông xuống tay áo xắn cao cao, tức giận nói: "Nơi này của con ngay cả một cái thau có thể giặt quần áo cũng không có, không biết con bình thường làm thế nào giặt quần áo nữa."

"Đem đến phòng giặt a."

"Vậy có thể giặt sạch sẽ sao?" Mẹ vẻ mặt không kiên nhẫn, "Con xem, vỏ chăn của con đều thành cái màu gì rồi?"

Phương Mộc kéo qua một cái ghế cười hì hì ngồi trước mặt mẹ, "Lão thái thái à, hôm nay thế nào có thời gian như vậy?"

"Hừ, con cho rằng mẹ muốn đến hả?" Mẹ bĩu môi, "Con tính thử xem, con đã bao lâu rồi

chưa về nhà?"

Phương Mộc có chút áy náy,

cúi đầu không nói lời nào.

Trong phòng nhất thời lâm vào

trầm mặc, thật lâu sau, mẹ thở

dài, mở miệng nói: "Con nếu

lựa chọn con đường này, mẹ và

ba con cũng đành phải chấp

nhận. Nhưng con không nên

lâu như vậy cũng không về

nhà, ngay cả điện thoại cũng

rất ít gọi cho gia đình. Chúng ta

sợ ảnh hưởng đến công việc

của con, không dám liên lạc

quá nhiều. Nhưng con biết

không, mẹ và ba đều rất nhớ

con."

"Con biết." Phương Mộc kéo

tay mẹ qua, đặt trong lòng bàn

tay vuốt ve tới lui.

"Nhất định phải chú ý an

toàn, biết chưa?" Mẹ vuốt đầu

Phương Mộc, "Hai sự kiện ở đại

học sư phạm và đại học J đã

sắp đem mẹ hù chết rồi, nếu lại
có chuyện gì, con liền dứt
khoát lấy mạng mẹ luôn đi."
"Không có việc gì." Phương
Mộc cười cười, "Con cũng không
đi bắt tội phạm giết người."
"Con ít lừa gạt mẹ!" Mẹ sa
sầm mặt, "Mẹ không phải
không biết, mỗi ngày cùng con
giao thiệp đều là những thứ
người gì!"
"Con sẽ cẩn thận, mẹ cứ yên
tâm."
Mẹ trắng mắt liếc Phương
Mộc, vỗ vỗ túi vải nói: "Bên
trong là quần áo mùa thu, trời
lạnh nhớ mặc vào." Sau đó, bà
thò tay từ trong ví tiền xuất ra
một xấp tiền đặt trên giường.
"Để làm chi?" Phương Mộc
vội vàng đem tiền cầm lên, "Mẹ
lấy về đi, con cũng không thiếu
tiền."
"Mẹ con với nhau khách khí

cái gì?" Mẹ đánh tay Phương Mộc một cái, "Ít giả vờ giàu có với mẹ đi, con có tiền hay không mẹ còn không biết?" Bà phân trần đem tiền nhét vào dưới gối, miệng than thở, "Cũng không biết tiểu tử thúi con đem tiền xài vào nơi nào rồi."

Phương Mộc gãi đầu, "Con mời mẹ cùng ba ăn cơm nha."

"Ăn cái gì mà ăn? Xài tiền bậy bạ, hơn nữa, lấy tiền của mẹ mời mẹ ăn cơm, con cho mẹ là đứa ngốc hả?"

"Haha, chúng ta mua chút đồ ăn ngon, về nhà ăn nhé."

"Được!" Mẹ rốt cuộc lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhịn không được ở trên mặt Phương Mộc hôn một cái, "Đây mới là con trai ngoan của mẹ!"

Ăn một bữa tiệc nhà thịnh soạn, trên chiếc giường quen

thuộc hảo hảo ngủ một giấc,
ngày hôm sau Phương Mộc tỏ
ra tinh thần phấn chấn. Tinh
lực tràn đầy, suy nghĩ tự nhiên
cũng rõ ràng hơn.
Nếu như nói nghi thức trong
mê cung tượng trưng cho báo
thù, vậy nghi thức trong siêu
thị Phúc Sĩ Mã là tượng trưng
cho cái gì đây?
Vấn đề tập trung ở hai điểm
trên, một là siêu thị; hai là con
gấu đồ chơi.
Từ tình huống hiện có đến
xem, hung thủ tỉ mỉ cẩn thận
tính kế, chấp nhận mạo hiểm
lớn cũng phải hoàn thành kế
hoạch vứt xác khó khăn hơn
nhiều so với bắt cóc và giết
chết người bị hại. Thực hiển
nhiên, vứt xác ở siêu thị đối với
hung thủ mà nói là vô cùng
trọng yếu, là một phân đoạn
phạm tội thiết yếu. Như vậy,

hung thủ vì sao phải đem thi
thể vứt trong siêu thị? Rồi vì
sao lại đem thi thể treo trên
tường?
Triển lãm.
Đặc điểm lớn nhất của siêu
thị chính là dòng người đông
đúc, nếu muốn tìm kiếm khán
giả cho tội ác của mình, siêu thị
quả thật là một nơi thích hợp
nhất.
Nếu mục đích hung thủ lựa
chọn vứt thi thể trong siêu thị
là để triển lãm loại tội ác lớn
nhất của mình, vậy thì chí ít có
thể chứng minh một vấn đề:
Hung thủ, hoặc nói thủ phạm
chính có khuynh hướng tâm lý
dị thường. Bởi vì hắn (nàng)
đối với việc triển lãm thi thể so
với giết chết người bị hại còn
quan trọng hơn.
Thật giống như hết thảy
nghi thức cũng thế, ý nghĩa của

hình thức phải lớn hơn nội
dung của bản thân.
Như vậy, triển lãm thế này
có thể khiến hung thủ thỏa
mãn loại tâm tính nào đây?
Là cười nhạo sự vô năng của
cảnh sát, hay khoe khang sự
cường đại của mình?
Một gã nhà văn internet,
sau khi ở trên mạng tuyên bố
tác phẩm của mình, sẽ nhịn
không được lúc nào cũng chú ý
đến hạng bình chọn và hồi âm.
Một gã đạo diễn điện ảnh,
sau khi chiếu tác phẩm phim
của mình, sẽ tự ngồi trong rạp
quan sát phản ứng của khán
giả.
Nếu hung thủ cũng có loại
tâm tính này, vậy hắn muốn
chứng minh cái gì đây?
Đáp án e rằng ngay trên con
gấu đồ chơi kia.
Phương Mộc lật qua lật lại tỉ

mỉ hình ảnh hiện trường, trong đầu không ngừng hồi tưởng cảm giác lần đầu tiên đến hiện trường trước đây. Trừ bỏ loại cảm giác nghi thức sâu sắc này, lưu lại cho cậu ấn tượng sâu nhất chính là con gấu đồ chơi đó —— Cũng không phải khiến cậu cảm thụ mãnh liệt, mà là thấy con gấu đồ chơi này quá đột ngột. Cậu không cách nào tưởng tượng ra một món đồ chơi có thể khiến hung thủ có cỡ nào tự nhận thức đồng cảm mạnh mẽ.

Hốt nhiên, Phương Mộc ý thức được bản thân xem nhẹ một manh mối rõ ràng nhất.

Nếu nói gấu đồ chơi là vật phẩm hung thủ cần để biểu đạt nội tâm, hắn (nàng) cũng không tất phải đem nó móc ra khoảng trống, mà mục đích móc ra khoảng trống, là giống

như quần áo để người chết đem
nó mặc trên người —— Nói
cách khác, người mặc bộ da gấu
đồ chơi bên ngoài, mới là yêu
cầu chân chính của hung thủ.
Cậu nhớ tới lời của Thái
trưởng khoa vật chứng, mặc
gấu đồ chơi lông nhung ngoài
da, kỳ thật là hình tượng của
người quảng cáo!
Giết chết người quảng cáo
giả trang thành gấu đồ chơi
lông nhung, mới là mục đích
thật sự của hung thủ!
Song vấn đề vẫn chưa được
giải quyết, hung thủ quyết định
làm như vậy, là muốn chứng
minh cái gì đây? Mặc kệ hắn
(nàng) nghĩ muốn chứng minh
cái gì, đều có một chuyện có
thể khẳng định, đó chính là loại
tâm tính này đã cực kỳ cường
liệt, cơ hồ đã đến mức khó mà
kiềm chế. Kích thích loại xúc

động này, không ngoại trừ hai loại: một là tự giải thoát; hai là cừu hận. Động cơ của hung thủ, đến tột cùng là loại nào đây?

Phương Mộc trở nên hưng phấn, hai vụ án này càng ngày càng có ý tứ rồi.

Nghĩ đến đây, Phương Mộc nhịn không được bật cười, mình vẫn cố chấp đem hai vụ án liên hệ cùng nhau. Trực giác cũng tốt, kết luận chủ quan cũng tốt, hiện tại có ít nhất hai chuyện cần điều tra rõ:

Thứ nhất, người chết Tưởng Phái Nghiêu trong án giết người mê cung có phải từng dùng cách xử phạt về thể xác với học sinh của mình hay không, cũng bởi vì vậy nên cùng học sinh kết thù kết oán; Thứ hai, người chết Thân Bảo Cường trong án giết người siêu thị Phúc Sĩ Mã

có phải từng làm người quảng cáo hay không, nếu đã làm, trong khoảng thời gian đó có phải từng phát sinh sự kiện ngoài ý muốn hay không.

Chương 19 - Đứa trẻ đáng thương

Dựa theo yêu cầu của Lỗ Húc, tâm lý kịch lần thứ ba do bản thân gã tự đóng vai chính mình. Do đó, Dương Cẩm Trình đối với kế hoạch diễn luyện ban đầu đã tiến hành sửa chữa, đầu tiên, đem hình chiếu màn hình kéo đến gần, khiến Lỗ Húc có cảm giác nhập tâm càng mạnh; Tiếp theo, gia tăng thêm một tình tiết: Lỗ Húc ở bệnh viện chữa khỏi, khôi phục trở về nhà.

Thời điểm gần kết thúc, Lỗ Húc sải bước từ sau màn sân khấu tiêu biểu cho bệnh viện đi ra, cha mẹ theo bên cạnh gã,

hoan nghênh gã trở về đơn vị.

Lúc này, sẽ có một nhân vật khiến Lỗ Húc không tưởng được xuất hiện.

Bạn gái của gã đứng ở cửa phòng huấn luyện, hai mắt ngấn lệ dịu dàng nhìn gã. Lỗ Húc đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó chẳng nói câu nào chạy sang, đem bạn gái gắt gao ôm vào trong ngực.

Trong phòng theo dõi, Dương Cẩm Trình ôm bả vai, cười tủm tỉm nhìn màn hình máy theo dõi.

"Tốt lắm. Lỗ Húc tin tưởng mình có thể dùng một khí lực và tâm tính khỏe mạnh đến đối mặt với bạn gái, lần nữa trở về cuộc sống." Dương Cẩm Trình ngoảnh đầu nói với Biên Bình, "Tôi đề nghị cho cảnh sát Lỗ một ngày nghỉ, để cậu ấy và bạn gái vui vẻ đoàn tụ."

Biên Bình cười gật đầu, "Tôi đi nói với lãnh đạo của cậu ấy."

"Như vậy, các vị, giai đoạn trị liệu IV cũng sắp đến rồi, hiệu quả tốt hơn so với dự đoán của tôi. Kế tiếp chính là quan sát theo dõi cảnh sát Lỗ và đúng hạn hồi đáp. Hy vọng có thể định kỳ đem tình hình khôi phục của cảnh sát Lỗ phản hồi cho tôi." Dương Cẩm Trình lần lượt cùng Biên Bình, Phương Mộc bắt tay, "Cám ơn mọi người đã phối hợp."

"Sao có thể nói vậy, tiến sĩ Dương." Biên Bình dùng sức cầm tay Dương Cẩm Trình, "Là mọi người chúng tôi phải cảm tạ anh."

"Là chức trách của tôi, chức trách của tôi." Dương Cẩm Trình quay đầu nói với Phương Mộc, "Cảnh sát Phương, tôi rất hâm mộ Biên trưởng phòng có

thể có cấp dưới như cậu, nếu có cơ hội, hy vọng có thể tiếp tục hợp tác với cậu."

Phương Mộc có chút buồn bực, "Tôi cũng không làm gì mà, à, hẳn ý anh muốn nói đến việc tôi giúp Lỗ Húc tập vật lộn."

"Không, anh rất khác biệt."

Dương Cẩm Trình từ sau cặp kính mắt thật sâu liếc mắt nhìn Phương Mộc, "Rất khác biệt."

***

Liêu Á Phàm vội vàng chạy về hướng Nhà Thiên Sứ, trong lòng nhớ đến phải trở về giúp nấu cơm. Vừa mới băng qua giao lộ, liền trông thấy chị Triệu mang theo giỏ thức ăn, đứng bên cạnh một đám ông già bà cả, cau mày nghe bọn họ mồm năm miệng mười.

"Dì Triệu, dì đang làm gì đó?" Liêu Á Phàm vài bước đi

qua, tiếp nhận giỏ thức ăn
trong tay chị Triệu.
Chị Triệu không kiên nhẫn
hướng Liêu Á Phàm khoát tay, ý
bảo nàng đừng nói, tiếp tục
chăm chú lắng nghe.
Liêu Á Phàm có chút sờ
không được ý nghĩ, cũng đứng
tại chỗ nghe một hồi, các lão
nhân hơn phân nửa khẩu âm
rất nặng, chỉ có thể nghe hiểu
vài chữ "khoản bồi thường",
"mở rộng thương nghiệp" linh
tinh các loại.
Nàng có chút sốt ruột, kéo
kéo tay áo chị Triệu, "Dì Triệu,
nếu không trở về nấu cơm sẽ
không kịp nữa."
Chị Triệu nhìn đồng hồ, mặt
âm trầm cùng Liêu Á Phàm về
Nhà Thiên Sứ.
Vừa vào cửa, nàng bảo Liêu
Á Phàm đi rửa thức ăn, còn
mình thì xoay người đến phòng

thầy Chu. Liêu Á Phàm vừa
đem rau chân vịt ngâm vào
trong nước, chị Triệu đã trở lại,
trực tiếp hỏi:
"Thầy Chu đâu?"
"Con làm sao biết a," Liêu Á
Phàm mạc danh kỳ diệu nói:
"Con cũng vừa trở về." Chị
Triệu hừ mũi một tiếng, chầm
chậm chạy vào trong sân, tùy
tiện túm một đứa nhỏ hỏi:
"Thầy Chu đâu?"
Liêu Á Phàm thấy Nhị Bảo
hơi lộ vẻ hoảng sợ nhìn vẻ mặt
hung ác của chị Triệu, miệng
mơ hồ không rõ kêu a a, nhịn
không được từ trong phòng bếp
chạy đến.
"Có phải xảy ra chuyện gì
rồi không?"
"Không có việc gì!" Chị Triệu
tức giận nói, "Ngay cả có
chuyện, một đứa con nít vô
dụng như ngươi cũng không

giúp được gì!"

Liêu Á Phàm ủy khuất cong miệng.

Sau buổi cơm chiều thầy Chu mới trở về, trong tay còn ôm một đứa nhỏ sứt môi bẩm sinh. Thành viên mới gia nhập khiến Nhà Thiên Sứ náo nhiệt một trận, mọi người luống cuống tay chân sắp xếp giường chiếu cho bé, đổi tã lót, tắm rửa, đút sửa bột, sau đó vài đứa trẻ nhìn bé nằm trên giường nhỏ, mút ngón cái ngủ thật say.

Thầy Chu sau khi thu xếp ổn thỏa cho đứa bé, cười ha ha đi đến phòng bếp, chị Triệu theo sau đi vào. Thời điểm Liêu Á Phàm đến phòng bếp lấy nước sôi, trong phòng bếp sương khói lượn lờ, thức ăn còn dư nguội lạnh trên bàn, thầy Chu hút thuốc, cùng chị Triệu ngồi đối diện nhau.

Thấy nàng tiến vào, hai người cũng không nói chuyện nữa, thầy Chu cười cười với Liêu Á Phàm, chị Triệu căn bản ngay cả mí mắt cũng chưa nâng.

Liêu Á Phàm xách phích nước nóng, lúc ra cửa cố ý ngừng một lúc. Thanh âm bọn họ nói chuyện rất thấp, chỉ nghe thầy Chu nói: ". . . . . .Chuyện này trước đừng nói với bọn nhỏ. . . . . .Tôi sẽ nghĩ biện pháp. . . . . ."

Chuyện gì khiến bọn họ lo lắng như vậy? Liêu Á Phàm bỗng nhiên cảm thấy toàn thân không còn khí lực, sức lực hưng phấn khi săn sóc cho thành viên mới kia thoáng cái vô tung vô ảnh.

***

Biên Bình đem tình hình trị liệu của tiến sĩ Dương Cẩm

Trình với Lỗ Húc hướng lãnh
đạo phòng cảnh sát báo cáo,
lãnh đạo nghe xong cảm thấy
rất hứng thú, vừa lúc toàn tỉnh
đang muốn đào tạo phẩm cách
hoạt động kiên cường của cảnh
sát, vì thế sở chỉ thị ngành có
liên quan mời tiến sĩ Dương
Cẩm Trình làm chuyên gia
hướng dẫn tâm lý, cũng tìm
kiếm thời cơ thích hợp tổ chức
tọa đàm hướng dẫn tâm lý.
Biên Bình và Phương Mộc
đến viện nghiên cứu đưa thư
mời cho Dương Cẩm Trình, trợ
lý Trần Triết cho biết Dương chủ
nhiệm đang tiếp đãi khách.
"Muốn tôi đi thông báo một
tiếng không?"
"Không cần." Biên Bình vội
vàng nói: "Đừng quấy rầy anh
ấy, chúng tôi chờ một lát là
được."
Trần Triết dẫn bọn họ đến

phòng nghỉ lầu hai, đưa hai ly
nước suối rồi ly khai.
Phòng nghỉ rộng rãi sáng
sủa, ghế dựa rộng lớn lại thoải
mái, Phương Mộc sờ sờ mặt bàn
gỗ đặc giá trị xa xỉ, nói với Biên
Bình: "Điều kiện nơi này của
tiến sĩ Dương không tồi a."
"Đó là đương nhiên," Biên
Bình khoan khoan khoái khoái
tựa lưng vào ghế ngồi, "Đây là
đơn vị nghiên cứu khoa học do
chính quyền tỉnh bỏ vốn, hằng
năm đều nhận được không ít
quyên góp xã hội."
Đang nói chuyện, lại có hai
người được nhân viên công tác
dẫn theo vào, Biên Bình vừa
nhìn thấy bọn họ, "A" một tiếng
ngồi thẳng người.
Đó là một người phụ nữ
trung niên, dẫn theo một đứa
bé trai 8 tuổi, thoạt nhìn là một
đôi mẹ con. Người mẹ hiển

nhiên cũng nhận ra Biên Bình,
thân mình lại không kiềm được
mà thoáng run run, mang theo
đứa nhỏ ngồi xuống một đoạn
xa của phòng.
"Thế nào, quen biết?"
Phương Mộc có chút kỳ quái.
"Đương nhiên quen biết."
Biên Bình nhỏ giọng nói với
Phương Mộc: "Án giết người
siêu thị Phúc Sĩ Mã còn nhớ
chứ? Đứa bé kia chính là người
đầu tiên phát hiện thi thể."
"A?" Phương Mộc cả kinh,
không khỏi quay đầu nhìn đứa
bé kia.
Sắc mặt đứa bé vàng như
nến, hình dáng thân thể tiều
tụy và nhỏ gầy, cùng so sánh
ghế dựa có vẻ vô cùng rộng
lớn. Nó im lặng ngồi, đôi mắt
dừng lại trên mặt bàn trước
mặt, vẫn không nhúc nhích.
Phương Mộc nghĩ nghĩ, đứng

dậy đi tới.

Mẹ đứa bé nhận thấy động tác của Phương Mộc, lập tức khẩn trương, nghiêng thân mình, tựa hồ muốn làm động tác đem đứa bé che ở phía sau.

Phương Mộc hướng nàng gật đầu, thoáng mỉm cười. Nàng vẫn không hề thả lỏng cảnh giác, cau mày nhìn chằm chằm mặt Phương Mộc.

Phương Mộc ngồi xổm người xuống, lấy tay sờ sờ đầu đứa bé, trong nháy mắt khi tay cậu và tóc đứa bé tiếp xúc, cậu rõ ràng cảm thấy đứa bé thoáng run run, tuy rằng đứa bé vẫn cứ nhìn phía trước, nhưng trên cổ tức khắc nổi lên một tầng da gà.

Phương Mộc buông tay xuống, cười cười, hỏi: "Con tên là gì?"

Đứa bé không trả lời, cũng

không nhìn Phương Mộc, như
cũ diện vô biểu tình nhìn chằm
chằm phía trước.
"Nói nha, anh bạn nhỏ, con
tên gì?"
"Hạ Thiên." Mẹ đứa bé thay
nó trả lời, trong giọng nói vẫn
đầy ắp địch ý, "Tôi biết các
người là cảnh sát. Đừng hỏi đứa
nhỏ nữa, có chuyện gì thì hỏi
tôi!"
Phương Mộc đứng dậy, ngồi
vào bên cạnh mẹ Hạ Thiên,
"Đứa nhỏ làm sao vậy?"
"Bị dọa." Trên mặt mẹ Hạ
Thiên lập tức sầu vân thảm
đạm, "Bác sĩ bệnh viện nhi
đồng khoa tâm lý giới thiệu tôi
đến đây tìm tiến sĩ Dương."
"Bởi vì chuyện ngày đó?"
Mẹ Hạ Thiên thở dài một
tiếng: "Đứa nhỏ từ ngày đó bắt
đầu, đêm đêm gặp ác mộng,
thời điểm mỗi lần khóc la tỉnh

lại, áo gối, chăn gì gì đó đều bị mồ hôi thấm ướt đẫm. Khi không ngủ được, chính là bộ dạng này, không phản ứng với mọi người, thẳng ngoắc ngoắc nhìn một vào một nơi đồng nhất."

Phương Mộc quay đầu nhìn Hạ Thiên, nó vẫn giống như hình ảnh dừng vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm phía trước, tựa hồ đối với hết thảy xung quanh đều không có phản ứng.

Phương Mộc đưa tay khoát lên vai đứa bé, dùng sức hướng trong lòng ngực mình kéo một chút, thân thể đứa bé mềm nhũn vô lực dựa sang, đầu lại bướng bỉnh nhìn phương hướng ban đầu. Phương Mộc nghĩ nghĩ, từ trong túi áo lấy ra huy hiệu cảnh sát, quơ quơ trước mặt Hạ Thiên.

"Hạ Thiên, chú là cảnh sát,
con không phải sợ, nói cho chú
biết con làm sao vậy?"
Thật lâu sau, con ngươi Hạ
Thiên thoáng xoay tròn, mí mắt
rũ xuống, thấp giọng nói: "Con
sợ."
"Con sợ cái gì?"
Hạ Thiên không trả lời cậu,
mà mở miệng hỏi: "Chú có
súng không?"
Phương Mộc sửng sốt, lập
tức đáp: "Có."
Hạ Thiên cúi đầu, đột nhiên
ôm trụ lấy tay Phương Mộc,
"Đánh chết hắn!"
"Đánh chết ai?"
Biểu tình mờ mịt luống
cuống lại trở về trên mặt Hạ
Thiên, nó lần nữa nhìn chằm
chằm phương hướng ban nãy,
không nói. Phương Mộc nhìn
nhìn nó, phát hiện bờ môi nó
nhẹ nhàng nhu động.

"Mao mao. . . . . .Mao mao. .
. . . ." (Mao nghĩa là lông, mao
mao là lông lông =)) ko thể ghi
lông lông vì nghe thô bỉ nên cứ
là mao mao cho dễ thương vậy
:"> Thật ra thì mao mao còn có
nghĩa là tiếng gọi thân thương
đối với trẻ em mới sinh, nhưng
trong này ý nghĩa không phải
là như vậy ^^)
Phương Mộc đang muốn mở
miệng hỏi đến cùng, cửa phòng
nghỉ bị đẩy ra, Dương Cẩm
Trình tiến vào, đi thẳng đến chỗ
Biên Bình.
"Thật ngại quá Biên trưởng
phòng, để anh đợi lâu."
Phương Mộc và mẹ Hạ Thiên
cũng đứng lên, Dương Cẩm
Trình trông thấy Phương Mộc và
mẹ con Hạ Thiên, có chút bất
ngờ, "Haha, cảnh sát Phương
cũng tới rồi, hai vị này là. . . .
."

Trần Triết đi theo phía sau hắn vội vàng nói: "Đây là tới khám bệnh, bác sĩ Lương bệnh viện nhi đồng giới thiệu tới."

Dương Cẩm Trình gật đầu, tỏ ý mẹ con Hạ Thiên chờ, mẹ Hạ Thiên liên tục gật đầu, còn Hạ Thiên vẫn ngồi không nhúc nhích.

Biên Bình đưa thư mời cho Dương Cẩm Trình, đem mục đích đến đơn giản nói một chút, Dương Cẩm Trình liền hô "không dám nhận", thoạt nhìn rất cao hứng, Biên Bình đưa ra lời mời hắn đến tham dự báo cáo nguy cơ tâm lý của cảnh sát lần thứ nhất, Dương Cẩm Trình đầy miệng đáp ứng.

"Không thành vấn đề, thời gian tùy các cậu định, cho tôi biết sớm một tuần là được."

"Chúng tôi đi trước một bước, không chậm trễ công việc

của ngài nữa." Biên Bình và Phương Mộc đứng dậy cáo từ, lúc ra cửa, Phương Mộc phát hiện chẳng biết từ khi nào Hạ Thiên đang xoay đầu sang nhìn phía bên này, một đôi mắt nhỏ như hạt đậu đen nhìn chằm chằm vào Phương Mộc, mãi đến khi cậu biến mất ở cửa.

Trên đường trở về, Phương Mộc thủy chung nhìn ngoài cửa sổ chẳng nói câu nào, Biên Bình vừa lái xe vừa nhìn sắc mặt cậu. Khi chờ đèn đỏ ở một giao lộ, Biên Bình ném sang một điếu thuốc.

"Đang nghĩ về đứa bé kia?"

"Đúng vậy." Phương Mộc không lòng dạ nào che giấu tâm tình của mình, rầu rĩ châm thuốc lá, hút một ngụm lớn.

"Rất đáng thương." Đèn đỏ chuyển xanh, Biên Bình giẫm chân ga, "Trị không tốt sẽ trở

thành PTSD."

Phương Mộc có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, trước mặt vẫn là ánh mắt của Hạ Thiên trước khi chia tay, ánh mắt kia, giống như một con thú nhỏ bị thương. Cùng việc vô tình gặp được Hạ Thiên khiến tâm tình Phương Mộc phiền muộn, mà mấy ngày kế tiếp vẫn không có tin tức gì khiến người ta phấn khởi. Trải qua một phen điều tra của cảnh sát, hai điểm suy nghĩ điều tra Phương Mộc đưa ra đều không hề tiến triển.

Người chết Tưởng Phái Nghiêu của án giết người mê cung mặc dù không tính là đạo đức mẫu mực gì, nhưng là một người tốt tính cách ôn thuận. 17 năm trước, Tưởng Phái Nghiêu sau khi tốt nghiệp đại học vẫn luôn đảm nhiệm chức giáo viên tạo trường cao đẳng

dạy nghề khoa thương mại. Tuy
rằng học sinh của trường dạy
nghề phần lớn tản mạn bướng
bỉnh, nhưng chưa từng nghe
nói thầy Tưởng cùng bọn chúng
phát sinh mâu thuẫn. Trái lại,
rất nhiều học sinh lên tiếng
thay Tưởng Phái Nghiêu còn nói
rất thích y. Phương Mộc nguyên
bản suy nghĩ chính là, mê cung
này là nơi nhắn nhủ một loại
tình tự "mất phương hướng", có
lẽ là Tưởng Phái Nghiêu từng
đối với một học sinh nào đó
nghiêm khắc phê bình mà ra.
Nhưng từ tình huống hiện có
đến xem, suy nghĩ này là hoàn
toàn sai lầm. Vậy thì, có thể là
một cử chỉ vô tình nào đó của
Tưởng Phái Nghiêu dẫn đến
cảm giác mất phương hướng
mãnh liệt của hung thủ hay
không, cũng dẫn đến cừu hận
khiến hắn khắc cốt ghi tâm?

Suy luận này chỉ cần ngẫm
lại cũng khiến người ta cảm
thấy tuyệt vọng. Tưởng Phái
Nghiêu chết năm 39 tuổi, trong
39 năm qua, nhân số từng giao
thiệp đâu chỉ hơn ngàn vạn?
Nếu muốn khảo chứng trong
cuộc đời y có cử chỉ vô tâm đối
với người nào đó, thời gian tiêu
phí e rằng phải xa xa vượt trên
cả 39 năm.
Về phần điều tra đối với
người chết Thân Bảo Cường của
án giết người siêu thị Phúc Sĩ
Mã lại càng khiến người thất
vọng. Thân Bảo Cường, bằng
cấp đại học khoa chính quy,
từng làm kỹ thuật viên cho
xưởng chế tạo máy móc nào đó
của nhà nước. Năm 29 tuổi,
Thân Bảo Cường từ chức tham
gia lĩnh vực kinh doanh, một
năm sau, do quản lý kinh
doanh không tốt, xí nghiệp mở

tuyên bố vỡ nợ, một trận kinh tế túng quẫn. Năm sau ly dị vợ, do hai người chưa sinh con, chỉ đơn giản phân chia tài sản. Sau đó Thân Bảo Cường vẫn chưa tái hôn, cũng không có thu nhập ổn định. Vài năm sau đến làm quản lý cho công ty bán sỉ trái cây do bạn bè mở, theo nhân viên của công ty nói, quản lý Thân là người từng trải qua thời gian khổ cực, vì vậy đối với thuộc hạ có chút cảm thông, nhóm công nhân cũng có ấn tượng tương đối tốt với hắn. Cảnh sát đối với khoảng thời gian Thân Bảo Cường từ xí nghiệp đóng cửa tới làm quản lý cho công ty buôn bán trái cây đã tiến hành điều tra, cũng tìm được những nhân viên liên quan đến năm đó tiến hành phỏng vấn. Điều tra rõ Thân Bảo Cường từng làm gia sư dạy

kèm tại nhà, trợ lý luật sư và
nhân viên bảo hiểm, quả thật
chưa từng tham gia nghề người
quảng cáo, ngay cả tình huống
tạm thời hỗ trợ cũng chưa từng
có.
Như vậy xem ra, bộ da gấu
đồ chơi lông nhung và bản thân
Thân Bảo Cường tựa hồ không
có bất luận liên quan gì. Chẳng
lẽ Thân Bảo Cường chỉ là vật hy
sinh hung thủ tùy cơ chọn lựa?
Từ xưa đến nay, tế phẩm của
nghi thức phần lớn là phụ nữ,
trẻ em hoặc thanh niên khỏe
mạnh, một người nam nhân
trung niên bình thường sao lại
bị hung thủ chọn trúng chứ?
Phương Mộc ẩn ẩn cảm thấy
giữa hai người vẫn có chút dính
dáng, sau lưng bọn họ vẫn là
hai nghi thức thần bí, tuy rằng
nội dung của hai nghi thức này
vẫn chưa biết được, nhưng ý

nghĩa biểu tượng "báo thù" và "chứng minh" của nghi thức, lại khiến Phương Mộc tin tưởng không nghi ngờ.

Chương 20 - Công cụ

Ngày tọa đàm phụ đạo tâm lý rất nhanh được xác định, chủ đề là ứng dụng can thiệp nguy cơ tâm lý trong thực tiễn cảnh sát. Đơn vị vốn đảm nhận tọa đàm là cục cảnh sát C thị, sau khi thông báo phát xuống các phân cục, yêu cầu các phân cục phái đại diện tham gia tọa đàm. Các phân cục đều hưởng ứng mãnh liệt khiến thị cục chuẩn bị không kịp, nhân số yêu cầu dự thính tọa đàm vượt xa kế hoạch ban đầu, cuối cùng phải đem địa điểm tọa đàm từ phòng hội nghị thị cục chuyển tới hội trường nhỏ của sở cảnh sát.

Kỳ thật điều này cũng khó trách, ở thời bình, nghề nghiệp

công tác có hệ số nguy hiểm
cao nhất, áp lực nhất e rằng
chính là cảnh sát. Mỗi ngày đối
mặt với tử vong, sự cố và phần
tử phạm tội giảo hoạt, thời gian
dài, tâm tính của cảnh sát khó
tránh khỏi chịu ảnh hưởng.
Nhất là những cảnh sát trẻ
không lâu sau khi vào nghề,
thời điểm chấp hành nhiệm vụ
mỗi lần nổ súng thần kinh đều
căng thẳng hơn vài ngày sau
đó. Có vài nhân viên cảnh vụ
ham rượu, ham đánh bạc, kỳ
thật là một loại tiêu khiểu bất
đắc dĩ sa vào để giải tỏa áp lực
tâm lý. Cho nên tọa đàm này
dẫn tới hứng thù của rất nhiều
cảnh sát.
Chiều thứ tư, trong hội
trường nhỏ sở cảnh sát không
còn chỗ ngồi, trên hành lang
cũng đầy ấp người. Sở cảnh sát
và lãnh đạo thị cục ngồi ở dãy

đầu, sau đó là thành viên của phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội. Lỗ Húc vốn cùng đồng nghiệp của thị cục ngồi chung một chỗ, sau đó dưới sự an bài của lãnh đạo sở cảnh sát, cũng ngồi ở dãy trước.

13h30, Dương Cẩm Trình quần áo tây trang màu đen bắt đầu buổi tọa đàm của hắn. Sau lời mở đầu đơn giản, hắn liền trực tiếp thiết nhập chính đề, trước nói đến từ quy chế can thiệp nguy cơ tâm lý của cảnh sát các quốc gia phương Tây, so sánh với sự thật tâm lý cảnh sát bị xem nhẹ hiện nay của nước ta, vạch ra luận điểm bảo trì tâm tính tốt đẹp của nhân viên cảnh vụ và nâng cao trình độ trang bị quan trọng ngang nhau. Nhìn ra được, Dương Cẩm trình đối với lần tọa đàm này dày công chuẩn bị, nội

dung tọa đàm nói có sách mách
có chứng, phương thức biểu đạt
nội dung sâu sắc lời lẽ dễ hiểu,
khiến đám cảnh sát kiến thức
tâm lý học tương đối yếu nghe
không chút khó khăn nào.
Bởi vì thời gian có hạn,
Dương Cẩm Trình chú trọng giải
thích đặc thù và biện pháp can
thiệp của chứng rối loạn căng
thẳng sau chấn thương (PTSD).
Nói một cách công bằng, chọn
luận đề này phi thường thích
hợp, bởi vì cảnh sát mỗi ngày
đều có thể gặp phải đủ loại sự
kiện ác tính đột phát, cho nên,
tỷ lệ dẫn phát chứng rối loạn
căng thẳng sau chấn thương
cũng cao hơn nhiều so với bình
thường. Có lẽ chính vì nguyên
nhân này, luận đề khiến cho
người tham dự hội nghị nhất tề
chú ý, thời điểm Dương Cẩm
Trình chậm rãi nói, thính giả

toàn hội trường đều nín thở ngưng thần, lặng ngắt như tờ.

Phương Mộc lại cảm thấy khó chịu, vài lần lén nghiêng đầu quan sát sắc mặt Lỗ Húc. Trong tay gã không biết từ khi nào đã có một bó hoa, chắc là trong cục sắp xếp gã sau khi tọa đàm kết thúc lên sân khấu tặng hoa. Cùng biểu hiện liên tiếp gật đầu hoặc hiểu ý mỉm cười của những người khác, trên mặt Lỗ Húc cơ bản không có biểu cảm gì, chỉ tránh phía sau những đóa hoa tươi kia, không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm Dương Cẩm Trình vẻ mặt hào hứng trên sân khấu.

Dương Cẩm Trình cuối cùng bắt đầu dùng ca bệnh để thuyết minh vấn đề, đây hoàn toàn là mối lo lớn nhất của Phương Mộc, một màn không muốn

nhìn thấy nhất.

"Chúng ta có một vị cảnh sát -- Ở đây tôi không tiện công bố tên của cậu ấy, tạm thời gọi cậu ấy là X nhé. X trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, đã gặp phải một tai nạn xe bất ngờ. . . . . ."

Phương Mộc cảm thấy mình không thể tiếp tục nghe thêm, cũng không nhẫn nại nhìn biểu tình của Lỗ Húc nữa, đứng dậy dọc theo hành lang đông nghịt chuồn ra khỏi hội trường.

Xế chiều hôm nay dương quang không tồi, rồi lại có chút ấm áp, nếu không phải khắp nơi trong viện là lá rụng, sẽ khiến người ta sản sinh ra lỗi giác đang là mùa xuân. Phương Mộc tựa vào trên một thanh xà đơn trong sân, lấy ra gói thuốc một điếu tiếp một điếu mà hút.

Làm một gã nhân viên

nghiên cứu khoa học, để trình bày quan điểm, lấy trường hợp chân thật đến thuyết minh vấn đề không có gì đáng trách. Thế nhưng lấy một người mà mọi người đều quen thuộc như vậy để làm ví dụ, khiến Phương Mộc cảm thấy có chút không vui. Dương Cẩm Trình cố ý giấu tên Lỗ Húc, nhưng dù sao chuyện này phát sinh gần đây, người tham dự hội nghị không có khả năng không biết người bệnh trong trường hợp này chính là Lỗ Húc, huống chi danh hiệu của người bệnh "X" chính là chữ cái đầu của phiên âm chữ "Húc" (Húc phiên âm pinyin là "xù"). Nghĩ đến Dương Cẩm Trình muốn ở trên sân khấu đề cập đến rối loạn cương dương của Lỗ Húc, ngay cả Phương Mộc cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhớ tới khi Lỗ Húc tiến hành trị liệu tâm lý kịch, Dương Cẩm Trình từng đem mình xem như một đạo cụ đơn giản, hảo cảm của Phương Mộc đối với hắn từng chút rơi xuống. Nhưng nghĩ đến ảnh hưởng quan trọng của Dương Cẩm Trình trong toàn bộ quá trình trị liệu cho Lỗ Húc, Phương Mộc lại phải tự an ủi mình: Có lẽ tác phong của hắn chính là như vậy; Có lẽ tiến sĩ Dương là một người xem nghiên cứu khoa học cao hơn hết thảy; Có lẽ hắn cảm thấy Lỗ Húc nên có đủ dũng khí lần nữa đối mặt với chuyện này. . .

. . .

Chẳng qua, lấy tư cách của một nhà tâm lý học, nếu đối với việc người bệnh có khả năng tạo thành cảm xúc xấu mà lãnh đạm như vậy, hắn sao có thể hoàn toàn chữa khỏi cho người

bệnh đây?

Phương Mộc ẩn ẩn cảm thấy, Dương Cẩm Trình làm như vậy, hoàn toàn là vì hắn đang ở trong một nơi được vạn người chú mục.

Quên đi, nếu như có thể khiến nhiều nhân viên cảnh vụ từ nay về sau thoát khỏi bệnh tâm lý, giảm bớt áp lực tinh thần, như vậy, nỗi xấu hổ của Lỗ Húc, sự khó chịu của mình, có lẽ đều nhỏ nhặt không đáng kể.

Thời điểm Phương Mộc trở lại hội trường, vừa đúng lúc kết thúc tọa đàm, toàn thể mọi người tham dự hội nghị đứng dậy, hướng Dương Cẩm Trình trên sân khấu đáp lại bằng những tiếng vỗ tay nhiệt liệt không ngừng. Dương Cẩm Trình bước khỏi bục giảng, hướng thính giả dưới sân khấu hơi cúi

đầu, vẫy tay thăm hỏi. Lúc này, Lỗ Húc vẻ mặt tươi cười cứng nhắc ôm hoa tươi trong tay, từ bậc thang cạnh sườn sân khấu bước lên, đi đến trước mặt Dương Cẩm Trình nghiêm chào, rồi đem hoa tươi đặt vào trong tay Dương Cẩm Trình.

Dương Cẩm Trình một tay nắm trên vai Lỗ Húc, dưới đài một mảnh đèn loang loáng lóe lên. . . . . .

Sau khi tan họp, Phương Mộc về văn phòng trước. Qua một giờ, Biên Bình toàn bộ hành trình vừa rồi đều cùng đi với Dương Cẩm Trình mới vừa trở về.

Biên Bình cũng là vẻ mặt uể oải, mày nhíu lại, cùng Phương Mộc đơn giản chào hỏi, an vị trước bàn làm việc yên lặng hút thuốc.

Hút xong một điếu, Biên

Bình ngẩng đầu, vừa vặn gặp
phải tầm mắt của Phương Mộc.
Bốn mắt nhìn nhau, hai bên
đều thoáng cười khổ, trong
lòng cũng minh bạch đối
phương đang suy nghĩ gì.
"Tiến sĩ Dương làm như vậy.
. . . . ." Biên Bình thoáng châm
chước từ ngữ, ". . . . . .Quả thật
có chút không thích hợp lắm."
"Đâu chỉ là không thích hợp
lắm!" Phương Mộc rốt cuộc đem
những lời bị đè nén trong lòng
nói ra, "Hắn một chút cũng
không suy nghĩ đến cảm thụ
của Lỗ Húc!"
"Quên đi." Biên Bình khoát
tay chặn lại, một bộ khẩu khí
nhân nhượng cho khỏi phiền,
"Hắn đại khái là rất chú ý đến
chuyên môn của mình. Dù sao
hắn đối với việc trị liệu của Lỗ
Húc rất thành công."
Phương Mộc cũng không

lòng dạ nào tranh chấp thêm
nữa, đổi một đề tài khác: "Các
lãnh đạo đều trở về?"
"Đã trở về." Biên Bình nhìn
đồng hồ đeo tay, "Sắp tan tầm
rồi, cậu cũng sớm trở về đi."
Phương Mộc xuống lầu quay
về ký túc xá, lúc đi ngang qua
sân, trông thấy một người lẻ loi
tựa vào trên xà đơn. Là Lỗ Húc.
Phương Mộc nghĩ nghĩ, nhấc
chân đi tới. Lỗ Húc cũng nhìn
thấy Phương Mộc, hướng cậu
cười cười, đứng thẳng người.
"Còn chưa về?"
"Ừ. Ban nãy vừa tạm biệt
tiến sĩ Dương." Lỗ Húc hướng
cổng chính nhìn sang, "Các
đồng nghiệp lái xe về trước."
"A, tôi tiễn cậu về nhé."
"Không cần không cần." Lỗ
Húc liên tục khoát tay, "Tôi tự
bắt xe trở về là được."
"Không sao, dù gì tôi cũng

phải ra ngoài." Phương Mộc
tung một câu nói dối.
"Vậy. . . . .Được rồi." Lỗ
Húc do dự một chút, gật đầu,
"Cám ơn."
Ngồi trong xe, Lỗ Húc mãi
không nói gì. Gã cởi bỏ nút áo
của bộ đồng phục xuân thu, cà
vạt cũng nới lỏng ra, cả người
tựa lưng vào ghế, bộ dáng chán
chường không chịu nổi.
Phương Mộc chú ý tới đầu
ngón tay của gã luôn vặn xoắn
một viên giấy nhỏ đã biến
thành màu đen.
"Đó là cái gì?"
"Haha." Lỗ Húc nhẹ nhàng
cười cười, "Một lão đại ca của
phân cục thần bí hề hề kín đáo
đưa cho tôi, nghe nói là bài
thuốc tráng dương gia truyền."
Gã quay cửa kính xe xuống,
đem viên giấy kia dùng sức
ném ra ngoài, "Thật đem tôi trở

thành phế vật mà."

Phương Mộc có chút xấu hổ, không biết nên làm sao an ủi gã, nghẹn nửa ngày không đầu không đuôi nói một câu:

"Không phải."

Lỗ Húc không đáp lời, như cũ nhìn chằm chằm mặt đường phía trước đến xuất thần. Chạy đến một con đường nhỏ, Lỗ Húc đột nhiên mở miệng hỏi:

"Phương Mộc, cậu ăn cơm chưa?"

"Chưa." Phương Mộc giảm tốc độ xe, "Thế nào?"

"Tôi mời cậu uống rượu nhé."

"Bây giờ?" Phương Mộc nhìn đồng phục trên người Lỗ Húc, "Hôm nào đi. Cậu mặc đồng phục uống rượu, sẽ rước lấy phiền toái."

"Không sao." Lỗ Húc đem nón đại diêm (nón cảnh sát,

diêm là vành nón) tháo xuống, rồi thuần thục cởi áo, tháo cà vạt, toàn bộ ném trên ghế phía sau, "Thế nào không phải OK rồi sao?"

"Chết tiệt, cậu không sợ đông lạnh hả?" Phương Mộc quét một vòng trong xe, "Tớ ở đây không có quần áo cho cậu mặc a."

"Đừng ngại." Lỗ Húc vẻ mặt hưng phấn chỉa chỉa một hiệu ăn nhỏ ven đường, "Cứ đi đến đó đi."

Mặc dù bỏ đi áo trang trí dấu hiệu cảnh vụ, thế nhưng áo sơ mi màu lam nhạt và quần dài xanh đậm kia vẫn lộ ra một cỗ vị đạo của trang bị tiêu chuẩn, lại càng không cần nói đến cảnh huy trên đầu dây nịt ngân quang lòe lòe. Lỗ Húc sải bước đi vào hiệu ăn nhỏ, Phương Mộc thấp tha thấp

thỏm đi theo phía sau.

Thời điểm gọi món, Lỗ Húc muốn một hơi 10 chai bia, sau đó mới chọn vài món nhắm, tựa hồ uống rượu mới là mục đích, ăn cơm chỉ là thứ yếu.

Sau khi uống một ly bia, Phương Mộc liền lấy lý do phải lái xe từ chối uống tiếp, Lỗ Húc trừng mắt: "Uống ít như vậy? Không được!"

"Tôi còn phải lái xe. . . . . ."

"Không sao." Lỗ Húc đẩy tay Phương Mộc, đem hai chai bia mở ra rót trước mặt cậu, "Không tiêu diệt hết cậu đừng mong đi."

Dáng điệu của Lỗ Húc rất dọa người, kỳ thật tửu lượng rất bình thường. Hai chai bia lót bụng, đầu lưỡi đã bắt đầu phát cứng. Phương Mộc hiểu gã khổ sở, nghĩ thầm cùng lắm đem xe ném ở đây, bắt xe trở về, cũng

dứt khoát uống cùng gã.

Sau khi nói đông nói tây tán gẫu một trận, đề tài không thể không trở lại buổi tọa đàm xế chiều hôm nay.

"Khụ, tọa đàm làm không tồi!" Vẻ mặt đỏ bừng Lỗ Húc đem một hạt đậu phộng nhét vào miệng, "Tiến sĩ Dương rất có trình độ, khiến đám quê mùa này đều nghe đến choáng váng."

Gã ha hả cười rộ lên, vụn nhỏ đậu phộng cũng phun tới trên bàn. Phương Mộc không biết nên làm thế nào an ủi gã, chỉ có thể gật đầu phụ họa: "Đúng vậy."

Lỗ Húc cúi đầu bóc đậu phộng, tựa hồ có lời gì muốn nói, lúc ngẩng đầu lên, Phương Mộc rõ ràng thấy được khát vọng bộc lộ trong ánh mắt gã, nhưng nói đến bên miệng, lại

biến thành một động tác nâng
ly.
"Uống!"
Phương Mộc cùng gã thoáng
cụng ly, nhấp một ngụm bia,
nhịn không được nói: "Lỗ Húc,
cậu đừng nghĩ nhiều. Tôi tin
tưởng tiến sĩ Dương là muốn. . .
. . .Để mọi người lĩnh hội sâu
sắc hơn."
Lỗ Húc buông mí mắt không
trả lời, phút chốc, nhẹ nhàng
thở ra, "Tôi biết. . . . . .Không
có gì. . . . . .Có thể giúp mọi
người giải quyết chút vấn đề
thực tế. . . . . .Điểm ủy khuất
ấy không sao cả."
Gã ngẩng đầu, nụ cười giống
như co quắp, "Tôi không sao
cả."
Lúc này Phương Mộc chủ
động giơ ly lên, "Đúng, nhiều
phiền toái đã xảy ra như vậy,
chút việc nhỏ ấy tính là cái gì!"

Lỗ Húc nốc xuống một ngụm bia to, do uống quá mạnh, bia theo khóe miệng chảy xuống trước ngực. Gã qua loa đại khái lau một phen, miệng liên miên lải nhải: "Không thành vấn đề. . . . .Đương nhiên không thành vấn đề. . . . . ."

Phương Mộc thấy gã nói không hề tự tin, trong lòng càng thông cảm với gã, nhưng chẳng biết nói gì cho phải, chỉ có thể yên lặng đưa qua một điếu thuốc. Lỗ Húc châm hút một hơi, rồi kẹp trên tay, cúi đầu tiếp tục lẩm bẩm tự nói như loạn thần kinh.

Thời điểm ngẩng đầu lên nói chuyện lần nữa, trên mặt Lỗ húc là một nụ cười tràn ngập áy náy.

"Theo lý thuyết, tôi không có lý do gì oán giận tiến sĩ Dương," Gã quay đầu nhìn

ngoài cửa sổ, "Dù sao người ta cũng đã trị hết bệnh của tôi, dùng ca bệnh của tôi để giúp những người khác, tôi phải cảm thấy vui mừng."

Giờ giao thông cao điểm đã qua, người đi dọc đường cũng vẫn không ít, ảnh ngược phản chiếu trên ly thủy tinh của Lỗ Húc, cước bộ vội vàng đi qua như dệt cửi.

"Chẳng qua hắn không nên tại một nơi như thế lấy tôi ra làm ví dụ, đều cùng một hệ thống, kẻ ngu cũng có thể nghe ra X kia là tôi." Lỗ Húc quẳng đầu lọc sắp cháy hết, lần nữa châm một điếu khác, "Ngoài ra, cho dù lấy tôi làm ví dụ, cũng không nên đem những chuyện kia đều nói hết ra."

"Tôi cảm thấy. . . . ." Lỗ Húc lắc đầu cười rộ lên, ". . . . .Tôi cảm thấy tôi khi ấy đang

mông trần đứng trên sân khấu,
tiến sĩ Dương chỉa vào người
của tôi nói, tên tiểu tử này
dùng không tốt -- Tôi tựa như
một công cụ để hắn biểu diễn
cơ trí của mình."
"Đừng nói nữa." Phương Mộc
đã không nỡ nghe thêm nữa,
cậu rót đầy một ly bia cho Lỗ
Húc, "Uống đi."
"Phương Mộc," Lỗ Húc trừng
đôi mắt đỏ bừng, "Có phải cậu
cảm thấy tôi là một kẻ vong ân
bội nghĩa không?"
"Không." Phương Mộc chém
đinh chặt sắt nói: "Tiến sĩ
Dương làm như vậy đích thực
rất quá đáng. Nhưng mà Lỗ
Húc, cậu, đừng vì vậy mà khiến
mình cảm thấy có gánh nặng --
Vì ai cũng không đáng!"
Có lẽ là khói thuốc đâm nói
đôi mắt Lỗ Húc, vành mắt gã
trong phút chốc đỏ lên, ngay

sau đó cầm tay của Phương Mộc qua, cố sức nắm, "Người anh em, người anh em."

Tới gần nửa đêm, Phương Mộc mới đem Lỗ Húc say như chết đưa về nhà. Một mạch đỡ gã đến lầu sáu, Phương Mộc đã thở hồng hộc. Sau khi ấn vang chuông cửa, bạn gái vẻ mặt lo lắng đem Lỗ Húc cơ hồ đã bất tỉnh nhân sự nâng đến ghế salon nằm xong, cũng mời Phương Mộc uống chén trà hãy về. Phương Mộc dịu dàng khước từ, đứng dậy rời đi.

Vừa bước xuống vài bậc thang, chợt nghe thấy phía sau có người gọi tên mình.

Phương Mộc quay đầu lại, một thân đồng phục hỗn độn Lỗ Húc thẳng sống lưng đứng ở cửa, nhìn chằm chằm Phương Mộc gằn từng tiếng nói:"

"Tôi, nhất định sẽ, tìm về

khẩu súng kia!"

***

Dương Cẩm Trình hôm nay tâm tình không tồi, thời gian về nhà cũng sớm hơn so với bình thường rất nhiều.

Dương Triển ở nhà, cha đột nhiên về sớm khiến nó có chút bối rối, thời điểm Dương Cẩm Trình ở phòng ngoài đổi giày, nó đang cầm một đống đồ chạy vào phòng ngủ, khi đẩy cửa, những thứ đó từ trong lòng ngực nó lộp bộp rơi xuống đất.

Nó không kịp nhặt, luống ca luống cuống xoay người khóa cửa, sau đó liền trốn trong phòng lặng yên không một tiếng động.

Những thứ đó lăn lông lốc đến giữa phòng khách, Dương Cẩm Trình vừa cúi đầu nhìn, là một lon Coca cola, Dương Cẩm Trình một bên nhỏ giọng chửi

bới, một bên nhặt lon coca lên
đặt trên bàn trà, không ngờ
phát hiện bên bàn còn có thêm
hai thùng Coca cola, trong đó
một thùng đã mở, đại khái còn
thừa hơn mười lon, vài lon rỗng
còn đặt trên bàn trà.
Hắn bất đắc dĩ lắc đầu,
hướng phòng ngủ rống lên một
tiếng: "Uống mấy thứ này ít
một chút, dễ dẫn tới mất
canxi!"
Trong phòng ngủ không hề
đáp lại.
Dương Cẩm Trình đem thùng
Coca nhét vào trong phòng
chứa, xoay người đến thư
phòng.
Thư phòng có giá sách lấp
đầy hai mặt tường, bên trên
một giá sách trong đó bày đủ
loại chứng chỉ, thư mời và cúp
của Dương Cẩm Trình. Dương
Cẩm Trình từ trong cặp da xuất

ra thư mời của sở cảnh sát, mở ra, đặt tại trên một cái giá sớm đã chuẩn bị tốt. Sau đó, hắn lui về phía sau vài bước, cao thấp quan sát một hồi, lại bước lên điều chỉnh một phen, cuối cùng hài lòng gật đầu.

Đây là quầy trưng bày vinh dự cá nhân của Dương Cẩm Trình. Từ đủ loại chứng chỉ, thư mời và cúp sắp hàng dày đặc, những năm gần đây, thành quả nghiên cứu khoa học của hắn tương đối hậu hĩnh. Trong quầy trưng bày có nhiều chỗ đã có vẻ chật không chịu nổi, thế nhưng hắn vẫn cứ để lại ở chính giữa một chỗ trống lớn, tựa như đang chờ đợi một thứ đồ vinh dự quan trọng nhất.

Dương Cẩm Trình nhìn khoảnh trống này thật lâu, vẻ tươi cười dần dần hiện lên trên gương mặt hắn.

Ngày bổ khuyết vào khoảnh
trống này, đã không còn xa
nữa.
Đêm khuya.
Dương Triển thật cẩn thận
vặn mở cửa phòng ngủ, nhô
đầu ra nhìn quanh phòng khách
một mảnh đen kịt, phút chốc,
nó mang theo một túi nhựa
thật to, rón ra rón rén đi về
phía phòng chứa.
Trong giây lát, Dương Triển
cố hết sức bưng một thùng
Coca cola đi vào phòng vệ sinh.
Sau khi khóa trái cửa, nó xé
mở hộp giấy, lấy ra một lon
coca, ngồi trên bồn cầu bắt đầu
chậm rãi uống.
Nó đã uống ròng rã một buổi
chiều cùng buổi tối, bụng sớm
đã trướng như cái trống, Coca
trong tay chỉ uống được phân
nữa đã không uống nổi nữa. Nó
có chút ưu sầu nhìn 23 lon coca

còn lại trong thùng, bỗng nhiên giống như nhớ tới gì đó nhảy dựng lên, đem Coca rót vào trong bồn rửa tay.

Công việc kế tiếp liền đơn giản hơn, đứa nhỏ nhẹ chân nhẹ tay bật lon coca, tận lực đem âm lượng khí bắn ra giảm tới mức thấp nhất, sau đó đem coca rót vào bồn rửa tay, rồi đem lon rỗng cẩn thận bỏ vào trong túi nhựa kia.

Mùi ngọt ngấy hàm chứa vị thuốc đông y rất nhanh liền tràn ngập phòng vệ sinh, trong thứ mùi khiến người ta hơi cảm thấy hưng phấn này, đứa nhỏ bình tĩnh lặp lại động tác, miệng khẽ đếm: "31. . . . . 32. . . . . ."

Chương 21 - Hồi ức

"Ta nói, tôi gọi cho cậu hai người xuống hỗ trợ nhé." Hình Chí Sâm nhìn Phương Mộc đầu

đầy mồ hôi, lại nhìn đống lớn
chăn bông kia.
"Không cần, Hình cục, anh
đã giúp tôi đại ân này rồi."
"Tiểu tử cậu, khách khí cái
gì." Hình Chí Sâm gõ gõ cửa sổ
phòng thu phát, dân cảnh trực
ban lập tức chạy sang, "Đi, gọi
vài người ra đây hỗ trợ dọn đồ."
Hình Chí Sâm xem như quen
biết Phương Mộc đã lâu, trước
khi ông chưa làm phó cục
trưởng cục công an C thị, từng
đảm nhiệm chức trưởng ban
của phòng bảo lưu kinh văn,
khi điều tra một vụ án giết
người liên hoàn ở đại học Sư
Phạm C thị thì quen biết
Phương Mộc. Từ đó về sau
trong khi trinh phá vụ án giết
người hàng loạt của Hoàng
Vĩnh Hiếu, Phương Mộc cũng
từng giúp ông rất nhiều. Sau
khi Phương Mộc tốt nghiệp, lúc

quyết định làm cảnh sát, Hình Chí Sâm còn đặc biệt gọi điện đến thuyết phục cậu đến đội hình cảnh thị cục, về sau là Biên Bình đi trước một bước, kiên quyết điều hồ sơ của cậu tới phòng cảnh sát. Vì thế, Biên Bình còn cố ý mời Hình Chí Sâm ăn một chầu hải sản, tán gẫu để bồi tội.

Lúc này đây Phương Mộc tìm ông đến hỗ trợ, bởi vì ông đã từng làm trưởng ban của phòng bảo lưu kinh văn, cho nên cùng nhóm đầu đầu não não của các trường cao đẳng C thị đều rất quen thuộc, Phương Mộc nhờ ông tìm một lượng lớn chăn bông của sinh viên tốt nghiệp trường cao đẳng vứt xó không cần. Lão Hình hỏi rõ là đưa đến cho cô nhi viện, liền sảng khoái đáp ứng, chưa đến mấy ngày đã kiếm ra một lượng lớn chăn

bông cũ, còn nhờ vợ mình đang
công tác ở bệnh viện giúp đỡ
giặt sạch.
Dưới sự trợ giúp của các
đồng sự khác, chăn bông rất
nhanh đã được đóng gói nhét
vào trong xe jeep. Hình Chí
Sâm đưa cho Phương Mộc đang
lau mồ hôi một điếu thuốc, tự
mình cũng châm một điếu.
"Con gái của Tôn Mai đang ở
đó?"
"Vâng."
Hình Chí Sâm không nói,
dựa vào xe jeep cùng Phương
Mộc yên lặng hút thuốc. Hút
xong điếu thuốc, Phương Mộc
phủi phủi tay nói: "Hình cục tôi
phải đi rồi, không cùng anh
khách khí nữa."
"Đợi một lát." Hình Chí Sâm
từ trong ngực móc ra ví tiền,
đếm ra 10 tờ mệnh giá trăm
đồng, nhét vào trong tay

Phương Mộc, "Mang đến cho đưa bé kia đi."

"Không cần." Phương Mộc vội vã từ chối.

"Cho cậu thì cậu cứ cầm."

Hình Chí Sâm đem tiền trực tiếp nhét vào trong túi áo Phương Mộc, "Về sau có gì tôi có thể giúp được, cứ việc nói ra."

Phương Mộc bất đắc dĩ, đành phải nhận lấy, sau khi cùng lão Hình tạm biệt, xoay người nhảy lên xe jeep.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, mặc dù đã là buổi chiều, trên mặt đường vẫn có thể thấy mảng băng mỏng chưa tan chảy ở khắp nơi. Dưới dạng nhiệt độ này, những chăn bông vải Nhà Thiên Sứ không thể chịu được ngày đông giá rét.

Phương Mộc từ kính chiếu hậu nhìn kỹ chăn bông chất trong

thùng xe phía sau, tâm trạng cảm thấy có chút vui vẻ.

Trong nhà trệt nhỏ phía bên phải tòa nhà hai tầng của Nhà Thiên Sứ, thầy Chu đang cùng chị Triệu dẫn vài đứa nhỏ hơi lớn một chút rửa sạch nồi hơi. Nồi hơi nối liền với những lò sưởi giản dị trong phòng, đây là thiết bị sưởi duy nhất trong mùa đông. Bên phòng nồi hơi là một đống than đá không lớn không nhỏ, vài đứa bé đang ở phía trên hưng phấn mò mẫm leo trèo lăn lộn, toàn thân đều dính đầy vụn than đen đen.

Thầy Chu nhìn thấy một xe đầy chăn bông, vừa bất ngờ, lại vừa cảm kích, ông vỗ bả vai Phương Mộc nói: "Tôi biết làm thế nào để cảm tạ cậu đây. . . . ."

Phương Mộc có chút ngượng ngùng nói: "Thầy Chu đừng

khách khí, đều là chút đồ cũ."

Chị Triệu mặt mày hớn hở gọi bọn nhỏ giúp đem chăn ôm vào trong nhà, mới từ đống thang cao thấp chui ra Nhị Bảo cũng nha nha kêu muốn đến giúp, kết quả bị chị Triệu vỗ một cái trên mông, chạy sang một bên.

Tháo hết xuống xe, Phương Mộc lại xung phong giúp rửa sạch nồi hơi, việc này chính là mất hơn hai tiếng. Chờ rửa xong, đã là hơn 4h chiều. Rửa sạch mặt và tay, rồi phủi sạch tro bụi trên người, Phương Mộc và thầy Chu liền đứng trong viện tán gẫu.

Chị Triệu hô to gọi nhỏ đem những đứa nhóc chơi đùa trên đống than xách từng đứa đem vào trong nhà rửa mặt. Phương Mộc nhìn đống than, hỏi:

"Mới mua?"

"Đúng vậy."

"Đủ dùng không?" Phương Mộc đại khái tính ra một chút, "Ít nhất cần đốt tới tháng 3 năm sau đó."

"Cứ đốt trước nhiêu đó đã."

Thầy Chu mặt ủ mày chau nói: "Hơn nữa, tòa nhà nhỏ này có thể lưu đến ngày đó không còn chưa biết chắc mà."

Phương Mộc có chút buồn bực, vừa muốn hỏi tại sao, chợt nghe thấy ngoài sân có người gọi thầy Chu.

Là một ông già, nhìn cách ăn mặc tựa hồ là cư dân phụ cận. Thầy Chu chạy đến cổng nói với ông ấy vài câu, lúc trở về mày càng cau chặt hơn nữa.

"Làm sao vậy?" Phương Mộc nhịn không được hỏi.

"Thông báo ngày mai họp."

Thầy Chu nhẹ nhàng thở dài.

"Họp, mở cuộc họp gì?"

"Hội nghị phá bỏ và dời đi
nơi khác." Thầy Chu lắc đầu,
"Cư dân vùng phụ cận cảm
thấy tôi coi như có chút văn
hóa, để tôi đứng đầu cùng mở
rộng điều kiện trao đổi."
"Cái gì?" Phương Mộc mở to
hai mắt nhìn, "Nơi này phải phá
bỏ và dời đi nơi khác?"
Thầy Chu không trả lời, gật
đầu cười khổ.
Tâm Phương Mộc trầm
xuống, nhìn đến biểu tình thầy
Chu đồng dạng phiền muộn,
mở miệng an ủi: "Không có việc
gì, có được khoản bồi thường,
chúng ta có thể xây dựng lại
Nhà Thiên Sứ."
"Nào có đơn giản như vậy,
trong giai đoạn phá bỏ và dời đi
nơi khác này, bảo tôi phải dắt
những đứa nhỏ này đi nơi
nào?" Thầy Chu ngoảnh đầu
nhìn sang sân trong và tòa nhà

hai tầng của Nhà Thiên Sứ,
"Hơn nữa hiện tại muốn mua
một khối đất xây cô nhi viện,
kia phải tốn bao nhiêu tiền a."
"Thật sự không thể, e rằng
phải đến nông thôn mua đất
rồi."
"Hiện tại đất của nông thôn
cũng không mua nổi." Thầy
Chu lắc đầu, "Hơn nữa, nếu rời
khỏi nội thành quá xa, bọn nhỏ
đi học sẽ rất bất tiện, ảnh
hưởng đến sự tiếp thu giáo dục
của bọn nó."
Phương Mộc không nói, vắt
hết óc giúp thầy Chu ra chủ
kiến. Suy nghĩ hơn nửa ngày,
thăm thăm dò dò nói: "Thầy
Chu, tìm kiếm chút quyên góp
xã hội đi. Dựa vào sức lực của
mình thầy, e rằng gắng gượng
không qua được một cửa này."
"Không." Thầy Chu nhẹ
nhàng cười cười, "Nếu tôi đồng

ý, đã sớm làm như vậy. Tôi nói rồi, tôi không thể để cho những đứa con của tôi từ nhỏ đã có cảm giác kém hơn người một bậc."

Ông xoay đầu sang, nghiêm nghiêm túc túc nói với Phương Mộc: "Nghèo về tâm hồn so với nghèo về vật chất đáng sợ hơn nhiều lắm."

"Tôi đây cũng không tính là một người quyên góp sao?"

Phương Mộc nỗ lực thuyết phục thầy Chu, "Cùng những người khác có gì khác nhau a."

"Cậu không giống." Thầy Chu hướng Phương Mộc cười cười, "Cậu chỉ đại diện cho cá nhân cậu, hơn nữa cậu sẽ không hướng tôi đưa ra yêu cầu báo đáp."

Nhắc tới quyên góp, Phương Mộc thoáng cái nhớ tới giao phó của Hình Chí Sâm, cậu từ trong

ngực lấy ra xấp tiền một ngàn
đồng, đưa tới tay thầy Chu."
"Cậu đây là để làm chi?"
Thầy Chu có chút kinh ngạc,
"Cậu tháng này đã quyên tiền
rồi, còn mang theo nhiều đồ
như vậy."
"Không
phải
của
tôi."
Phương Mộc đem ý tứ của Hình
Chí Sâm đơn giản thuật lại một
lần. Thầy Chu ước lượng xấp
tiền trong tay, trầm tư một hồi,
lại nhìn chung quanh, thấp
giọng nói: "Tiểu Phương, tôi
vẫn có chuyện vẫn không rõ
ràng lắm."
"Dạ?"
"Cậu vì sao phải giúp Liêu Á
Phàm?"
Phương Mộc nhìn đôi mắt
của thầy Chu, ánh mắt lão

nhân ôn hòa hồn hậu, khiến
lòng người nảy sinh tin cậy.
"Bởi vì tôi biết mẹ của
nàng." Phương Mộc gian nan
mở miệng, "Thời điểm tôi học
đại học, mẹ của nàng là quản lý
viên của ký túc xá chúng tôi.
Đại học năm 3, cũng chính là
năm 1999, tôi gặp một tai họa
bất ngờ, mẹ của nàng dùng
tánh mạng của mình để cứu
tôi."
Phương Mộc không muốn nói
đến chi tiết, mà thầy Chu cũng
không có ý truy vấn, sau một
lát trầm mặc, thầy Chu nhẹ
nhàng vỗ vỗ bờ vai cậu, "Tri ân
báo đáp, có thể thấy cậu là một
người phẩm cách cao thượng."
"Đây không tính là gì. Mẹ
của Liêu Á Phàm trả giá bằng
sinh mạng, nàng trả giá bằng
tuổi thơ. So sánh với những thứ
tôi có thể làm, quá bé nhỏ

không đáng kể đến."
Phương Mộc nhìn thầy Chu,
"Tôi cảm thấy từ phẩm cách cao
thượng này, cùng thầy mới vừa
vặn xứng đôi."
Không biết tại sao, ánh mắt
thầy Chu lập tức ảm đạm
xuống. "Không giống." Ông
nhìn vầng thái dương ở phương
tây càng ngày càng thấp, thì
thào nói: "Tôi và cậu không
giống nhau."
Hồi ức là một thứ gì đó rất
kỳ diệu, nó có thể khiến ngươi
nháy mắt nhảy vào một con
sông, hơn nữa khó mà tự thoát
khỏi. Phương Mộc không biết
giờ phút này thầy Chu nhớ ra
dạng chuyện cũ gì, với lại tin
rằng thầy Chu cũng đồng dạng
không biết suy nghĩ của cậu.
Có lẽ đều là những việc đã qua
khó mà mở miệng thôi, chúng
nó khiến người hồi tưởng đều

lâm vào trong tình tự sa sút.
Sự u sầu của thầy Chu mãi đến
sau bữa cơm chiều cũng chưa
từng giảm bớt, mà sự u sầu của
Phương Mộc thì lại kéo dài đến
tận dọc đường đi về nhà.
Xe jeep trên mặt đường
bằng phẳng của C thị chạy
băng băng, hai bên là đường
phố và dãy nhà hoặc xa lạ hoặc
quen thuộc. Đối với Phương
Mộc mà nói, đây là một thành
phố lưu giữ rất nhiều hồi ức.
Tuổi thơ vô ưu vô lự, thời học
sinh tỉnh tỉnh mê mê, thời đại
học vui buồn lẫn lộn, hạnh
phúc cùng sợ hãi đan xen. Lúc
21 tuổi, khoái hoạt cả đời tựa
hồ đều ở năm 1999 mà im lặng
chấm dứt. Mà trận bi kịch này,
vẫn kéo dài mãi đến khi cậu rời
khỏi quê nhà đến J thị cầu học.
Phương Mộc nhớ tới thời
điểm lần đầu tiên nhìn thấy Lỗ

Húc, cái loại bất lực, sợ hãi trong ánh mắt của gã. Đúng vậy, kia từng là ánh mắt của mình. Đó cũng là vấn đề Phương Mộc vẫn luôn không muốn nhìn thẳng vào: sau khi phát sinh hàng loạt vụ án ở đại học sư phạm, mình chính là một người bệnh PTSD không hơn không kém.

Phương Mộc từng tự phong bế, từng cùng thanh dao găm kia phút chốc cũng không thể tách rời, từng liên tục gặp ác mộng, từng không cách nào nhìn thẳng vào ngọn lửa và mùi đốt nướng, từng vì những người đã chết đó áy náy đến tê tâm liệt phế. . . . . .

Xe jeep xuyên qua nội thành vừa lên đèn rực rỡ, bên trong xe sáng như ban ngày. Phương Mộc từ trong kính chiếu hậu nhìn hai mắt của mình, bên

trong đó sớm đã không còn sợ hãi, lo âu và tự chối bỏ, chiếm lấy nó chính là trấn định và cứng cỏi. Chưa từng có giai đoạn I, II, III, IV, chưa từng có tâm lý kịch, Phương Mộc vẫn như cũ có thể bình tĩnh sống sót, mỗi ngày chìm vào giấc ngủ.

Từ một khắc trong tầng hầm hướng Tôn Phổ tay cầm dao găm bóp cò súng kia, hết thảy cũng đã chấm dứt.

Rất nhiều chuyện đều là chúng ta vô pháp -- hoặc khó mà nhìn thẳng vào. một khi ngoảnh lại nghiêm túc xem xét, e rằng chúng ta khẳng định đều phải đối với một sự thật chấn động nào đó không thể nghi ngờ.

Chẳng lẽ giết người, thật sự là một loại phương pháp giải quyết vấn đề sao?

Phương Mộc nằm trên
giường trong ký túc xá, nhìn
ánh trăng thanh lãnh ngoài cửa
sổ lẳng lặng hắt vào, sự vật
trên bàn mờ mờ ảo ảo, duy chỉ
có cảnh huy trên bao da chứng
nhận cảnh quan lập lòe phát
sáng.
Có lẽ Thai Vĩ khẳng định
mình không thích hợp làm cảnh
sát, còn có nguyên nhân khác.
Đoán được tâm tư của kẻ
khác thật là một chuyện khó
khăn, mà càng khó khăn, chính
là nhìn thẳng vào nội tâm bất
kham của chính mình.
Một đêm này, Phương Mộc
mất ngủ.

Chương 22 - Cố sự
của J tiên sinh

Tôi hôm nay muốn kể cho
mọi người nghe, là một chuyện
khó mà mở miệng. Trước khi tôi
bắt đầu giảng thuật, tôi đã

chuẩn bị tâm lý tốt để tiếp
nhận sự khinh bỉ của mọi
người, thậm chí là thóa mạ. Z
tiên sinh, anh có thể đem ảnh
chụp phát cho mọi người rồi.
Đúng vậy, các anh đều thấy
đó, đây là một số ảnh bị chụp
lén. Người trên ảnh chụp --
Cũng chính là tôi -- đang tự an
ủi (chẹp! là thẩm du đó >_<)
Thực xin lỗi, cô Q, để cô
nhìn thấy một màn đáng khinh
như vậy. Nhưng tôi cần phải
cùng mọi người nói rõ một
chuyện, nội y trong tay của tôi,
là của con gái tôi.
Ha ha, tôi biết mọi người
đều rất kinh ngạc, có lẽ trong
lòng mọi người đều mắng chửi
tôi, mắng tôi là súc sinh không
bằng cầm thú. Tôi biết tôi là
một súc sinh, nhưng xin tin
tưởng tôi, tôi đến giờ vẫn chưa
chạm đến một ngón tay của

con gái mình, chuyện không thể chịu nổi nhất, chính là trên bức hình này mà thôi.

(J tiên sinh run rẩy giơ lên chén trà, lại đem nửa chén trà đều hắt vào trên người mình. Cô Q đưa cho hắn một bịch khăn giấy.)

Cám ơn cô, Q. Tôi thốt hơn nhiều rồi, không, Z tiên sinh, tôi hoàn toàn có thể nói tiếp, tin tôi.

Cũng giống như mọi người, loại tâm lý khiến người ta khinh thường này của tôi nguyên do từ một hồi tao ngộ. Lại nói tiếp, đó là chuyện của 19 năm trước.

Khi ấy tôi 15 tuổi, là một học sinh cấp hai đơn thuần tới cực điểm, mỗi ngày chỉ biết cắm đầu học. Tôi biết, nếu không học, với bối cảnh thân thế của tôi không có khả năng

vượt trội. Khi ấy tuy không cởi mở như hiện nay, nhưng trong trường cũng có chỗ để người yêu vụng trộm, ngẫu nhiên còn có thể thấy trong góc phòng có học sinh nam nữ ôm hôn. Tôi khi đó bận đến nỗi ngay cả liếc nhìn nữ bạn học cũng không có thời gian, đối với chuyện nam nữ lại càng ù ù cạc cạc.

Kỳ nghỉ hè lên cấp ba, tôi không giống các bạn học khác đi chơi khắp nơi, mà mỗi ngày trong trường không một bóng người học bài. Đó là đoạn thời gian rất khổ, các anh có thể tưởng tượng, một nam hài tử tinh lực tràn đầy, mỗi ngày ngồi trong phòng học một mảnh tĩnh mịch, làm đề số học, tiêu khiển duy nhất chính là ngồi bên cửa sổ nhìn sân thể dục ngẩn người. Hiện tại nhớ tới, tôi thà kỳ nghỉ năm ấy điên loạn chơi

đùa suốt một mùa hè, thi cử
không được cao trung tốt nhất
cũng không hề gì, thi không lên
đại học cũng không quan trọng,
cho dù tôi hiện tại chỉ là kẻ
thất nghiệp tôi cũng cam tâm
tình nguyện. Nếu quả như vậy,
chí ít tôi đã là một người nhân
cách kiện toàn, là một người
cha đường đường chính chính!
(Tay J tiên sinh ấn thái
dương, thống khổ bất kham
cong người lại. Z tiên sinh tỏ ý
cho La Gia Hải đang muốn đứng
lên an ủi hắn không nên cử
động, mọi người yên tĩnh chờ J
tiên sinh khôi phục bình ổn.)
Dần dần, tôi phát hiện mỗi
xế chiều đều có một người cặp
cha con đến trường chơi. Tôi sở
dĩ khẳng định bọn họ là cha
con, là vì tôi nghe thấy cô bé
đó gọi người đàn kia là "Ba". Cô
gái ước chừng 12 13 tuổi, thắt

hai bím tóc, rất đẹp, thường xuyên mặc váy hoa màu sắc khác nhau. Người cha cũng rất anh tuấn, mang một cặp mắt kính viền vàng, bộ dáng rất nhã nhặn.

Khi ấy phòng học của chúng tôi ở tầng trệt, dưới song cửa chính là một loạt bồn hoa. Thời điểm mùa hè, sẽ có từng trận hương hoa từ cửa sổ mở ra bay vào trong. Đôi cha con đó thỉnh thoảng ở sân thể dục bên kia chơi xà đơn, có khi sẽ ở bồn hoa bên này hái hoa, bắt chuồn chuồn vân vân. Mỗi khi nghe thấy tiếng cười của cô bé nhỏ kia, tôi liền nhắc nhở mình nên nghỉ ngơi một chút. Cái gọi là nghỉ ngơi của tôi, chính là ngồi bên cửa sổ nhìn hai cha con đó nô đùa. Có đôi khi bọn họ trông thấy tôi, cũng sẽ thân thiện mà hướng tôi cười cười. Khi đó,

cảnh tượng này sẽ làm tôi cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp. Thử nghĩ, dưới trời chiều sáng rực, cha và con gái ở trong vườn hoa chơi đùa, đây là hình ảnh động lòng người biết bao. Điều này khiến tôi thường xuyên ảo tưởng cuộc sống tương lai -- thời gian an nhàn giàu có, tôi phong độ nhẹ nhàng, dẫn theo con gái mặc sức chơi đùa, bên cạnh là một nam hài gia cảnh bần hàn với ánh mắt cực kỳ hâm mộ. Tôi mỗi ngày đều ngóng trông bọn họ có thể tới chơi, như vậy có thể cho tôi vài phút ảo tưởng thoát ly sự thật, đây với tôi khi đó mà nói, đã là sự thỏa mãn phi thường lớn rồi.

(Vẻ mặt J tiên sinh mê man, mang theo nụ cười tủm tỉm, đồng thời lại run nhè nhẹ, tựa hồ nhớ lại một cảnh tượng

khiến hắn vừa cảm thấy thống khổ, vừa cảm thấy ngọt ngào.)

Tôi nhớ rõ đó là một buổi chiều đặc biệt nóng, không có chút gió, tôi ngồi trong phòng học mồ hôi ướt đẫm, cảm thấy không khí dường như đều đông kết lại. Tôi nghĩ trời nóng thế này, bọn họ sẽ không đến chơi. Nhưng khoảng hơn 3h chiều, đôi cha con kia lại xuất hiện trong sân trường.

Bọn họ đi thẳng đến cạnh bồn hoa dưới cửa sổ của tôi, cha cô gái còn hướng tôi gật đầu. Bất quá tôi phát giác vẻ mặt của gã có chút vặn vẹo, tựa hồ rất khẩn trương. Cô gái thì vẫn không hề ngẩng đầu.

Lúc này đây bọn họ không hái hoa hoặc bắt chuồn chuồn, mà ngồi trên bệ xi măng của bồn hoa dựa sát vào một bên cửa sổ, như thế, bọn họ hoàn

toàn trốn phía sau bụi hoa um
tùm, nhưng nhất cử nhất động
của bọn họ lại hoàn toàn bại lộ
trước mắt tôi. Người cha đem
bé gái ôm ngồi trên đầu gối
mình, tiếp đó. . . . . .
(J tiên sinh gian nan nuốt
ngụm nước bọt, trong miệng
tựa hồ khô hanh đến sột soạt
rung động.)
Tiếp đó gã vén váy của cô
con gái, bỏ đi quần lót của cô
con gái.
Trong đầu tôi trống rỗng, cả
người như bị trúng định thân
chú không thể cử động. Trước
mắt là cô con gái ở trên người
ba mình nhấp nhô thân thể,
bên tai là hô hấp ồ ồ của người
cha cùng tiếng rên rỉ của cô
con gái.
Bọn họ giống như biểu diễn
đổi mới vài loại tư thế, nữ vị trí
trên, kiểu truyền giáo (man on

top =..=), kiểu vào phía sau,
cuối cùng người cha ở phía sau
đứa con gái gầm nhẹ chấm dứt.
Tiếp đó bọn họ cực kỳ tự nhiên
mà mặc quần áo tử tế, lau khô
thân thể, còn đem khăn tay
vuông đứa con gái dùng để lau
chùi hạ thể đặt trên bệ cửa sổ,
cuối cùng nhất tề hướng tôi nở
ra nụ cười thỏa mãn, rời đi.
Bọn họ đi đã lâu, tôi còn đần
ra ngơ ngác nhìn sững sờ ngoài
cửa sổ. Khoảng thời gian vài
giờ kế tiếp, tựa như chỉ vài giây
nhoáng qua. Thẳng đến khi
màn đêm buông xuống, mẹ của
tôi đến trường quát gọi tôi về
ăn cơm, tôi mới tỉnh hồn lại.
Tôi đem khăn tay vuông kia lén
lút nhét vào trong cặp sách, đi
theo mẹ về nhà.
Ngày hôm sau tôi đến
trường từ rất sớm, ngày thứ ba,
ngày thứ tư, nhưng mãi đến

tận khi kỳ nghỉ hè chấm dứt,
vẫn không đợi được đôi cha con
kia. Thời gian sau này và trước
đó không hề khác biệt, nhưng
tôi biết tôi đã xảy ra biến hóa.
Sau khi chứng kiến một hồi
tình ái hoang đường, tôi giống
như bị ép buộc biết đến một bí
mật nào đó. Đó là một loại cảm
giác tà ác tràn ngập cám dỗ,
khiến người ta chán ghét từ tận
đáy lòng, mà lại vô cùng khát
vọng. Nếu dùng mùi vị nào đó
để hình dung, thì chính là ngọt
ngào thoáng mang theo khí
tanh -- Trên thực tế, đại đa số
trong thời gian nghỉ hè kia, tôi
đều trốn phía sau phòng học
vắng vẻ, vừa ngửi khăn tay
vuông kia, vừa tự an ủi.
Sau đó tôi thi đậu trung học
trọng điểm, tiếp đó liền học đại
học nào đó khoa luật, trước khi
tốt nghiệp đã có bằng luật sư,

kết hôn sinh con gái, hết thảy tuần tự từng bước. Khăn tay vuông kia từ đầu đến cuối một khắc cũng chưa từng rời khỏi tôi, cùng tôi từ khi là một thiếu niên cho đến trung niên. Tôi có thói quen tự an ủi, sau khi kết hôn vẫn không bỏ hẳn. Tôi trong quá trình từ một nam hài lớn dần thành một nam nhân, tôi phát hiện mình thủy chung đối với bé gái tình hữu độc chung (là chỉ đặc biệt có cảm tình với người/vật nào đó nhất định, dành rất nhiều hoặc thậm chí là toàn bộ tâm tư tình cảm cho người/vật đó), vợ của tôi cũng bởi vì có thân hình nhỏ xinh, đơn thuần khả ái mới khiến tôi hạ quyết tâm cùng nàng kết hôn.

Bí mật này theo tôi 20 năm, cũng tra tấn tôi 20 năm. Mỗi khi tôi nhìn thấy con gái nhỏ

của đồng nghiệp hoặc hàng xóm, tôi liền khống chế không được tình cảm mãnh liệt trong nội tâm. Không, đây không phải là sự thương tiếc và yêu thương mà nam nhân trưởng thành nên có với bé gái, mà là tình dục trắng trợn! Các bé không biết thời điểm ngọt ngào gọi tôi là chú, trong đầu tôi đang ảo tưởng cái gì! Nếu như nói tôi đối với con gái của những người khác ôm tính ảo tưởng còn có thể tha thứ, thế thì, con gái của tôi được sinh ra đối với tôi mà nói, chính là một tai họa ngọt ngào!

(J tiên sinh đột nhiên im lặng, đầu cơ hồ muốn cúi đến đầu gối, qua nửa ngày hắn mới lần nữa ngẩng đầu lên, rồi lại dùng một bàn tay che nửa khuôn mặt.)

Thời điểm con gái 6 tuổi, đã

rất xinh đẹp. Vợ tôi rất yêu nó, mỗi ngày đều biến đổi cách ăn mặc của con gái. Nàng không biết, con gái càng lớn, càng xinh đẹp, tôi lại càng thống khổ. Tôi không dám ôm con gái mình, tôi sợ sẽ nhìn thấy gương mặt và bím tóc của bé gái ngày đó, sau khi chạm vào thân thể mềm mại của nó, tôi sẽ không cách nào ngăn chặn mình cương lên! Thế nhưng vô luận tôi làm thế nào che giấu bản thân, năm con gái 7 tuổi, rốt cuộc vẫn xảy ra chuyện.

Ngày đó vợ và con gái tắm trong phòng vệ sinh, thời điểm ra ngoài, con gái khuôn mặt hồng hồng, tóc dài ướt sũng rối tung thả trên vai, cả người chỉ bọc một chiếc khăn lông. Cơ thể của tôi khi ấy liền hiện ra dị trạng, để trốn tránh, càng vì khẩn trương phát tiết, tôi vọt

vào phòng vệ sinh. Đang lúc tôi kéo quần xuống tự an ủi, tôi nhìn thấy nội y của con gái vừa thay trong giỏ giặt quần áo. Tôi cơ hồ không hề nghĩ ngợi mà đem nội y quấn trên khí quan của mình, cầm lấy một cái khác để dưới mũi dùng sức ngửi. Giữa lúc tôi sắp bắn, vợ tôi đột nhiên xông vào lấy lọ nước hoa hồng. Chúng tôi đều đứng ngốc tại chỗ, mà chính vào lúc này, tôi bắn tinh. Khi vợ thấy rõ dính đầy dịch của tôi cư nhiên là nội y của con gái, nàng lập tức bắt lấy ngón tay nhét vào trong miệng mình, hoảng sợ muôn dạng trốn về phía sau, tôi lôi kéo nàng, cầu xin nàng tha thứ cho tôi, nghe tôi giải thích, thế nhưng nàng liều mạng cắn ngón tay mình, điên cuồng lắc đầu, vô luận tôi nói gì, trả lời tôi đều là từng tiếng

gào thét tắt nghẽn trong lồng ngực. Chúng tôi ở trong phòng vệ sinh nhỏ hẹp im lặng lôi kéo, mãi đến khi con gái sang gõ cửa mới tách ra.

Bắt đầu từ ngày đó, vợ tôi không hề cho phép tôi tới gần con, cũng không cho tôi chung giường, mà dọn đến ngủ cùng con. Con gái không biết giữa chúng tôi xảy ra chuyện gì, như cũ rất thân thiết đi theo tôi, sau vài lần bị vợ tôi lớn tiếng quát bảo ngưng lại, cũng dần dần xa lánh tôi. Ngoài mặt nhìn, chúng tôi vẫn là gia đình ba người yên ổn hòa thuận, nhưng nội tâm tôi đã thống khổ đến không thể hơn được nữa.

Tôi có vài lần muốn tìm vợ thành khẩn nói chuyện, thế nhưng gặp chán ghét và khinh miệt thật sâu trong đáy mắt nàng, tôi liền mất đi dũng khí

mở miệng.

(Thanh âm của J tiên sinh
dần nghẹn ngào, nước mắt
từng giọt từng giọt to tích lạc
trên đầu gối.)

Tôi biết tôi không phải một
người cha tốt, người chồng tốt.
Nhưng tôi không cách nào
khống chế tình dục bản thân,
sau khi mất đi gia đình, loại
dục vọng này trái lại dường như
càng thêm mãnh liệt. Tôi tiếp
tục nghĩ tất cả biện pháp trộm
nội y của con gái tự an ủi, tiếp
đó ban đêm trốn trong phòng
ngủ hung hăng tát vào mặt
mình. Tôi từng suy nghĩ đến tự
sát, vì thế tôi liều mạng lo liệu
nghiệp vụ, nhận vụ ván, tôi
tính toán trong 3 năm kiếm đủ
200 vạn, sau khi đủ cho cuộc
sống của mẹ con các nàng. tôi
sẽ tìm một nơi tự mình chấm
dứt. Mãi đến khi. . . . . .

(J tiên sinh nâng lên khuôn
mặt giàn giụa nước mắt, nói với
Z tiên sinh: "Mãi đến khi anh
đến tìm tôi.")
Z tiên sinh chỉ hơi gật đầu,
những người khác đều không
nói lời nào. Giai đoạn được Z
tiên sinh gọi là "Làm nóng
người" này kỳ thật vô cùng tàn
khốc, nghe được nỗi đau xót
của kẻ khác cũng không phải
chuyện khiến người ta vui
sướng. Nhưng mọi người không
có lựa chọn nào khác, nếu
quyết định cùng một chỗ trợ
giúp lẫn nhau, thì phải kiên trì
đến cùng.
J tiên sinh đã khôi phục bình
tĩnh, đang dùng khăn tay tinh
tế lau mặt. Z tiên sinh nhìn sắc
mặt hắn, chậm rãi nói: "Chúng
ta từng căn cứ vào góc độ ảnh
chụp của bức hình, suy tính ra
kẻ chụp hình lúc đó ngay tại

mái nhà đối diện nhà anh. Sau khi ngồi thủ vài lần, không tìm được người kia. Cho nên, đối với kẻ sắp đặt, chúng ta vẫn bất lực. Song, chúng tôi tìm được gã rồi." Gã đem một chùm ảnh chụp đổ trước mặt J tiên sinh.

Cảnh tượng trên ảnh chụp khác nhau, nhân vật chính đều là một lão nhân ăn mặc mộc mạc, nhìn tuổi tác đã gần 60. J tiên sinh đem tấm ảnh đặt trước mắt tinh tế nhìn, sau vài phút thật sâu thở ra một hơi.

"Chính là gã!" Trong mắt J tiên sinh đột nhiên tuôn ra một chút sát khí, "Con gái của gã đâu?"

"Đó không phải là con gái gã." Z tiên sinh lắc đầu, "Năm đó nàng chỉ là một gái điếm non, 6 năm trước đã chết vào thời kỳ ba của bệnh giang mai."

Gã đem túi tư liệu kia ném
qua cho J tiên sinh, H tiên sinh
lật xem tài liệu bên trong, biểu
tình trên mặt có chút mất mác.
Z tiên sinh đọc hiểu tâm
tình của hắn, cười cười, nói:
"Theo kế hoạch của chúng ta
mà nói, chỉ mình gã là đủ rồi."
Gã chỉa chỉa ông già trên bức
ảnh, vẻ mặt trở nên nghiêm
túc, "Tin rằng không lâu sau,
anh có thể lần nữa được trở về
với gia đình và vợ con anh."
J tiên sinh nhìn ảnh chụp,
lại nhìn Z tiên sinh, tầm mắt
dần dần trở nên quyết tuyệt.
"Chúng ta còn chờ gì nữa
chứ?"

Chương 23 - Hắn và "nàng"

Phương Mộc hướng Biên Bình
xin nghỉ một ngày, chưa nói rõ
hướng đi, Biên Bình cũng
không hỏi nhiều, dặn dò một

câu nhớ mở di động liền đồng ý cho nghỉ.

Sau 2h, Xe Jeep của Phương Mộc chạy vào sân trường đại học J.

Hơn nửa năm không quay về trường, sự thay đổi của nơi này đã phi thường rõ rệt. Mấy tòa nhà cao tầng đột ngột mọc lên từ mặt đất, khiến trong trường có thêm vài phần ngạnh lãnh của kiến trúc, thiếu đi vài phần thanh thản của tháp ngà.

Phương Mộc giảm tốc độ xe, để xe Jeep ở trong sân trường tự do dạo chơi không mục đích.

Chạy qua sân điền kinh, chạy qua căn tin, chạy qua bể bơi, sau cùng dừng trước cửa khu ký túc xá 5 Nam Uyển.

Phương Mộc không xuống xe, xuyên thấu qua cửa kính nhìn kiến trúc 7 tầng trước mặt. Nó vẫn như cũ, duy nhất

không giống, có lẽ là những gương mặt ra vào nơi này. Đám học sinh cước bộ vội vàng có tò mò nhìn xe jeep đậu ven đường, có làm như không thấy, ngẩng đầu đi qua. Vài người trong bọn họ có lẽ từng nghe nói qua cố sự phát sinh ở nơi này, đối với bọn họ mà nói, sẽ khiến trong cuộc sống vô vị của họ tăng thêm chút đề tài kích thích, mới lạ, còn đối với đương sự mà nói, chỉ sợ sẽ là hồi ức suốt đời cũng khó phai.

Phương Mộc chợt nhớ tới rất nhiều người, nhớ tới Đỗ Vũ, Trâu Đoàn Kết, Lưu Kiến Quân, còn có Trần Dao, Mạnh Phàm Triết. Có vài người trong bọn họ, đang thật vui vẻ mà sinh sống ở chỗ khác, có vài người, Phương Mộc thà rằng tin tưởng bọn hắn đã rơi vào vòng luân hồi, đang ở một nơi hạnh phúc

nào đó dựng dục trong bụng
mẹ, hoặc đang nằm trong tã lót
ấm áp với đôi mắt ngây ngô.
Vô luận thế nào, xin các bạn
đem hết thảy đều quên đi. Nếu
nhất định phải có người nhớ lại,
vậy để người này là tôi được
rồi.
Phương Mộc khởi động xe,
lái về góc đông bắc của trường.
Xung quanh tầng hầm cỏ dại
mọc khắp nơi, Phương Mộc nhớ
tới bộ dáng nơi này hai mùa
xuân hạ xanh um tươi tốt, e
rằng trong trường đại học J,
đây là mảnh xanh hóa lớn nhất
rồi. Chẳng biết phía nhà trường
là không muốn động hay không
dám động vào nữa, hết thảy
trước mắt đều không thay đổi,
dường như vẫn cứ là bộ dáng
khi Phương Mộc nâng Thai Vĩ
ra, ngay cả đống cỏ khô đổ rạp
trước cổng cũng giống nhau

như đúc. Phương Mộc đi đến
trước hai phiến cửa sắt kia, sờ
sờ xích sắt quấn quanh trên
cửa, cảm thấy một tay hoen gỉ
và băng lãnh.
"Muốn vào xem một chút
không?"
Phương Mộc quay đầu lại, là
Thai Vĩ.
Hai người yên lặng đối diện,
hai bên đều không có vẻ kinh
ngạc khi nhìn thấy đối phương
ở chỗ này, tựa hồ đây là một
cuộc hẹn đã sớm định trước.
Thai Vĩ bước lên đám cỏ khô
đi tới, đem mặt để sát vào giữa
khe hở của cửa sắt, hướng bên
trong nhìn quanh một hồi.
"Một mảnh tối đen." Thai Vĩ
quay đầu nói với Phương Mộc:
"Nếu cậu muốn vào xem, tôi có
thể đi tìm quản lý viên."
"Không cần." Phương Mộc
lắc đầu.

"Tôi biết ngay cậu sẽ trở về." Thai Vĩ nhìn xung quanh, tựa hồ đang nhớ lại chuyện nào đó, "Mỗi khi áp lực công việc lớn, tôi đều quay về đây nhìn xem."

Anh nhún nhún vai, "Ngồi ở đây một lát, tôi sẽ cảm thấy thoải mái không ít. Thời gian khó khăn như vậy đều từng chịu đựng qua, tội phạm hung tàn như vậy tôi cũng đã gặp qua, điểm áp lực trước mắt này, những tên hại dân hại nước này thì tính là gì chứ?"

Thai Vĩ kéo Phương Mộc ngồi trên một mảng có có chút cao, rồi châm thuốc cho hai người.

Thai Vĩ cũng cùng cảnh vật trước mắt giống nhau không thay đổi, có lẽ thoáng bất đồng chính là trên mặt anh đã tăng thêm những nếp nhăn. Đây chẳng hề ảnh hưởng đến hồi ức

của Phương Mộc, cậu có thể dễ
dàng nhớ tới vẻ mặt, động tác
và lời nói của Thai Vĩ khi ấy.
"Anh biết không, kỳ thực tôi
rất hâm mộ anh."
"Hâm mộ tôi?"Thai Vĩ giật
mình mà nhướng mày, "Hâm
mộ tôi cái gì?"
"Cũng không phải tất cả mọi
người đều có khả năng sau khi
gặp chuyện như vậy, còn có thể
bảo trì tâm tính bình thường."
"Haha." Trên mặt Thai Vĩ hơi
có vẻ tự đắc, "Cậu là nói tôi ý
chí kiên cường?"
"Không." Phương Mộc đột
nhiên nở nụ cười, "Tôi cho rằng
cái này gọi là vô tâm vô phế."
Thai Vĩ dùng sức nện một
quyền trên vai Phương Mộc,
Phương Mộc lảo đảo một cái,
thiếu chút nữa từ trên bãi đất
lăn xuống.
Một cú đánh thiện ý khiến

hai người dường như thoáng cái
trở nên thân thiết hơn, Thai Vĩ
hi hi ha ha giữ chặt Phương
Mộc, "Tiểu tử cậu, làm cảnh sát
thế nào, thể trạng còn kém như
vậy?"
"Không có biện pháp."
Phương Mộc xoa bả vai đau xót,
"Trời sinh như thế."
Thai Vĩ nhìn Phương Mộc từ
trên xuống dưới, nụ cười trên
mặt lại dần dần biến mất.
"Kỳ thực trước khi cậu tốt
nghiệp, tôi từng gặp phải hai
vụ án khó giải quyết, ngay cả
Triệu Vĩnh Quý cũng động viên
tôi tìm cậu hỗ trợ, thế nhưng
tôi không làm như vậy."
"Vì sao?"
"Bởi vì tôi không muốn để
cậu tham dự vào việc này nữa."
Thai Vĩ nghiêm nghiêm túc túc
nói: "Tôi hy vọng cậu có thể trở
thành một giáo sư đại học,

hoặc nhân viên công vụ, cho dù
là luật sư, cũng không muốn
cậu làm cảnh sát."
Phương Mộc cười cười, cúi
đầu không lên tiếng.
"Thứ cậu mới vừa nói, có lẽ
chính là điểm bất đồng giữa tôi
và cậu." Thai Vĩ tiếp tục tự nói
một mình, "Nếu cậu không
muốn đi trên con đường này,
tôi sẽ khuyên cậu một câu: tự
giải quyết cho tốt."
Qua hồi lâu, Phương Mộc
nhẹ nhàng nói: "Tôi sẽ."
Thai Vĩ cười hắc hắc, ở trên
vai Phương Mộc dùng sức chống
một cái, đứng dậy.
"Đi thôi. Tôi tiễn cậu đi."
"Đi đâu?"
"Còn hỏi nữa sao? Cậu lần
này đến, chung quy sẽ không
chỉ vì muốn nhìn nơi này chứ?"
Thai Vĩ mở cửa xe jeep trắng
của mình ra, Phương Mộc nghĩ

nghĩ, quyết định đem xe mình lưu lại trong trường, cầm lấy bó hoa sớm đã chuẩn bị tốt lên xe Thai Vĩ.

Ngồi trong phòng điều khiển, nhìn Thai Vĩ tay cầm vô lăng, hết thảy giống như thời gian đảo lưu. Tựa như bọn họ đang chuẩn bị khởi hành đi điều tra vụ án của Mã Khải, lại tựa như vừa mới từ trong nhà của Mạnh Phàm Triết trở về.

Phải quên đi, nhưng có thể nào quên?

Tức Viên là nghĩa trang duy nhất của J thị, lúc trước chỉ có thể gửi hủ tro cốt, nghề quàn linh cữu và mai táng sau này cũng thương phẩm hóa, mở đường cho mảnh đất mồ mã rộng lớn này. Từ đằng xa nhìn, mộ bia to to nhỏ nhỏ dọc theo triền núi san sát sắp hàng, vô cớ tạo thành một loại cảm giác

yên tĩnh trang nghiêm.

Thai Vĩ đem xe đậu ở bên đường, để Phương Mộc một mình tiến vào mộ viên. Phương Mộc biết dụng tâm của anh, tâm trạng có chút cảm kích.

Mộ bia của giáo sư Kiều ngay trong mảnh rừng bia kia, nhìn qua cũng không có chỗ nào đặc biệt. Khối mộ địa này là bọn học sinh của giáo sư Kiều khi còn sống xoay sở tiền mua được, ban đầu từng cân nhắc mua một khối mộ địa riêng biệt, về sau vợ thầy nói giáo sư Kiều sinh tiền rất phản đối lãng phí, vì thế an bài ở trong một khu mộ bình thường.

Mộ địa của giáo sư Kiều rất sạch sẽ, nhìn ra được thường xuyên có người đến quét dọn.

Phương Mộc đặt bó cúc vàng nắm trong tay ở một bên mộ bia, rồi mở ra một bao thuốc lá

Phù Dung Vương, châm một
điếu đặt trên bậc thang, tiếp đó
chỉnh
trang
đứng
nghiêm,
hướng mộ bia của giáo sư Kiều
khom người vái liền ba cái.
Phương Mộc không thể tham
dự lễ truy điệu của giáo sư
Kiều, khi đó cậu còn đang trong
trại tạm giam. Mà những người
khác cũng không thể thấy được
dung mạo của giáo sư Kiều, bởi
vì di thể của ông trong tầng
hầm cơ hồ đã bị hủy hỏng đến
hầu như không còn. Lại nói
tiếp, Phương Mộc là người sau
cùng nhìn thấy giáo sư Kiều,
cậu không biết mình nên cảm
thấy vui mừng hay là bi thương
nữa.
Phương Mộc nhìn di ảnh của
giáo sư Kiều được khảm trên

mộ bia, tựa hồ lão nhân sống lưng thẳng tắp, nhãn thần nghiêm khắc kia đang đứng trước mặt mình. Phương Mộc vươn tay vuốt ve bức ảnh, trước mắt dần dần mơ hồ.

Cậu dựa vai vào mộ bia ngồi xuống, giờ phút này thái dương treo trên đỉnh đầu, khiến mộ bia cẩm thạch có nhiệt độ ấm áp. Phương Mộc cảm thấy trên lưng mình có một cổ nhiệt lưu chậm rãi khuếch tán, vừa kiên định, vừa an lòng.

Nếu thầy Kiều còn ở đó, sự mê muội của mình biết đâu sẽ có người giải quyết. Thầy Kiều sẽ nói cho Phương Mộc cậu đến tột cùng có thích hợp làm cảnh sát hay không. Thế nhưng mặt khác, nếu thầy Kiều trong tai nạn kia bình yên vô sự, Phương Mộc sẽ nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không cho phép

chùn bước) mà đi làm cảnh sát sao?

Vấn đề này cậu chưa từng nghiêm túc suy xét qua, khi tốt nghiệp chỉ gần như cố chấp mà ghi danh vào cục công an C thị. Nếu không phải Biên Bình nửa đường "cướp người", mình hiện tại đại khái đã là một hình cảnh viên dưới trướng Hình Chí Sâm rồi. Phương Mộc không biết làm cảnh sát đến tột cùng là hứng thú cho phép, hay là nguyên nhân khác. Nếu không phải lần trước khi gặp mặt Thai Vĩ nói cậu là vì vâng theo nguyện vọng của thầy Kiều, e rằng cậu sẽ vĩnh viễn không đi tìm kiếm đáp án của vấn đề này.

Không phải chưa bao giờ nghĩ tới, có lẽ chỉ là trốn tránh mà thôi.

Phương Mộc không nhịn được xoay đầu nhìn di ảnh của

thầy Kiều. Nếu thầy có thể
nghe được tiếng lòng của em,
nói cho em biết, em nên làm
như thế nào đây?
Nhưng vào lúc này, di động
trong túi quần vang lên.
Thai Vĩ đang vô cùng buồn
chán ngồi trong phòng lái nhìn
xung quanh, đột nhiên trông
thấy Phương Mộc từ giữa mộ
viên chạy như bay ra, sau khi
lên xe chỉ ngắn gọn một câu:
"Đưa tôi trở về lấy xe!"
Trở lại C thị thì nhanh hơn
rất nhiều, hơn một giờ sau, xe
jeep một đường kéo còi cảnh
sát chạy vào Trung Học đệ 11
thành phố.
Cửa trường sớm đã kéo dây
cảnh giới, bên ngoài là quần
chúng phụ cận tiến đến vây
xem. Phương Mộc vượt qua dây
cảnh giới, cùng một gã hình
cảnh đi thẳng đến hiện trường.

Trường trung học đệ 11 của thành phố là một trường có lịch sử lâu đời trong các trường trung học, sau cải cách văn hóa mới xây dựng, vị trí trường vẫn chưa từng di chuyển. Trong trường có rất nhiều kiến trúc và phong cảnh kiểu xưa đều bảo tồn đến giờ, bao quát khắp nơi có thể thấy được đại thụ chọc trời. Dưới một thân cây cách đó không xa, Trịnh Lâm đang mặt mày âm trầm hút thuốc.

Hắn đuổi hình cảnh đến cùng Phương Mộc đi xong, tự mình dẫn Phương Mộc đi đến hiện trường.

Bây giờ là 2h chiều, trong sân trường hẳn phải là thời điểm náo nhiệt, thế nhưng dọc đường đi, một học sinh cũng nhìn không thấy.

"Học sinh đều chạy đi đâu

rồi?"

"Nghỉ học rồi. Trong sân trường xảy ra án mạng, trường vì cẩn thận, cho toàn bộ học sinh nghỉ học." Sắc mặt Trịnh Lâm bất mãn, "Cậu đã đi đâu vậy, sao giờ mới đến?"

"Đi sang vùng khác."

Phương Mộc nói dối bừa một câu, "Điều tra vụ án La Gia Hải."

"Đợi cậu đã nửa ngày." Sắc mặt Trịnh Lâm thoáng hòa hoãn, "Cậu lần trước không phải nói hiện trường vụ án giết người siêu thị Phúc Sĩ Mã có một loại cảm giác nghi thức sao?"

"Phải, làm sao vậy?" Tâm Phương Mộc trầm xuống, cước bộ cũng có chút tạm dừng.

"Cậu nhìn hiện trường này đi." Trịnh Lâm thoáng dừng, "Cảm giác nghi thức theo như lời cậu nói càng mạnh."

Phương Mộc không thèm nhắc lại, bắt đầu chạy chậm.

Hiện trường nằm bên cạnh bồn hoa gần nhà kho. Người chết là một gã đàn ông, tuổi tác khoảng 60, thân cao từ 175CM tới 180CM, thể trọng khoảng 75kg. Thi thể đặt ở tư thế ngồi, toàn thân trần trụi, phía sau lưng dựa vào bồn hoa, mặt hướng phía bắc. Xung quanh người chết không thấy quần áo, nơi này rõ ràng cũng không phải là nơi giết người đầu tiên.

Đầu người chết rủ xuống, làn da nhăn nhúm ở cổ có thể thấy rõ một vết thương nứt ra, sâu có thể nhìn thấy rõ khí quản.

Hai tay người chết ôm vòng trước người, còn vật thi thể ôm

ấp, chính là thứ đồ vật quỷ dị nhất hiện trường.

Đó là một người mẫu bằng nhựa, từ thân hình người mẫu đến xem, "nàng" hẳn là một bé gái. Người mẫu nhựa mặc một cái váy viền chân hoa trắng xinh đẹp, "hai tay" rũ xuống, đặt trên hai cánh tay của người chết.

Hai mắt người mẫu khẩn thiết mà trống rỗng nhìn chằm chằm phía trước, phảng phất như động tác từ trên mình người chết nhảy lên nhưng bị dừng một nửa. Phương Mộc vòng lên phía trước người chết, trong lúc vô ý phát hiện bóng ngược của mình ngay phía bên phải. Cậu theo bản năng xoay đầu sang, trước mặt là một cánh cửa sổ, xuyên thấu qua ô cửa thủy tinh loang lổ vết bẩn, có thể trông thấy bên trong

chất đống bàn gãy và chổi,
dụng cụ hốt rác dùng để dọn
dẹp.
"Thế nào?" Trịnh Lâm cũng
đi tới, cùng Phương Mộc đứng
song song với người chết và bé
gái nhựa hắn ôm trong lòng,
"Có thể bắt đầu khám nghiệm
chưa?"
"Không chậm trễ các anh
chứ?"
"Không sao. Vật chứng cũng
cố định, lấy ra không sai biệt
lắm." Trịnh Lâm nhìn bốn phía,
lại nhìn vài vòng trắng vẽ trên
mặt đất, "Chuyện kiểm nghiệm
thi thể vẫn chưa xong, nhưng
ảnh hưởng của thời tiết đối với
vật chứng lấy ra không lớn."
Phương Mộc gật đầu, Trịnh
Lâm ra lệnh một tiếng, nhân
viên khám nghiệm đã sớm chờ
một bên lập tức bận bịu làm
việc.

"Nguyên nhân chết có thể khẳng định chưa?" Phương Mộc ngoảnh đầu hỏi Trịnh Lâm.

"Pháp y bước đầu kết luận là sốc do mất máu." Trịnh Lâm hướng vết thương trên cổ người chết bĩu bĩu môi, "Khí quản đã bị cắt đứt -- Cắt yết hầu."

"Thời gian tử vong thì sao?"

"Khoảng 22h hôm qua đến rạng sáng 3h hôm nay."

"A? Phương Mộc thoáng suy tư, "Thời gian vứt xác cũng có thể là vào ban đêm. Hiện tại đã là buổi chiều rồi, làm thế nào mới phát hiện thi thể."

"Là một lao công của trường phát hiện thi thể." Trịnh Lâm chỉa chỉa nhà trệt đối diện bồn hoa, "Nơi này là nhà kho, bình thường rất ít có đứa nhỏ đến bên này chơi, mặt khác, cậu nhìn bồn hoa kia. . . . . ."

Trong bồn hoa cỏ trồng rậm

rạp, tuy rằng sớm đã hoa lá rơi
rụng, thế nhưng từ một bên
sườn khác của bồn hoa đến
xem, vẫn như cũ không dễ
dàng thấy rõ tình hình đối diện.
". . . . .Lao công kia vào
trong kho hàng lấy dụng cụ,
vừa vặn từ trong cửa sổ đối
diện người chết nhìn thoáng
qua phía ngoài, kết quả liền
phát hiện ra người chết."
Phương Mộc gật đầu, nhìn
pháp y tiến lên đem hai tay thi
thể cẩn thận mở ra, hai hình
cảnh bắt lấy đôi tay của "bé
gái", chậm rãi đem nó từ trong
lòng người chết rút ra. . . . .
"Hửm?" Đôi mắt Phương Mộc
đột ngột trừng lớn, "Đó là cái
gì?"
Những người khác cũng nhìn
thấy, không hẹn mà cùng "a"
một tiếng.
Hạ thể của người chết bị

vướng với một chiếc khăn kẻ ca
rô. Một pháp y lấy ra cái nhíp,
cẩn thận gắp khăn tay ra.
"Bị thắt lên." Hắn dùng cái
nhíp kẹp nam căn (gốc rễ của
con trai, chính là cái penis đó
[≧ε≦*]) của người chết lên,
"Mọi người xem, khăn tay này
buộc dương cụ của người chết
lên."
"Chết tiệt!" Trịnh Lâm dở
khóc dở cười, "Đây mẹ nó là có
ý gì?"
Phương Mộc ngồi xổm người
xuống, tường tận tỉ mỉ nhìn
khăn tay kia, rồi xoay đầu sang
nhìn "bé gái" ở một bên.
"Lão Trịnh," Phương Mộc như
có điều suy nghĩ hỏi: "Anh nói
nếu đem chỗ đó của nam nhân
buộc lên, sẽ ra sao?"
"Còn có thể thế nào nữa?
Hắn sao có thể làm gì được nữa
chứ?" Trịnh Lâm mất tự nhiên

kẹp chặt hai chân, giống như nơi đó của hắn cũng bị một sợi dây thừng gắt gao buộc lên,

"Không thể tiểu tiện, việc kia. . . . . .Cũng không thành."

"Đúng. Hắn cái gì cũng làm không được." Phương Mộc nhìn người chết, lại mạnh chỉa một ngón tay về phía "bé gái", "Bao gồm cả việc xâm phạm bé gái này!"

Chương 24 - Vãn hồi

Buổi chiều ngày 22 tháng 11, Bên trong trường trung học 11 C thị phát hiện một thi thể đàn ông vô danh. Bởi vì toàn thân người chết trần truồng, không có vật phẩm nào có thể chứng minh thân phận, do đó cảnh sát trong phạm vi toàn bộ thành phố thông qua thông báo nhận xác tra tìm nguồn gốc của thi thể, buổi chiều ngày thứ hai, một người dân họ Mã

hướng cảnh sát báo án, gọi người chết là cha, cũng qua an bài của cảnh sát nhận dạng thi thể, xác nhận không sai.

Người chết tên Mã Xuân Bồi, nam, 57 tuổi, dân tộc Hán, thất nghiệp, góa vợ sống một mình, khi còn sống ở tại nhà số 1 lầu 4 lô 3, số 83 đường Đài Bắc khu Hồng Viên. Người chết khi còn sống có một đứa con trai là Mã Quang, thủ quỹ của một xí nghiệp nhà nước nào đó. Bởi vì Mã Quang cùng cha rất ít lui tới, do đó mãi đến ngày thứ hai sau khi phát sinh án, lúc nhìn thấy thông báo nhận dạng xác mới phát hiện người chết đã bị hại.

Người chết sinh tiền sống một mình, cùng thân quyến, láng giềng rất ít lui tới. Bởi vì gã bình thường thích đến khu mạt chược gần đó đánh bài , do

đó nhóm bạn bài tương đối quen thuộc với gã. Kết quả phỏng vấn điều tra của cảnh sát cho thấy, người chết trước khi án phát sinh một ngày mặc áo khoác nỉ màu đen, tay áo viền lông màu ngà, quần dài màu xanh thẫm và khăn len trùm đầu, nhưng ở hiện trường vụ án và gần đó không có phát hiện số quần áo nói trên.

Thời gian tử vong là từ 22h tối ngày 21 tháng 11 đến rạng sáng 3h ngày 22, chết do sốc vì thiếu máu. Đầu người chết không có vết thương rõ ràng, tứ chi và thân thể có nhiều cơ quan phần mềm bị bầm tím, nhưng không phải vết thương chí mạng, vết cắt ở cổ người chết sâu đến khí quản mới là vết thương chí mạng. Hung khí là dụng cụ nhọn, chủng loại cụ thể chưa rõ, một lưỡi hay hai

lưỡi chưa rõ. Tay chân người chết cùng phần mặt có dấu vết bị băng dán quấn quanh bịt kít, hoài nghi người chết khi còn sống từng bị bắt cóc và giam cầm.

Từ hạ thể người chết lấy ra một khăn tay ở trạng thái buộc quanh, qua kiểm nghiệm, tính chất của khăn tay là vải bông bình thường, thời gian sản xuất ước chừng vào 15 - 20 năm trước. Trên khăn tay có một phần dịch thể được lấy ra, qua xét nghiệm là tinh dịch và chất bài tiết từ âm đạo của nữ giới, phân loại nam nhóm máu O và nữ nhóm máu AB. Trải qua so sánh với DNA người chết, tinh dịch trên khăn tay là của người chết lưu lại, nhưng niên đại rất xưa. Qua nhận dạng của con trai người chết Mã Quang, khăn tay này không phải vật sở hữu

của cha hắn, trong nhà chưa
từng thấy qua khăn tay này.
Người mẫu nhựa trang phục
trẻ em trong lòng người chết là
được chế tạo từ một công
xưởng nào đó ở phía nam, vốn
là địa điểm có nhiều chỗ bán,
điều tra rõ người mua phi
thường khó khăn. Váy người
mẫu mặc là nhãn hiệu quần áo
trẻ em nào đó, các cửa hàng
lớn nhỏ của bổn thị đều có mở
quầy kinh doanh, điều tra rõ
người mua cũng đồng dạng
phải cần thời gian rất dài. Về
phần nội khố người mẫu mặc
cụ thể của xưởng nào không rõ,
vô pháp điều tra nơi sản xuất.
Cảnh sát đối với kết quả
điều tra phỏng vấn quan hệ xã
hội của người chết kết luận:
Người chết tốt nghiệp đại học
năm 1982, từng làm kế toán
cho một xí nghiệp nhà nước

nào đó, 10 năm trước xí nghiệp đóng cửa, người chết sau khi được mua đứt có bồi thường thâm niên (chính sách giảm biên chế người lao động bằng cách chi trả họ một khoản tiền lớn duy nhất tỷ lệ với thâm niên làm việc rồi buộc họ thôi việc mà không được hưởng bất cứ một chế độ bảo hiểm xã hội nào về sau) lần lượt làm công tại một số công ty tư nhân, nhưng thời gian hành nghề cũng không dài. Sau 55 tuổi người chết không hề đi làm, nhận lương hưu sống quá ngày, cảnh già có chút thê lương. Người chết khi còn sống quan hệ xã hội tương đối đơn giản, làm người khiêm tốn hướng nội, chưa từng cùng ai kết thù kết oán, nhưng hết lần này đến lần khác cùng với con trai duy nhất của mình quan hệ lãnh

đạm. Cảnh sát nhiều lần phỏng vấn con trai Mã Quang của người chết, hỏi nguyên nhân cha con sứt mẻ tình cảm. Mã Quang lúc ban đầu né tránh, sau qua sự kiên nhẫn mở đường của cảnh sát, Mã Quang kể ra một việc thế này, chuyện là: Khoảng 7 năm trước, trong nhà đột nhiên liên tiếp nhận được điện thoại của một người con gái trẻ tuổi xa lạ gọi tới, người cô gái muốn tìm chính là cha mình Mã Xuân Bồi, có một lần cư nhiên còn tìm tới cửa. Lúc ấy Mã Quang chưa kết hôn, sau khi nhìn thấy cách ăn mặc của cô gái, nghĩ người này có khả năng làm nghề phục vụ tình dục. Mà cha Mã Xuân Bồi đối với việc này đều tránh nói tới, tựa hồ có ẩn tình khác. Sau vài ngày, vợ của Mã Xuân Bồi phát hiện tiền tiết kiệm trong

nhà thiếu mất 7000 đồng, truy hỏi đến cùng, Mã Xuân Bồi thừa nhận số tiền đó là mình đưa cho cô gái kia chữa bệnh. Vợ luôn mãi truy hỏi, Mã Xuân Bồi phải thừa nhận cô gái mắc bệnh giang mai, về phần quan hệ của hai người, Mã Xuân Bồi cự tuyệt nói rõ. Vợ hoài nghi Mã Xuân Bồi cùng cô gái có quan hệ bất chính, xấu hổ và giận dữ cùng đến, bệnh không dậy nổi, chết sau đó một năm. Mã Quang thủy chung đem việc qua đời của mẹ đổ lỗi cho hành vi sai trái của cha, từ sau khi mẹ qua đời, quan hệ giữa hắn và cha ngày càng lãnh đạm, sau khi kết hôn càng ít lui tới. Xét thấy tình tiết vụ án này phức tạp, vả lại cùng vụ án mạng bình thường khác biệt rõ rệt, do đó cục công an C thị lại lần nữa xin viện trợ từ phòng

nghiên cứu tâm lý phạm tội của
sở công an.
Kỳ thật cho dù thị cục không
ủy thác phòng nghiên cứu tâm
lý phạm tội, Phương Mộc đối với
vụ án này tràn ngập hứng thú.
Thủ pháp hung thủ gây án quỷ
dị cùng với hiện trường tỉ mỉ bố
trí, đều thể hiện hung thủ có
khuynh
hướng
tâm
lý
dị
thường. Ngoài ra, Trịnh Lâm nói
với Phương Mộc hiện trường có
cảm giác nghi thức càng mãnh
liệt, đó cũng là cảm xúc sâu sắc
của Phương Mộc ở hiện trường.
Hung thủ đem người chết cùng
người mẫu sắp đặt thành tổ
hợp quỷ dị như thế, tuyệt đối
không thể là hành động tùy
tiện, mà là muốn biểu đạt một

loại tâm tình. Vậy, hắn muốn biểu đạt cái gì đây?

Đầu tiên, khi phát sinh án người chết toàn thân trần truồng. Hung thủ làm như vậy, hiển nhiên không phải vì giấu diếm thân phận người chết đơn giản như vậy, mà hắn tựa hồ vô ý làm như vậy, nếu không hắn hoàn toàn có thể cắt rời người chết hoặc là hủy hoại bộ mặt người chết. Hung thủ sở dĩ để cho người chết trần truồng, hẳn là vì biểu đạt tình tự tính dục nào đó có liên quan.

Tiếp theo, hung thủ lựa chọn một người mẫu nhựa hình tượng nữ đồng. Nếu muốn ở hiện trường nhắn nhủ thông tin tính dục, cách làm của hung thủ hiển nhiên là không hề cần thiết, mà sỡ dĩ hắn làm như vậy, nói rõ rằng đối tượng giao hợp trong tưởng tượng hung

thủ chính là một bé gái. Song trên người của người mẫu nhựa lại mặc một cái váy, đây hiển nhiên không phải bộ y phục theo mùa. Qua kiểm tra của cảnh sát xác nhận, váy này là hoàn toàn mới, chưa bao giờ bị người dùng qua. Nếu hung thủ tạm thời nảy ra ý định, vậy vào mùa đông mà đến cửa hàng mua loại váy này là tương đối khó khăn. Đây nói rõ hung thủ đã sớm chuẩn bị tốt chiếc váy này, mà đây hoàn toàn có thể chứng minh hung thủ đối với việc này mưu tính đã lâu, người mẫu cùng váy trên người đều là bố trí hiện trường không thể thiếu của hung thủ phạm án. Lại nói, người mẫu mặc nội khố. Đây là một động tác ý vị thâm trường. Để chứng minh điểm này, Phương Mộc cố ý đi các cửa hàng lớn dạo một vòng.

Ngày đó, rất nhiều nhân viên bán hàng của cửa hiệu phục sức nữ đều thấy một nam tử trẻ tuổi chuyên môn nhấc quần áo phục trang người mẫu lên xem, càng kỳ quái hơn chính là, nam tử này còn hỏi nhân viên có cho người mẫu mặc nội khố hay không. Kết quả điều tra cho thấy: để người mẫu mặc nội khố là một hành vi phụ đối với hung thủ mà nói là phi thường cần thiết, hắn làm như vậy, hiển nhiên là xuất phát từ một loại tâm lý đòi hỏi rất đặc thù. Cuối cùng, cũng là loại đồ vật khiến người ta phải suy nghĩ nhất, chính là khăn tay quấn quanh hạ thể của người chết. Con trai của người chết quả quyết khăn tay không phải của cha hắn, nhưng kết quả kiểm nghiệm chứng minh, khăn tay quả thật đã được người chết

dùng qua, hơn nữa là sau khi người chết cùng nữ nhân nhóm máu AB giao cấu dùng để chà lau. Vậy thì có hai loại khả năng: Một là người chết bí mật bảo tồn khăn tay này trong thời gian dài, hai là hung thủ bảo tồn khăn tay này trong thời gian dài. Vô luận là ai bảo tồn khăn tay này, đều nói rõ khăn tay này đối với hắn mà nói phi thường trọng yếu. Phương Mộc tương đối có khuynh hướng khả năng thứ hai, bởi vì cảnh sát tiến hành lục soát trong nhà người chết, hiện trường không tìm thấy dấu vết của vật phẩm, mà người chết khả năng người chết luôn luôn mang theo khăn tay này bên người không lớn. Đây thuyết minh rõ, người chết cũng không phải là nạn nhân hung thủ tùy tiện lựa chọn, khẳng định cùng hung thủ có

mối liên hệ nào đó. Ngoài ra, cô gái nhóm máu AB từng cùng người chết phát sinh qua quan hệ, có lẽ cùng bản án này có quan hệ rất lớn.

Theo nhân viên khám nghiệm giới thiệu, khi kiểm tra thi thể, bọn họ đem khăn tay gỡ xuống rất mất một phen trắc trở. Bởi vì khăn tay buộc cực kỳ chặt, nhân viên khám nghiệm mất sức của chín trâu hai hổ mới đem được thứ này từ trên thỉ thể hoàn chỉnh tách ra. Có người còn nói đùa, nếu dùng lực độ như vậy cột lên người sống, không đến 12 tiếng sẽ khiến niệu đạo hoại tử, vỡ tan. Chính như Trịnh Lâm nói, hạ thể người chết sau khi bị bó, gã cái gì cũng không làm được nữa, mà hung thủ làm như vậy, hiển nhiên cũng là vì biểu đạt ra loại tâm tình này.

Tổng kết, Phương Mộc cho
rằng nghi thức này muốn biểu
đạt chính là -- Hành vi tính dục
bị cự tuyệt.
Người chết thân trần truồng,
bản thân việc này có chứa sắc
thái tính dục rất mãnh liệt, mà
riêng hạ thể bị một cái khăn
tay gắt gao quấn quanh, ý
nghĩa này cho thấy người chết
kỳ thật đã mất đi năng lực tính
dục, còn trang phục của người
mẫu nhựa thì càng có thể phản
ánh một thông tin. Thứ nhất,
quần áo "bé gái" đầy đủ; Thứ
hai, "bé gái" không phải người
mẫu nội y, nhưng ngoài dự
đoán lại mặc nội khố. Một mặt,
lần nữa nhấn mạnh "bé gái"
không có khả năng, cũng không
có kết cục bị xâm phạm tình
dục. Mặt khác, đây cho thấy rõ
hung thủ chính là đem "bé gái"
coi như một người sống để đối

đãi.

Phó thác tình cảm mãnh liệt vào vật phẩm thay thế, hơn nữa cực kỳ kín đáo an bài chi tiết, đây hoàn toàn là đặc điểm của nghi thức.

Tình tự hung thủ muốn biểu đạt dần dần rõ nét: Hắn muốn ngăn cản loại hành vi tính dục này nhằm vào bé gái.

Phương Mộc trở lại trường trung học đệ 11 thành phố. Lúc này là 10h sáng, trường học đã khôi phục trật tự bình thường, trong phòng học cổ xưa truyền đến tiếng đọc bài lanh lảnh.

Phương Mộc dọc theo tường vây nhỏ bé của trường đi dạo một vòng, nhìn bức tường không quá hai thước bất giác cười khổ, độ cao như vậy, thật sự là quá dễ vượt qua. Cảnh sát suy đoán hung thủ hẳn là nhờ xe máy vận chuyển thi thể đến đây, mà

hướng tây, nam trường học hai
bên tường đều là đường cái,
dấu vết chiếc xe để lại căn bản
không thể nào tra tìm.
Phương Mộc đi tới vị trí hiện
trường -- giữa bồn hoa và kho
hàng là hành lang nhỏ hẹp.
Cậu ngồi xổm trước bồn hoa,
xuyên thấu qua cành khô dày
đặc trước mặt hướng ra ngoài
nhìn. Đây đích thật là một nơi
tương đối khuất trong trường,
mà điểm này, vừa vặn khiến
Phương Mộc cảm thấy kỳ quái.
Hung thủ tiến hành tỉ mỉ bố trí
hiện trường, hiển nhiên là vì
hướng kẻ khác biểu diễn. Nếu
như nói hắn ôm loại tâm tính
đó, vậy hắn lựa chọn địa điểm
này thì loại hiệu quả đó sẽ bị
giảm đáng kể. Thứ nhất, trung
học đệ 11 thành phố nằm ở
vùng ngoại ô, vừa không phải
trường học trọng điểm, cũng sẽ

không dẫn phát đến hiệu quả
chấn động xã hội; Thứ hai,
trong trường học hẻo lánh lựa
chọn một nơi kín đáo biểu diễn
nghi thức của hắn, mà thi thể
mãi đến sau khi vứt hơn 9
tiếng mới bị phát hiện.
Nếu hung thủ chẳng hề
muốn truy cầu hiệu quả chấn
kinh của xã hội, vậy, hắn muốn
biểu diễn cho ai xem chứ?
Phương Mộc xoay người,
ngồi ở vị trí thi thể từng được
đặt -- trước mặt là phiến cửa sổ
loang lổ vết bẩn của kho hàng
nọ.
Chẳng lẽ sau cửa sổ này là
người kia?
Phương Mộc đứng dậy,
xuyên thấu qua lớp thủy tinh
quan sát tình hình trong kho
hàng. Đây là một nhà kho
trường học điển hình, hỗn độn
và dơ bẩn không chịu nổi, nơi

nơi đều là tro bụi và mạng nhện. Tầm mắt Phương Mộc ném về hướng phía trước kho hàng, thình lình, ở mặt sau của đống bàn đổ nát, trông thấy một thứ đồ.

Phương Mộc dọc theo tường ngoài đi về phía trước, đổi đến gần một phiến cửa sổ nữa.

Không sai, trên bức tường trước kho hàng là một tấm bảng đen thật to. Phương Mộc suy nghĩ một chút, đứng dậy đi về hướng tòa nhà dạy học.

Hiệu trưởng nói cho Phương Mộc biết, kho hàng trước đây là một gian phòng học, lúc mới vừa xây dựng trường, bởi vì toàn bộ trường trung học của thành phố của không nhiều, số học sinh đông đúc, thế nên dãy nhà trệt kia cũng được coi là phòng học. Sau lại theo số lực cạnh tranh của các trường

trung học từ từ tăng lên, số học sinh của trường trung học đệ 11 càng ngày càng ít, dãy phòng học kia thủy chung để đó không dùng, sau năm 99 trở thành kho hàng.

Nếu Phương Mộc suy đoán đúng, thì trường học này là nơi hung thủ cố ý chọn để vứt xác, mà vị trí vứt xác giữa kho hàng và bồn hoa, cũng không phải chỉ là ngẫu nhiên. Có lẽ, hung thủ từng học ở trường này, thậm chí có khả năng đã từng ngồi trong kho hàng từng là phòng học đó!

Suy đoán này khiến Phương Mộc có chút hưng phấn, cậu yêu cầu hiệu trưởng cung cấp danh sách học sinh từng học ở lớp trong kho hàng. Mặt hiệu trưởng lộ vẻ khó xử, lúc ấy danh sách tên học sinh của trường vẫn chưa được quản lý

trên máy tính, mà là ghi chép
trên sổ, mà tra tìm tên của
người từng học ở đây vài chục
năm trước, cần tìm kiếm một
trận trong đống giấy cũ nát,
song hắn vẫn đáp ứng tận lực
giúp cảnh sát điều tra.
Hai ngày sau, trường trung
học đệ 11 thành phố đưa tới
danh sách học sinh hơn 10 năm
trước. Phương Mộc nhìn những
danh sách bìa cứng, ố vàng
này, đại khái tính ra một chút,
chừng hơn một ngàn người,
trong lòng nguội lạnh hơn phân
nữa. Suy xét hung thủ có khả
năng là nam giới rất lớn,
Phương Mộc để cho đồng sự của
thị cục trước tìm từ những nam
giới vốn sống trong thành phố
này, nhất định phải làm rõ ràng
địa chỉ và tình hình nghề
nghiệp hiện nay của những
người đó.

Đồng thời, căn cứ theo kiến nghị của Phương Mộc, cảnh sát đối với nữ giới nhóm máu AB kia ra ngoài điều tra đã có kết quả sơ bộ. Phương Mộc nghĩ, khăn tay xuất hiện ở hiện trường chính là vật chứng quan trọng nhất, động cơ gây án của hung thủ rất có khả năng cùng thứ hành vi tính dục đó có liên quan. Cá tính người chết khiêm tốn hướng nội, khả năng quan hệ với mại dâm rất nhỏ, nhưng căn cứ theo lời của con trai Mã Quang hoàn toàn nói rõ gã đích xác từng cùng một nữ mại dâm nào đó phát sinh quan hệ. Vậy, nữ tử mắc bệnh giang mai kia, có thể chính là người lưu lại dịch thể trên khăn tay hay không? Phương Mộc kiến nghị thị cục trong phạm vi toàn thành phố (kể cả các bệnh viện và phòng khám) tra tìm nữ giới

10 năm gần đây do mắc bệnh giang mai đến bệnh viện khám và trị bệnh nhóm máu AB, tuổi từ 25 đến 35. Qua điều tra, thành phố C 10 năm qua người mắc bệnh giang mai đến bệnh viện khám và chữa bệnh có cả thảy 1162 người, số lượng mặc dù lớn, nhưng trong đó là nữ giới, nhóm máu AB lại có độ tuổi từ 25 đến 35 có 56 người. Cảnh sát đối với 56 người này tiến hành chọn lọc dần, cuối cùng tra tìm ra trong đó người từng hành nghề mại dâm có 18 người.

Trong 18 người này, 2 người không rõ tung tích, 6 người tử vong, còn lại 10 người đều ở tại bổn thị. Cảnh sát an bài cho con trai người chết Mã Quang nhận dạng trong 18 người này có nữ tử năm đó muốn đòi tiền người chết không. Lúc ban đầu,

cảnh sát đối với việc này cũng không ôm hy vọng quá lớn, thứ nhất thời gian quá dài, khả năng ký ức Mã Quang đã mơ hồ thậm chí sai lầm rất lớn; thứ hai, trong nhân số cảnh sát thống kê có tồn tại sổ đen không thể biết hay không, năm đó nữ tử kia rất có khả năng vẫn chưa đến bệnh viện chính quy khám và điều trị. Song may mắn chính là, Mã Quang ở trong danh sách 6 người bệnh đã tử vong nhận ra nữ tử năm đó, cũng xác nhận không hề nghi ngờ.

"Người khiến mẹ của tôi tức chết, tôi cả đời cũng sẽ không quên!"

Hạ Lê Lê, nữ, người thôn Bát Đài huyện Phấn Tiến S thị, văn hóa bậc tiểu học, thuở nhỏ cha mẹ ly dị, 10 tuổi bắt đầu theo mẹ đến C thị mưu sinh. Theo

điều tra, người mẹ vốn làm nghề mại dâm, mà Hạ Lê Lê sau đó không lâu cũng rơi vào con đường này. Theo chị em đang hành nghề nói, Hạ Lê Lê khi 13 tuổi, do mẹ ra ngoài đi với khách nhân phát sinh tranh cãi, bị đánh thành người thực vật. Bởi vì thiếu tiền, Hạ Lê Lê tại đoạn thời gian kia liều mạng tiếp khách, nhưng cuối cùng mệt mỏi xoay chuyển đất trời, người mẹ ba năm sau qua đời. Từ đó Hạ Lê Lê một mình tiếp tục cuộc sống hành nghề mại dâm, cho đến năm 26 tuổi chết vào thời kỳ 3 của bệnh giang mai.

Phát hiện này khiến phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội và thị cục thập phần hưng phấn, nhưng song phương lại hình thành suy đoán bất đồng: Phương diện thị cục suy

đoán là: Hung thủ rất có thể sau khi ngủ với Hạ Lê Lê bị nhiễm bệnh giang mai, mà Mã Xuân Bồi chính là người lây bệnh giang mai cho Hạ Lê Lê, động cơ của hung thủ là trả thù. Nhưng Hạ Lê Lê đã chết, do đó hung thủ đem một bụng lửa giận phát tiết trên người Mã Xuân Bồi. Nhưng thi thể của Mã Xuân Bồi sau khi kiểm nghiệm phát hiện, hắn không có, cũng chưa từng mắc bệnh giang mai. Ngoài ra, nếu hung thủ là vì giết người trả thù, vậy hắn vì sao phải đợi Hạ Lê Lê chết 6 năm rồi mới động thủ? Hắn làm thế nào lấy được khối khăn tay?

Ý kiến của Biên Bình là: Hung thủ rất có thể là người có quan hệ mật thiết với Hạ Lê Lê, đối với thân thế bi thảm của Hạ Lê Lê hết sức đồng tình, tiến tới

việc sau khi Hạ Lê Lê chết trả
thù khách làng chơi năm đó.
Mà từ dấu vết trên khăn tay
đến xem, thời gian Mã Xuân
Bồi quan hệ với Hạ Lê Lê đại
khái chính là thời kỳ Hạ Lê Lê
vì mẹ liều mạng kiếm tiền, khi
đó Hạ Lê Lê chỉ khoảng 13 tuổi.
Hung thủ đem hiện trường bố
trí thành bộ dáng "Vô lực xâm
phạm ấu nữ", chính là muốn
bắt Mã Xuân Bồi chuộc tội.
Phương Mộc đối với hai loại
suy đoán này đều không đồng
ý. Suy đoán của thị cục rõ ràng
không hợp lẽ thường, hơn nữa
không có bằng chứng. Về phần
ý kiến của Biên Bình, mặc dù
có thể giải thích hung thủ tại
sao muốn chọn người mẫu
nhựa hình tượng nữ đồng,
nhưng giả thiết hung thủ căn
cứ vào loại tâm tính này gây
án, khách từng nhúng chàm Hạ

Lê Lê đâu chỉ dừng lại ở trăm người, vì sao trong sáu năm Hạ Lê Lê chết đi chưa từng có loại án kiện tương tự phát sinh? Bất quá về ý nghĩ "chuộc tội" của Biên Bình trái lại đã gợi ý cho Phương Mộc. Tình hình hiện trường đích xác nhắn nhủ tâm tình mãnh liệt nào đó của hung thủ, nhưng nếu lý giải là "chuộc tội", còn không bằng nói là một loại "vãn hồi".

Trong tư liệu có một bức ảnh khi Hạ Lê Lê cùng bạn bè đi du lịch chụp, lúc ấy nàng 19 tuổi, mặc dù trên mặt trang điểm rất dày, nhưng vẫn có thể cảm nhận được trên nét mặt một chút ngây thơ khó có thể che lấp. Có lẽ là bởi vì cuộc sống trường kỳ bệnh thái (trạng thái không bình thường về sinh lý hoặc tâm lý), Hạ Lê Lê thân cao không đủ 1m60. Có thể thấy

được lúc nàng 13 tuổi, là bộ dáng nhỏ xinh cỡ nào. Giả thiết hung thủ lựa chọn người mẫu nhựa là vì đại biểu cho hình tượng của Hạ Lê Lê, vậy hắn ngay trên người "bé gái" kia toát ra hai loại thông tin: Một là an toàn (quần áo người mẫu đầy đủ lại mặc nội khố), hai là mỹ hảo (không có gì miêu tả sự đáng yêu của một bé gái mặc váy hoa tốt hơn từ mỹ hảo này). Trên thực tế, hung thủ muốn biểu đạt chính là người đàn ông không có khả năng, cũng không xâm phạm được cô bé này. Vậy, tình tự hắn muốn biểu đạt sẽ không phải là "chuộc tội", mà là "vãn hồi" -- Hắn muốn chứng minh chuyện nào đó vẫn chưa phát sinh. Nếu suy luận trên thành lập, vậy, hung thủ không phải muốn biểu diễn cho người khác xem,

rất có thể là muốn biểu diễn
cho chính mình xem.
Mà người này, có lẽ chính là
một học sinh nào đó năm ấy tại
kho hàng kia nhìn thấy chuyện
gì đó.
Trải qua vài ngày nỗ lực,
danh sách học sinh trường
trung học đệ 11 thành phố đưa
tới rốt cuộc đã sàng lọc xong,
phù hợp với điều kiện tra tìm
vẫn nhiều hơn 464 người. Cảnh
sát phụ trách sàng lọc danh
sách vừa xoa đôi mắt đỏ bừng,
vừa không chút e dè nhắc nhở
Phương Mộc, lần lượt tiến hành
sắp xếp kiểm tra 464 người này
phải mất một lượng lớn thời
gian, bên cạnh đó, cảnh lực
trong cục đều dựa theo kiến
nghị của Biên Bình, tập trung
truy xét nhân viên có quan hệ
mật thiết với Hạ Lê Lê. Ý tại
ngôn ngoại là: Tốn thời gian cố

sức sàng lọc ra phần danh sách
này, phỏng chừng là uổng phí
khí lực.
Phương Mộc một bên tâm
không yên mà ứng phó hắn,
một bên thuận tiện lật xem
danh sách trong tay, thình lình,
ánh mắt cậu trừng lớn.
"Trịnh Lâm có đây không?"
Sau khi biết được Trịnh Lâm
đang trong phòng làm việc,
Phương Mộc không nói hai lời
liền hướng thang máy chạy đi.
Khiến đồng sự nọ ở phía sau
lẩm bẩm:
"Tiểu tử này, khi còn bé có
phải từng bị sói đuổi qua hay
không a."
Liên tục bận rộn đã vài
ngày, vừa nằm xuống sofa một
lát Trịnh Lâm lại bị Phương Mộc
cứng rắn gọi dậy, trực tiếp
muốn hắn phân phối chút cảnh
lực điều tra một người.

"Điều tra ai?"

Phương Mộc mở danh sách ra, chỉ hướng một cái tên đều quen thuộc với bọn họ.

Khương Đức Tiên.

Chương 25 - Mất chốn vui chơi

Khương Đức Tiên từ trong chiếc Audi A6 màu đen chui ra, thoáng nhìn bốn phía, bước nhanh hướng đến khu nằm viện của bệnh viện tỉnh. Thân ảnh hắn vừa mới biến mất ở cửa, người trẻ tuổi đang ở tiệm bán báo ven đường mua tạp chí động tác mau lẹ theo sát qua.

Đối diện đường cái, trong một chiếc xe jeep màu đen, Phương Mộc buông ống nhòm, dùng bộ đàm dặn dò vài câu:

"Đừng theo chặt quá, cẩn thận kinh động đến hắn."

Mấy ngày nay, cảnh sát dưới sự kiến nghị của Phương Mộc

một mực giám sát Khương Đức Tiên, song thu hoạch rất ít.

Khương Đức Tiên sau khi xuất viện, tựa hồ vẫn bình tĩnh mà đi dọc theo quỹ tích cuộc sống vốn có, mỗi ngày lái xe đi làm, cùng đương sự gặp mặt, ra tòa, thỉnh thoảng cùng vợ con tản bộ trong khu công viên dưới nhà, một bộ dáng an ổn tường hòa. Xét thấy căn cứ xác thực nắm giữ trong tay chưa đủ, mà đối phương lại là chuyên viên luật, cảnh sát quyết định tạm thời không thẩm vấn Khương Đức Tiên, mà thông qua hoạt động giám thị hắn, cố gắng tìm kiếm chứng cớ đanh thép.

Nửa giờ sau, Khương Đức Tiên từ trong bệnh viện đi ra, hắn cước bộ vội vã, mặc dù động tác không lớn, nhưng Phương Mộc nhìn trong ống nhòm vẫn có thể nhận ra hắn

quan sát trước sau hai bên, sau đó, hắn liền khởi động xe hơi, rất nhanh rời đi.

Một tổ nhân viên khác điều khiển một chiếc xe hơi Santana màu trắng, yên lặng đuổi theo.

Khương Đức Tiên lái xe đi xa, cảnh sát phụ trách theo dõi hắn mới chạy qua đường cái, thảng đến xe jeep.

"Tình huống thế nào?" Trịnh Lâm xoay người lại hỏi.

"Không rõ ràng lắm." Cảnh sát kia hơi ngừng lại lấy hơi, "Thằng cha này lúc trong đại sảnh khu nhập viện chờ thang máy, gặp hai người. Tôi cảm thấy bọn họ quen biết, nhưng nhất định là vô tình gặp được, bởi vì song phương đều mang vẻ mặt kinh ngạc, còn nói chuyện với nhau hai câu. Tôi cách khá xa, không nghe rõ bọn họ đang nói gì. Sau đó

Khương Đức Tiên liền rời khỏi khu nhập viện, dọc theo thông đạo đến khoa khám bệnh, treo một bảng hiệu khoa nội thần kinh, sau khi gặp bác sĩ, đến hiệu thuốc lấy chút dược rồi ra ngoài."

"Phương Mộc," Trịnh Lâm suy nghĩ một chút, "Cậu nói xem chúng ta có phải đã kinh động đến thằng cha này rồi không?"

"Có khả năng này."

Khương Đức Tiên đến khu khám bệnh hiển nhiên là ý định vừa nảy ra tạm thời, ở khoa thần kinh nội đăng ký, bệnh trạng hắn tự thuật nhất định là đau đầu, đây là đơn giản nhất, đồng thời cũng là một loại lý do chữa bệnh không dễ kiểm chứng nhất. Hắn làm như vậy, hiển nhiên là vì che dấu tai mắt người. Khương Đức Tiên trực

tiếp đến khu nhập viện, đây
thuyết minh hắn nhất định là vì
muốn xem người nào đó. Vậy
hắn tại sao lại đột nhiên thay
đổi chủ ý, đến khu khám bệnh
chứ?
Chẳng lẽ là bởi vì hai người
gặp ở tầng 1 kia?
"Hai người kia bộ dáng ra
sao?"
"Là một nam một nữ." Cảnh
sát kia hồi tưởng lại, "Nữ rất
xinh đẹp, nam thì, theo tôi khá
cao, thoạt nhìn rất thời trang,
hình như còn nhuộm tóc. . . . .
. Ai, ai!"
Hắn đột nhiên đưa tay chỉ
ngoài cửa sổ, lớn tiếng gọi,
"Chính là hai người đó."
Một đôi thanh niên nam nữ
từ cửa khu nhập viện vội vã
bước ra, trực tiếp lên một chiếc
taxi, chạy vội đi.
Phương Mộc và Trịnh Lâm

trao đổi ánh mắt một chút, cả
hai đều không che dấu được nội
tâm kinh ngạc. Lại thêm một
người quen nữa.
Nam nhân kia là Đàm Kỷ.
"Người anh em, phiền toái
cậu đi một chuyến nữa rồi, "
Ánh mắt Phương Mộc từ hướng
Đàm Kỷ biến mất thu hồi, "Cậu
đi tra Khương Đức Tiên xem
bệnh gì, thuốc kia là gì."
Cảnh sát kia sảng khoái đáp
ứng một tiếng, nhảy xuống xe
đi vào khu khám bệnh.
"Lão Trịnh, chúng ta đi xem
ai ở trong bệnh viện," Phương
Mộc kéo kéo Trịnh Lâm, "Không
chừng còn có thể gặp người
quen."
Khương Đức Tiên sau khi từ
bệnh viện đi ra trực tiếp trở về
sở luật sư, cũng ở trong sở công
tác cho đến tan tầm. Sau đó về
nhà, thủy chung không ra khỏi

cửa nữa, cũng không cùng
những người khác tiếp xúc qua.
Về phần bệnh trạng hắn tự
thuật trong bệnh viện quả thật
là đau đầu, cũng nói với bác sĩ
giấc ngủ gần đây của mình
không tốt, dược phẩm lấy từ
hiệu thuốc là thuốc an thần
bình thường nhất.
Về phần Phương Mộc và
Trịnh Lâm bên này, lại có một
thu hoạch không thể xem như
thu hoạch. Bởi vì Khương Đức
Tiên từng ở trong đại sảnh chờ
thang máy, do đó Phương Mộc
và Trịnh Lâm quyết định từ lầu
ba bắt đầu tra lên. Sau khi xem
xét danh sách bệnh nhân nhập
viện, cũng đi tới từng phòng
bệnh kiểm tra, nhưng không
phát hiện ai khả nghi trong các
bệnh nhân, nhưng thật ra trong
phòng bệnh ngoại trú có một
bệnh nhân không rõ tung tích,

việc này khiến Phương Mộc và Trịnh Lâm chú ý.

Tên bệnh nhân này gọi là Lý Minh, bệnh trạng là rách da đầu và cẳng tay trái do vật nhọn cắt, tổn thương đến thần kinh và gân, não cũng bị chấn động rất nhỏ, thời gian chẩn đoán được đưa ra vào buổi tối ngày hôm trước. Theo bác sĩ trưởng nhớ lại, người bệnh là nam giới, tự nói là 35 tuổi, thân cao từ 175CM tới 180CM, tướng mạo bình thường, không có đặc thù rõ ràng. Bất quá lưu lại ấn tượng sâu sắc cho bác sĩ chính là, khi chẩn trị tâm tình người bệnh cực kỳ không ổn định, kết hợp với vị trí vết thương rách da đầu (lệch về phía bên phải đầu) và cẳng tay trái do vật nhọn cắt, hoài nghi người bệnh là tự thương tổn mình.

Theo như lời của phía bệnh viện, nguyên nhân Lý Minh lặng lẽ ra đi hẳn không phải là không có khả năng trả viện phí, bởi vì trong phí điều trị gã đã đóng trước còn dư lại hơn 3000 nguyên. Cảnh sát dựa theo địa chỉ gã lưu lại tiến hành điều tra, kết quả tra không có người này, xem ra cái tên Lý Minh bình thường đến cực điểm này chỉ là tên giả.

Mặc dù người này không thể nào truy ra, nhưng ít nhất có thể cung cấp một mạch suy nghĩ như vậy: người này có khả năng đều quen biết Khương Đức Tiên và Đàm Kỷ, Khương Đức Tiên và Đàm Kỷ không hẹn mà cùng thăm hỏi đối tượng nhất định là gã. Nếu giả thiết nói trên thành lập, vậy giữa bọn họ tất nhiên có những bí mật không thể cho ai biết, thế

nên đồng thời bỏ qua việc thăm hỏi, "Lý Minh" cũng từ bệnh viện không từ mà biệt.

***

Lần này tụ họp chỉ có bốn người: Cô Q, T tiên sinh, La Gia Hải và Z tiên sinh.

Z tiên sinh sắc mặt âm trầm, càng không ngừng hút thuốc uống trà. T tiên sinh cũng lạnh lùng nghiêm mặt, khoanh tay không nói một lời.

Cô Q cúi đầu mân mê vạt áo, thỉnh thoảng nhìn T tiên sinh, lại nhìn Z tiên sinh. Trái lại La Gia Hải có vẻ không quan tâm, trốn sau bức rèm, nhấc lên một góc hướng ra ngoài nhìn trộm.

"Tôi nhớ rõ tôi từng nói qua. . . . ." Z tiên sinh rốt cuộc cũng mở miệng, nhưng là ngữ khí cường ngạnh, "Giữa chúng ta không nên lén lúc tiếp xúc,

chỉ hơi chút sơ suất thôi, liền có khả năng phí công vô ích."

"Xin lỗi." Cô Q nhìn T tiên sinh muốn mở miệng phản bác, lập tức đoạt lời hắn nói trước: "Chúng tôi lần sau sẽ không thế nữa."

"Hiện tại H tiên sinh chỉ có thể ở nhà dưỡng bệnh," Z tiên sinh tựa hồ càng ngày càng tức giận, "J tiên sinh trong thời gian ngắn không thể tới tham gia cùng chúng ta hành động nữa. Tất cả những điều này đều là vì các người. . . . . ."

"Chúng tôi đã làm gì chứ?" T tiên sinh rốt cuộc nhịn không được nữa, "Tôi và Q đều rất quan tâm H tiên sinh, J cũng thế. H làm ra chuyện lớn như vậy, là bằng hữu không phải nên quan tâm một chút sao?"

"Bằng hữu?" Z tiên sinh thoáng cười lạnh, "Chúng ta chỉ

là cộng sự giúp đỡ cho nhau!"
"Chỉ là cộng sự?" T tiên sinh
kích động đứng lên, "Một khắc
kia khi chúng ta bắt đầu biết
đến giáo hóa trường, vận mệnh
của chúng ta đã liên kết cùng
một chỗ. Nếu không chúng ta
cũng sẽ không mạo hiểm lớn
như vậy đi cứu La Gia Hải!"
"Z, anh lúc ấy cũng đồng ý
đi cứu L, kỳ thật, anh cũng đã
xem chúng tôi như bằng hữu
đồng sinh cộng tử." Q tiểu thư
ôn nhu nói: "Chúng ta đều là
người giống nhau, vốn nên
cùng một chỗ, không phải sao?"
Z tiên sinh cúi đầu không
nói, chốc lát sau, gã quay đầu
nhìn La Gia Hải vẫn như cũ
đứng bên cửa sổ. Y vẫn không
nhúc nhích mà nhìn ngoài cửa
sổ, tựa hồ đối với cuộc nói
chuyện của bọn họ mắt điếc tai
ngơ.

"Tóm lại mọi người đều phải cẩn thận." Z tiên sinh thấp giọng nói: "Chúng ta vừa phải hoàn thành kế hoạch, cứu vớt chính chúng ta, vừa phải bảo vệ mình."

Gã thở dài, "Kỳ thật lần hành động trước khiến tôi rất không hài lòng, địa điểm J tiên sinh lựa chọn quá nguy hiểm."

"Chỉ cần chính anh ấy nghĩ thích hợp là được. Cứu vớt chính mình so với giết chết thứ hỗn đản này càng quan trọng hơn." Ngữ khí T tiên sinh cũng có chút hòa hoãn, "Đừng lo, chúng ta đã làm nhiều lần như vậy, không phải đều ổn sao?"

Z tiên sinh cười cười, vẫy tay nói: "Mọi người giải tán thôi, chia nhau đi. T, cậu đi trước nhé."

T tiên sinh đi rồi, Z tiên sinh nhìn La Gia Hải một chút, mở

miệng nói: "L, có chuyện muốn
thương lượng với cậu."
Vẫn đứng bên cửa sổ, phảng
phất như tượng gỗ La Gia Hải
rốt cuộc quay đầu, "Hửm?"
Z tiên sinh tỏ ý bảo La Gia
Hải ngồi đối diện mình, "Vốn
theo kế hoạch giải quyết
chuyện của cậu trước, để cậu
mau chóng rời khỏi thành phố
này. Nhưng hiện tại tình huống
H tiên sinh không tốt lắm,
chúng ta có khả năng phải giúp
anh ấy trước, chuyện của cậu
kéo dài đến sau này, được
không?"
"Được." La Gia Hải trả lời rất
nhanh.
"Cám ơn." Z tiên sinh thân
thiện cười cười, vỗ vỗ bả vai La
Gia Hải. Trong nháy mắt kia, La
Gia Hải tựa hồ có một động tác
tránh né theo bản năng, nhưng
rất nhanh y ổn định thân thể,

bưng lên một tách trà.

Cô Q nhìn đồng hồ, "Kế tiếp là tôi hay L, hay là anh?"

"Cô đi trước đi." Z tiên sinh nói: "Lát nữa tôi đưa L trở về."

Cô Q gật gật đầu, vừa muốn đứng dậy, Z tiên sinh lại mở miệng: "Q tôi có chuyện muốn hỏi cô."

"Hửm?" Cô Q mặt hướng về phía Z tiên sinh, biểu tình có chút khẩn trương, "Anh hỏi đi?"

Z tiên sinh cũng không vội đặt câu hỏi, mà tinh tế tỉ mỉ nhìn sắc mặt cô Q, thẳng đến khi khuôn mặt đó chậm rãi biến hồng.

"Q, cô không phải đang cùng T yêu nhau đấy chứ?"

***

Phương Mộc để điện thoại xuống, hướng Biên Bình xin nghỉ, lái xe đến Nhà Thiên Sứ.

Thầy Chu rất ít khi chủ động

gọi điện cho cậu, lần này đang
giờ làm việc mời cậu đến Nhà
Thiên Sứ một chuyến, phỏng
chừng là có chuyện quan trọng
phát sinh.
Vừa mới lát vào đường cái
trước
cửa
Nhà
Thiên
Sứ,
Phương Mộc liền chứng kiến vài
chiếc xe hơi cao cấp đỗ ở ven
đường, người đàn ông mập mạp
quần áo gọn gàng cùng mấy
người cắt tóc húi cua, áo da
quần đen bị cư dân phụ cận vây
quanh thành hình tròn, tựa hồ
đang tranh chấp vấn đề gì đó.
Phương Mộc không lòng dạ nào
quan tâm, từ bên cạnh bọn họ
gào thét đi qua, chạy thẳng vào
cửa Nhà Thiên Sứ.
Đậu xe xong, vòng qua Nhị

Bảo đang nhiệt tình nhào tới đòi chơi oẳn tù tì, Phương Mộc vội vã chạy vào tòa nhà nhỏ hai tầng.

Thầy Chu và chị Triệu đều ở đó, bọn họ ngồi trong phòng thầy Chu, sắc mặt âm trầm.

Thấy Phương Mộc tiến đến, thầy Chu vẫy vẫy tay ý bảo Phương Mộc ngồi xuống, chị Triệu thì hừ một tiếng đem đầu xoay đi.

Phương Mộc có chút mạc danh kỳ diệu, "Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Hai người cũng không mở miệng trước, điều này khiến Phương Mộc càng mê man, lại hỏi một lần nữa, thầy Chu mới ngẩng đầu, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Chị Triệu thấy thầy Chu không mở miệng, trực tiếp hỏi: "Phương Mộc, cậu chỉ tài trợ

cho một mình Liêu Á Phàm, rốt
cuộc là có mưu đồ gì?"
Phương Mộc nghe ra chị
Triệu lời lẽ không có thiện ý,
càng thêm sờ không được ý
nghĩ, cậu đưa ánh mắt ném về
hướng thầy Chu, "Đây là làm
sao vậy?"
"Cậu nói," Chị Triệu đứng
dậy, ngón tay chỉ vào mũi
Phương Mộc, "Có đúng là cậu
đối với Á Phàm có dụng ý xấu
gì hay không?"
Hơn cả kinh ngạc Phương
Mộc còn có chút khó chịu, "Đây
là từ đâu nói ra hả?"
"Tiểu Triệu!" Thầy Chu đưa
tay quát bảo chị Triệu ngưng
lại, "Cô không biết tình huống,
đừng vừa gặp đã như khẩu
súng máy."
Chị Triệu hung hăng liếc mắt
trừng Phương Mộc, hầm hừ
ngồi xuống không nói.

"Phương Mộc, cậu cũng đừng
sốt ruột." Thầy Chu đưa qua
một điếu thuốc, "Cậu gần đây
có phải đã đưa cho Á Phàm vật
gì hay không?"
"Đúng vậy."
"Anh xem, anh xem!" Chị
Triệu lại nhảy dựng lên, ngón
tay không ngừng run rẩy chỉ
vào Phương Mộc, "Chính hắn
cũng đã thừa nhận."
"Tôi đã thừa nhận cái gì?"
Phương Mộc phát hỏa, "Những
thứ như y phục, quần, còn có
đồ dùng văn phòng phẩm vân
vân, các người không phải đều
nhìn thấy sao? Thầy Chu không
phải còn dặn dò chị phân ra vài
lần cho Liêu Á Phàm sao?"
Chị Triệu đứng sững, mới
vừa rồi tay còn hùng hổ dọa
người cũng không biết làm sao
mà dừng lại giữa không trung.
"Ai nha, Tiểu Triệu, cô đừng

ở đây làm rối tinh rối mù nữa."
Thầy Chu từ trong túi tiền
lấy ra một cái hộp gấm nhỏ
hình trái tim, đưa cho Phương
Mộc, "Đây là cậu đưa cho Á
Phàm sao?"
"Đây là cái gì?" Phương Mộc
tâm trạng buồn bực, tiện tay
tiếp nhận hộp mở ra nhìn, bị
dọa giật nảy mình. Là một
chiếc nhẫn kim cương lấp lánh
tỏa sáng.
"Ai đưa?" Cậu mờ mịt nhìn
thầy Chu, lại nhìn sang chị
Triệu, "Đưa cho Liêu Á Phàm?"
Thầy Chu nhìn kỹ Phương
Mộc, tựa hồ đang phán đoán
cậu có nói dối hay không, vài
giây sau, ông ngoảnh đầu nói
với chị Triệu: "Hẳn không phải
là Tiểu Phương đưa."
Chị Triệu có chút khó xử,
"Vậy có thể là ai chứ?"
Phương Mộc hỏi: "Phát hiện

ở đâu?"

"Dưới gối của Liêu Á Phàm."

"Có thể là nàng nhặt được ở bên ngoài hay không?"

"Không đâu." Thầy Chu lắc đầu, "Đứa nhỏ này nếu nhặt được thứ có giá trị như vậy, khẳng định sẽ giao cho tôi."

"Đúng vậy." Chị Triệu chen ngang, "Trước đó vài ngày, Á Phàm đã nhặt không ít vỏ lon, tiền bán phế phẩm đều giao cho chúng tôi."

"Vậy cái này là ai đưa cho nàng chứ?" Phương Mộc nhíu mày. Chị Triệu trêu ghẹo nói: "Cái này cảnh sát cậu có thể trổ tài giúp chúng tôi lập án điều tra nha."

Phương Mộc còn có chút giận nàng, không nóng không lạnh "A" một tiếng. Chị Triệu cũng hiểu được có chút thẹn thùng, nói câu "tôi đi xem bọn

nhỏ" liều xoay người ra ngoài.
Chị Triệu vừa ra khỏi cửa,
thầy Chu liền hạ giọng hỏi:
"Thật không phải cậu đưa?"
"Thầy Chu!" Phương Mộc
vừa ủy khuất vừa buồn cười,
"Tôi nào mua được thứ đồ tốt
như vậy chứ? Một phần ba tiền
lương mỗi tháng của tôi đều gửi
cho nơi này, nào còn dư lại
nhiều tiền để không như vậy
a."
"Haha, không nói nữa không
nói nữa." Thầy Chu cười khoát
khoát tay, "Tôi cũng không có ý
tứ gì khác, chỉ không muốn để
cậu tặng nó thứ gì đó quá quý
trọng mà thôi."
"Hừ, chị Triệu cũng không
phải nghĩ như vậy đâu."
"Cậu đừng để ý. Á Phàm là
một cô gái, một lão đầu như tôi
đây không quan tâm đến
chuyện trong cuộc sống nàng

lắm, Tiểu Triệu bình thường
quan tâm nhiều hơn. Hơn nữa,
nàng cũng không biết chuyện
sâu xa giữa cậu và Á Phàm ——
Người không biết không đáng
trách mà."
Phương Mộc cười cười tỏ vẻ
đã hiểu, ngay sau đó mày nhăn
lại, "Là ai tặng đây chứ?"
"Bây giờ còn chưa biết, chờ
Á Phàm trở về hỏi nàng một
chút sẽ rõ." Thầy Chu nghĩ
nghĩ, "Đứa nhỏ này sẽ không
trộm đồ, tôi chỉ là lo lắng nó
kết giao bằng hữu xấu."
Phương Mộc trầm mặc một
hồi, nhớ tới một việc.
"Chuyện tình phá bỏ và dời
đi nơi khác thế nào rồi?"
Chuyện này hiển nhiên
khiến thầy Chu rất buồn bực,
ông ấn đầu lọc vào trong gạt
tàn, thở dài một tiếng.
"Không thuận lợi lắm." Thầy

Chu lấy tay ấn ấn huyệt thái
dương,
"Khoản
bồi
thường
thương nghiệp trả quá thấp, cư
dân phụ cận cũng không hài
lòng, song phương đàm phán
thất bại."
Phương Mộc nghĩ không ra
nên nói gì để an ủi ông, "Đừng
tức giận. Cho dù phá bỏ và dời
đi nơi khác, hơn phân nữa còn
chưa chắc chắn được gì, tối
thiểu phải chờ tới mùa xuân
năm sau."
"Hy vọng là thế. Tốt xấu gì
cứ để tôi sống qua mùa đông
này rồi hãy nói."
Bất thình lình, trong viện
truyền đến tiếng khóc của hài
tử cùng tiếng chửi bới sắc bén
của chị Triệu. Thầy Chu liếc
mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lập

tức nhảy dựng lên xông ra
ngoài. Phương Mộc thấy thế,
chưa kịp hỏi gì, cũng chạy ra
theo.
Trong viện một mảnh đại
loạn.
Đám
người
vừa
rồi
Phương Mộc thấy ở ven đường
đang đứng trong sân, Nhị Bảo
nằm trên mặt đất, khóe miệng
chảy máu. Chị Triệu hướng một
tên tai to mặt lớn liên tục kêu
khóc, bọn nhỏ cũng phụ họa
theo, trong lúc nhất thời, tiếng
huyên náo bên tai không dứt.
Thầy Chu chạy tới ôm lấy
Nhị Bảo, môi Nhị Bảo bị rách,
máu và nước mắt, tro bụi xen
lẫn cùng nhau dính trên mặt,
nhìn qua thê thảm vô cùng.
"Đây là có chuyện gì?" Ngữ

điệu thầy Chu run nhè nhẹ, có thể nghe ra nội tâm ông đang cực lực áp chế phẫn nộ, "Tại sao đánh người?"

Nguyên lai, vừa rồi chị Triệu dẫn bọn nhỏ chơi đùa trong sân, đột nhiên từ cửa xông vào một đám người, chỉ chỉ trỏ trỏ về phía tòa nhà và sân, trong miệng còn nói "Tòa nhà này phải dỡ xuống", "Đem đại thụ đốn ngã" các loại. Chị Triệu hỏi bọn hắn làm loạn gì đó, đám người này không đếm xỉa đến nàng, còn vọt tới vườn rau một đường loạn giẫm. Nhưng lúc này Nhị Bảo lại chen qua muốn cùng tên béo cầm đầu kia chơi trò oẳn tù tì, tên béo ngại trên người bé dơ bẩn, né vài cái không tránh được, quất một tát lên mặt Nhị Bảo, còn đạp ngã bé trên mặt đất.

Sắc mặt thầy Chu càng nghe

càng âm trầm, tay đang lau
mặt cho Nhị Bảo cũng không
nhịn được mà run rẩy.
Đám người đó cũng đã nhận
ra thầy Chu, một người trong
đó nói thầm vài câu bên tai tên
béo cầm đầu, trên mặt tên béo
lập tức đổi sang vẻ tươi cười.
"Hiểu lầm, đều là hiểu lầm."
Gã hướng thầy Chu vươn tay
ra, "Chu Quốc Thanh lão tiên
sinh đúng không?"
Thầy Chu không thèm để ý
đến cánh tay kia, lạnh lùng
nói: "Ngươi là ai?"
Người bên cạnh lập tức chen
ngang, "Đây là Hầu tổng của
chúng tôi."
Tên béo không thẹn không
ngượng buông tay, vẻ mặt kiêu
căng nói: "Kẻ hèn là phó tổng
của điền sản Hằng Kim, Hầu
Quốc Phú. Chu lão tiên sinh,
qua đây nói chuyện chút."

Dứt lời, gã không thèm phân trần kéo bả vai thầy Chu qua, mạnh mẽ đem ông lôi sang một bên.

"Chu lão tiên sinh, tôi biết ông là người đứng đầu đám thường dân này, hội nghị phá bỏ và dời đi nơi khác lần trước, chính là ông đại biểu cho bọn họ lên tiếng đúng không?" Hầu Quốc Phú thấp giọng nói, "Chúng ta hãy bớt nói lời thừa. Ông không phải là muốn tiền sao? Tôi cho ông tiền bồi thường so với những người khác nhiều hơn ba phần, cho ông năm vạn đồng, ông giúp tôi đối phó với đám thường dân này."

Thầy Chu gạt rơi tay gã, cao giọng nói: "Chuyện phá bỏ và dời đi nơi khác có pháp luật, có chính sách, còn có chính phủ, nên làm thế nào thì làm thế

ấy."

"Hơn bốn phần, tám vạn?"

"Hầu tổng mời ngươi trở về đi." Thầy Chu nhìn chằm chằm khuôn mặt béo của Hầu Quốc Phú, nói từng câu từng chữ: "Nhưng ngươi phải xin lỗi đứa bé cho ta!"

Hầu Quốc Phú nhìn Nhị Bảo, trong đôi mắt nhỏ sau gọng kính vàng toát ra ánh sáng hùng hổ dọa người.

"Chu lão đầu, loại điêu dân như ngươi ta thấy nhiều lắm rồi." Gã âm nghiêm mặt nói: "Đừng đem một thằng dần độn ra đây tranh thủ đồng tình. Ngươi đây là chỗ nào, ổ của mấy đứa dần độn?"

Thầy Chu rốt cuộc không chế không được tâm tình của mình, đưa tay hướng trên mặt Hầu Quốc Phú đánh tới. Hầu Quốc Phú tránh né không kịp,

nặng nề trúng một cái tát, gọng kính vàng cũng bay ra ngoài.

Thầy Chu còn muốn đánh nữa, vừa mới vung tay lên, một nam tử áo da ngay phía sau đã hung hăng đạp ngã ông.

Thầy Chu gục trên mặt đất, mấy nam tử áo da khác cũng vây đến, trong cái miệng dơ bẩn mắng: "Lão già chết tiệt, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

Chị Triệu thét chói tai nhào sang, liều mạng muốn ngăn cản tên ác ôn này, bọn nhỏ cũng vung nắm tay be bé nện trên người bọn chúng.

Thầy Chu vùng vẫy muốn đứng lên, nam tử vừa rồi đá ngã ông lại nhấc chân muốn đạp, chân vừa giơ lên, trước mắt đột ngột tối sầm, cả người bay ngang ra ngoài, nặng nề ngã nhào trên mặt đất.

Phương Mộc sắc mặt tái
nhợt, tay cầm một cây cảnh
côn ASP đứng bên người thầy
Chu.
Nam tử áo da che miệng lăn
lộn trên mặt đất, máu tươi từ
giữa kẽ tay không ngừng trào
ra. Mấy tên ác ôn còn lại đều sợ
choáng váng, sau khi tỉnh hồn
lại, đều từ trên người lấy ra dao
nhíp. Đang muốn nhất tề nhào
lên, Hầu Quốc Phú kêu một
tiếng: "Đều dừng tay cho tao!"
Đám ác ôn mạc danh kỳ
diệu nhìn ông chủ của mình,
Hầu Quốc Phú lại nhìn chằm
chằm cảnh côn trong tay
Phương Mộc.
"Vật dụng tiêu chuẩn của
cảnh sát a." Hầu Quốc Phú nhìn
lướt qua nam tử áo da không
ngừng quay cuồng gào khóc
trên mặt đất, "Người anh em,
cậu từ đâu tới?"

Phương Mộc không trả lời
hắn, hướng bên cạnh bĩu môi,
chị Triệu cầm điện thoại di động
của Phương Mộc đang nhắm
ngay bên này, hiển nhiên là
chế độ quay.
Phương Mộc lạnh lùng nói:
"Có đi hay không?"
Hầu Quốc Phú cười khan
một tiếng phất ta ra hiệu thủ
hạ thu hồi dao nhíp, sau đó, gã
lấy tay chỉ chỉ Phương Mộc:
"Tao sẽ còn tìm mày. Chúng ta
đi!"
Đám người hùng hổ ra khỏi
sân, vừa vặn Liêu Á Phàm tan
học trở về cùng mấy đứa nhỏ
gật đầu. Liêu Á Phàm nhìn bọn
họ hổn hển bò lên xe hơi, lại
nhìn về phía bức tường trước
cổng, chạy như bay sang.
"Xảy ra chuyện gì?" Ánh
mắt của nàng theo thứ tự đảo
qua thầy Chu bụi đất đầy

người, Nhị Bảo khuôn mặt dính
máu và Phương Mộc tay cầm
cảnh côn, "Xảy ra chuyện gì?"
Không có người trả lời nàng.
Phương Mộc cất kỹ cảnh côn,
vội vàng xem thương thế của
thầy Chu, chị Triệu mở hai
phiến môi Nhị Bảo, trong miệng
nhỏ giọng mắng. Bọn nhỏ đều
sợ hãi, chụm thành một đoàn
run bần bật.
"Tới cùng là làm sao vậy?"
Liêu Á Phàm thấy không ai
phản ứng nàng, gấp đến độ kêu
to.
Chị Triệu dường như chỉ mới
nhìn thấy nàng, không thèm
phân trần, túm nàng qua kéo
về phía tòa nhà nhỏ. Phương
Mộc cũng dìu thầy Chu trở về
phòng của ông. Cậu để thầy
Chu ghé vào trên giường, nhấc
áo ông lên, trên tấm lưng phía
sau một mảnh máu bầm rõ

ràng lộ ra trước mắt.

Phương Mộc có chút lo lắng, dù sao thầy Chu tuổi tác đã lớn, liền đề nghị đến bệnh viện kiểm tra. Thầy Chu kiên trì không đi, Phương Mộc khuyên một hồi, thấy thầy Chu thái độ kiên quyết, chỉ có thể đành thôi.

"Tôi thật sự không có việc gì, có phải đã rước lấy phiền toái cho cậu rồi không?" Thầy Chu có chút lo lắng hỏi.

"Không sao. Cảnh sát nhân dân gặp loại tình huống này ra tay ngăn chặn là việc nên làm."

Phương Mộc cười cười, "Sợ rằng tên khốn kia trong thời gian ngắn đừng mong gặm được sườn heo."

Thầy Chu bị chọc cười, sau đó là một trận kịch ho khan kịch liệt, Phương Mộc vội vàng vỗ nhẹ sau lưng ông.

"Thầy Chu, không nghĩ tới
thầy cũng nóng tính như vậy."
"Khụ, nếu gã nói gì khác tôi
còn nhịn," Thầy Chu thật vất
vả mới dừng ho khan, "Gã nói
Nhị Bảo là kẻ đần độn, nói Nhà
Thiên Sứ là ổ của những đứa
đần độn, tôi đây không nhịn
được."
Nói đến Nhị Bảo, thầy Chu
cố sức đứng lên, bảo Phương
Mộc cùng ông đi xem thương
thế của Nhị Bảo như thế nào.
Mới vừa ra khỏi cửa, liền
nhìn thấy Liêu Á Phàm sắc mặt
đỏ bừng nổi giận đùng đùng từ
trong phòng chị Triệu chạy đến,
vừa đi vừa sửa sang lại quần.
Chị Triệu theo sát đi tới, trong
miệng còn bất y bất nhiêu
(không được như ý thì dây dưa
không bỏ) nói thầm: "Đứa nhỏ
này, đứa nhỏ này. . . . . ."
Lúc Liêu Á Phàm đi qua bên

người Phương Mộc, mặt đã
hồng tới bên tai, nhưng vẫn
gắng gượng hướng thầy Chu
duỗi tay:
"Đem đồ của con trả lại cho
con!"
"Á Phàm," Thầy Chu vui vẻ
hòa nhã nói: "Đồ trả lại cho
con thì có thể, nhưng con phải
nói cho ông là ai tặng con."
Liêu Á Phàm mím chặt môi,
tay quật cường duỗi ra, tựa hồ
muốn nói: "Không nói!"
Chị Triệu ở một bên phụ
họa, "Đúng! Không nói rõ ràng,
sẽ không trả."
Trong mắt Liêu Á Phàm dần
dần đong đầy nước mắt, nàng
nhìn nhìn thầy Chu, lại nhìn
nhìn chị Triệu, cuối cùng đem
ánh mắt cầu xin ném về phía
Phương Mộc. Phương Mộc có
chút mất tự nhiên, bất đắc dĩ
hướng nàng làm mặt mếu.

Nước mắt rốt cuộc tràn mi,
Liêu Á Phàm quát to một tiếng:
"Các người dựa vào cái gì lấy đồ
của tôi!" Rồi xoay người chạy
mất.
Thẳng đến giờ cơm tối Liêu
Á Phàm vẫn không xuất hiện,
có lẽ là bởi vì hôm nay xảy ra
quá nhiều chuyện, bầu không
khí của bữa ăn tối rất nặng nề,
người duy nhất cao hứng bừng
bừng chính là Nhị Bảo, vết
thương trên môi cũng không
ảnh hưởng đến hứng thú của
bé đối với thức ăn, như trước
ăn hết sức vui vẻ.
Vết thương của thầy Chu
không nhẹ, vô pháp thẳng sống
lưng, chỉ có thể khom mình, vì
vậy đơn giản ăn một chút rồi
trở về phòng nghỉ ngơi. Liêu Á
Phàm vắng mặt, Phương Mộc
xung phong đảm nhận giúp chị
Triệu dọn dẹp rửa bát, chị Triệu

sống chết không cho, Phương Mộc đành phải dừng tay.

Trong phòng thầy Chu hàn huyên một hồi, Phương Mộc đứng dậy cáo từ. Lúc đi ngang qua phòng chị Triệu, vừa nhìn thấy di ảnh của đứa bé kia.

Phương Mộc đột nhiên ý thức được chị Triệu tựa hồ chưa bao giờ đóng cửa, suy nghĩ một chút, đi vào.

Trong phòng ngọn đèn hôn ám, nhang khói lượn lờ, bởi vì quanh năm đều đốt đèn chong và thắp hương, bốn bức tường đều bị hun đến đen vàng.

Phương Mộc chăm chú nhìn đứa bé trong khung ảnh, chợt nhớ tới câu chị Triệu từng nói qua kia:

"Con trai tôi nhất định sẽ trở về."

Nàng quanh năm bái tế con mình, hơn nữa cũng không

đóng cửa, tựa hồ đúng là chờ
con trai mình trở về. Trong lư
hương tàn tro rơi xuống thật
dày, chôn giấu một tấm lòng
của người mẹ. Phương Mộc lấy
hai nén nhang, đốt rồi cắm vào
trong lư hương, nhẹ nhàng nói:
"Nếu con thật sự dưới suối vàng
có biết, hãy trở về nhìn xem
nhé."
"Nhất định sẽ trở về." Chẳng
biết khi nào, chị Triệu đã trở
lại. Nàng lê bước chân mệt mỏi
đi tới bên giường ngồi xuống,
buông tay áo xắn lên cao, lại
phủi chút bụi bặm trên người.
"Cậu ngồi a, Tiểu Phương,
chị nơi này không có gì tốt để
chiêu đãi cậu."
Phương Mộc ứng tiếng, ngồi
trên ghế bên cạnh bàn.
"Chị Triệu, chị ở nơi này của
thầy Chu công tác đã bao lâu?"
"Hơn sáu năm thì phải." Chị

Triệu bấm ngón tay tính toán,

"Sáu năm lẻ bảy tháng."

"Chị năm nay. . . . . ."

"Đã 41." Chị Triệu sảng

khoái nói: "Đã thành bà già

rồi."

"Sao còn chưa suy nghĩ đến

việc xây dựng một gia đình?"

Phương Mộc châm chước từ ngữ

của mình, "Có lẽ còn có thể

sinh thêm một đứa con. . . . . ."

"Không." Chị Triệu kiên

quyết lắc đầu, "Tôi đợi con trai

tôi, nó nhất định sẽ trở về."

"Chị Triệu," Phương Mộc suy

nghĩ một chút, nhịn không được

nói: "Người chết không thể

sống lại. . . . . ."

"Đích xác không thể sống

lại!" Chị Triệu cắt đứt lời

Phương Mộc, "Nhưng người sau

khi chết sẽ có quỷ hồn, quỷ

hồn có thể trở về mà!"

Phương Mộc không biết nói

gì để chống đỡ, chị Triệu nhìn
vẻ mặt Phương Mộc, chậm rãi
nói: "Cậu không tin phải
không?"
Phương Mộc do dự một chút,
lắc đầu.
"Tôi tin!" Hốc mắt chị Triệu
dần dần đỏ, "Tôi vạn lần tin
tưởng. Bảy năm trước, chính vì
tôi không tin việc này, mới mất
đi con trai của tôi!"
Đột nhiên, chị Triệu thất
thanh khóc rống lên.
Phương Mộc chân tay rối
loạn, không biết nên làm thế
nào an ủi nàng, chỉ có thể mờ
mịt luống cuống ngồi đó, thì
thào nói vài câu vô thưởng vô
phạt.
Tiếng khóc của người mẹ
quanh quẩn trong một mảnh an
tĩnh của Nhà Thiên Sứ, rất
nhiều
đứa

nhỏ
trốn
trên
giường, quấn chặc chăn. Trong
căn phòng kia, lão nhân gục
đầu xuống, nhẹ nhàng thở dài.
Chị Triệu khóc thật lâu mới
chậm rãi bình tĩnh trở lại,
Phương Mộc kéo tay nàng qua,
đưa cho nàng một chiếc khăn
mặt.
"Chị, rốt cuộc chuyện gì đã
xảy ra, nói cho tôi biết được
không?"
Chị Triệu chà lau vệt nước
mắt ràn rụa, vừa nghẹn ngào,
vừa chậm rãi kể lại.
"Khi đó tôi có một gia đình
rất hạnh phúc, một nhà ba
người, hoà thuận vui vẻ. Duy
Duy không hẳn là thông minh,
nhưng cũng có thể nghe nói,
hiểu chuyện. Năm nó 8 tuổi, có
một ngày đột nhiên hoảng hốt

thất thố chạy về nhà, một
mạch chui vào phòng ngủ
không ra nữa. Cha nó hỏi nó
làm sao vậy, Duy Duy nớm nớp
lo sợ nói trong WC của trường
nhìn thấy quỷ. Tôi và cha nó
chưa từng nghiêm túc suy nghĩ
việc này, tưởng chỉ là con nít
nghĩ ngợi lung tung. Ai ngờ
ngày thứ hai Duy Duy nói sao
cũng không chịu đến trường,
nói sợ gặp lại quỷ. Cha nó nói
vài câu, cuối cùng tát nó một
cái, nó khóc sướt mướt rồi đi
học. Bắt đầu từ đó, thành tích
học tập của Duy Duy liên tục
xuống dốc, mỗi ngày đều phờ
phạc. Giáo viên gọi điện thoại
cho chúng tôi, nói Duy Duy giờ
học thường xuyên gục vào trên
bàn ngủ. Tôi về nhà truy hỏi
nó, Duy Duy nói nó buổi tối
không dám ngủ, nhắm mắt lại
có thể thấy quỷ. Không có biện

pháp, tôi và cha nó chỉ có thể
thay phiên nhau ngủ cùng con.
Chính là, phiền toái lại đến lần
nữa. . . . . "
Chị Triệu dùng khăn che
miệng lại, ô ô khóc lên.
"Qua vài ngày, tôi phát hiện
con trai không chịu ăn cơm,
cũng không chịu uống nước, hỏi
ra mới biết nó không dám đến
WC của trường, sợ gặp lại quỷ.
Về sau ngay cả WC nhà mình
cũng không dám đi, nhiều lần
đều là tiểu trên giường, hay
trong quần. Tôi và cha nó
không có trình độ văn hóa,
không nghĩ tới việc dẫn Duy
Duy đi khám bác sĩ tâm lý, cho
rằng đứa nhỏ này quá yếu ớt.
Có một lần cha nó tức giận, ép
buộc nó uống liền hai ly nước
lớn, kết quả nửa đêm chúng tôi
bị tiếng khóc của Duy Duy làm
bừng tỉnh, nó nói nó muốn vào

WC, cha nó theo nó đi, nhưng lại phát hiện đứa nhỏ này làm thế nào cũng tiểu không ra, cẩn thận nhìn vào, Duy Duy cư nhiên đem tiểu kê kê của mình dùng dây thắt lại. Tôi và cha nó nhanh chóng đưa Duy Duy đến bệnh viện, bác sĩ sau khi đem cắt bỏ dây, nó vẫn tiểu không ra. Bác sĩ nói đứa nhỏ cố ý nín tiểu, bảo chúng tôi dẫn nó đến WC, từ từ tiểu. Cha Duy Duy cứng rắn lôi kéo thằng bé đến WC, tôi ở dưới lầu trả tiền, kết quả tiền trên người tôi không đủ, trở lại tìm cha nó. Cha nó từ trong WC đi ra đưa tiền cho tôi, khi quay trở lại, đứa nhỏ đã không thấy tăm hơi. Cha nó biết không tốt, nhanh chóng nhào tới bên cửa sổ nhìn, Duy Duy đã nằm ở dưới lầu, cha nó cuống cuồng, cũng nhảy xuống. . . . . "

Khuôn mặt chị Triệu chôn
trong khăn tay, lại bắt đầu khóc
nấc lên.
". . . . .Đứa nhỏ đã mất lúc
ấy, cha nó ở trong bệnh viện
vật lộn hơn một tháng, cũng
mất. Lo liệu xong hậu sự cho
hai người họ, tôi đã tiêu hết
tiền tiết kiệm, cũng đã bán
nhà, thật sự cùng đường. Đúng
lúc này, thầy Chu tìm được tôi.
. . . . ."
Chị Triệu dần dần bình tĩnh
trở lại, "Thầy Chu cho tôi công
việc, còn cho tôi một chỗ ở. Tôi
không biết mình kiếp trước rốt
cuộc đã làm gì, cửa nát nhà
tan, rồi lại để cho tôi gặp được
người tốt như thế. . . . . ."
"Đúng vậy." Phương Mộc khó
nén dao động trong lòng, thì
thào nói.
"Tôi hiện tại rất thỏa mãn,"
Chị Triệu lau khô nước mắt,

dũng cảm cười cười, "Tôi muốn chăm sóc tốt cho những đứa trẻ nơi này, tích nhiều đức, ông trời sẽ trả con trai tôi về, cho dù nó là quỷ hồn cũng được. Đến lúc đó, tôi muốn nói với nó. . . . . ."

Nàng quay đầu nhìn đứa bé trong khung ảnh, lệ lại đong đầy vành mắt, ". . . . . .Tôi sẽ nói với nó, mẹ sai rồi, mẹ tin tưởng con. . . . . ."

Lúc Phương Mộc rời đi đã là 9h30 đêm. Cậu không biết Liêu Á Phàm đang ở đâu, cũng không biết nàng có trở về chưa, ngồi trong sân của Nhà Thiên Sứ rút một điếu thuốc. Nhà Thiên Sứ, tên thật tốt đẹp, chỉ là từng thiên sứ này, đều có một cố sự bị tổn thương.

Hút xong một điếu, Phương Mộc bước ra khỏi sân, lên xe, khởi động, trong một khắc đèn xe phát sáng, cậu nhìn thấy

Liêu Á Phàm đang đứng vị trí
phía trước cách xe chưa đầy
năm thước.
Cậu nhìn cô bé, dưới ngọn
đèn chói mắt, Liêu Á Phàm hiển
nhiên không nhìn rõ được cậu
trong buồng lái, nhưng cô bé
không hề có ý đưa tay ngăn lại
ngọn đèn, cứ như vậy thẳng
tắp đứng nơi đó.
Phương Mộc tắt đèn xe, rồi
nhảy xuống.
"Con tại sao lại ở chỗ này?
Ăn cơm chưa?"
Trong bóng tối, đôi mắt Liêu
Á Phàm phát sáng đến dọa
người, Phương Mộc tinh tường
nghe được tiếng hàm răng nàng
va chạm vào nhau, giống như
tiếng băng vỡ thanh thúy. Đột
ngột, Liêu Á Phàm ôm lấy cánh
tay Phương Mộc, Phương Mộc
nhận ra được, nàng đang run
rẩy.

"Nơi này của bọn con, Nhà Thiên Sứ. . . . . ." Thanh âm của Liêu Á Phàm cũng run rẩy tựa như thân thể của nàng, ". . . . .Có đúng là sẽ bị tháo dỡ hay không?"

"Con nghe ai nói?"

"Có đúng hay không?"

Thanh âm Liêu Á Phàm thoáng đề cao, lực độ trên tay cũng chợt gia tăng, "Chú nói cho con biết, chú đừng gạt con. . . . . ."

Phương Mộc chợt nhớ tới buổi chiều nàng từng dừng lại bên ngoài bức tường trong chốc lát, quay đầu nhìn, quả thật trên bờ tường có thể thấy rõ một vòng màu hồng thật to, bên trong đầm đìa một chữ đỏ: Phá.

"Con đừng lo, sẽ có biện pháp." Phương Mộc không thể nghĩ ra lời nào tốt hơn để an ủi nàng. Song những lời này

không thể nghi ngờ đã chứng
thật suy đoán của Liêu Á Phàm,
tay nàng thoáng cái thả lỏng
xuống, toàn thân tựa hồ cũng
muốn xụi lơ theo.
"Mau trở về thôi, chị Triệu
chờ đến sốt ruột rồi."
Thân thể Liêu Á Phàm run
lên, nhưng không di chuyển.
Phương Mộc thở dài, cầm tay
đưa nàng vào sân. Dáng đi Liêu
Á Phàm nhè nhẹ lung lay, tựa
hồ đã mất đi trọng lượng toàn
thân, tùy ý Phương Mộc đưa
nào vào tòa nhà nhỏ hai tầng,
giao vào tay chị Triệu.
Trên đường về, Phương Mộc
chú ý quan sát những nhà cửa
phụ cận, chữ "Phá" nhìn thấy
mà giật mình kia có thể thấy ở
khắp nơi, điều này khiến cậu
cảm thấy chính mình phảng
phất như đang chạy băng băng
trên một con đường sắp bị hủy

diệt. Có người lấy danh nghĩa
mở rộng thành thị phá hủy nhà
của người khác, mặc dù có bồi
thường, có nhà mới, chính là có
mấy ai nguyện ý rời khỏi căn
nhà mình đã sinh sống mười
mấy năm?
Lại có mấy thiên sứ, nguyện
ý rời khỏi thiên đường ấm áp?

Chương 26 - Theo dõi

Cuộc gặp gỡ tình tờ trong
bệnh viện khiến Phương Mộc
tin chắc giữa Khương Đức Tiên
và Đàm Kỷ có sự liên hệ nào
đó, điều này cũng khiến suy
đoán của cậu tăng thêm vài
phần thuyết phục: Giữa án
mạng mê cung, án mạng siêu
thị Phúc Sĩ Mã và án mạng
trường trung học đệ 11 thành
phố có liên kết bên trong. Mặc
dù liên hệ với vụ án thứ hai
chưa rõ ràng, nhưng đối tượng
tình nghi của vụ án đầu và vụ

án thứ ba có quen biết nhau là sự thật. Đương nhiên, nếu bọn họ có thể được gọi là đối tượng tình nghi.

Đàm Kỷ có bằng chứng vắng mặt ở hiện trường, việc tình nghi Khương Đức Tiên gây án cũng không rõ ràng, nhưng trong lòng Phương Mộc, hình ảnh của hai người kia trong tất cả đối tượng tình nghi là nổi bật nhất. Cậu cũng không hoài nghi thiên phú phát hiện tội phạm của mình, nhưng sau sự kiện nhìn lầm La Gia Hải kia, nhiều ít cũng ảnh hướng tới một ít tự tin của cậu. Huống chi, căn cứ theo chứng cứ hiện có, rất khó đem hai người này liệt vào đối tượng tình nghi trọng điểm, càng miễn bàn đến việc gom lại điều tra án.

Bất quá từ tin tức phản hồi về trước mắt, về ý nghĩ "chuộc

tội" của Biên Bình tựa hồ không thể thực hiện được. Cảnh sát điều tra những có quan hệ mật thiết với Hạ Lê Lê tiến triển rất chậm chạp, không có phát hiện đầu mối gì có giá trị. Việc này nhiều ít cũng giúp Phương Mộc dành được chút không gian, dưới kiến nghị của cậu, Trịnh Lâm yêu cầu khâu kỹ thuật trinh sát tiến hành theo dõi định vị điện thoại di động của Đàm Kỷ và Khương Đức Tiên. Từ kết quả điều tra cho thấy, trong đám người liên lạc với Khương Đức Tiên không phát hiện nhân vật khả nghi, phần lớn là thân quyến và đương sự tố tụng. Cùng đám người Đàm Kỷ liên lạc cũng không sai biệt lắm, không phát hiện cùng Khương Đức Tiên có chung nhân vật liên lạc, nhưng gần hơn một tháng tới nay, một số

di động cùng Đàm Kỷ tiếp xúc thường xuyên, trò chuyện mỗi ngày ít thì bốn năm lần, nhiều thì hơn chục lần, trong thời gian đó còn trao đổi lượng lớn tin nhắn.

Tư liệu của máy chủ rất nhanh được điều tra rõ ràng. Khúc Nhị, nữ, 25 tuổi, dân tộc Hán, phó chủ quản phòng kinh doanh tiêu thụ của một xí nghiệp vốn nước ngoài nào đó, xem như là một thành phần tri thức. Từ nội dung tin nhắn của nàng và Đàm Kỷ đến xem, hai người hẳn là quan hệ yêu đương nam nữ.

Xét thấy biểu hiện của Khương Đức Tiên ngày đó ở bệnh viện, hoài nghi Khương Đức Tiên đã phát hiện ra hành động của cảnh sát. Đây là một chuyện tương đối đau đầu, bởi vì Khương Đức Tiên là một gã

luật sư thâm niên, hắn đối với quá trình cảnh sát tra án rõ như lòng bàn tay, nếu hắn đã có cảnh giác, công tác điều tra sẽ rất khó triển khai. Nếu Khương Đức Tiên và Đàm Kỷ thật có liên lạc, vậy tin tưởng Đàm Kỷ cũng sẽ có ý trốn tránh điều tra, việc này khiến trinh phá vụ án đã khó nay càng thêm khó. Vì vậy cảnh sát quyết định điều chỉnh sách lược điều tra, lấy việc điều tra bí mật làm chủ, trọng điểm theo dõi điện thoại di động của hai người.

Loại thủ đoạn này kỳ thật là động tác bất đắc dĩ, thậm chí có khả năng kẻ tình nghi phạm tội mạo hiểm thoát khỏi khống chế. Bởi vì Khương Đức Tiên và Đàm Kỷ đều có thể sử dụng những số di động khác tiến hành liên lạc đơn tuyến, nhưng

trước khi chưa nắm giữ được chứng cứ đanh thép, cũng chỉ có thể tạm thời hành động như vậy.

Song động tác bất đắc dĩ này, đã có một thu hoạch nho nhỏ. Cảnh sát sau khi trải qua vài ngày theo dõi, phát hiện liên lạc giữa Khúc Nhị và Đàm Kỷ đột nhiên gián đoạn, từ đoạn thời gian đó đến xem, vừa vặn là ngày thứ hai sau khi Phương Mộc và Trịnh Lâm thấy bọn họ trong bệnh viện. Điều này không khỏi khiến Phương Mộc sinh ra một hoài nghi: Nếu Khúc Nhị và Đàm Kỷ chỉ là quan hệ yêu đương, không liên quan đến vụ án, Đàm Kỷ không nhất định phải cắt đứt liên lạc hai bên. Nói cách khác, Khúc Nhị cũng có khả năng cũng là đối tượng tình nghi gây án!

Biên Bình nhắc nhở Phương

Mộc, có lẽ hai người vừa vặn
lúc ấy cắt đứt quan hệ yêu
đương, dù sao đối với nam nữ
bây giờ mà nói, phân phân hợp
hợp là chuyện thường tình.
Phương Mộc cố ý an bài vài lần
theo dõi Khúc Nhị, vài lần đầu
theo dõi không có thu hoạch gì,
lúc theo dõi đến ngày thứ năm,
vừa vặn là ngày cuối tuần.
Khúc Nhị sau khi tan ca lái xe
đến một khu mua sắm cỡ lớn,
khi chọn lựa nội y trong khu
nội y nữ, nam điều tra viên sợ
mình theo vào khu nội y sẽ quá
bắt mắt, dễ dàng bại lộ, liền
yêu cầu thay đổi nữ điều tra
viên, ngay lúc trao đổi, Khúc
Nhị lại biến mất trong phạm vi
quản chế, điện thoại di động
cũng đóng. Sau khi mất đi mục
tiêu, Phương Mộc còn chưa hết
hy vọng, lại phái người hóa
trang thành nhân viên vệ sinh

ngồi thủ dưới nhà Khúc Nhị,
sau ba ngày chờ đợi, rốt cuộc
từ trong một túi rác nhà Khúc
Nhị phát hiện một phiếu dùng
cơm bị xé nát. Từ số lượng gọi
cơm đến xem, người tiêu thụ
khẳng định không phải mình
Khúc Nhị. Phương Mộc cầm
hình Đàm Kỷ đến nhà ăn, một
gã phục vụ viên chứng thật
ngày đó đúng là Đàm Kỷ và
Khúc Nhị cùng dùng cơm trong
phòng ăn.
Đây chứng minh rằng Đàm
Kỷ và Khúc Nhị vẫn duy trì liên
lạc, hơn nữa đã có cảnh giác
với hành động của cảnh sát.
Theo như việc này, Khúc Nhị
cũng cùng vụ án không thoát
khỏi liên quan!
Vụ án này càng ngày càng
có ý tứ rồi.

***

Tuyết rơi. Đây là trận tuyết

đầu tiên sau khi thành thị phương bắc này bước vào mùa đông, không lớn, chỉ có thể khiến trên mặt đường được bao phủ một tầng bạch sắc mỏng manh. Khi có xe chạy ngang qua, màu trắng noãn vừa mới tồn tại chưa được bao lâu lại không còn sót lại chút gì. Bông tuyết bị bánh xe cuồn cuộn thốc lên, sau khi bị trộn lẫn với bụi đất hoàn toàn thay đổi diện mục khi rơi xuống, trở nên cùng màu với mặt đường, dần dần tan rã.

La Gia Hải lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, đôi mắt vô thần. Trầm Tương nói nàng sinh ra trong một ngày tuyết rơi, do đó cả đời đều yêu quý màu trắng. Cảnh sát Phương nói đúng, người thích màu trắng thường hướng tới thuần khiết, Trầm Tương chính là một người như

vậy, tựa như bông tuyết lất
phất rơi ngoài cửa sổ, mỹ hảo
mà yếu ớt, chút dơ bẩn nho
nhỏ cũng có thể hủy diệt nàng.
Tại sao lại có người nhẫn
tâm nghiền qua lớp tuyết thuần
khiết mềm mại đó?
Tại sao lại có người nhẫn
tâm thương tổn cô gái đáng yêu
đơn thuần đó?
Nắm tay La Gia Hải dần dần
xiết chặt, mỗi lần nghĩ đến việc
này, y đều cảm thấy đau triệt
tâm phế, theo đến chính là thù
hận khắc cốt. Đều là tên đó!
Đều là gã hủy hoại mình và
Trầm Tương!
La Gia Hải rất hối hận đã
đáp ứng Z tiên sinh đem
chuyện của mình kéo dài đến
sau này. Y mỗi ngày nôn nóng
bất an ở trong gian phòng này
đi tới đi lui, cảm giác cừu hận
lan khắp lồng ngực như một

quả khí cầu bành trướng, nó
từng phút từng giây đều phình
to, ép tới mức y không cách
nào hít thở nổi! Mỗi lần rời khỏi
nơi này, đi đến quán nhỏ ven
đường đó, y đều có thể cảm
thấy thoáng buông lỏng. Nhưng
khi chứng kiến vẻ mặt cô Q và
J tiên sinh như trút được gánh
nặng và vui sướng trả được đại
cừu, y lại cảm thấy không thể
chờ nổi. Y lưu lại là vì báo thù
cho Trầm Tương -- Thậm chí là
lý do duy nhất để sống trên đời
này, nhưng ngày đó, khi nào
mới đến đây?
Cánh cửa đột nhiên bị gõ
vang, tiếng đập cửa dài ngắn
theo quy luật khiến tâm La Gia
Hải vừa nhấc lên lại thoáng
buông trở về. Hẳn là T tiên sinh
đến đưa chút thức ăn.
La Gia Hải mở cửa, đứng
ngoài cửa là Z tiên sinh. Z tiên

sinh nhìn y lo lắng, mỉm cười
hất miệng, ý bảo y nhanh để
mình vào, đóng kỹ cửa lại.
"Sao T không tới?" La Gia
Hải nhìn Z tiên sinh đem hai túi
đồ to trong tay đặt lên bàn, có
chút bất an hỏi han.
"Hắn trong thời gian ngắn
không thể trở lại nữa." Z tiên
sinh cau mày, tiện tay cầm một
điếu thuốc ném cho La Gia Hải,
"Nghe T nói, cậu học hút thuốc
được rồi?"
La Gia Hải nhận lấy điếu
thuốc, đôi mắt thủy chung nhìn
chằm chằm Z tiên sinh, "Xảy ra
chuyện gì?"
"Có khả năng cảnh sát đang
theo dõi hắn." Z tiên sinh
thoáng trầm ngâm, "Tên này
đang cùng Q yêu đương, làm
không tốt ngay cả Q cũng
không an toàn nữa."
"J tiên sinh đâu?" La Gia Hải

lập tức hỏi.

"Hắn cũng vậy." Mày Z tiên sinh càng cau chặc hơn, "Lần hành động vừa rồi, chúng ta có rất nhiều chỗ lo lắng không chu toàn."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Không có việc gì. Trong tay cảnh sát không có chứng cứ, bọn họ cũng không làm được gì, nhưng sau này phải cẩn thận hơn chút nữa."

La Gia Hải trầm mặc một hồi, hỏi: "Các anh. . . . .Cũng từng trợ giúp T tiên sinh sao?"

"Đúng vậy." Z tiên sinh nhìn La Gia Hải, "Cậu biết đó, tất cả chúng tôi, kể cả cậu, đều là nạn nhân của 'giáo hóa trường'."

"Vậy hắn. . . . .Là chuyện
gì xảy ra?"
"Tôi biết ngay cậu muốn hỏi
việc này." Z tiên sinh cười cười,
từ trong túi áo lấy ra một hộp
thuốc lá, rút ra một điếu đốt,
"Vài chục năm trước, T vẫn còn
là một đứa bé, ngây thơ chân
chất, cùng những đứa trẻ khác
không có gì bất đồng. Có một
ngày, hắn trên đường tan học
về nhà, gặp được một nam
nhân, gã nói gã là đồng nghiệp
của cha T, còn trực tiếp kêu tên
của T. Gã hỏi T có muốn cùng
gã đi xem phim võ thuật
không, T rất vui vẻ đáp ứng.
Sau đó, gã mang T đến một rạp
chiếu phim, còn mua cho T một
chai nước ngọt, nhưng sau khi
T uống nước ngọt thì liền ngủ
say, khi tỉnh lại hắn phát hiện
mình bị nhét dưới chỗ ngồi, hắn
liều mạng bò ra, phát hiện cả

rạp chiếu phim đã không một bóng người. Cậu có thể tưởng tượng, trong một mảnh đen kịt của rạp chiếu phim, một đứa bé sợ hãi cỡ nào. Hắn gọi, hắn hô, nhưng không ai đáp lại. Hắn khóc, lần mò chạy đông chạy tây, nhưng chỉ lần lượt va vào trên những chiếc ghế lạnh như băng. Cứ như vậy, thẳng đến ngày thứ hai, người xem vào rạp mới phát hiện T đã hôn mê bất tỉnh."

"Sau này thì sao?"

"Cha mẹ T đêm đó liền báo cảnh sát, nhưng trong đồng nghiệp của cha T không phát hiện ra gã. T ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, thân thể đã khôi phục, nhưng hắn từ đó về sau lại mất đi một thứ -- Cảm giác phương hướng."

"Cảm giác phương hướng?"

"Đúng." Vẻ mặt Z tiên sinh

ngưng trọng, "T rốt cuộc không
cách nào phân rõ trái phải và
đông tây nam bắc. Lúc đi học
hắn cần cha mẹ đưa đón, nếu
không ngay cả nhà cũng tìm
không được. Sau này lên đại
học không có cách nào tham
gia huấn luyện quân sự, bởi vì
lúc huấn luyện hàng ngũ hắn
liền loạn chuyển một trận, từng
bị giáo quan quở mắng, bạn
học cũng cho rằng hắn cố ý phá
hủy danh dự tập thể. 4 năm đại
học, hắn chỉ có thể theo người
khác đi học, ăn cơm, quay về
ký túc xá, đi nhà xí, nếu không
sẽ lạc đường trong sân trường.
Sau khi đi làm, chỉ có thể lựa
chọn nghề nghiệp không cần
cảm giác phương hướng nhất --
Biên tập văn, hơn nữa chỉ có
thể lái xe đến nơi làm việc, vạn
nhất lái xe đến địa điểm không
quen thuộc ngoài công ty, hắn

liền chỉ có thể đi lạc trong nội thành luẩn quẩn một vòng lại một vòng."

"Trời ạ, thế nào làm sao sống tiếp a?" La Gia Hải nghe đến trợn mắt há mồm, "Về sau, các anh cũng tìm được gã đó rồi?"

"Tìm được rồi."

"Sau đó. . . . . .Cũng đã giết chết hắn?"

"Đương nhiên." Z tiên sinh thoải mái nói, mặt lộ vẻ tự đắc, "Chúng tôi trù tính một kế hoạch rất hoàn mỹ. Chúng tôi đem gã trói ở trong quán, trên người quấn đầy dây điện, trang trí trong quán thành trạng thái mật thất không hề có ánh sáng. Sau đó đem camera hồng ngoại lắp tiếp nối trên máy tính nhắm ngay gã. Chúng tôi còn làm một thiết bị điều khiển từ xa kích khởi, để T mang theo nó

vào một tiệm net. Thông qua mạng, T có thể ở trong phòng của tiệm net chứng kiến tình huống trong mật thất, còn có thể thông qua micro cùng tên kia đối thoại, đương nhiên, còn có thể dùng thiết bị điều khiển kia bắt gã nếm mùi bị điện giật."

"A. . . . . ." La Gia Hải đột nhiên tỉnh ngộ, "Đó cũng là một cách tạo bằng chứng vắng mặt tại hiện trường, đúng không?"

"Đúng vậy." Z tiên sinh cười hắc hắc, "T rất thông minh, tự chủ trương ngẫu hứng đại náo một hồi ở tiệm net. Để phục vụ viên nơi đó nhớ kỹ hắn."

"Thi thể thì sao? Xử lý thế nào?"

"Chúng tôi đem nó ném vào mê cung."

"Mê cung?"

"Đúng. Đó là một nơi Đàm Kỷ thường xuyên đến, hắn để lại cho nhóm chúng tôi bản đồ vẽ tường tận lối đi. Nói ra cũng kỳ quái, tiểu tử này ở trong mê cung ngược lại như cá gặp nước. Xem ra có thể ra khỏi mê cung chỉ có hai loại người: người có cảm giác phương hướng đặc biệt mạnh và người về căn bản không có cảm giác phương hướng. Ha ha."

"Nhưng mà, tại sao muốn đem thi thể ném vào mê cung chứ?"

"Ai biết?" Z tiên sinh nhún nhún vai, "Cậu cũng biết đó, mỗi lần khi chúng tôi chấm dứt, đều là tùy nhân vật chính tự lựa chọn địa điểm kết thúc buổi diễn. Tôi nghĩ, T nhất định phi thường thù hận gã, muốn cho gã sau khi chết cũng không tìm được phương hướng, haha."

La Gia Hải không nói, cúi đầu suy nghĩ. Z nhìn y, đứng dậy vỗ vỗ bờ vai y.

"L, nói cho cậu việc này, hy vọng có thể khiến cậu tin tưởng chúng ta nhất định sẽ an toàn, triệt để giúp cậu báo thù cho Trầm Tương."

"Ừ."

"Đợi đến lúc cậu trở thành nhân vật chính, hết thảy đều nghe theo cậu an bài." Z tiên sinh thoáng dừng, "Dưới điều kiện tiên quyết là phải đảm bảo an toàn."

"Được." La Gia Hải đem tay mình đặt trên tay Z tiên sinh, "Cám ơn mọi người."

"Tôi đây đi trước." Z tiên sinh nhìn đồng hồ, "Cậu cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

Lúc đứng dậy, La Gia Hải chú ý tới dường như Z tiên sinh đã đem vật gì đó nhét vào

trong túi xách mình, nhìn kỹ lại, hình như là đầu lọc hắn vừa mới hút xong. Sau khi tiễn hắn ra ngoài, đóng kỹ cửa, La Gia Hải đột nhiên ý thức được, Z tiên sinh từ khi vào cửa đến lúc rời đi, thủy chung chưa hề tháo găng tay của hắn xuống.

***

Vừa đi làm, Phương Mộc đã bị gọi vào phòng làm việc của Biên Bình. Biên Bình âm nghiêm mặt, hỏi cậu gần đây đang làm gì. Phương Mộc có chút buồn bực, nói xem em còn có thể làm gì nữa a, tra án đó.

"Vậy tại sao có người báo cậu lạm dụng cảnh giới (là vũ khí của cảnh sát đó)?" Biên Bình chỉa chỉa tờ giấy trên bàn, "Đều đã bẩm báo đến cục rồi, trưởng cục bảo tôi hỏi cậu chuyện gì xảy ra."

Phương Mộc lập tức hiểu ra

là do chuyện của Nhà Thiên Sứ,
cậu không giải thích, trực tiếp
đem video trong di động ra cho
Biên Bình xem. Biên Bình xem
đi xem lại hai lần, sắc mặt hơi
hòa hoãn, chỉ thị Phương Mộc
đem đoạn video này chép ra
đĩa, gửi cho trưởng cục báo cáo.
Giao phó xong, Biên Bình lại
như nhớ tới gì đó hỏi Phương
Mộc: "Sao cậu lại ở đó?"
Phương Mộc đơn giản giải
thích một chút, Biên Bình nghe
xong trầm mặc một hồi, mở
miệng nói: "Cậu trước đem
công tác trong tay làm tốt.
Chuyện phá bỏ và dời đi nơi
khác này, liêu quan đến nhiều
phương diện lợi ích lắm, đừng
để bị tùy tiện kéo vào trong."
Đang nói chuyện, điện thoại
trên bàn vang lên.
Biên Bình một bên hướng
Phương Mộc chỉa chỉa hộp

thuốc lá trên bàn trà, một bên nhận điện thoại, vừa nói vài câu, sắc mặt liền thay đổi, đó là một loại biểu tình phức tạp hỗn hợp giữa vui sướng cùng kinh ngạc. Phương Mộc nhìn thấy, nghi hoặc trong lòng dần tăng lên, Biên Bình buông ống nghe xuống cũng không nói chuyện, ngồi trên ghế dường như đang vận khí.

"Tiểu tử cậu lần này có thể trổ tài rồi." Biên Bình rốt cuộc cũng mở miệng, "Còn nhớ tóc trong con gấu đồ chơi kia không? Là của La Gia Hải."

Chương 27 - Cố sự của H tiên sinh

Nghề nghiệp của tôi tin rằng mọi người đều đã biết, tôi là một tài xế xe hàng. Văn hóa của tôi không cao, so với các anh, tôi chỉ xem như một kẻ quê mùa. Quá khứ tôi từng cho

rằng chỉ có thành phần trí thức kiểu cách mới có bệnh tâm lý, hiện tại thoạt nhìn, bất luận kẻ nào có đầu óc đều xảy ra vấn đề.

Sự kiện kia phát sinh vào hai năm trước, lúc ấy, tôi kết hôn còn chưa đến ba năm. Vợ tôi cũng giống như tôi, chưa từng được đào tạo văn hóa, nhưng rất ôn nhu thiện lương. Cuộc sống của chúng tôi mặc dù không khá giả, nhưng cũng vui vẻ ấm áp, khi đó, chúng tôi dự định muốn có một đứa con, tôi đã ở trong công ty liều mạng làm việc, hy vọng có thể hai mẹ con nàng trải qua cuộc sống tốt đẹp.

Một buổi sáng tháng 6, tôi đột nhiên nhận được một cú điện thoại xa lạ, mới vừa nối máy, trong điện thoại liền truyền đến một thanh âm

cuồng loại: "Ngươi ở đâu? Mau
tới tiểu khu Phù Dung! Mau
tới!!"
Tôi có chút mạc danh kỳ
diệu, vội vàng hỏi hắn: "Anh là
ai hả?"
"Ta là chồng của Trần Băng,
Trần Băng nàng . . . . . .Nàng
nhảy lầu tự sát!!" Dứt lời, điện
thoại liền ngắt.
Tôi lại càng hoảng sợ, gọi
trở lại số máy kia, di động của
đối phương đã không cách nào
nối máy. Tôi suy nghĩ một chút,
quyết định lái xe đến tiểu khu
Phù Dung nhìn xem. Dọc theo
đường đi, tôi ra sức hồi tưởng
cái tên Trần Băng này, rốt cuộc
nhớ ra nàng là bạn học cấp hai
của tôi. Nhưng chúng tôi sau
khi tốt nghiệp vẫn chưa từng
gặp mặt, bình thường cũng
chẳng liên quan gì, chồng nàng
làm thế nào có số di động của

tôi? Tại sao vào lúc này lại gọi điện thoại cho tôi đầu tiên chứ?

Tôi chạy tới tiểu khu Phù Dung, trông thấy xe cảnh sát dừng ngay cửa, mà dưới một tòa nhà trong khu đã tụ tập rất đông người. Tôi chạy tới, chưa kịp đến nơi, liền nhìn thấy đám người "xôn xao" nhanh chóng chừa ra một lối đi, vài nhân viên cấp cứu nâng một băng ca chạy đến, mà trên băng ca, đang nằm một người trùm vài trắng, từ dưới vải trắng lộ ra mái tóc dài màu đen, đó là một nữ nhân. Tôi sợ choáng váng, chẳng lẽ đây thật sự là Trần Băng, chẳng lẽ nàng đã thật sự tự sát?

Đang lúc tôi sững sờ, một nam nhân đột nhiên từ trong đám người lao tới, một phen kéo tôi hướng ra phía sau tòa nhà. Tôi thật vất vã giãy thoát

khỏi gã, gã lại trực tiếp kêu lên tên của tôi, đưa tay ngay trên mặt tôi nặng nề đánh một quyền. Tôi bị đánh đến xây xẩm, bụm mặt hướng gã kêu to: "Anh là ai? Tại sao đánh người?"

Gã hướng tôi quát: "Tao là chồng của Trần Băng! Mày là tên khốn nạn, đều là mày đã hại chết Trần Băng!" Dứt lời, gã đem một bao đồ quẳng trên người tôi, xoay người chạy. Lúc ấy có rất nhiều người nhìn về bên này, mà suy nghĩ của tôi ngay lúc đó, chính là mau mau rời khỏi đây, tôi bất chấp miệng bị đánh rách, nhặt lên bao đồ, rồi vội vã lái xe rời đi.

Ngày đó tôi chưa trở về công ty, cũng tắt điện thoại di động. Tôi đem xe đậu ở ven đường, ngồi trong phòng lái mở ra bao đồ đó. Bên trong là mấy quyển

nhật ký và một xấp thư, từ thời
gian của nhật ký và thư đến
xem, đều là từ vài chục năm
trước viết đến bây giờ. Tôi lật
xem nhật ký và thư này, phát
hiện cư nhiên đều là viết cho
tôi. Trong nhật ký nàng nói,
nàng từ cấp hai đã bắt đầu
thầm mến tôi, nhưng thủy
chung không dám biểu lộ với
tôi. Sau khi tốt nghiệp mọi
người đều phân tán khắp nơi,
nàng cũng là phụ nữ đã lấy
chồng,
nhưng
thủy
chung
không cách nào quên được tôi,
còn trằn trọc qua tay nhiều
người xin được số điện thoại và
đơn vị công tác của tôi. Thời
gian đó, nàng còn viết cho tôi
rất nhiều thư, nhưng không hề
gửi đi. Về sau, chồng nàng phát

hiện được nhật ký và thư của nàng, trong cơn giận dữ đã đánh đập nàng, từ đó về sau tựa như theo dõi kẻ trộm mà nhìn chòng chọc vào nàng, có chuyện gì không vừa ý còn đánh nàng trút giận, sau vài phen bị hành hạ, Trần Băng đối với hôn nhân của mình hoàn toàn mất đi lòng tin. Ngay buổi tối trước khi nàng nhảy lầu tự sát một ngày, chồng của nàng cũng bởi vì chút việc vặt mà tìm cớ đánh nàng. Trần Băng tự giam mình trong phòng ngủ, sau khi viết cho tôi một phong thư cuối cùng, ngồi trên bệ cửa sổ thẳng đến hừng đông, sau đó nhảy xuống. . . . . .

(H tiên sinh đột nhiên đem mặt chôn trong cánh tay to đang nổi đầy gân xanh, toàn thân đều có chút run rẩy.)

Bắt đầu từ ngày đó, cuộc

sống của tôi hoàn toàn thay đổi. Tôi liều mạng hồi tưởng lại diện mạo của Trần Băng, nhưng làm thế nào cũng nghĩ không ra. Ảnh tốt nghiệp cấp hai của tôi sớm đã không biết ném đi đâu rồi, sau lại liên lạc với một bạn học cấp hai, dưới sự trợ giúp của hắn, mới tìm được trên bức ảnh tốt nghiệp hình dáng của nàng. Nàng khi đó gầy teo, không thích nói chuyện, ba năm cấp hai, tôi hoàn toàn không có ấn tượng với nàng. Nhưng bắt đầu từ ngày đó, khuôn mặt này thường xuyên xuất hiện trước mắt tôi. Từ đầu đến cuối, tôi cũng chưa nhìn thấy thi thể nàng, nhưng tôi nghĩ tôi đã tận mắt thấy cả quá trình nàng nhảy lầu. Nàng an vị trên bệ cửa sổ, ôm khung cửa ô ô khóc, trong miệng còn hô tên của tôi,

sau đó, buông lỏng tay, nhảy
xuống. . . . . .
(Lời nói của H tiên sinh vừa
im bặt ngừng lại, bất thình lình,
hắn nhảy dựng lên, bưng cái
khay trước mặt hướng đầu
mình hung hăng đập xuống.
Ấm trà và chén trà lách cách
ngã nhào trên mặt đất, nước
trà nóng hổi cũng hắt toàn
thân hắn.)
Mọi người vội vàng ngăn cản
hắn, còn H tiên sinh sắc mặt tái
nhợt, cắn chặt răng, tựa hồ lại
sắp trải qua cơn sốc trong quá
khứ. Z tiên sinh chỉ thị mọi
người đỡ H tiên sinh nằm
xuống trên tấm thảm lông ở
góc tường, rồi cạy mở miệng
hắn, nhét hai viên thuốc an
thần vào. Bị vây vào trạng thái
nửa hôn mê H tiên sinh buồn
bực bất an giãy dụa, trong
miệng mơ hồ không rõ nói gì

đó. Chỉ chốc lát, động tác của hắn dần dần nhẹ đi, cuối cùng nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Mọi người trở lại trước bàn ngồi xong, Z tiên sinh một lần nữa pha nước trà hơi thoáng trầm ngâm, nói: "Chuyện kế tiếp, tôi sẽ thay H nói."

Trong đầu H tiên sinh càng không ngừng ảo tưởng cảnh tượng Trần Băng nhảy lầu, mỗi một lần đều khiến hắn thống khổ đến tột đỉnh. Hắn cho rằng chồng của Trần Băng nói đúng, đích thật là chính mình đã hại chết Trần Băng. Loại cảm giác tội lỗi mãnh liệt này khiến hắn không cách nào sống và làm việc bình thường nữa. Tận trong đáy lòng hắn chán ghét chính mình, nghĩ rằng chỉ có hủy diệt bản thân mới có thể bình ổn cảm giác tội lỗi của hắn đối với Trần Băng. Vì vậy, H

tiên sinh đến bệnh viện, yêu cầu hiến nội tạng của mình.

Thầy thuốc phát hiện tình tự H tiên sinh cực kỳ không ổn định, hoài nghi hắn rối loạn tinh thần, liền cự tuyệt hắn. Cứ như thế vài lần, H tiên sinh càng nghĩ càng chán ghét bản thân mình, rốt cuộc có một đêm, hắn ở trong phòng vệ sinh dùng dao cạo râu cắt bị thương chính mình, một màn này vừa vặn bị vợ hắn phát hiện. H tiên sinh không cách nào nói rõ tình hình thực tế với vợ, chỉ có thể điên cuồng hô loạn rống lại nàng. Vợ H không rõ nội tình, lại bị chồng mình dọa sợ, trở về nhà mẹ đẻ ở tạm.

"Vậy, nữ nhân tên Trần Băng kia," Cô Q hỏi: "Có phải thật bởi vì H mà tự sát hay không?"

"Ha ha, không phải." Z tiên sinh lật xem tài liệu trong tay,

"Sự tình này giống những chuyện chúng ta gặp phải, đều là một thí nghiệm đã được trù tính sẵn. Căn cứ theo tư liệu tôi nắm được, Trần Băng là người thật, cũng đúng là bạn học cấp hai của H tiên sinh. Nhưng nàng 5 năm trước mắc phải chứng uất ức cấp độ nặng, trước trước sau sau đã tự sát mấy lần. Tin tưởng người khởi xướng của "giáo hóa trường" trước đó đã nghiên cứu ca bệnh của Trần Băng, biết nàng sớm muộn gì cũng có thể tự sát, bèn lựa chọn H tiên sinh làm vật thí nghiệm sau khi Trần Băng tự sát."

"Nhật ký và bức thư này là sao?" T tiên sinh hỏi.

"Đương nhiên là ngụy tạo."

Z tiên sinh cười cười, "Hơn nữa theo tôi được biết, chuyện Trần Băng thầm mến H tiên sinh chỉ

là giả dối hư ảo."

"Nếu đều là giả, chồng của Trần Băng vẫn phối hợp như vậy?" Cô Q lại hỏi.

"Haha, gã đó cũng là giả." Z tiên sinh từ trong tư liệu rút ra bức ảnh, "Cũng là kẻ chiêu mộ tình nguyện viên của 'giáo hóa trường'. Tên này là một diễn viên. Gã tin chắc H tiên sinh không dám đi tìm gã xác minh thật giả, đương nhiên liền không chút nào cố kỵ nữa."

Mọi người truyền nhau bức ảnh, hào khí ngưng trọng.

"Gần đây bệnh tình của H tiên sinh đột nhiên trầm trọng hơn." Z tiên sinh ngữ khí trầm thấp, "Q và T cũng nhìn thấy, H tiên sinh lại bắt đầu tự tổn thương mình."

"Nhưng mà, tại sao lại như vậy chứ?"

Z tiên sinh liếc mắt nhìn La

Gia Hải, "Lúc chúng ta cứu L, H tiên sinh phối hợp với J tiên sinh tạo ra một vụ tai nạn xe. Hắn nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của vụ tai nạn, trong lúc vô tình tăng thêm cảm giác áy náy cho nội tâm mình. Đó cũng là nguyên nhân mắc bệnh PTSD phổ biến nhất. Do đó," Z tiên sinh chuyển hướng La Gia Hải, "Chúng ta giúp H tiên sinh trước, cậu không có ý kiến chứ."

La Gia Hải nhìn H tiên sinh ngủ say ở góc tường, lắc lắc đầu.

"Không có ý kiến."

Chương 28 - Thí nghiệm

Thị cục dưới kiến nghị của Phương Mộc, quyết định đem án mạng mê cung, án mạng siêu thị Phúc Sĩ Mã, án mạng trung học đệ 11 thành phố

cùng tiến hành điều tra, đồng thời thành lập tổ chuyên án chuyên môn phụ trách trinh phá án kiện hàng loạt này, Trịnh Lâm được bổ nhiệm làm tổ trưởng tổ chuyên án, Phương Mộc và Biên Bình đều là thành viên tổ chuyên án.

Sở dĩ đưa ra quyết định này, không thể thiếu công của nhân viên kỹ thuật điều tra thích khoe khoang kia.

Tiểu tử này ở đơn vị tăng ca một ngày một đêm, bị người bạn gái chịu lạnh nhạt trực tiếp tìm đến trong cục. Để dỗ bạn gái hắn vui vẻ, hắn liền trình diễn cho nàng quá trình so sánh DNA. Hắn dùng tóc trong gấu đồ chơi lông nhung làm hàng mẫu, sau đó ở trong kho dữ liệu tiện tay lấy ra một phần tiến hành so sánh. Hắn nghĩ sẽ cho ra một kết luận không phù

hợp, thế nhưng sau khi so sánh hoàn tất, kết luận khiến hắn thất kinh: Hai tổ số liệu tương tự đến 99.99%! Hắn vội vàng lục tìm ra số liệu vừa rồi so sánh, phát hiện tổ thông tin này là lấy từ La Gia Hải. Trong tội danh La Gia Hải bị truy tố có tội cưỡng hiếp, để xác định là phạm tội dừng lại giữa chừng hay đã phạm tội thành công, từng lấy mẫu máu của La Gia Hải cùng vật chứa trong âm đạo của người bị hại tiến hành so sánh. Không ngờ, sau khi La Gia Hải bỏ trốn, tổ thông tin này cuối cùng đã phát huy tác dụng.

Có thể đem ba vụ án này tiến hành gom án điều tra là một đột phá lớn. Đối với Phương Mộc mà nói, một mặt đã chứng minh ý nghĩ trước đây của cậu là chính xác, còn mặt

kia, gom án điều tra cũng chỉ là một bước khởi đầu. Chính như Biên Bình nói, Phương Mộc am hiểu từ trong án mạng liên hoàn miêu tả quỹ đạo tâm lý biến hóa của đối tượng tình nghi phạm tội, cùng với loại hình dáng đặc thù bên ngoài, bối cảnh nghề nghiệp tiến hành vẽ chân dung, nhưng ba vụ án trước mắt này, không hề đơn giản như vậy.

Liên hoàn án sở dĩ có dấu vết để theo, nguyên nhân quyết định ở việc hung thủ thường xuyên trong vụ án lưu lại chút dấu hiệu. Mà dấu hiệu này bình thường là một ít hành vi khuôn mẫu rõ ràng, hơn nữa thuộc về một trong những tính cách đặc thù của hung thủ. Dưới tình huống bình thường, loại dấu hiệu hành vi là khi hung thủ gây án không cần áp

dụng, nhưng nếu áp dụng, thì ý nghĩa của chuyến đi này phải thỏa mãn đòi hỏi tâm lý hoặc tình cảm đặc thù nào đó của hung thủ. Mà dấu hiệu trong ba vụ án này, quá kỳ quái.

Ba vụ án này có điểm giống nhau rõ ràng: nhiều người gây án; sử dụng xe máy; hiện trường giết người và hiện trường vứt xác phân loại hai nơi; hiện trường có cảm giác nghi thức mãnh liệt. Nhất là điểm cuối cùng, đây là căn cứ trọng yếu khiến Phương Mộc kiên trì liên kết sự tồn tại của ba vụ án này. Song ba vụ án này lại biểu đạt tình tự hoàn toàn bất đồng. Nghi thức của án mạng mê cung tượng trưng cho "báo thù", nghi thức của án mạng siêu thị Phúc Sĩ Mã tượng trưng cho "chứng minh", mà nghi thức của án mạng trung

học đệ 11 thành phố tượng
trưng cho "vãn hồi". Tình tự
phức tạp như thế không có khả
năng đồng thời xuất hiện trên
một người. Kết hợp với tình
huống nhiều người gây án,
Phương Mộc nảy sinh một suy
nghĩ to gan: Ba vụ án này, rất
có thể là do ba người có liên
quan với nhau làm.
"Ý của cậu là. . . . . ." Biên
Bình cau mày, ". . . . . .Tổ chức
hỗ trợ giết người?"
"Tôi nghĩ có loại khả năng
này."
"Vậy bọn họ tại sao phải làm
việc cùng nhau, mục tiêu là
gì?"
"Việc này tôi cũng nghĩ
không ra." Phương Mộc ngồi đối
diện Biên Bình, "Do đó muốn
mời sư huynh đến giúp hỗ trợ."
Từ tài liệu chứng cứ hiện có
đến xem, người bị hại của ba

vụ án hiển nhiên không phải
hung thủ tùy tiện chọn lựa, đều
cùng hung thủ có tồn tại sự liên
hệ nào đó. Như vậy sẽ hình
thành một tổ hợp kỳ dị: Tưởng
Phái Nghiêu -- Đàm Kỷ; Thân
Bảo Cường -- La Gia Hải; Mã
Xuân Bồi -- Khương Đức Tiên.
"Do đó, chúng ta đừng ngại
làm cách trái ngược, điều tra
giữa Tưởng Phái Nghiêu, Thân
Bảo Cường, Mã Xuân Bồi có mối
liên hệ bên trong nào không,
nếu có đầu mối, quan hệ giữa
Đàm Kỷ, La Gia Hải và Khương
Đức Tiên cũng đã rõ ràng."
Phương Mộc nghĩ kiến nghị
của Biên Bình rất có đạo lý,
nhưng cậu cũng đưa ra ý kiến
bất đồng. Cậu nghĩ giữa Thân
Bảo Cường và La Gia Hải cũng
chưa hẳn có quan hệ tương
ứng. Nếu La Gia Hải muốn giết
người, người bị hại nhất định là

người năm đó thương tổn Trầm Tương. Mà từ hiện trường của án mạng siêu thị Phúc Sĩ Mã đến xem, hoàn toàn không giống như là bộ dáng gặp phải xâm hại tình dục mà giết người trả thù, bên cạnh đó, Trầm Tương từng kể lại trong tình tiết vụ án, cũng không đề cập đến tình tiết có liên quan đến gấu đồ chơi. Bất quá, điều này cũng dẫn ra được kết luận: Nếu La Gia Hải chỉ có tham dự, chứng tỏ hung thủ tương ứng với Thân Bảo Cường phải là một người khác nữa, tổ chức hỗ trợ giết người này có khả năng gồm bốn người, thậm chí nhiều hơn nữa!

"Cũng có khả năng này."

Biên Bình thoáng suy nghĩ, "Cậu còn nhớ rõ tư liệu video cung cấp của siêu thị Phúc Sĩ Mã không, tấm màn cửa kia cho

thấy có ít nhất bốn người."

Càng nghiêm trọng hơn

chính là sự thật xảy ra trước

mắt: Nếu khả năng có nhiều

người tham dự tổ chức này, vậy

án mạng có khả năng sẽ lại

phát sinh.

Tổ chuyên án bắt đầu bắt

tay vào điều tra giữa ba người

bị hại có quan hệ đan xen nào

không. Đồng thời, xét thấy đối

tượng tình nghi có khả năng đã

có cảnh giác với hành động của

cảnh sát, cho nên quyết định

tạm thời không triển khai trực

tiếp điều tra bọn họ, vẫn tiếp

tục bảo trì trạng thái điều tra bí

mật. Nhiệm vụ của Phương Mộc

là tiếp tục nghiên cứu tài liệu

chứng cứ có liên quan đến ba

vụ án, cố gắng tìm được manh

mối. Trên vách ngăn bàn làm

việc của cậu dán đầy ảnh và tài

liệu sao chép, trong đó, nằm ở

vị trí bắt mắt nhất, là hình của La Gia Hải.

La Gia Hải là nhân vật mấu chốt đem ba vụ án xâu chuỗi lại, mà ở trên người y, vẫn còn rất nhiều đầu mối đáng để khai thác.

Thứ nhất, đủ loại dấu hiệu biểu hiện, La Gia Hải vẫn lẩn trốn ở bổn thị. Cảnh sát C thị đối với việc truy bắt y đã không còn nghiêm mật như đoạn thời gian trước, mà hiện tại vừa vặn gần cuối năm, lưu lượng lữ khách ở nhà ga, sân bay rất lớn, hiện tại chạy trốn, là thời cơ thích hợp nhất. Y không trốn khỏi bổn thị, hiển nhiên là vì mục đích khác. Giống như Phương Mộc từng suy nghĩ vậy, La Gia Hải là một người có tâm trả thù rất mạnh mẽ, mục đích y lưu lại, rất có thể là để báo thù cho Trầm Tương.

Thứ hai, La Gia Hải có thể lẩn trốn ở C thị thời gian dài như vậy mà không bị người phát hiện, khả năng có người âm thầm che chở y rất lớn. Điều không khỏi khiến người ta hoài nghi vụ vượt ngục của La Gia Hải là kết quả của quá trình mưu tính tỉ mỉ. Khương Đức Tiên rất có khả năng chính là người lập kế hoạch, chí ít cũng là người tham dự. Về phần lái xe vận tải gây ra tai nạn xe liên hoàn Hoàng Nhuận Hoa kia, có lẽ cũng là một trong những người tham dự. Khương Đức Tiên đầu tiên là cực lực tranh giành cơ hội bào chữa cho La Gia Hải, cố gắng xin được miễn chết cho La Gia Hải, sau khi bào chữa thất bại lại mạo hiểm lớn như vậy đi cứu La Gia Hải ra, tất nhiên là xuất phát từ nguyên nhân nào

đó cực kỳ quan trọng. Mà
nguyên nhân này, khả năng
chính là nguyên nhân La Gia
Hải tham gia giết chết Thân
Bảo Cường, rất có thể đây
chính là dự tính ban đầu để
thành lập tổ chức hỗ trợ sát
nhân này.
Đồng nghiệp ở khoa hộ tịch
của thị cục đưa tới một tấm
hình, Phương Mộc đem nó đính
vào bên cạnh bức ảnh của La
Gia Hải. Trên bức ảnh là một cô
gái thanh tú động lòng người,
hơi có vẻ ngượng ngùng --
Trầm Tương.
Tình tiết vụ án phát triển
đến nay, Trầm Tương có lẽ cũng
là một nhân vật mấu chốt. Cô
gái đáng thương này bởi vì từng
bị xâm hại tình dục mà lưu lại
vết thương tâm hồn khó có thể
phai mờ, mặc dù từng ngắn
ngủi hưởng thụ sự an ủi của

tình yêu, nhưng cuối cùng nỗi đau của nàng vẫn bị lan truyền, sau khi hoàn toàn tuyệt vọng với cuộc sống, nàng cùng La Gia Hải giết chết người tiết lộ bí mật năm đó, bạn trai thân rơi vào ngục tù, bản thân thì dùng một con dao nhíp kết thúc sinh mệnh.

Nghĩ tới đây, Phương Mộc đột nhiên tâm tư khẽ động. Giả thiết La Gia Hải vì báo thù cho Trầm Tương mà gia nhập tổ chức hỗ trợ sát nhân này, vậy cùng liên quan đến những người tham dự này có thể không phải là La Gia Hải mà là Trầm Tương.

Ý nghĩa mới này khiến Phương Mộc thoáng cái hưng phấn hẳn lên, cậu nắm lấy điện thoại muốn thị cục điều đến tư liệu hồ sơ của vụ án, nhưng mới vừa nhấn hai số lại đặt

xuống. Cậu nhớ ra vụ án này năm đó vẫn chưa báo cảnh sát, tất cả tình tiết vụ án đều do La Gia Hải nghe được kể lại.

Phương Mộc mở giấy bút ra, bắt đầu hồi tưởng lại từ đầu đến cuối từng câu từng chữ La Gia Hải kể về vụ án. Trên giấy rất nhanh che kín chữ viết bị gạch xóa sửa đổi ngắn ngắn dài dài. Dần dần, hai đoạn trong đó được Phương Mộc nặng nề vẽ lên một vòng.

Căn cứ theo lời kể của La Gia Hải, tên tội phạm cưỡng hiếp kia từng nói với Trầm Tương: "Trong thân thể mày từ nay về sau liền để lại thứ của tao, mày cả đời đều mang theo mùi vị của nó." Những lời này mặc dù đã qua La Gia Hải kể lại, nhưng Phương Mộc không nghi ngờ sự chân thật của nó, bởi vì cảnh ngộ này đối với

Trầm Tương mà nói là cả đời không thể phai mờ, từng chi tiết trong đó, đều có thể khắc sâu vào ký ức. Mà những lời này, khiến Phương Mộc có chút cảm giác kỳ quái.

Đúng vậy, nó có vẻ quá tận lực, thật giống như một lời thoại đã sớm được chuẩn bị tốt. Dạng lời thoại này từ trong miệng một kẻ tội phạm cưỡng hiếp nói ra có vẻ vô cùng quái dị. Nếu như nói đây là một loại bộc lộ chân thật của của kẻ phạm tội tâm lý biến thái, vậy đồng thời khẳng định sẽ có vụ án cùng loại phát sinh. Phương Mộc đại khái tính toán một chút, thỉnh cầu thị cục cung cấp tất cả hồ sơ tài liệu của án cưỡng hiếp lập hồ sơ vào 7-10 năm trước. Cậu ở trong phòng làm việc nhìn chằm chằm hồ sơ hồi lâu, không có phát hiện án

lệ tương tự với vụ án kia. Vậy,
kẻ phạm tội thuộc về tâm lý dị
thường khả năng không lớn. Đã
như thế, sẽ không ngại giả
thiết kẻ phạm tội nói những lời
này là cố ý, thế thì, nó có vẻ
như chính là một sự ám thị, tựa
hồ kẻ phạm tội hy vọng Trầm
Tương sẽ sinh ra phản ứng
mãnh liệt với "mùi vị".
Một đoạn khác nói là La Gia
Hải đề cập đến việc Trầm Tương
mỗi lần đi tắm rửa, hoặc đi
mua sắm, đều cảm giác có
người đi theo nàng. Nếu như
nói Trầm Tương bởi vì giai đoạn
đầu bị rơi vào cảnh ngộ xâm
hại tình dục mà mắc chứng
vọng tưởng bị hại, Phương Mộc
sẽ không chút nào kỳ quái.
Cảm thấy có người theo dõi
nàng, đây có lẽ là lỗi giác hoặc
ảo tưởng của Trầm Tương.
Nhưng nếu kết hợp với giả thiết

kẻ phạm tội cố ý khiến Trầm
Tương đối với "mùi vị" hình
thành phản ứng, vậy Trầm
Tương cảm thấy bị theo dõi, có
lẽ không phải là ảo giác hoặc
ảo tưởng của nàng. Thay vào
đó, đích xác có người đang theo
dõi Trầm Tương, mà mục đích
theo dõi, chính là để quan sát
và ghi chép mọi loại phản ứng
quá khích của Trầm Tương.
Trong lòng Phương Mộc rùng
mình, chẳng lẽ là thí nghiệm
tâm lý nào đó? Không, sẽ
không, thế này quá tàn nhẫn.
Nếu dùng hành vi cưỡng hiếp
để phương tiện thí nghiệm, vậy
vấn đề này không chỉ vi phạm
luân lý nghiên cứu tâm lý học,
mà là phạm tội!
Thế nhưng, nếu giả thiết
này thật sự thành lập, vậy
những người khác của tổ chức
hỗ trợ giết người này, có thể

cũng cùng thí nghiệm tâm lý đó
có liên quan không đây?
Phương Mộc dừng trên bức
ảnh của Trầm Tương, đây là
một tấm hình đăng ký hộ tịch.
Lúc ấy Trầm Tương ước chừng
mười bảy mười tám tuổi, trong
ánh mắt lại sớm bịt kín một
tầng u ám, trong nụ cười hàm
chứa ngượng ngùng nọ có một
chút khẩn trương, một chút câu
nệ. Song hết thảy những thứ
này đều không che dấu được
thanh xuân cùng thanh tú của
nàng. Nghĩ đến nàng che giấu
sự sợ hãi đối với mùi của bản
thân và hầu như tự ngược
mình, Phương Mộc cũng bất
giác buồn bã, nhưng đồng thời
cậu đột nhiên ý thức được, kỳ
thật phản ứng quá khích của
Trầm Tương là điển hình của
triệu chứng rối loạn căng thẳng
sau chấn thương.

"PTSD. . . . . ." Phương Mộc không tự giác thì thào tự nói. Nếu nàng lúc ấy gặp được tiến sĩ Dương Cẩm Trình, có lẽ hết thảy sẽ không phát sinh.

Dương Cẩm Trình theo lệ thường trước khi tan ca tiến hành một lần kiểm tra cuối cùng khắp sở nghiên cứu ngày hôm ấy, giống như mọi khi, hết thảy đều làm người ta rất hài lòng. Bất cứ nơi nào hắn đến, đều chứng kiến những thân ảnh bận rộn và cẩn thận làm việc. Hắn thích như vậy, chỉ có phấn đấu không ngừng mới có thu hoạch, càng bỏ ra nhiều nổ lực, cách thành công càng gần thêm. Tâm tình sung sướng, cước bộ liền có vẻ nhẹ nhàng, Dương Cẩm Trình so với bình thường kết thúc kiểm tra sớm hơn 5 phút, quyết định sẽ vào phòng làm việc thay quần áo

về nhà.

Đẩy ra cửa phòng làm việc,

Dương Cẩm Trình lại phát hiện

phòng làm việc vốn không một

bóng người lại có thêm một

người, hơn nữa còn đang đứng

sau bàn làm việc của hắn.

Trần Triết hơi gật đầu, cười

gọi một tiếng: "Dương chủ

nhiệm."

Dương Cẩm Trình nhìn nhìn

ngoài cửa, "Anh vào lúc nào?"

"Vừa vào thôi."

"Có việc gì thế?"

"A, là như thế này. Mẹ của

bệnh nhân Hạ Thiên vừa rồi gọi

đến, hy vọng có thể cùng ngài

ước định thời gian của lần trị

liệu sau." Trần Triết chỉa chỉa

lịch bàn đặt trên bàn Dương

Cẩm Trình, "Ngài đi vắng, tôi

liền nhìn nhật trình của ngài

gần đây an bài, để cho mẹ của

Hạ Thiên một câu trả lời thuyết

phục."

"A." Dương Cẩm Trình diện vô biểu tình nhìn Trần Triết, đứng tại chỗ bất động, Trần Triết vội vàng từ sau bàn vòng ra, kéo ghế bành chờ Dương Cẩm Trình ngồi vào, sau đó cung kính đứng bên cạnh bàn. Dương Cẩm Trình nhìn sắp xếp nhật trình ghi chép trên lịch bàn, nói: "Hẹn vào thứ ba tới nhé, chín giờ sáng."

"Được. Dương Chủ Nhiệm, tôi ra ngoài đây." Trần Triết xoay người rời khỏi phòng làm việc, còn cẩn thận đóng cửa lại. Dương Cẩm Trình nhìn cửa như có điều suy nghĩ, chỉ chốc lát, hắn đưa tay mở máy tính ra.

Chương 29 - Thiên sứ gãy cánh

Tổ chuyên án đối với bối cảnh và quan hệ xã hội của ba

người chết tiếp tục tiến hành đi
sâu vào điều tra, hy vọng có
thể tìm được giao điểm, song
kết quả khiến người ta thất
vọng, ba người này thật giống
như ba đường thẳng song song,
từng người sống trong các
không gian khác nhau, không
mảy may tìm được đầu mối có
giá trị nào.
Phương Mộc không hề nản
chí, cậu kiên trì cho rằng suy
đoán của mình chuẩn xác.
Song, đây chỉ là một suy đoán,
chỉ dựa vào việc này không
cách nào đưa bọn họ lên bục bị
cáo được, cậu cần có chứng cứ
cực kỳ đanh thép. Xét thấy tình
hình tổ chức này khả năng có
nhiều người, tổ chuyên án
quyết định tiếp tục bí mật theo
dõi bốn người Đàm Kỷ, Khúc
Nhị, Khương Đức Tiên, Hoàng
Nhuận Hoa, đối với những kẻ

cùng bốn người tiếp xúc thường xuyên cũng phải tiến hành theo dõi.

Chạng vạng ngày hôm ấy, Phương Mộc một mực nghiên cứu tài liệu hồ sơ vụ án, lúc nhớ tới ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mới phát hiện đã sớm qua giờ ăn cơm, trong phòng ăn phỏng chừng chỉ còn lại có nồi nước dùng thôi. Phương Mộc xoa bụng đói đến phát đau, quyết định ra ngoài tìm một quán nhỏ giải quyết chút cơm tối.

Đi tới trước xe, Phương Mộc mở cửa xe, lúc ngẩng đầu lần nữa, bất ngờ nhìn thấy Liêu Á Phàm đang đứng ở bên sườn khác của chiếc xe.

Phương Mộc có thể khẳng định trước đó một giây nơi này hoàn toàn trống không, Liêu Á Phàm phảng phất như từ trên

trời rơi xuống, nhưng nàng
không nhìn cậu, cúi đầu vặn
xoắn quai đeo cặp trước ngực.
"Sao con ở chỗ này?" Không
trả lời.
"Con tới tìm chú?" Vẫn
không trả lời.
Phương Mộc nhẹ nhàng thở
dài, "Lên xe đi."
Lần này Liêu Á Phàm có
phản ứng, nàng ngoan ngoãn
bò lên xe, im lặng ngồi ở vị trí
ghế phụ. Phương Mộc vốn dự
định tùy tiện ăn bát mì cho
xong việc, hiện tại có thêm
Liêu Á Phàm, bữa cơm tối này
đành không dám qua loa nữa.
Ở trên xe trưng cầu ý kiến
của Liêu Á Phàm vài lần, nàng
vẫn trầm mặc, Phương Mộc bất
đắc dĩ, cuối cùng quyết định
nên đến chỗ hiệu ăn mà mấy
đứa nhỏ vẫn thích.
Lúc này đây Phương Mộc

mang nàng đến pizza Hut.

Bánh pizza cũng là một loại thức ăn Phương Mộc không thích, cậu không biết Liêu Á Phàm có thích không, nhìn nàng không từ chối, liền gọi một phần pizza mới mở rộng, vài món ăn nhẹ, hai ly nước uống.

Pizza quả thật rất khó ăn, Phương Mộc ăn nửa miếng đã không muốn động nữa. Trái lại những khách hàng xung quanh đôi mắt nhìn miếng bánh trước mặt rất có hứng thú, nhưng khiến người khác không giải thích được chính là, tất cả mọi người đều lịch sự dùng dao nĩa. Người ngoại quốc đối với loại đồ ăn nhanh này đều dùng tay trực tiếp cầm lấy tống vào trong miệng, đến đây lại thành đồ ăn hiếm lạ như gan ngỗng, trứng cá muối, không có dao

nĩa thì không thể hiện được sự trân quý này.

Liêu Á Phàm dùng dao nĩa cũng rất vụng về, thấy Phương Mộc không ăn nữa, cũng có chút khẩn trương mà dừng lại.

Phương Mộc chú ý tới vẻ quẫn bách của nàng, bất đắc dĩ lại cầm lên nửa miếng pizza kia, nhét vào trong miệng một miếng lớn. Động tác của Phương Mộc tựa hồ cổ vũ Liêu Á Phàm, nàng cũng học bộ dáng của cậu, ngụm lớn ăn vào.

Bữa tối ăn được một nửa, điện thoại của Phương Mộc vang lên, là thầy Chu. Thầy Chu lo lắng hỏi Phương Mộc có thể lái xe giúp ông đi tìm Liêu Á Phàm hay không. Phương Mộc che micro, nhỏ giọng hỏi Liêu Á Phàm có phải lén chạy tới không, Liêu Á Phàm không

trả lời, như trước cúi đầu ăn bánh. Phương Mộc bất đắc dĩ, nói với thầy Chu Liêu Á Phàm đang ở cùng một chỗ với cậu. Thầy Chu "haiz" một tiếng thật dài, bảo Phương Mộc đưa điện thoại cho Liêu Á Phàm. Liêu Á Phàm không nhận máy, cũng không ngẩng đầu nhìn cậu, như trước từng ngụm nhỏ cắn pizza. Phương Mộc không có biện pháp, chỉ có thể nói với thầy Chu: "Cơm nước xong tôi sẽ đưa con bé trở về." Cúp điện thoại, Liêu Á Phàm đối diện rốt cuộc ngẩng đầu lên, nắm nửa miếng pizza trong tay, nói từng chữ từng câu:

"Con không trở về."

"Đừng nói chuyện trẻ con như vậy." Phương Mộc chỉa chỉa đồ ăn trong đĩa, "Mau ăn, nếu không thầy Chu sẽ lo lắng."

"Con không phải trẻ con."

Liêu Á Phàm vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Phương Mộc, trong ánh mắt trong suốt tựa hồ có chút gì đó kiên ngạnh.

"Được được, con không phải trẻ con." Phương Mộc vừa tức giận vừa buồn cười, "Cô Liêu Á Phàm, nhanh ăn đi."

Liêu Á Phàm cúi đầu, vẫn duy trì tư thế bất động vừa rồi, thình lình, một giọt nước mắt rơi trên khăn trải bàn, ngay sau đó, hai giọt, ba giọt. . . . . Liêu Á Phàm im lặng khóc lên, nhưng vẫn thủy chung nắm lấy nửa miếng pizza kia không buông tay, tựa hồ ăn không trôi, nhưng vẫn coi nó như thứ duy nhất có thể vững vàng nắm được.

Phương Mộc khó xử vô cùng, nam nữ bàn bên cạnh đã ném tới ánh mắt kinh ngạc, tựa hồ

đối với quan hệ của hai người bọn họ tỏ vẻ hoài nghi. Đích xác, nếu như nói bọn họ là quan hệ cha con, Phương Mộc có vẻ quá trẻ tuổi, nếu như nói là người yêu, Phương Mộc lại có vẻ quá già. Có lẽ lời giải thích hợp lý duy nhất là: Phương Mộc là một gã trưởng thành lưu manh câu dẫn nữ sinh trung học.

Vài phút sau, Liêu Á Phàm im bặt dừng khóc, đột ngột như khi mới bắt đầu vậy. Nàng dùng khăn ăn lau nước mắt, vuốt vuốt tóc, tiếp tục ăn miếng pizza đã bị nàng nắm đến biến dạng kia. Thức ăn đầy bàn Phương Mộc cơ bản cũng không động qua, lại được Liêu Á Phàm loáng cái ăn sạch. Nàng cũng không phải sức ăn lớn, mà đang cố ý trì hoãn thời gian của bữa tối, khách nhân bàn gần đó đều

đã thay đổi ba lượt, bữa cơm tối
dài dằng dặc này mới kết thúc.
Phương Mộc nhìn đồng hồ,
đã hơn 9h rồi, điện thoại di
động trong túi quần lại rung
lên, không cần nhìn cũng biết
là thầy Chu đang thúc giục cậu.
Phương Mộc thanh toán
xong hóa đơn, đứng lên nói với
Liêu Á Phàm: "Đi thôi." Liêu Á
Phàm ngồi bất động, tay kẹp
chặt góc bàn, mắt cũng không
chớp nhìn Phương Mộc nói:
"Con không về."
Phương Mộc nghiêm mặt,
"Không được."
Liêu Á Phàm đem đầu xoay
sang chỗ khác, ý tứ rất rõ ràng:
Tôi đây sẽ không đi.
Phương Mộc bất đắc dĩ,
"Được được, không quay về."
Liêu Á Phàm lại xoay đầu
về, "Chú cam đoan?"
"Chú cam đoan."

Dựa theo yêu cầu của Liêu Á Phàm, xe chỉ có thể chạy về hướng nam thành phố rời xa Nhà Thiên Sứ. Nàng lấy tay nâng má, dán vào cửa sổ xe lạnh như băng nhìn thành thị trong bóng đêm. Nhìn như trầm tư, kỳ thật cô gái này mẫn cảm vô cùng. Mỗi lần Phương Mộc rẽ sang hướng bắc, mặc kệ là vô tình hay hữu ý, Liêu Á Phàm đều im lặng xoay đầu sang, nhìn chằm chằm Phương Mộc hồi lâu, thẳng đến khi cậu lại rẽ sang hướng nam.

Khi gần 11h giờ đêm, Phương Mộc đem xe đậu ven đường.

"Quá muộn rồi, con phải trở về."

"Không." Thanh âm cô gái nhẹ nhàng, cũng rất kiên quyết.

"Chúng ta không thể ngồi

ngốc trong xe một đêm a. Trời lạnh thế này, chúng ta sẽ đông chết đó."

Liêu Á Phàm trầm mặc một hồi, nghiêng đầu đi không nhìn Phương Mộc, phút chốc, truyền đến thanh âm run rẩy:

"Chú dẫn con đến khách sạn đi."

Phương Mộc không nói gì, quay cửa kính xe xuống, hút xong nửa điếu thuốc, giẫm chân ga.

Xe jeep hướng về phía Nhà Thiên Sứ chạy như bay, Liêu Á Phàm nhìn chằm chằm Phương Mộc ước chừng 5 phút, có lẽ là nhận thấy Phương Mộc lúc này đây không có khả năng tiếp tục khoan dung mình nữa, nàng chậm rãi cúi đầu.

"Tối nay cho dù chú tiễn con về, con vẫn sẽ chạy ra nữa thôi."

Phương Mộc xanh mặt
không nói được một lời, sau khi
băng qua vài giao lộ lại đánh vô
lăng một cái, hướng về phía
một con đường khác chạy đi.
Mười phút sau, Phương Mộc
đem xe đỗ dưới lầu ký túc xá.
"Đi theo tôi, đừng lên tiếng."
Phương Mộc cũng không muốn
để cho các đồng sự chứng kiến
mình đêm hôm khuya khoắc
mà đem cô gái nhỏ như vậy về
ký túc xá, Liêu Á Phàm ngược
lại có vẻ vừa khẩn trương vừa
hưng phấn, rất không cần thiết
mà khom thắt lưng, cẩn thận
theo sát phía sau Phương Mộc.
Lộ trình ngắn ngủi hai tầng
lầu mà có vẻ dài vô cùng, may
mắn chính là, trong hành lang
trước sau không hề gặp phải
đồng nghiệp. Rốt cuộc vào đến
phòng ký túc xá của mình,
Phương Mộc dựa vào cánh cửa,

thật sâu thở dài một hơi.
Liêu Á Phàm ngược lại có vẻ rất buôn lỏng, nàng đem cặp sách vứt trên giường Phương Mộc, ở trong phòng ký túc xá nho nhỏ hiếu kỳ hết nhìn đông tới nhìn tây. Phương Mộc từ trong phòng vệ sinh lấy một thau nước trở ra, rồi từ trong bình thủy rót vào chút nước nóng, chỉa chỉa đồ vệ sinh trên bệ cửa ý bảo nàng rửa mặt.
Liêu Á Phàm thuận theo đi tới, cởi áo khoác đồng phục đặt trên lưng ghế dựa. Phương Mộc vội vàng đóng kỹ cửa, đứng ngoài hành lang gọi điện.
Thanh âm thầy Chu rất sốt ruột, "Sao cậu không nhận điện thoại của tôi?"
"Thầy đừng vội, tôi cũng không có biện pháp." Phương Mộc che cạnh miệng, hạ giọng nói: "Á Phàm nói sao cũng

không chịu về, không biết đứa nhỏ này bị làm sao vậy."

"Các cậu hiện đang ở đâu?"

"Ký túc xá của tôi. Sợ rằng đêm nay nàng phải qua đêm ở đây rồi."

Thầy Chu có chút do dự, mà Phương Mộc nghe rõ ràng chị Triệu ở bên kia nói "không được".

"Được rồi." Thầy Chu cuối cùng vẫn đồng ý, "Sáng mai cậu trực tiếp đưa con bé đến trường."

"Không thành vấn đề, thầy yên tâm đi."

Trở lại phòng, Liêu Á Phàm đã rửa mặt xong, sạch sẽ khoan khoái ngồi bên giường. Phương Mộc kéo một cái ghế qua ngồi xuống, nhất thời không có gì để nói, cuối cùng phun ra một câu: "Bài tập con đã làm xong chưa?"

Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả Phương Mộc cũng nghĩ mình buồn cười. Cậu cầm lấy chìa khóa xe, đứng dậy nói: "Con ngủ đi. Sáng mai chú tới gọi con."

Tay Phương Mộc vừa mới chạm vào nắm cửa, liền cảm thấy một bàn tay kéo lại áo khoác của cậu.

"Chú đừng đi."

Sau đó, một đôi tay liền gắt gao vòng lấy thắt lưng cậu.

Trong nháy mắt, thân thể của Phương Mộc trở nên cứng đờ, tóc cũng "phụt" một cái toàn bộ dựng thẳng đứng lên.

Cậu theo bản năng muốn xoay người đẩy Liêu Á Phàm ra, nhưng đôi tay kia ôm chặt như vậy, vô luận cậu chuyển hướng nơi nào, Liêu Á Phàm đều gắt gao dán phía sau lưng cậu. Cậu tự dưng nhớ tới trò diều hâu

bắt gà con, mình là gà mái,
Liêu Á Phàm là gà con trốn phía
sau cậu.
Phương Mộc gỡ ngón tay
Liêu Á Phàm, vừa gỡ được một
ngón, lúc đang gỡ ngón thứ hai,
ngón tay trước lại không thuận
theo không buông tha mà lần
nữa siết chặt hơn. Hai người
trong lòng ăn ý im lặng gằng
co, gỡ đi gỡ lại, Phương Mộc
mệt mỏi, cũng sợ làm bị thương
ngón tay của Liêu Á Phàm, chỉ
có thể đứng bất động.
Liêu Á Phàm cảnh giác cao
độ một hồi, nhận thấy Phương
Mộc không có ý tiếp tục tranh
đấu nữa, liền khoan khoái dễ
chịu đem mặt dán trên lưng
Phương Mộc, toàn thân Phương
Mộc run lên, vô thức né về phía
trước, Liêu Á Phàm cũng thuận
thế theo động tác của cậu dán
qua. Loại tư thế khom lưng

hình cánh cung này duy trì
không được bao lâu, qua 5 phút
sau, Phương Mộc không thể làm
gì khác hơn là đầu hàng.
"Chú không đi, con buông
chú ra trước."
Liêu Á Phàm buông lỏng tay
ra một chút, "Chú cam đoan?"
"Ừ, chú cam đoan."
Đôi tay kia do do dự dự
buông ra. Lúc Phương Mộc nhe
răng trợn mắt đấm thắt lưng
xoay người lại, Liêu Á Phàm đã
trở về giường, nằm xuống đưa
lưng về phía cậu. Chỉ trong
nháy mắt như vậy, Phương Mộc
rất muốn nhân cơ hội này giựt
cửa ra chuồn đi, nhưng rồi nghĩ
tới để cô bé này một mình ở lại
trong ký túc xá, không biết sẽ
còn nháo ra chuyện gì nữa,
không thể làm gì khác hơn là
buồn bực ngồi trên ghế.
Ngủ là không có khả năng,

Phương Mộc bật máy tính, mở ra tài liệu, chuẩn bị làm việc trắng đêm. Nhìn tư liệu hồi lâu, vẫn nhịn không được quay đầu nhìn xem trên giường. Liêu Á Phàm mặt hướng vách tường, ôm bả vai nằm không nhúc nhích. Phương Mộc suy nghĩ một chút, đem chăn dưới đuôi giường mở ra, cẩn thận phủ trên người Liêu Á Phàm. Cô bé như không bị ảnh hưởng chút nào, nhưng Phương Mộc rất rõ ràng nàng vẫn chưa ngủ.

Thoáng cười khổ, Phương Mộc bật đèn bàn, rồi tắt đèn điện, trở lại trước bàn tiếp tục làm việc.

Làm việc là một chuyện kỳ diệu, nó có thể khiến người ta quên đói khát, quên rét lạnh, quên trên giường của mình có một thiếu nữ đang ngủ mà vô pháp nói có thể giải thích rõ với

người ngoài. Lúc Phương Mộc lần nữa ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn 2h đêm. Cô bé đang lui vào trong chăn ngủ say, có thể nghe thấy tiếng ngáy rất nhỏ đều đều. Phương Mộc lén lút đứng dậy, hé mở cửa sổ, tựa trên bệ cửa châm một điếu thuốc.

Bên trong ngọn đèn hôn ám, đóm lửa thuốc lá tỏa ra đám khói phiếm chút màu lam nhàn nhạt, vừa mới phun ra một ngụm, đã bị khe hở của cửa sổ nhanh chóng hút đi. Trên mặt thủy tinh đã đọng lại một chút hoa sương, trản đèn màu đỏ đính trên trần của phòng trực ban dưới lầu qua làn khói trên cửa sổ biến thành một mảnh màu da cam mơ hồ, nhìn qua, tựa hồ có chút nhiệt độ ấm áp. Phương Mộc đem ngón tay ấn lên, lập tức cảm thấy từ đầu

ngón tay truyền đến cảm giác
băng lãnh thấu xương.
Cô gái phía sau phát ra
tiếng nỉ non nhè nhẹ, Phương
Mộc nhìn lại, Liêu Á Phàm trở
mình, chăn đã bị đá sang bên
cạnh. Phương Mộc vội đóng cửa
sổ, đi tới trước giường, mới vừa
khom thắt lưng xuống kéo lại
chăn cho nàng, một tay của cô
gái đột nhiên bắt được cánh tay
cậu.
"Mẹ. . . . . ."
Liêu Á Phàm hiển nhiên vẫn
còn đắm chìm trong giấc ngủ,
trên mặt biểu cảm phức tạp
trộn lẫn giữa làm nũng và cầu
xin. Phương Mộc thử kéo tay
về, cô gái vẫn không buông tay.
"Mẹ. . . . . ."
Phảng phất như chỗ mềm
mại nhất từ đáy lòng bị nhẹ
nhàng khuấy động, Phương Mộc
thoáng do dự, đá rơi giầy, nửa

nằm xuống tựa ở đầu giường.
Cơ hồ là đồng thời, thân thể
của Liêu Á Phàm cũng dựa sát
sang, đem mặt gắt gao dán
trên ngực Phương Mộc, vẻ mặt
cảm thấy thỏa mãn.
"Mẹ. . . . . ." Nàng nhẹ giọng
nỉ non, thanh âm dần thấp,
cuối cùng ngủ thật say.
Tay Phương Mộc treo giữa
không trung, chừng nửa phút
sau, rốt cuộc nhẹ nhàng rơi vào
trên vai cô gái, xuyên thấu qua
áo nhung mỏng manh, có thể
cảm thấy được xương bả vai
của cô gái nhô ra. Nàng rất
gầy, nhẹ tựa lông vũ, tóc dài ở
đỉnh đầu mặc dù dầy nhưng
vẫn hiện ra màu khô vàng
thiếu dinh dưỡng. Tay Phương
Mộc hơi dùng sức, dễ dàng có
thể đem cô gái hoàn toàn ôm
vào lòng.
Nàng là cô bé lớn tuổi nhất

trong Nhà Thiên Sứ, các hài tử khác chỉ đối với hậu quả của việc phá bỏ và dời đi nơi khác tỉnh tỉnh mê mê, Liêu Á Phàm lại biết một khi Nhà Thiên Sứ giải tán đối với nàng mà nói ý vị như thế nào -- Nàng lại mất đi một chốn có thể tạm thời nương thân. Tương lai sẽ như thế nào, tiền đồ ở nơi đâu, tất cả nàng đều nhìn không thấy.

Mê mang, đối với Liêu Á Phàm mà nói, là chuyện đáng sợ nhất.

Từ màn đêm thâm trầm đến khi sắc trời tờ mờ, từ yên tĩnh không tiếng động đến khi tiếng người

dần

dần

vang

lên,

Phương Mộc vẫn không nhúc nhích ôm Liêu Á Phàm, mở to

đôi mắt suy nghĩ nhìn hoa
sương trên cửa sổ dần sáng lên.
Nhưng chẳng biết lúc nào, cậu
ngủ thiếp đi, đến khi đột nhiên
tỉnh dậy, Liêu Á Phàm đã không
còn trong lòng nữa.
Phương Mộc đứng phắt dậy,
đang lo lắng nhìn xung quanh,
lại phát hiện Liêu Á Phàm lẳng
lặng ngồi trước cửa sổ, trong
tay đang cầm một quyển sách
ngoại ngữ, nhìn ngoài cửa sổ
ngẩn người.
Phương Mộc có chút khó xử,
xoay đầu đến trước bàn tìm
kính mắt, nhưng phát hiện bàn
học được thu dọn đến chỉnh
chỉnh tề tề, tư liệu bừa bộn
được chồng một chỗ, gạt tàn
nhét đầy cũng đã được đổ xong.
Những nơi khác trong phòng
cũng thế, thoạt nhìn sáng sủa
hẳn lên. Phương Mộc ngồi bên
giường, nhìn Liêu Á Phàm vẫn

thủy chung đưa lưng về phía
mình, nhất thời không biết nói
gì, chỉ có thể đứng dậy vào
phòng vệ sinh múc nước.
Sau khi Liêu Á Phàm rửa
mặt xong, Phương Mộc cũng
qua loa lau mặt, ra hiệu Liêu Á
Phàm cùng mình lén lút xuất
môn.
Đám quỷ độc thân lười biếng
chưa tới tám giờ khẳng định sẽ
không rời giường, Phương Mộc
cùng Liêu Á Phàm trong hành
lang không một bóng người
thuận lợi xuống đến lầu một,
đứng ở chỗ rẽ đợi một hồi, rốt
cuộc nghe được bác trực ban rời
giường mở cửa, đi nhà xí,
Phương Mộc nhanh chóng mang
theo Liêu Á Phàm một mạch
chạy ra khỏi tòa nhà ký túc xá.
Xe jeep chạy ra khỏi sân ký
túc xá sở cảnh sát, Phương Mộc
mới thở dài một hơi. Cậu hỏi

Liêu Á Phàm: "Mấy giờ vào học?" Liêu Á Phàm ngoan ngoãn nói: "Trước 7h đến tự học." Phương Mộc nhìn xem đồng hồ, giẫm chân ga.

Khi đi ngang qua một cửa hàng KFC, Phương Mộc xuống xe mua một phần ăn sáng đưa cho Liêu Á Phàm, dặn dò nàng tìm thời gian rảnh thì ăn. Liêu Á Phàm cẩn thận đem bữa sáng bỏ vào trong cặp, sau đó im lặng mà ngồi, mãi cho đến tận cửa trường.

Ra vào cổng trường đều là những đứa trẻ đang ngáp ngắn ngáp dài, đều mặc đồ thể dục màu lam trắng giống Liêu Á Phàm. Phương Mộc nhìn đồng hồ, 6h55.

"Mau xuống xe thôi. Sau khi tan học về thẳng Nhà Thiên Sứ."

Liêu Á Phàm cúi đầu bất

động, trong tay nhào nắn quai đeo cặp, phút chốc, nàng nhỏ giọng nói: "Chú có thể dẫn con đi không?"

"Cái gì?"

Mặt Liêu Á Phàm dần dần đỏ lên, Phương Mộc thấy một mạt đỏ hồng đó từ gương mặt lan tràn đến tận bên tai, Liêu Á Phàm dùng âm lượng thì thà thì thào nói: "Con có thể làm bạn gái của chú. . . . . ."

"Con, con đừng nghĩ nhiều như vậy," Thân thể Phương Mộc chấn động, sắc mặt trắng bệch, lắp bắp, "Mau mau nhanh đi hoc."

Đầu Liêu Á Phàm cúi càng thấp, thanh âm lại cao lên, "Con có thể giúp chú quét dọn vệ sinh, nấu cơm, giặt quần áo. . . . . .Con cái gì cũng có thể làm. . . . . .Con cam đoan sẽ không mang đến phiền phức

cho chú. . . . . ."

Phương Mộc mạnh tay mở ra một cửa khác bên sườn xe,

"Xuống xe!"

Liêu Á Phàm bị dọa nhảy dựng, ngay sau đó xoay đầu sang nhìn chằm chằm Phương Mộc.

Phương Mộc thấy được trong ánh mắt phức tạp đó trộn lẫn giữa khuất nhục và thù hận.

Liêu Á Phàm nhảy xuống xe, nặng nề đóng sầm cửa, chạy một mạch vào trường học. Khi chạy qua miệng thùng rác, Phương Mộc rõ ràng thấy nàng từ trong cặp móc ra thứ gì đó, hung hăng ném vào.

Chương 30 – Súng

Đối với việc bí mật theo dõi bốn người Khương Đức Tiên, Hoàng Nhuận hoa, Đàm Kỷ, Khúc Nhị đã giằng co một thời gian ngắn, tổ chuyên án tin

tưởng tổ chức hỗ trợ giết người này sớm muộn cũng sẽ tiếp tục gây án, để tránh đả thảo kinh xà, chủ yếu chọn dùng phương pháp định vị điện thoại di động phối hợp với phái người theo dõi. Vài ngày sau, khâu kỹ thuật điều tra phản hồi về một đầu mối có giá trị: Vào 12h trưa cùng ngày, Khúc Nhị dùng điện thoại trò chuyện với Khương Đức Tiên 2 phút 37 giây, nội dung cụ thể không rõ. Đây là một tin tức khiến lòng người phấn chấn. Tổ chuyên án nhanh chóng đưa ra phán đoán, hai người này rất có khả năng vì tổ chức phải liên lạc và triệu tập người, nếu chuẩn bị đêm nay gây án, vậy các thành viên khác cũng có khả năng đồng thời xuất hiện. Lúc này là đêm trước mùng một tết âm lịch, lúc tình huống cảnh

lực không đủ lại có phát sinh,
tổ chuyên án quyết định thu
hồi nhân lực theo dõi của
những người khác, chỉ theo dõi
điện thoại di động, tập trung
lực lượng theo dõi hai người
Khúc Nhị và Khương Đức Tiên,
cũng an bài đặc công đợi mệnh,
hy vọng có thể đem tổ chức
này một lưới bắt hết, triệt để
tan rã.
Khoảng 18h30 đêm đó,
Khúc Nhị từ công ty đi ra, lên
xe taxi chạy về phía bắc thành
phố, một tổ cảnh sát lập tức
lặng yên không một tiếng động
theo sát. Cơ hồ là cùng lúc, một
tổ nhân viên khác truyền đến
tin tức, Khương Đức Tiên rời
khỏi viện luật sư, cũng lái xe đi
về phía bắc thành phố. Nửa giờ
sau, hai người ở một nhà hàng
thức ăn Hồ Nam gặp mặt. Sau
khi vào thuê chung một phòng

210, hai người vẫn chưa đi ra.

Tổ chuyên án phái hai cảnh viên lấy thân phận khách hàng tiến vào thuê phòng 213 đối diện phòng 210 dùng bữa, nghiêm mật giám thị tình huống ra vào của nhân viên phòng này. Đồng thời, sau khi cùng nhà hàng liên lạc, một gã cảnh viên hóa trang thành phục vụ viên tiến vào gian phòng đưa thức ăn, tin phản hồi là: Bên trong phòng thuê chỉ có hai người Khương Đức Tiên và Khúc Nhị, không còn ai khác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai tiếng sau, phòng 210 vẫn không có ai ra vào. Sau 21h20, Khương Đức Tiên cùng Khúc Nhị sau khi tính tiền ở nhà hàng rời đi, ngồi chung xe hướng đến đông thành phố, nửa giờ sau, lại vào

một quán trà.

Trịnh Lâm nghĩ có gì không đúng, vừa chỉ thị thủ hạ tiếp tục hóa trang thành khách hàng và phục vụ viên đồng thời tiến hành giám sát, vừa liên lạc với khâu kỹ thuật điều tra, tin tức phản hồi về là: điện thoại của Đàm Kỷ cùng Hoàng Nhuận Hoa đều nằm trong trạng thái khởi động, từ vị trí đến xem, vẫn dừng lại ở chỗ ở của mỗi người. Trịnh Lâm suy nghĩ một chút, chỉ thị cảnh sát hóa trang thành phục vụ viên lấy lý do đưa tặng phẩm tiến vào phòng, tận lực nghe lén nội dung hai người nói chuyện. Ai ngờ hai người thủy chung ở trong phòng thấp giọng nói chuyện với nhau, phục vụ viên sau khi tiến vào liền không nói thêm lời nào, lại thất bại trở về.

"Chuyện quái quỷ gì đang

diễn ra thế này?" Biên Bình ở trong xe chỉ huy không ngừng hút thuốc, cau mày khổ sở suy tư. Thời gian đã gần nửa đêm, lo lắng những án trước thời gian phát sinh đều là lúc rạng sáng, tổ chuyên án không dám tùy tiện rút lui, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Phương Mộc thủy chung ngồi phía sau xe trầm tư, càng nghĩ càng thấy hai người này không giống như muốn cùng những người khác tụ hợp. Cậu do dự một chút, giựt cửa xe nhảy xuống.

Vài phút sau, Phương Mộc thở hồng hộc chạy về, vừa lên xe đã nói: "Chúng ta có thể đã bị trúng kế!"

Cậu vừa rồi ở buồng điện thoại công cộng ven đường bấm số di động của Đàm Kỷ và Hoàng Nhuận Hoa, đều là đợi

thời gian dài vẫn không có
người nghe. Đây chứng tỏ rằng,
Đàm Kỷ và Hoàng Nhuận Hoa
có thể đã để điện thoại bị theo
dõi ở nhà, còn bản thân đã sớm
rời đi, hay nói cách khác, hai
người kia đã thoát khỏi khống
chế!
Điệu hổ ly sơn!
Tổ chuyên án lưu lại một đội
tiếp tục giám thị Khương Đức
Tiên và Khúc Nhị, những người
khác lập tức rút lui. Vừa khởi
động ô tô, vấn đề mới lại đến,
nếu các thành viên khác của tổ
chức đã bắt đầu gây án, vậy
nên đến đâu tìm kiếm đây?
"Thành tây!" Biên Bình chỉ
bản đồ, "Bọn họ dụ chúng ta
đến thành đông, địa điểm gây
án khẳng định ở thành tây."
Thành tây. Cổng chính đại
học Y Khoa thuộc bệnh viện.
Một chiếc xe tải Jinbei (hãng

xe của Trung Quốc) màu trắng
đậu ven đường cách cổng chính
khoảng 200 mét, H tiên sinh
tay cầm vô lăng, một vẻ tâm
tình phấn chấn, bộ dáng nóng
lòng muốn thử. T tiên sinh ngồi
vị trí lái phụ, thỉnh thoảng
hướng hai bên đường nhìn
quanh.
"Còn chưa được sao?"
"Chờ một chút." T tiên sinh
nhìn cửa bệnh viện như trước
có người ra vào, "Q vừa gọi
điện thoại cho tôi, cảnh sát vẫn
còn đang quan sát phía bên
nàng, không cần phải gấp."
"Số của cô ấy dùng được
sao?"
"Cái anh này!" T tiên sinh
đấm H tiên sinh một cái, "Anh
cho rằng Q giống anh sơ suất
như vậy sao?"
H tiên sinh ha ha cười rộ
lên, nhìn qua tâm tình có vẻ rất

tốt, hắn rút hai điếu thuốc, một cây đưa cho T tiên sinh, một cái khác vứt ra chỗ ngồi phía sau cho La Gia Hải, tự mình cũng châm một điếu, mỹ mỹ hút.

"H, sau khi hết thảy đều kết thúc, anh có tính toán gì không?" T tiên sinh hỏi.

"Tôi?" Trên mặt H tiên sinh lộ ra nụ cười, "Đón vợ tôi về, yên yên ổn ổn mà sống, rồi sinh một đứa bé trai mập mạp, còn cậu?"

"Haha." T tiên sinh vẻ mặt hạnh phúc, "Tôi à, tôi sẽ từ chức, sau đó cùng Q đến nơi khác."

"Aha, nguyên lai tiểu tử cậu thật sự cùng Q yêu nhau!"

"Đúng vậy." T tiên sinh đỏ mặt nở nụ cười, "Cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, chỉ có chúng tôi có thể hiểu nhau, tín nhiệm nhau. Đến lúc

đó chúng tôi cũng sẽ giống anh,
kết hôn, sau đó sinh ra một
đứa bé trai mập mạp! Bất quá,"
hắn vội vàng nói thêm một câu,
"Các anh phải giữ bí mật cho
tôi a, nếu không Z sẽ lải nhải
đó."
H tiên sinh liên tục nói
không thành vấn đề không
thành vấn đề, La Gia Hải lại
thủy chung hút thuốc, không
nói một lời.
T tiên sinh nhận thấy sự
lãnh đạm của La Gia Hải, cũng
nhiệt tình hỏi han: "L, cậu thì
sao, sau này có tính toán gì
không."
La Gia Hải đội mũ lưỡi trai,
nửa khuôn mặt đều giấu sau cổ
áo dựng thẳng, một lúc lâu,
mới nghe thấy y rầu rĩ trả lời:
"Không biết."
H tiên sinh nhìn khuôn mặt
u ám của La Gia Hải, có chút áy

náy nói: "Xin lỗi nha, L, mọi người giúp tôi trước. Nếu tôi có thể tự kiềm chế, chuyện của cậu đã sớm được giải quyết."

"Đừng nói như vậy." La Gia Hải ngẩng đầu, gượng gạo cười, "Nếu không có anh, tôi sớm đã bị xử bắn rồi."

Ba người vừa hút thuốc vừa trò chuyện, trong xe nhỏ hẹp rất nhanh đã bị khói thuốc dày đặc lấp đầy.

"L, mở cửa sổ xe ra, sắp sặc rồi." H tiên sinh một bên ho khan, một bên hỏi T tiên sinh, "Thế nào, hiện tại làm được chưa?"

T tiên sinh nhìn cổng bệnh viện, ngoại trừ trản đèn trơ trọi, cửa đã không còn một bóng người.

"Được!" T tiên sinh quay đầu lại, "L, cậu đem túi kia di chuyển đến cửa xe, đến lúc đó

động tác nhanh gọn chút."

La Gia Hải ứng tiếng, đang muốn cúi đầu di chuyển túi kia, cửa xe đột ngột bị gõ vang. Thanh âm kia mặc dù không lớn, nhưng đối với ba người bọn họ mà nói chẳng khác gì tiếng sấm, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều bất động.

Ngoài xe có hai cảnh sát đang đứng, cảnh sát dẫn đầu không nhịn được gõ gõ cửa sổ xe bên sườn của H tiên sinh, cảnh sát ở phía sau giơ đèn pin trong tay hướng trong xe chiếu vào.

"Mở cửa, chúng tôi là cảnh sát."

T tiên sinh hướng H tiên sinh đưa mắt ra hiệu, H tiên sinh quay một nửa cửa sổ xe xuống.

"Có việc gì thế?"

Cảnh sát phía sau không

chút khách khí lấy đèn pin
trong tay chiếu chiếu mặt T
tiên sinh, "Các người ở chỗ này
làm gì?"
"Chờ người."
"Chờ người?" Cảnh sát dẫn
đầu mặt nhăn mày nhíu, "Chờ
ai?"
"Người nhà tôi nằm viện ở
đây, tôi đón nàng xuất viện." H
tiên sinh hướng bệnh viện hất
miệng.
"Xuất viện giờ này?" Cảnh
sát dẫn đầu thần tình hồ nghi,
đang muốn đặt câu hỏi, cảnh
sát phía sau đột nhiên kéo gã
lại, đèn pin trong tay sau khi
lia nhanh chiếu mấy lần chỗ
ngồi phía sau, lùi ra phía sau
từng bước, tay phải đỡ tại bao
súng bên hông.
"Mọi người, lập tức xuống
xe!" Gã ra hiệu cho đồng sự rút
súng, "Nhanh lên một chút!"

Lời còn chưa dứt, tay trái H
tiên sinh đột ngột từ trong cửa
sổ xe duỗi ra, trên tay rõ ràng
đang cầm một khẩu súng!
"Đoàng!"
Lỗ Húc đêm nay trực ban,
sau khi sửa sang lại ghi chép
cảnh sát tiếp nhận của một
ngày, đang chuẩn bị cầm đi sắp
xếp, chợt nghe thấy trên lầu
truyền đến tiếng bước chân lộp
cộp, gã vội vàng đi vào hành
lang, nhìn thấy mấy tên trung
đội đặc vụ vũ trang đầy đủ
chạy xuống lầu. Bộ đàm trên
vai của một đặc công trong đó
truyền đến một trận tiếng gọi
dồn dập: ". . . . .Các đơn vị
chú ý, kẻ tình nghi phạm tội
đang dọc theo đường Vĩnh Thái
chạy trốn về hướng bắc. . . . .
.Chú ý, kẻ tình nghi phạm tội
có khả năng mang theo súng. .
. . ."

Lỗ Húc kéo hắn lại, "Làm
sao vậy?"
Đặc công kia vội vã chấp
hành nhiệm vụ, vội vội vàng
vàng nói câu "Hai tuần cảnh ở
Đại học Y bên kia đã phát hiện
La Gia Hải", rồi bước nhanh
chạy ra khỏi cổng.
Lỗ Húc đứng tại chỗ sửng sốt
vài giây, đột nhiên như một con
báo nhảy dựng lên, thẳng đến
bãi đỗ xe.
Trịnh Lâm buông bộ đàm
xuống, trong ánh mắt là vẻ
cuồng hỷ không kiềm chế được.
"Đã phát hiện ra La Gia Hải,
ngay xung quanh đại học Y
thuộc bệnh viện của thành
tây!"
"Cái gì?" Biên Bình và
Phương Mộc không hẹn mà
cùng nhào tới chỗ ngồi trước,
"Mấy người? Làm thế nào phát
hiện?"

"Hai tuần cảnh phát hiện,
tính cả La Gia Hải, có ít nhất ba
người." Trịnh Lâm lập tức liên
lạc cho tổ cảnh sát lưu lại theo
dõi Khương Đức Tiên và Khúc
Nhị, "Gắt gao theo dõi họ cho
tôi! Tuyệt đối không được để
mất dấu, nghe không?!"
Hạ lệnh xong, Trịnh Lâm lại
thúc giục lái xe tốc độ nhanh
hơn.
"Truy bắt quy mô lớn đã bắt
đầu rồi." Trịnh Lâm nheo mắt,
bộ
dáng
thỏa
thuê
mãn
nguyện, "Lần này xem bọn
chúng còn chạy trốn tới đâu!"
Xe tải màu trắng lao vùn vụt
trên đường, phía sau hơn 300
thước, một chiếc xe cảnh sát
kéo vang còi hiệu đang nhanh

chóng quay ngược trở lại.
H tiên sinh sắc mặt tái mét,
hết sức chăm chú nhìn mặt
đường phía trước, T tiên sinh
bên cạnh vẻ mặt kinh hồn chưa
định.
"Anh làm thế nào có súng?"
H tiên sinh không trả lời
hắn, chân ga dưới chân đột
nhiên tăng lực, tốc độ xe tải đã
sắp tới cực hạn.
T tiên sinh nhìn sắc mặt hắn
đáng sợ, không dám hỏi lại,
mạnh vỗ đầu mình mấy cái, bắt
buộc bản thân tỉnh táo lại.
"Chạy ra hướng ngoại thành
đi."
"Không được!" H tiên sinh
nhìn kính chiếu hậu, "Hiện tại
lối ra vào toàn thành khẳng
định đã bị đóng hết."
Đích xác, ngay cùng lúc bọn
họ liều mạng chạy trốn, khâu
quản lý giao thông đang thông

qua các camera lộ khẩu theo
dõi tùy thời thông báo cho cảnh
sát hướng xe tải chạy trốn, còn
các con đường chính thông ra
ngoài C thị cũng đều bị cảnh
sát khống chế hoàn toàn.
"Vậy làm sao bây giờ?" T
tiên sinh đã hoàn toàn rối loạn,
"Lần này xong đời rồi. . . . . ."
"Các người đều câm miệng
cho tôi!" Thanh âm La Gia Hải
đột nhiên từ chỗ ngồi phía sau
truyền đến, "Z, là tôi, chúng tôi
đã bị cảnh sát phát hiện. . . .
.Đúng, cảnh sát đang theo
chúng tôi. . . . . ."
T tiên sinh quay đầu lại, La
Gia Hải đang cầm điện thoại di
động nói chuyện.
"Được rồi. Tôi hiểu." La Gia
Hải cúp điện thoại, "H, hướng
vào đường nhỏ, đường chính
không an toàn."
H tiên sinh nặng nề "ừ" một

tiếng, đến một giao lộ đột
nhiên quẹo phải. Khâu quản lý
giao thông đã qua 5 phút chưa
cung cấp thông tin về hướng xe
tải chạy trốn, mà từ tình hình
của một chiếc xe cảnh sát duy
nhất còn đang đuổi sát báo cáo
đến xem, đối tượng tình nghi
phạm tội đã tiến nhập vào khu
vực nội thành cũ của C thị.
"Con mẹ nó, thế này thì
hỏng rồi." Trịnh Lâm một quyền
nện trên cửa xe. Khu nội thành
cũ là khu nhà xập xệ của C thị,
đường xá hẹp, địa hình phức
tạp, rất không có lợi cho việc
vây bắt. Đối tượng tình nghi
phạm tội một khi tiến vào khu
nội thành cũ, tùy thời có thể
vứt xe chạy trốn, khả năng
trốn thoát thành công rất lớn.
Trịnh Lâm suy nghĩ một
chút, lại cầm lấy bộ đàm: "Tiếp
tục vây bắt, trọng điểm đặt ở

khu nội thành cũ, nếu phát hiện đối tượng tình nghi, không được tùy tiện hành động, phải thông báo về đơn vị trước, sau đó chờ trợ giúp. Phái thêm người giúp một tay, đề nghị lực lượng cảnh sát vũ trang trợ giúp."

Biên Bình cau mày, từ tình huống trước mắt đến xem, lái xe có lẽ là Hoàng Nhuận Hoa, hắn vừa có kỹ thuật lái cao siêu, vừa đồng thời quen thuộc tình trạng đường xá, khả năng thoát thân cũng không phải không có.

Tin tức xấu vẫn truyền đến, 10 phút sau đó, chiếc xe cảnh sát cuối cùng đuổi sát cũng tuyên bố mất dấu mục tiêu, nhưng vẫn xác định phương vị cuối cùng trước khi hồi báo đối tượng tình nghi biến mất. Trịnh Lâm lệnh tất cả cảnh lực lập tức

đem khu vực đó bao vây, từ ngoài vào trong tiến hành lục soát.

Đây đã là một chiêu cuối cùng. Nếu sau đó đối tượng tình nghi thoát khỏi truy tung, tìm kiếm chỗ yên lặng vứt xe, sau đó chia nhau thoát đi, công tác truy bắt sẽ gặp khó khăn rất lớn.

Trong lúc nhất thời, mọi người trên xe đều không nói chuyện, bộ đàm trên tay Trịnh Lâm cũng chỉ truyền đến tiếng dòng điện rè rè. Trước mắt, tựa hồ ngoại trừ hỏa tốc chạy tới khu vực đó, cái khác đều không làm được. Trịnh Lâm sắc mặt xanh xám, những người khác cũng đều là bộ dáng ảo não, hơn mười phút trước còn tưởng rằng có thể đem tổ chứ này một lưới bắt hết, nào ngờ tới đám người ngày trình độ giảo

hoạt vượt xa tưởng tượng.

Phương Mộc vẻ mặt đờ đẫn nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, chẳng lẽ, lúc này đây lại để cho La Gia Hải chạy thoát lần nữa?"

Bất thình lình, trong bộ đàm truyền đến một thanh âm rõ ràng: "C09748 gọi tổng bộ, C09748 gọi tổng bộ. . . . . ."

Tinh thần Trịnh Lâm rung lên, vội vàng đè xuống nút trò chuyện: "Tôi là Trịnh Lâm, tình huống nào?"

"Tôi là cảnh viên C09748, trên đường Hưng Thịnh phát hiện chiếc xe của đối tượng tình nghi, đang từ hướng nam đào thoát về hướng bắc, lặp lại, trên đường Hưng Thịnh phát hiện xe của đối tượng tình nghi, đang từ hướng nam đào thoát về hướng bắc. . . . . ."

"Tiếp tục theo dõi, đừng tùy tiện hành động, tùy thời giữ

liên lạc!" Trịnh Lâm lập tức lệnh
tất cả đơn vị hỏa tốc hướng phụ
cận đường Hưng Thịnh tập
trung, chuẩn bị áp dụng vây
bắt.
Hạ lệnh xong, Trịnh Lâm
quay đầu lại hưng phấn nói:
"Trở về tra xem tiểu tử này là
ai, nhớ thưởng công cho hắn!"
"C09748. . . . . ." Phương
Mộc nhẹ nhàng nhắc, đột nhiên
trừng to hai mắt, đây không
phải là cảnh hiệu của Lỗ Húc
sao?
Sau khi bỏ rơi được chiếc xe
cảnh sát vẫn đuổi theo không
bỏ kia, ba người đều thở phào
nhẹ nhỏm, trên mặt H tiên sinh
dần dần lộ vẻ tự đắc.
"Ranh con, còn dám theo ta
đua xe nữa hết?"
"Chớ đắc ý quá sớm." La Gia
Hải cầm điện thoại di động, "Z
bảo chúng ta vứt xe đi, chia

nhau chạy ra ngoài."

Hai người còn lại không dám chậm trễ, đang lúc giảm bớt tốc độ, tìm kiếm nơi thích hợp để vứt xe, phía sau đột nhiên lại mãnh liệt vang lên tiếng còi xe cảnh sát, trong nháy mắt, một chiếc mô tô cảnh sát từ phía sau đuổi kịp.

Lỗ Húc đã phát giác ý đồ của đối tượng tình nghi, bọn họ chậm lại là muốn tìm cơ hội vứt xe, nếu bọn họ chia nhau đào tẩu, sẽ gây khó khăn rất lớn cho việc vây bắt, phải để cho bọn họ ở lại trên xe, quân tiếp viện chạy tới sẽ dễ xử lý hơn.

Xe tải quả thật một lần nữa tăng tốc chạy trốn, Lỗ Húc ở phía sau bảo trì khoảng cách nhất định, thủy chung đuổi sát.

"Con mẹ nó!" T tiên sinh nóng nảy, từ trên đồng hồ đo túm lấy súng vừa rồi H tiên

sinh đã sùng, quay kiếng xe
xuống, hướng Lỗ Húc bóp cò.
Không chút phản ứng nào.
Nhưng Lỗ Húc dưới ánh trăng
thấy được trên tay kia cầm --
chính là một khẩu súng! Trong
nháy mắt, gã hoàn toàn không
còn ý tứ tránh né nữa, vặn tay
ga xuống phía dưới, xe mô tô
rồ một tiếng vọt tới trước!
"Dừng xe! Mọi người lập tức
xuống xe !!" Lỗ Húc một tay giữ
ga, tay kia chỉ hướng cửa sổ xe,
"Giao khẩu súng ra đây!"
"Mẹ nó, sao lại không nổ?" T
tiên sinh hổn hển loay hoay với
súng trên tay.
Khóe miệng H tiên sinh
nhếch lên, đột nhiên hướng bên
phải mạnh đánh vô lăng, xe tải
hướng phía xe mô tô khua qua.
Lỗ Húc niết phanh, tốc độ xe
chợt giảm, thuận thế chuyển
tới bên trái xe tải.

"Đem súng của tao -- Giao
ra đây!!"
H tiên sinh đã gần như điên
cuồng, vừa hướng bên trái
khua mạnh qua, Lỗ Húc lại linh
hoạt tránh thoát. Một loạt xe
đạp ven đường bị xe tải đụng
ngã, mảnh vụn bay lên đập
trên người, trên đầu Lỗ Húc, gã
lại không cảm thấy được đau
đớn.
Trên con đường hẹp, xe tải
cùng xe mô tô đều tự đụng tự
né, một người muốn đoạt lại
súng đã bị mất, một người
muốn liều mạng chạy thoát,
đồng thời cấp bách muốn đẩy
đối phương vào chỗ chết. Trong
lúc bất tri bất giác, con đường
này đã chạy đến gần cuối, phía
trước cách đó không xa, là một
cây cầu.
Trong ánh mắt H tiên sinh
đã không có con đường phía

trước nữa, chỉ có cảnh sát kia
không ngừng ở hai bên trái
phải của hắn lao vùn vụt,
nương theo ánh trăng yếu ớt, H
tiên sinh phát hiện cảnh sát kia
đã chảy máu đầy mặt, cực kỳ
kinh ngạc, sát khí dần dần
hừng hực.
Được, mày đã không muốn
sống mà đuổi theo không bỏ
như vậy, lão tử sẽ thành toàn
cho mày!"
Hắn mắt thấy xe mô tô lại
xuất hiện phía bên phải, cắn
răng một cái, hướng bên phải
đánh liền hai lần vô lăng,
hướng xe mô tô hung hăng
khua qua. . . . .
Hắn không thấy được, phía
trước chính là trụ cầu xi măng
cao cao.
Đến khi phát hiện, H tiên
sinh theo bản năng quẹo về
phía trái, nhưng đã không còn

kịp rồi, đầu xe tải phía bên phải
nặng nề đập vào trên trụ cầu,
cả thân xe vắt ngang đến, quán
tính thật lớn khiến nó ở trên
mặt đường liên tục lăn lộn vài
vòng, xe mô tô của Lỗ Húc
khẩn cấp thắng lại, trong nháy
mắt cũng mất đi thăng bằng,
xe, người bay lên trời, thoáng
bay vòng qua xe tải, ngã văng
ra ngoài.
Sau vài phút dài dằng dặc
tựa như cả một thế kỷ. H tiên
sinh là người đầu tiên tỉnh lại,
hắn ở trong xe tải trở mình liều
mạng kéo mở đai an toàn, lau
một phen máu trên mặt, nhìn
thấy trước kính chắn gió có một
cái động lớn, T tiên sinh bên
cạnh đã chẳng biết đi đâu. Hắn
không kịp nghĩ nhiều, dùng cả
tay lẫn chân bò ra ngoài xe.
Nghe thấy La Gia Hải ở trong
xe lớn tiếng rên rỉ, lại quay trở

về đem hắn túm ra.

Hai người run lẩy bẩy đứng

trên cầu, một trản đèn xe còn

sót lại chiếu rọi xuống, La Gia

Hải quét một vòng quanh mặt

đường tràn đầy những mảnh

nhỏ xe, "T đâu?"

"Không biết. Không thể bỏ

hắn lại, mau, mau tìm."

Hai người tập tễnh nhìn bốn

phía, vừa đi vừa nhỏ giọng hô:

"T, T, cậu đâu rồi?"

Không hề có hồi âm. H tiên

sinh cố gắng đi tới bên cầu,

dưới cầu tối đen như mực cái gì

cũng nhìn không thấy.

"Có thể hay không. . . . ."

Hắn chỉ dưới cầu, thanh âm run

rẩy, ". . . . . T có thể đã rơi

xuống đó rồi không?"

Lời còn chưa dứt, H tiên sinh

liền cảm thấy chân mình bị một

đôi tay gắt gao ôm lấy, là cảnh

sát kia!

Hắn vừa sợ vừa giận, liều
mạng đá văng cảnh sát kia.
Cảnh sát đó nằm trên mặt cầu
ngửa về phía sau, đầy mặt đầu
cổ đều là máu, đã hấp hối,
nhưng vẫn giãy giụa muốn
đứng lên.
"Không. . . . . .được đi, đem
của tao. . . . . .Giao ra đây. . . .
. ."
H tiên sinh nhấc chân hướng
ngực cảnh sát đá tới, trong
tiếng mắng còn kèm theo
nghẹn ngào: "Tao giết cha mẹ
mày hay vợ mày? Tại sao
không chịu buông tha cho tao!
Tại sao!!"
Thanh âm xương sườn gãy
đoạn trong trời đêm có vẻ dị
thường thanh thúy, ngực cảnh
sát lún xuống, trong cổ họng
khực khực rung động, một tay
vẫn không khuất phục quơ về
phía không trung. La Gia Hải lo

lắng vạn phần bắt lây bả vai H
tiên sinh kéo về, "Anh điên rồi
sao? Đừng đánh nữa, chúng ta
đi mau!"
Bất thình lình, sườn bên cầu
phóng tới ánh đèn mãnh liệt,
còi xe cảnh sát hú vang. Tiếng
bước chân hỗn loạn từ xa đến
gần, vài thanh âm đồng thời
quát: "Không được nhúc nhích,
nằm sấp trên mặt đất!"
H tiên sinh đầu tiên là
hoảng sợ, sau đó đáy lòng một
mảnh tuyệt vọng, hắn xoay
người mạnh đẩy La Gia Hải một
cái, "Chạy mau!" La Gia Hải lảo
đảo về phía sau hai bước, theo
bên sường dốc của cầu ngã
nhào xuống.
Khi H tiên sinh lần nữa xoay
người, trước mắt đã đầy ánh
đèn pin chói mắt, kỳ quái chính
là, hắn cư nhiên cảm thấy
trong lòng bình tĩnh vô cùng.

Hắn khom lưng nhặt lên một mảnh thủy tinh vỡ, để sát trên cổ cảnh sát kia, rồi hô một câu "Đừng tới đây", tiếng súng liền vang lên.

Hoàng Nhuận Hoa co quắp té trên mặt đất, trước khi mất đi ý thức, trong đầu hắn đột nhiên có một ý niệm kỳ quái: Nếu có cơ hội, hắn muốn nói cho người khác biết, trúng đạn tuyệt không đau, chỉ như bị người đẩy mạnh một cái, ngoại trừ trong nháy mắt cảm thấy nóng rực, đến tiếp theo đó, chính là rét lạnh thật sâu. . . . .

.

Phương Mộc không đợi xe dừng ổn đã nhảy xuống, đẩy ra những người mặc đủ loại đồng phục trước mặt, đi thẳng đến hiện trường. Một đoạn đường này không quá 200 thước lại tựa hồ dài vô cùng, cậu thấy

được hài cốt của chiếc xe mô tô, trong lòng dự cảm xấu càng phát ra mãnh liệt.

Thi thể của Hoàng Nhuận hoa đã được các đội viên đặc công bao quanh, mấy khẩu súng chỉa vào khuôn mặt đã mất đi biểu cảm kia. Người bị thương duy nhất ở hiện trường diện mạo đã hoàn toàn thay đổi, nhưng Phương Mộc vẫn từ cảnh hiệu trước ngực gã nhận ra được đây là Lỗ Húc.

Thân thể Lỗ Húc đã bị tàn phá không chịu nổi, xương ngực lõm xuống đáng sợ, Phương Mộc không dám tùy tiện di chuyển gã, chỉ có thể lớn tiếng ghé vào bên tai gã la lên: "Lỗ Húc, Lỗ húc. . . . . ."

Khóe miệng Lỗ Húc đột nhiên co rúm, sau đó liền phun ra một ngụm máu tươi phiếm đầy bọt. Đáy lòng Phương Mộc

một mảnh lạnh lẽo, xem ra
xương sườn gãy đoạn đã đâm
vỡ nội tạng. Cậu thất thanh
kêu to: "Xe cấp cứu! Mau, mau
gọi xe cấp cứu!!"
Thình lình, một thanh âm
yếu ớt từ trong miệng Lỗ Húc
truyền ra: "Súng. . . . . .Súng. .
. . . ."
Phương Mộc vội vàng tìm
kiếm bốn phía, nhưng linh kiện
cùng mảnh nhỏ đầy đất, đi đâu
mà tìm súng? Đột nhiên,
Phương Mộc thấy được xe tải
lật nghiêng cách đó không xa,
tâm trạng nhất thời bừng sáng.
"Mau! Mau! Súng!" Cậu gấp
đến độ nói năng không đầu
không đuôi, "Nhanh đi vào xe
tìm súng!"
Mấy đội viên đặc công ứng
tiếng hành động. Phương Mộc
cúi đầu, một bên lau đi bọt máu
không ngừng trào ra bên mép

Lỗ Húc, một bên thì thào tự
nói: "Không sao. . . . . .Không
sao. . . . . .Cậu nhất định phải
kiên trì chịu đựng. . . . . ."
Đôi mắt Lỗ Húc đã không
còn mở ra nữa, thân thể có
chút co quắp, bàn tay được
Phương Mộc gắt gao nắm lấy
cũng dần dần mất đi nhiệt độ.
Vài phút sau, một đặc công
vừa hô "tìm được rồi" vừa chen
vào đám người, đem một thứ
nặng trịch nhét vào trong tay
Phương Mộc.
Lỗ Húc đang hôn mê sâu
nghe được câu này, đôi mắt bị
máu quết đầy phía trên rốt
cuộc chậm rãi mở ra khe hở,
trong nháy mắt con ngươi thất
thần toát ra một tia sáng.
Phương Mộc lại nhìn súng trong
tay sững sờ. Đây là một khẩu
súng hỏa dược (là súng ko phải
nhét đạn, mà là nhét thuốc

súng rùi bỏ thêm bất cứ vật gì
mà người dùng nghĩ có thể gây
sát thương vào) được cải tạo lại
từ súng phát tín hiệu.
Lỗ Húc giơ tay lên, thanh
âm cũng cao hơn nhiều, "Súng.
. . . . .Súng. . . . . ."
Đại não Phương Mộc trống
rỗng, dư quang khóe mắt lại
thoáng nhìn thấy bao súng bên
hông một tuần cảnh bên cạnh,
cậu không nói một lời túm tuần
cảnh kia qua, lấy tay rút khẩu
súng ra. Tuần cảnh kia theo
bản năng muốn ngăn cản cậu,
suy nghĩ một chút, yên lặng cởi
dây súng trên quần xuống.
Phương Mộc nhét khẩu súng
vào trong tay Lỗ Húc, lớn tiếng
nói: "Tìm được rồi, Lỗ húc, súng
đã tìm về."
Tiêu cự của mắt Lỗ Húc đã
không cách nào tụ lại được nữa,
nhưng lực độ trên tay lại đột

ngột gia tăng, gã cơ hồ là đoạt lấy khẩu súng ôm vào trong ngực.

"Tôi. . . . . ." Một tia mỉm cười khó lòng phát hiện chậm rãi tràn ra trên mặt gã, "Cuối cùng. . . . . ."

Những lời này còn chưa nói hết, quang mang trong mắt cảnh viên C09748 chợt ảm đạm, cuối cùng dần dần biến mất.

Chương 31 - Người quyên tặng

Khương Đức Tiên khép lại điện thoại, sắc mặt trắng bệch. Hắn tắt điện thoại di động, rút thẻ điện thoại, rồi ôm khăn ăn trên bàn qua, trong trong ngoài ngoài lau điện thoại một lần, rồi ra hiệu cho Khúc Nhị đưa điện thoại di động cho hắn.

"Đường dây liên lạc riêng trong nhóm, nhanh lên một

chút!"

Khúc Nhị không biết ra sao đem di động đưa qua, Khương Đức Tiên lặp lại động tác vừa rồi, sau đó dùng khăn ăn gói kỹ điện thoại lại, cẩn thận giấu vào trong ngực, đứng dậy nói với Khúc Nhị: "Cô ở chỗ này đừng nhúc nhích, tôi rất nhanh sẽ trở về."

Vừa ra khỏi cửa, Khương Đức Tiên liền cảm thấy khách hàng trong phòng thuê đối diện đều ném ánh mắt khác thường về phía hắn, hắn giả vờ không phát hiện, thẳng hướng đi vào phòng vệ sinh cuối hành lang. Đóng cánh cửa phòng vệ sinh, hắn liền đem điện thoại trong ngực móc ra, ném vào trong thùng giấy giữa vách ngăn, còn thẻ điện thoại ném vào trong bồn cầu xả trôi. Sau đó, hắn kéo quần, đứng bên bệ

tiểu tiện đi tiểu, từ cửa sổ
hướng ra phía ngoài nhìn lại,
hai bóng người đang ở ven
đường dưới lầu đi bộ qua lại.
Hắn thoáng cười khổ, sửa lại
quần đẩy cửa ra ngoài. Trên
bồn rửa tay gian ngoài, một gã
nam tử đang nặn ra dung dịch
trong bình rửa tay vào trong
tay, Khương Đức Tiên nhận ra
gã là một trong những khách
hàng thuê phòng đối diện.
Trở lại trong phòng thuê,
Khúc Nhị không thể chờ được
hỏi han: "Làm sao vậy?"
Khương Đức Tiên hạ giọng
nói: "H tiên sinh bên kia đã xảy
ra chuyện."
Khuôn mặt Khúc Nhị xoát
một cái trở nên trắng bệch, môi
của nàng mấp máy vài cái:
"Đàm Kỷ thế nào rồi?"
"Còn chưa biết."
Khúc Nhị mạnh đứng lên,

nắm bao tay lên chuẩn bị
hướng ra ngoài. Khương Đức
Tiên túm lấy cánh tay nàng,
thấp giọng quát: "Cô làm gì?"
"Tôi phải đi xem." Khúc Nhị
liều mạng vùng vẫy, "Anh đừng
ngăn tôi!"
"Ngồi xuống!" Khương Đức
Tiên vẻ mặt vặn vẹo đáng sợ,
"Cô muốn hại chết mọi người
sao?"
"Dù sao cũng đã xảy ra
chuyện, anh cho rằng còn có
đường sống nào sao?" Khúc Nhị
đã gần như điên cuồng, "Anh
buông tôi ra!"
"Chát!" Một cái bạt tai nặng
nề đánh trên mặt Khúc Nhị,
trải qua đau nhức, động tác của
Khúc Nhị cũng dừng lại.
"Xin lỗi, Q." Khương Đức
Tiên thấp giọng nói: "Có lẽ sự
tình còn có thể xoay chuyển.
Chúng ta không thể làm rối

loạn vị trí."

Lời của hắn khiến Khúc Nhị tạm thời tỉnh táo lại, nhưng không lâu sao, nàng lại che mặt nức nở.

"Ông trời phù hộ. . . . . .Ông trời phù hộ. . . . . .Đàm Kỷ. . . . . ."

Khương Đức Tiên cười khổ an ủi nàng: "Cô đừng vội, hẳn là rất nhanh sẽ có người tới nói cho chúng ta biết tin tức. Song cô phải nhớ kỹ, cái gì cũng không được nói ra."

Quả thật, chưa tới nửa giờ, cửa phòng thuê bị người mạnh một cước đá văng. Trịnh Lâm nổi giận mang theo mấy cảnh sát nối đuôi nhau mà vào, Biên Bình và Phương Mộc theo sát phía sau.

Khương Đức Tiên đứng lên, "Các người làm gì. . . . . ."

Lời còn chưa dứt, hai cảnh

sát động tác lưu loát đem hai tay hắn bắt chéo sau lưng, mặt hướng xuống dưới đặt trên bàn, một cảnh sát khác lập tức tiến đến lục soát.

"Giấy lục soát đâu, các người có giấy chứng nhận cho phép lục soát sao?" Khương Đức Tiên bị vững vàng áp trụ, trong miệng vẫn quát to: "Các người làm như vậy là trái pháp luật!"

Trịnh Lâm không đếm xỉa đến hắn, tiếp nhận điện thoại di động người phụ trách lục soát đưa tới, nữ cảnh sát lục soát Khúc Nhị cũng lôi ra một điện thoại di động, Trịnh Lâm bấm hai điện thoại này, biến sắc.

"Không phải hai cái này, tiếp tục tìm!" Trịnh Lâm nhìn Khương Đức Tiên thần tình đỏ bừng, phất tay, "Buông hắn ra

trước."

Vật phẩm của hai người đều bị lật ra để xuống, nhưng không phát hiện ra điện thoại di động thứ ba. Trịnh Lâm suy nghĩ một chút, đem người của tổ lưu lại phụ trách theo dõi gọi ra ngoài. Ở dưới lầu nhân viên phụ trách phong tỏa cho thấy cửa sổ của phòng thuê và cửa sổ phòng vệ sinh thủy chung không bị giựt ra, loại trừ khả năng vứt ra ngoài. Cảnh sát phụ trách giám thị đối diện phòng thuê vỗ ót, chạy đến phòng vệ sinh, chỉ chốc lát, gã lại chạy về, trong túi vật chứng trong tay có hai cái điện thoại di động. Trịnh Lâm tỉ mỉ nhìn hai bộ điện thoại di động này, hỏi cảnh sát kia: "Cậu tận mắt nhìn thấy hắn ném vào?"

Cảnh sát kia hơi có vẻ khó xử nói: "Không có. Tôi chỉ nhìn

thấy hắn vào phòng vệ sinh."

Trịnh Lâm nhỏ giọng mắng một câu, chỉ thị thuộc hạ mang điện thoại di động về kiểm nghiệm dấu vân tay.

Trịnh Lâm trở lại phòng thuê, Khúc Nhị đã được dẫn vào một phòng thuê khác. Hắn áo mũ không chỉnh tề ngồi xuống trước mặt Khương Đức Tiên, gắt gao nhìn chằm chằm hắn chừng 1 phút, chậm rãi nói: "Chỉ nói vậy thôi, trong lòng anh rõ ràng tôi tại sao tới tìm anh."

Đã khôi phục bình tĩnh Khương Đức Tiên cười lạnh một tiếng, "Anh cũng biết tôi đang làm gì, dụ cung đối với tôi vô dụng."

Trịnh Lâm cũng cười, "Chớ đắc ý quá sớm, anh cho rằng tôi không nắm chắc đã tới bắt anh sao?" Hắn phất tay ra hiệu

cho cảnh sát phía sau, "Bắt hắn mang về cho tôi!"

Hôm nay lúc 0h30, hai gã tuần cảnh khi tuần tra phụ cận Đại học Y khoa thuộc bệnh viện, phát hiện một chiếc xe khả nghi. Lúc tiến lên kiểm tra, phát hiện trong xe có một người phi thường giống tội phạm truy nã La Gia Hải, khi tuần cảnh yêu cầu mọi người xuống xe tiếp nhận kiểm tra, lái xe đột ngột nổ súng rồi lái xe chạy thoát. May mà hai gã tuần cảnh mặc đồng phục đa công năng làm nhiệm vụ tương đối dày, hạt sắt súng hỏa dược phun ra chỉ làm bị thương ngoài da. Thị cục sau khi nhận được báo cáo tình tiết vụ án, nhanh chóng tổ chức truy bắt, cho đến 1h20 rạng sáng ngày hôm nay chặn bắt được xe của đối tượng tình nghi phạm tội.

Đối tượng tình nghi Hoàng Nhuận Hoa bị bắn chết, đối tượng tình nghi Đàm Kỷ trọng thương, một đối tượng tình nghi khác tên La Gia Hải đang lẩn trốn. Cảnh sát trong hành động truy bắt lần này cũng đã trả giả đắt, cảnh viên số hiệu C09748 Lỗ Húc anh dũng hy sinh.

Hai đối tượng tình nghi phạm tội khác là Khúc Nhị và Khương Đức Tiên bị tạm giam theo pháp luật, cân nhắc hai người này có hiềm nghi trọng đại kết bè kết đảng gây án, tổ chuyên án dự tính hướng thị cục xin đem kỳ hạn tạm giam kéo dài tới 30 ngày.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt trực thuộc Bệnh viện Đại học Y, Đàm Kỷ mang mặt nạ dưỡng khí nằm thẳng trên giường bệnh, trên người cắm

đầy ống dẫn thô thô nhỏ nhỏ,
Phương Mộc đứng trước giường
bệnh của hắn nhìn một hồi,
quay đầu hỏi Trịnh Lâm vẫn
đang khoanh tay đứng im:
"Tình huống thế nào?"
"Tổn thương sọ não đặc biệt
nghiêm trọng, mới vừa làm
xong phẫu thuật." Trịnh Lâm
thở dài, "Tạm thời không có
nguy hiểm đến tính mạng."
"Hắn khi nào có thể tỉnh
lại?"
"Không biết. Có thể là 3
ngày, cũng có thể là 30 năm."
Sắc mặt Trịnh Lâm càng âm
trầm, "Bác sĩ nói hắn rất có khả
năng sẽ biến thành người thực
vật."
Tâm Phương Mộc trầm
xuống, trước mắt không có đầy
đủ chứng cớ tố cáo Khúc Nhị và
Khương
Đức

Tiên,

Hoàng

Nhuận Hoa cũng đã chết, chỉ có thể dựa vào khẩu cung của Đàm Kỷ, nếu không 30 ngày sau chỉ có thể thả người. Mà thời gian Đàm Kỷ thức tỉnh là xa xôi không kỳ hạn, hy vọng duy nhất chính là mau chóng bắt được La Gia Hải.

Đang nghĩ ngợi, di động trong túi quần vang lên, Phương Mộc lấy di động ra vừa nhìn, là Biên Bình.

"Cậu lập tức quay về thị cục, trong chiếc xe tải kia có phát hiện!"

Trải qua vụ va chạm vào rạng sáng hôm nay, xe tải đã bị hư tổn nghiêm trọng, nhưng nhân viên khám nghiệm vẫn phát hiện một vật chứng lớn trong xe, trong đó quan trọng nhất, là một khối thi thể.

Người chết là nam giới, tuổi ước chừng trong khoảng 35 - 40 tuổi, toàn thân trần trụi, bị bỏ vào trong một bao bố. Pháp y suy đoán thời gian tử vong ước chừng vào khoảng 20h đêm hôm qua tới 0h, nguyên nhân tử vong là do ngạt khí, từ hình hình kiểm tra thi thể đến xem, hẳn là bị người dùng tay không siết cổ chết.

Da người chết thô ráp, nhưng từ mặt chiết xuất hóa chất, qua kiểm nghiệm thu được một ít sản phẩm bảo vệ da, từ loại gel thật dày từ trên tóc người chết thủy phân đến xem, gã hẳn là một người rất chú ý đến hình tượng cá nhân.

Phương Mộc khom thắt lưng xuống, ngửi qua lại trên thân thể người chết, sau đó hít hít mũi, "Đã chết lâu như vậy, còn thơm thế."

"Ừ." Pháp y đang làm việc
cũng không ngẩng đầu lên,
"Thằng cha này xịt không ít
nước hoa."
Phương Mộc suy nghĩ một
chút, quay đầu hỏi đồng sự của
tổ chuyên án: "Xác định thân
phận người chết chưa?"
"Chưa. Người chết trên
người không có giấy tờ chứng
minh, bất quá chúng tôi đã
phát thông cáo nhận thức thi
thể rồi."
"Ừ." Phương Mộc gật gật
đầu, "Đến khu giải trí cỡ lớn
vừa hỏi một chút, loại khu vực
biểu diễn văn nghệ ấy."
Đồng sự nọ ứng tiếng rồi đi
ra ngoài. Phương Mộc quay đầu
lại chỉa chỉa vòng tròn màu đỏ
trải rộng trên thi thể, "Hình
vòng tròn màu đỏ này của các
anh là có ý gì, trọng điểm kiểm
nghiệm sao?"

"Không." Pháp y ngừng công tác trên tay, "Đây không phải là hình vẽ của chúng tôi."

"Cái gì?" Phương Mộc rất kinh ngạc, "Ý của anh là -- thi thể lúc đưa tới, phía trên đã có vòng đỏ này?"

"Đúng."

Có ý tứ. Phương Mộc trở nên hưng phấn, cậu cẩn thận quan sát vòng đỏ này, phát hiện trên hốc mắt người chết có một đôi, bộ vị thân thể cũng có mấy cái.

"Phía sau lưng còn có hai cái." Pháp y đưa tay ở sau lưng mình ra dấu, "Ở chỗ này."

"Vòng đỏ này khoanh xuống -- là ở những vị trí gì?"

"A, tôi thật chưa nghĩ tới."

Pháp y cũng hăng hái theo, ở trên người thi thể đại khái ước lượng một chút, "Đây là trái tim, đây là gan, nơi này là ruột non, khu vực này, hẳn là tuyến

tụy (tuyến trong cơ thể người hoặc động vật bậc cao, nằm phía dưới bao tử, hình dạng giống lưỡi bò. Có thể tiết ra dịch tuỵ, giúp tiêu hoá, lại có thể tiết ra chất insulin, điều tiết việc chuyển hoá lượng đường trong cơ thể), hai cái phía sau lưng là thận. . . . .Hắc hắc, có ý tứ."

"Có ý tứ gì?" Phương Mộc vội vàng hỏi.

"Cậu xem," Pháp y chỉa chỉa vòng đỏ trên hốc mắt người chết, "Tương ứng với nơi này hẳn là màng giác mạc. Tim, gan, ruột non, tuyến tụy, thận, còn cả màng giác mạc, đều là bộ phận có thể quyên tặng cấy ghép. Nếu thêm khung xương, da, mạch máu và tế bào tạo máu gốc. . . . . ." Hắn ở trên người thi thể ra dấu, ". . . . .Toàn thân người này đều là

bảo vật, hắc hắc."

Phương Mộc không cười, mà lâm vào trầm tư.

Theo hai tuần cảnh kia nói, lúc phát hiện xe tải, nó đang đứng gần khu trực thuộc bệnh viện đại học Y, mà trên người nạn nhân lại bị hung thủ vẽ vòng đỏ ở những vị trí có khả năng hiến tặng nội tạng, chẳng lẽ bọn họ muốn đem người chết xem như một người quyên tặng vứt trong bệnh viện?

Đây không có khả năng, chưa nói đến thân phận người chết đang đợi điều tra, cho dù là thi thể vô danh, cũng sẽ bị đơn vị điều trị dùng làm thí nghiệm và dạy học, không có khả năng tùy tiện cắt lấy bộ phận để cấy ghép. Nói cách khác, mục đích thật sự của hung thủ cũng không phải để người chết quyên tặng bộ

phận? Mà là lợi dụng thi thể
này để diễn tả tâm tình nào đó
của mình.
Đây cũng là một nghi thức.
Vấn đề là, trong ba người
này nhân vật chính của nghi
thức là ai?
Phương Mộc tương đối có
khuynh hướng là Hoàng Nhuận
Hoa. Nếu cậu phỏng đoán
đúng, nghi thức với Đàm Kỷ là
nhân vật chính đã tiến hành
xong; Nếu nhân vật chính lần
này là La Gia Hải, vậy người
chết này rất có khả năng chính
là người đã cường bạo Trầm
Tương năm đó, nhưng từ tình
huống hiện trường đến xem, ý
vị trả thù phạm tội tình dục
không rõ ràng lắm.
Cậu cẩn thận kiểm tra thực
hư thi thể của Hoàng Nhuận
Hoa, phát hiện trên người hắn
ngoại trừ vết thương do súng,

còn có mấy vết cắt cũ trên da.
Từ vị trí vết thương đến xem,
rất giống là tự làm, xem ra hắn
khi còn sống từng có hành vị tự
ngược rất nặng. Tâm tư Phương
Mộc đột nhiên thoáng động, có
lẽ tự muốn đi hiến bộ phận
chính là Hoàng Nhuận Hoa?
Cậu lập tức sắp xếp người đi
phỏng vấn vợ của Hoàng Nhuận
Hoa, tự mình cầm hình của
Hoàng Nhuận Hoa đến các bệnh
viện của bổn thị. Trải qua điều
tra suốt hai ngày, hai bệnh viện
(trong đó gồm có cả Trực thuộc
bệnh viện đại học Y) đều chứng
thật Hoàng Nhuận Hoa từng
đến yêu cầu hiến tặng bộ phận,
bệnh viện thấy hắn tâm tình
cực kỳ không ổn định, hơn nữa
không phù hợp điều kiện hiến
tặng, đều cự tuyệt từ ngoài
cửa. Mà từ kết quả phỏng vấn
điều tra vợ Hoàng Nhuận Hoa

đến xem, nàng chứng thật đã
từng tận mắt thấy chồng trong
phòng vệ sinh ở nhà dùng dao
nhíp tự cắt mình.
Thoạt nhìn, Hoàng Nhuận
Hoa đối với thân thể của mình
cực kỳ chán ghét, hận không
thể hủy cho nhanh. Từ góc độ
tâm lý học đến xem, nguyên
nhân gây ra loại tâm tình này
thường thường là do tội lỗi
mãnh liệt. Mà Hoàng Nhuận
Hoa sau khi giết chết nạn
nhân, dự định mang nạn nhân
làm người quyên tặng vứt vào
bệnh viện, có một loại mùi vị
của nguy cơ tâm lý "đổ lỗi".
Vấn đề vẫn đang quấy nhiễu
tổ chuyên án tựa hồ đã có chút
mạch lạc: Dự tính ban đầu
thành lập tổ chức hỗ trợ giết
người này có lẽ là để thoát khỏi
bệnh tâm lý nào đó.
Phương Mộc nhìn bức ảnh

của Hoàng Nhuận Hoa trong tay, sau khi đã trúng đạn bỏ mình hắn cau mày, miệng mở rộng, tựa hồ lòng còn mang cảm giác không cam lòng. Có lẽ hắn lúc ấy tràn đầy cảm giác tưởng rằng đã thoát khỏi khốn nhiễu, có thể lần nữa quay về với cuộc sống.

Phương Mộc mệt mỏi nhắm mắt lại. Hoàng Nhuận Hoa nhất định nắm giữ rất nhiều bí mật, đáng tiếc, hắn vĩnh viễn không bao giờ nói ra được nữa.

Thân phận người chết rất nhanh được điều tra rõ. Nhiếp Bảo Khánh, 33 tuổi, Cao đẳng, nghề nghiệp: diễn viên. Nói là diễn viên, kỳ thật chính là ở các khu giải trí toàn thành phố biểu diễn một ít tiểu phẩm phong cách thấp kém. Ngày phát sinh án, Nhiếp Bảo Khánh muốn đến quán rượu Kim Đạt

biểu diễn chương trình, khoảng 18h chiều, bảo vệ tiểu khu gã ở thấy gã từ trong nhà rời đi, song 20h đêm đó tiết mục bắt đầu biểu diễn, Nhiếp Bảo Khánh vẫn chưa đến quán rượu Kim Đạt, suy đoán sơ bộ Nhiếp Bảo Khánh chính là trong đoạn thời gian này bị bắt cóc.

Người chết là người làm nghề diễn nghệ ở khu giải trí, cùng các thành phần nhân viên tiếp xúc phức tạp. Song vợ và đồng sự của Hoàng Nhuận Hoa đều quả quyết Hoàng Nhuận Hoa bình thường an phận thủ thường, cũng không giao thiệp với loại nơi này. Vậy người chết và hung thủ rốt cuộc có liên hệ gì? Gã và hung thủ có tâm lý cực độ chán ghét thân thể mình có quan hệ gì?

Bí ẩn một cái tiếp một cái, mà năm người có khả năng

nắm giữ bí mật một chết, một bị thương, một trốn thoát, hai người khác thủy chung không chịu mở miệng.

Trong chớp mắt, hơn mười ngày đã qua, Đàm Kỷ vẫn như cũ không có chút dấu hiệu tỉnh dậy nào. Cách hạn mức tối đa tạm giam 30 ngày chỉ còn thời gian chưa đến nửa tháng, nếu vẫn không thể tìm được chứng cứ đanh thép, chỉ có thể đem Khương Đức Tiên và Khúc Nhị tạm giam hình sự thay đổi thành bảo lãnh hậu thẩm hoặc ở lại giám thị, nhiều nhất cũng chỉ có thể theo dõi 12 tháng. Tổ chuyên án gặp phải áp lực thật lớn.

Khương Đức Tiên và Khúc Nhị sau khi bị tạm giam lập tức tiếp nhận thẩm vấn lần thứ nhất, song hai người đều đề xuất muốn bảo lãnh hậu thẩm,

sau đó liền không nói một lời
nào nữa. Viện kiểm soát thành
phố sau khi cự tuyệt bảo lãnh,
biểu hiện của Khương Đức Tiên
và Khúc Nhị có bất đồng.
Khương Đức Tiên mỗi ngày tại
phòng giam nhắm mắt dưỡng
thần, mỗi lần khi tiếp nhận
thẩm vấn chỉ trả lời một ít vấn
đề không quan trọng, đối với
việc đề cập đến tình tiết vụ án
ngậm miệng không đáp. Khúc
Nhị thì lại hướng nhân viên phá
án lặp đi lặp lại truy vấn về
tình hình của Đàm Kỷ. Mặc dù
không hề thông báo cho hai
người tiến triển của vụ án,
nhưng tin rằng bọn họ đã biết
Đàm Kỷ ở trong bệnh viện hôn
mê bất tỉnh, Khương Đức Tiên
có thể khí định thần nhàn chờ
đợi mãn hạn tạm giam, chỉ sợ
cũng vì nguyên nhân này.
Ở hiện trường phát hiện

tổng cộng bốn bộ điện thoại di động, trong nội dung trò chuyện xuất hiện thêm 6 số. Căn cứ theo tình huống khâu kỹ thuật điều tra cung cấp, trừ Đàm Kỷ và Hoàng Nhuận Hoa sử dụng số ngoài ra, địa điểm xuất hiện bốn số cuối cùng phân biệt là ở trong quán trà (tức hoài nghi Khúc Nhị và Khương Đức Tiên đã từng sử dụng số này), trong một quán bar ở thành bắc phụ cận cây cầu nơi xảy ra vụ đụng xe. Căn cứ vào nội dung trò chuyện của 6 số này, suy đoán sơ bộ của tổ chuyên án, La Gia Hải sau khi từ hiện trường thoát đi, dùng di động cùng nói chuyện với nhân vật thần bí trong quán bar, sau đó người này chỉ thị La Gia Hải sau khi tắt máy, rút thẻ vứt đi, rồi sau đó chỉ thị Khúc Nhị và Khương Đức Tiên lập tức vứt

điện thoại, tự mình cũng làm đúng như vậy. Mà hai bộ điện thoại di động tìm được trong quán trà không hề phát hiện có dấu vân tay, do đó trước mắt khả năng cung cấp chứng cứ khởi tố Khương Đức Tiên và Khúc Nhị cơ hồ không có. Nhân vật thần bí trong quán bar rất có thể là đầu sỏ của tổ chức này, nhưng hiển nhiên đã không cách nào truy tìm được, hy vọng duy nhất, chính là mau chóng bắt được La Gia Hải. Thị cục đem sự tích của Lỗ Húc báo cáo lên chính quyền tỉnh, vì gã xin danh hiệu anh hùng liệt sĩ cách mạng. Nội bộ tỉnh từ chối không phê, lý do là Lỗ Húc tham dự vây bắt thuộc về tự tiện rời khỏi cương vị, không thể nhận đãi ngộ của liệt sĩ cách mạng. Hình Chí Sâm nổi giận mang theo Trịnh Lâm đến

chính quyền tỉnh vỗ bàn, lấy
việc từ chức cùng áp chế, nội
bộ tỉnh cuối cùng mới thông
qua thỉnh cầu của thị cục.
Nghi lễ cáo biệt di hài của Lỗ
Húc cử hành ở mộ viên Long
Phong, ngoại trừ đơn vị cảnh
lực thiết yếu ra, cơ hồ toàn bộ
cảnh sát thành phố đều vội tới
tiễn đưa Lỗ Húc.
Trong đại sảnh cáo biệt, Lỗ
Húc một thân đồng phục, lẳng
lặng nằm giữa bụi hoa, di ảnh
an tường. Bên hông của gã,
một súng nhựa dẻo cảnh sát
dùng để huấn luyện cắm trong
bao súng. Đây là lễ vật lúc chia
tay của Phương Mộc tặng gã.
Gã vì tìm súng mà hy sinh, để
gã mang theo súng ra đi thôi.
Lúc Phương Mộc mắt hàm lệ
nóng hướng gã cúi đầu ba cái,
trước mắt vẫn là bộ dáng Lỗ
Húc trong quán rượu nhỏ cầm

thật chặt tay của mình.

"Người anh em, người anh em."

Nếu có kiếp sau, chúng ta vẫn sẽ làm anh em.

Di hài của Lỗ Húc sau khi hỏa táng được an táng trong nghĩ trang liệt sĩ cách mạng.

Mấy ngày qua, người đến đây kính viếng nối liền không dứt, có cảnh sát ngày hôm ấy không đến dự lễ cáo biệt được, cũng có dân thành phố nghe tin tức đến đây chia buồn.

Phương Mộc vẫn luôn canh giữ trong mộ viên Long Phong, bất quá mục tiêu của cậu không phải Lỗ Húc, mà là La Gia Hải.

Ngày 23 tháng 1 là sinh nhật của Trầm Tương, nếu La Gia Hải chưa trốn sang vùng khác, có lẽ y vài ngày tới sẽ đến đây tế Trầm Tương. Cảnh

sát ở gần khu vực mộ bia của
Trầm Tương bí mật cài đặt máy
theo dõi, đồng thời trong nhân
viên trông coi mộ viên xếp vào
lượng lớn cảnh lực, một khi La
Gia Hải xuất hiện, lập tức xông
ra bắt về quy án.
Mấy ngày trước đây đều
không có phát hiện gì, buổi
sáng ngày 23 hôm ấy, trong
máy theo dõi rốt cuộc xuất hiện
một đôi nam nữ, sau khi qua
nhận dạng xác nhận là cha mẹ
của Trầm Tương. Nhị vị lão
nhân ở trước mộ kiên nhẫn
quét dọn, bày biện tế phẩm,
hướng một bia thì thào tự nói,
cuối cùng ôm nhau khóc rời đi.
Từ đó về sau trong máy theo
dõi không còn nhân vật nào
khả nghi xuất hiện nữa, các
cảnh sát trong góc dò xét mộ
viên cũng không ngừng truyền
đến tin tức "hết thảy bình

thường". Biên Bình chỉ thị tất cả nhân viên mai phục cảnh giác cao độ, làm tốt chuẩn bị La Gia Hải ban đêm đến tế.

Màn đêm dần dần buông xuống. Trước thiết bị theo dõi chờ đợi một ngày Phương Mộc dưới sự thúc giục mãi của Biên Bình, cầm lấy phần cơm sớm đã lạnh tanh ăn như hổ đói. Đang ăn, đồng sự phụ trách giám thị đột nhiên "A" một tiếng, sau đó liền kêu to có người đến.

Phương Mộc đem phần cơm vứt đi, đứng dậy nhào tới trước thiết bị theo dõi. Mặc dù bên ngoài sắc trời đã tối đen, nhưng thiết bị video đã khởi động công năng nhìn ban đêm vẫn có thể đem hình ảnh rõ ràng truyền đến thiết bị theo dõi.

Trước mộ bia cẩm thạch, một lão nhân tóc hoa râm đang chậm rãi khom lưng, hướng

Trầm Tương cúi đầu.

"Đây không phải là La Gia

Hải a." Biên Bình thất vọng,

"Chết tiệt, tôi thiếu chút nữa đã

hạ lệnh bắt người rồi."

Phương Mộc không hề nhúc

nhích, thủy chung nhìn chằm

chằm thiết bị theo dõi trước

mắt, lão nhân trên hình ảnh đã

khiến nội tâm của cậu rung

động đến cực điểm!

Chương 32 - Mô hình

Skinner

Mặc dù vẫn là tiếng đập cửa

theo quy luật quen thuộc, La

Gia Hải vẫn mở mắt thần trên

cửa hướng ra phía ngoài thăm

dò, trong hành lang bị vặn vẹo,

Z tiên sinh hơi có vẻ khẩn

trương nhìn bốn phía.

La Gia Hải mở khóa cửa,

thuận tay đem dao găm nắm

trong tay khép lại.

Z tiên sinh nhanh như điện

xẹt phi vào, đem một hộp bánh ngọt trong tay đặt trên bàn, ngồi trên ghế không ngừng thở hổn hển.

"Làm sao mà mệt thành như vậy?"

"A," Z tiên sinh đưa tay lau mồ hôi, "Đi cầu thang bộ lên."

"Sao không đi thang máy?"

"Trong tháng máy có video theo dõi, không an toàn."

Nói tới đây, hai người nhất thời không nói nên lời. Lại ngồi một hồi, La Gia Hải hỏi: "Tình huống hiện tại thế nào?"

"J và Q còn đang trong phòng giam, T vẫn còn nằm trong bệnh viện." Z tiên sinh ngữ khí trầm thấp, "H sáng hôm qua đã hỏa táng."

"H là vì yểm hộ tôi," La Gia Hải thống khổ ôm lấy đầu, dùng sức níu chặt tóc trên đầu mình, "Nếu không anh ấy đã có

cơ hội đào tẩu."

"Cậu đừng suy nghĩ nhiều

nữa, đây chỉ là một việc ngoài ý

muốn." Z tiên sinh đặt tay lên

vai La Gia Hải, "Rồi nói, H vẫn

cảm

thấy

thiếu

cậu

một

chuyện."

La Gia Hải dùng sức lắc đầu,

bả vai đã run nhè nhẹ.

"Hiện tại may mắn nhất

chính là những người còn lại

đều an toàn." Z tiên sinh do dự

một chút, "Cho dù T tỉnh lại, tin

tưởng cậu ấy cũng sẽ kín miệng

như bưng, nếu không Q liền

xong đời."

"Tôi có thể làm chút gì cho

bọn họ không?" La Gia Hải

nâng lên khuôn mặt tràn đầy

vệt nước mắt, "Cái gì cũng

được!"

"Hiện tại việc duy nhất cậu
có thể làm là bảo vệ tốt chính
cậu." Z tiên sinh dùng sức ấn
ấn trên vai La Gia Hải, "Lúc mọi
người quyết định cùng nhau
làm sự tình này, đều đã chuẩn
bị tốt tâm lý gặp chuyện không
may, cậu không cần quá để
trong lòng. Qua một thời gian
ngắn, chúng ta sẽ gửi cho
người nhà của T tiên sinh và H
tiên sinh một số tiền."

La Gia Hải lau nước mắt, gật
đầu.

Z tiên sinh cười cười, chỉa
chỉa bánh ngọt trên bàn, "Bánh
ngọt cậu muốn đã đem tới."

"Ừ, cám ơn."

"Cậu cần cái này để làm gì,
sinh nhật cậu?"

"Không, là sinh nhật của
Trầm Tương."

"A," Z tiên sinh biết La Gia

Hải muốn làm gì, đứng dậy nói:
"Tôi đây không quấy rầy cậu
nữa."
"Z," La Gia Hải đột nhiên mở
miệng nói: "Chuyện của tôi. . .
. . .Khi nào lo liệu?"
"Sợ rằng phải đợi một thời
gian nữa." Z tiên sinh thoáng
trầm ngâm, "Hiện tại thắt chặt
tin tức, J và Q trong thời gian
ngắn cũng không có khả năng
tham dự hành động nữa. Cậu
kiên nhẫn chút, lúc thời cơ chín
muồi, tôi sẽ thông báo cho
cậu."
Z tiên sinh đi rồi, trong
phòng lại lâm vào yên lặng. La
Gia Hải vẻ mặt đờ đẫn ngồi yên
một hồi, đem tầm mắt ném về
phía bánh ngọt trên bàn. Nhìn
thấy nó, La Gia Hải tựa hồ lại
sục sôi được một ít sức sống.
Y mở hộp bánh ngọt ra, đem
nến tặng kèm cắm trên bánh

ngọt, rồi châm từng cái, tiếp theo, đưa tay tắt đèn điện.

Phòng nho nhỏ bởi vì ánh nến chập chờn kia mà có chút hào khí ấm áp, La Gia Hải ngơ ngác nhìn bóng lửa lượn lờ nhảy lên này, trước mắt dần dần huyễn hóa ra một cô gái thanh tú mặc áo trắng. Y cười cười, hai hàng lệ lại theo hốc mắt tốc tốc rơi xuống.

"Chúc em. . . . . Sinh nhật. . . . . .Vui vẻ, chúc em sinh nhật. . . . . Vui vẻ. . . . . ." La Gia Hải nhẹ nhàng vỗ tay, thấp giọng ngâm nga, nhưng bởi vì nghẹn ngào không ngừng mà hát không thành câu.

Trầm Tương, chúc mừng sinh nhật. . . . . .

Biên Bình phát hiện Phương Mộc vài ngày gần đây rất khác thường, hôm nay phòng hành chính dân sự, ngày mai phòng

hộ tịch, thỉnh thoảng nhìn thấy cậu ở đại sảnh, vẫn không nói được một lời ngồi trước máy tính tra tư liệu. Biên Bình tưởng rằng cậu có phát hiện gì trọng đại, thử hỏi cậu, Phương Mộc lại là bộ dáng che che giấu giấu. Trong lòng Biên Bình không vui, tiểu tử này cư nhiên học chơi trò tâm nhãn cùng mình. Anh nhịn xuống không hỏi, mình là sư huynh của cậu, lại là cấp trên, tốt xấu gì cũng phải có chút giá. Thật vất vả đợi được Phương Mộc chủ động tìm đến mình, câu nói đầu tiên mở miệng lại dọa Biên Bình giật nảy mình.

"Sư huynh, em cần một khẩu súng."

Ngồi trong xe Jeep, Phương Mộc cảm thấy thứ bằng sắt bên hông kia trĩu nặng khiến mình rất không thoải mái. Vừa rồi lúc

chọn súng trong phòng vũ khí,
Phương Mộc không chọn loại 64
và 77 khéo léo, mà chọn loại
54 lớn nhất nặng nhất, không
vì cái gì khác, chính là vì thứ
này thoạt nhìn kiên định đáng
tin. Kỳ thật đó cũng là nhận
thức chung của cảnh sát, thời
khắc mấu chốt vẫn là 54 thức ít
dẫn đến trục trặc nhất, tốt nhất
để sử dụng.
Mang theo súng là để ngừa
vạn nhất, nhưng trong lòng
Phương Mộc âm thầm cầu khẩn
không phải dùng tới nó.
Trên cây bên ngoài tường
của Nhà Thiên Sứ cài đặt loa
công suất lớn, một thanh âm
băng lãnh lặp đi lặp lại nói:
"Xây dựng ý thức toàn cuộc,
tích cực phối hợp công tác của
chính phủ, tự giác thực hiện tốt
việc phá bỏ và dời đi nơi khác
là nghĩa vụ của mỗi công dân

nên cố gắng. . . . . ."

Chị Triệu nhìn thấy xe

Phương Mộc dừng trước cửa,

mày vẫn nhíu chặt thoáng

buông lỏng chút ít, nặn ra một

nụ cười chào đón.

"Cậu đã đến rồi?" Nàng mở

cổng sắt, "Đem xe vào đây đậu,

đừng để bên ngoài."

Trong lòng Phương Mộc có

việc, không có ý định hàn

huyên, nghe nói như thế cũng

có chút kỳ quái, "Tại sao?"

"Sợ đám khốn nạn kia phá

hoại xe cậu." Chị Triệu hướng

lên cái loa công suất lớn trên

cây hất miệng, "Phụ cận có vài

nhà không chịu đi, cửa sổ đều

bị đập bể rồi."

"Không sao." Phương Mộc

cầm lấy một xấp văn kiện thật

dày, đóng kỹ cửa xe, "Thầy Chu

có nhà không?"

"Có." Chị Triệu xung phong

nhận việc, "Cậu đi đi, tôi giúp
cậu xem chừng xe."
Phương Mộc "vâng" một
tiếng, nhìn tòa nhà nhỏ hai
tầng trước mặt, hít sâu một
hơi, bước qua.
Thầy Chu đang ở trong một
phòng tập thể sửa chữa giường.
Ông đối với việc Phương Mộc tới
chơi có chút bất ngờ, cười ha ha
hỏi:
"Sao cậu lại tới đây?"
Phương Mộc không cười, trực
tiếp nói: "Thầy Chu, tôi muốn
nói chuyện với thầy."
"Được." Thầy Chu nhận thấy
sắc mặt Phương Mộc không
đúng, ra hiệu cậu ngồi xuống,
"Về Liêu Á Phàm sao?"
"Không." Phương Mộc từng
câu từng chữ nói, "Là về Trầm
Tương."
Thầy Chu phảng phất như bị
sét đánh cả người chấn động,

cờ lê trong tay "keng" một
tiếng rơi trên mặt đất.
Phản ứng của thầy Chu
khiến Phương Mộc càng thêm
tin chắc phán đoán của mình,
cậu bất động thanh sắc hỏi
han: "Thầy quen biết Trầm
Tương, đúng không?"
Thầy Chu phảng phất như
mất đi toàn bộ khí lực, dựa lưng
vào tay vịn thoáng trượt ngồi
trên giường, một lúc lâu sau,
mới thì thào nói: "Làm sao cậu
biết?"
"Chiều ngày 23 tháng 1,
thầy đã đến mộ viên Long
Phong tế Trầm Tương, đúng
không?"
Thầy Chu run run, chỉ chốc
lát sau, ông thấp giọng nói:
"Cho tôi một điếu thuốc."
Phương Mộc lấy ra hộp
thuốc lá đưa cho ông, nhìn ông
run rẩy rút một điếu, sau khi

châm lửa cố sức hút hai hơi.

"Thầy Chu," Phương Mộc dõi

theo đôi mắt thất thần của ông,

"Thầy rốt cuộc là ai?"

Bộ dáng thầy Chu có vẻ

thống khổ không chịu nổi, ông

khép hờ hai mắt, lắc lắc đầu,

tựa hồ đang nỗ lực thoát khỏi

ký ức khó có thể quay đầu.

"Chu Chấn Bang, nam, sinh

ngày 7 tháng 9 năm 1945 sống

ở C thị, năm 1964 thi vào khoa

tâm lý học Đại học sư phạm

Bách Kinh, tháng 7 năm 1971

được bố trí tới đại học Sư Phạm

C thị dạy học, năm 1983 khoa

Khoa Học Xã Hội C thị thành

lập sở nghiên cứu tâm lý, Chu

Chấn Bang được bổ nhiệm làm

chủ nhiệm. Năm 1999, Chu

Chấn Bang đột nhiên từ chức

sau đó hướng đi không rõ."

Phương Mộc khép lại tập văn

kiện trong tay, "Bất quá theo

tôi được biết, Chu Chấn Bang 5 năm trước đổi tên thành Chu Quốc Thanh, sau đó thành lập cô nhi viện Nhà Thiên Sứ, mà bản thân ông, đang an vị trước mặt tôi."

Thầy Chu thoáng cười khổ, "Cậu cư nhiên điều tra đến rõ ràng như vậy."

"Thời điểm tôi lần đầu tiên ăn cơm chiều ở Nhà Thiên Sứ, thầy từng nhắc tới việc thầy vào một tòa kiến trúc màu trắng cao nhất của đại học Harvard nghe giảng." Phương Mộc từ trong tập văn kiện rút ra bức ảnh, "Kiến trúc cao nhất đại học Harvard là tòa William James, vẻ ngoài cực giống một văn phòng màu trắng, mà nơi đó vừa vặn là trụ sở khoa tâm lý học. Tôi ở trong khoa tâm lý học C thị tìm nhân sĩ họ Chu, rất dễ dàng tìm tới được tư liệu

của thầy."

"Cậu nếu đã tra rõ ràng như vậy rồi, cần gì phải tới hỏi tôi."

"Tôi muốn biết, thầy và Trầm Tương rốt cuộc là loại quan hệ gì?"

Thầy Chu không nói, lại rút ra một điếu thuốc, chậm rãi hút. Phương Mộc không tiếp tục truy vấn, mà kiên nhẫn chờ ông mở miệng.

Hút xong một điếu thuốc, thầy Chu nặng nề thở dài một hơi, ngẩng đầu nói: "Tiểu Phương, cậu muốn biết, tôi cũng có thể nói cho cậu biết. Nhưng xin cậu đem việc này xem như sự sám hối của một lão nhân đối với nửa đời trước mắc sai lầm của hắn. Tôi không biết sau khi cậu nghe xong có tha thứ cho tôi hay không, nhưng xin cậu tin tưởng, từ ngày tôi lập Nhà Thiên Sứ này,

tôi đã quyết định dùng quãng
đời còn lại của mình để chuộc
tội."
Phương Mộc nhìn đôi mắt
vẩn đục kia, giờ phút này nơi
đó tràn đầy nước mắt áy náy và
thống hối. Cậu nhẹ nhàng gật
đầu.
"Được rồi." Thầy Chu xiết
chặt hai đấm, giống như đang
cổ vũ mình thổ lộ ra bí mật khó
có thể mở miệng, "Cậu từng
nghe nói qua Skinner's Box
chưa?"
"Chiếc hộp của Skinner?"
Phương Mộc mở to hai mắt,
"Thầy nói chính là Burrhus
Frederic Skinner sao?"
"Đúng vậy." Thầy Chu có
chút kinh ngạc, "Cậu thật sự là
một cảnh sát bình thường sao?"
Phương Mộc không trả lời
ông. Skinner là nhà tâm lý học
nổi tiếng nước Mỹ, nhân vật đại

diện nổi danh nhất cho trường
phái
chủ
nghĩa
hành
vi.
Skinner phản đối chỉ dùng
phương pháp phân tích tinh
thần nghiên cứu thảo luận thế
giới nội tâm của con người, chủ
trương đoán trước và khống
chế hành vi con người mà
không qua quá trình suy đoán
tình trạng tâm lý của con
người. Ông đưa ra một loại lý
luận "Thao tác phản xạ có điều
kiện", cho rằng con người hay
động vật vì đạt tới mục đích
nào đó, sẽ đem hành vi nhất
định tác dụng với hoàn cảnh.
Khi kết quả của loại hành vi
này đối với nó có lợi, loại hành
vi này sẽ xuất hiện lặp lại trong
tương lai; Khi bất lợi, loại hành

vi này sẽ suy yếu hoặc biến
mất. Do đó, mọi người có thể
dùng giữa loại biện pháp cường
hóa hoặc phụ cường hóa này để
ảnh hưởng tới kết quả của
hành vi, từ đó từng bước tu
chỉnh hành vi này, đây là lý
luận tu chỉnh hành vi. Skinner
lúc ban đầu đem lý luận tu
chỉnh hành vi này áp dụng cho
huấn luyện động vật, còn chế
tạo ra "Hộp Skinner" nổi tiếng.
Trong hộp có đòn bẩy, máng
thức ăn, tấm ván giậm nhỏ và
một vài thiết bị khác, Skinner
đem động vật -- ví dụ như bồ
câu, chuột -- để vào trong hộp
tiến hành nghiên cứu, tục
truyền, ông còn từng đem con
gái mình xem như vật thí
nghiệm bỏ vào hộp Skinner.
Thế nhưng, một nhà khoa
học gây tranh cãi như vậy,
cùng vụ án này có quan hệ gì

chứ?

"Thời thập niên 80, 90 đó là một tư tưởng chịu cấm đoán thời gian dài, rồi theo thời gian đột nhiên phun trào." Thầy Chu ánh mắt mê ly, tựa hồ đang hồi tưởng đến một đoạn thời kỳ vĩ đại mà nhiệt liệt, "Tôi trong cách mạng văn hóa lãng phí rất nhiều thời gian, một khi có thể thi triển không gian chí hướng của mình, tôi kích động là lẽ đương nhiên. Nhân sinh bất quá vội vã mấy năm, học giả nào không muốn cho hậu nhân lý luận và kinh điển lưu lại truyền đời chứ? Do đó, tôi sau khi đảm nhiệm chức chủ nhiệm sở nghiên cứu tâm lý, đã lựa chọn một đầu đề mà lúc ấy tôi cảm thấy có khả năng thay đổi quỹ tích tiến hóa của nhân loại -- Kế hoạch giáo hóa trường."

"Giáo hóa trường, có nghĩa

là gì?"

"Skinner căn cứ theo kết
quả thí nghiệm suy luận ra
nhân loại không có cái gọi là tự
do ý chí, thuần túy chịu vật
tăng cường khống chế chi phối.
Loại lý luận này mặc dù chịu sự
lên án, nhưng lại khiến cho đời
sau có được lợi ích không nhỏ.
Liệu pháp khử mẫn cảm và liệu
pháp chìm ngập trị chứng sợ
hãi và chứng lo âu đều là lấy lý
luận hành vi của Skinner làm
căn cứ. Skinner mộng tưởng lấy
công trình hành vi học để xây
dựng thành xã hội nhân loại,
lấy lý luận hành vi để khống
chế hành vi của nhân loại. Sự
thật thực tế mà nói, tôi đối với
thứ này cảm thất rất hứng thú,
bởi vì tôi trong cách mạng văn
hóa thấy được rất nhiều hành
vị của mọi người trái với bản
tính, tôi rất muốn biết đến tột

cùng cái gì dẫn phát đến tính
thất thường của tập thể toàn
dân lần đó. Nếu như có thể tìm
được loại năng lực thần kỳ này,
chúng tôi sẽ đem triệt để cường
hóa tính xã hội của nhân loại,
lấy thứ này xây dựng một thế
giới hoàn mỹ hơn. Chúng tôi
thiết tưởng thành lập một
trường khu tác động bên ngoài
đến hành vi nhân loại, gộp lại
gọi nó là giáo hóa trường."
"Ý của thầy là. . . . . ."
Phương Mộc đột nhiên cảm
thấy một trận chán ghét, "Dùng
huấn luyện để bồi dưỡng tính
cách của nhân loại tiến tới ảnh
hưởng hành vi -- Tựa như huấn
luyện động vật?"
"Tôi hiểu được phản ứng của
cậu." Thầy Chu thống khổ
nhắm mắt lại, "Tôi cũng biết kế
hoạch này vi phạm luân lý.
Nhưng đối với tôi mà nói, thành

tựu học thuật thật sự là một thứ rất có lực hấp dẫn. Tôi lúc ấy nghĩ, cho dù tương lai của tôi giống như Skinner bị người đời thóa mạ, chỉ cần có thể vì nhân loại tìm tòi bí ẩn của bản thân làm ra cống hiến, đó cũng đáng giá. Do đó, tôi vẫn quyết định khởi động kế hoạch giáo hóa trường."

Bất giác, sắc trời ngoài cửa sổ đã bắt đầu âm trầm, cụm mây đen lớn dần dần che kín bầu trời, một hồi đại tuyết tựa hồ sắp kéo đến. Trong ký túc xá chật hẹp càng phát ra vẻ hôn ám, khuôn mặt hai người đều ẩn trong bóng râm, chỉ có đốm đỏ trên điếu thuốc là như ẩn như hiện.

"Cả kế hoạch chỉ có tôi và trợ thủ của tôi mới biết rõ nội tình. Chúng tôi đầu tiên lựa chọn một số người làm đối

tượng thí nghiệm, chủ yếu là một vài đứa bé nhà bình thường. Hàng năm đều có rất nhiều sinh viên tốt nghiệp đại học đến sở nghiên cứu tâm lý thực tập, tôi từ trong các thực tập sinh chọn ra một số người đến tiến hành theo dõi những đối tượng thí nghiệm này, yêu cầu bọn họ ghi chép khách quan cuộc sống thường nhật của đối tượng thí nghiệm, nhưng không hề nói gì cho thực tập sinh về nội dung của thí nghiệm. Đồng thời, tôi bí mật chiêu mộ một ít người tình nguyện trong xã hội, người tình nguyện này cũng là người thường, hơn nữa trải qua thẩm tra nghiêm khắc, xác nhận không có quan hệ xã hội với nhau. Sau khi nghiên cứu đối tượng theo dõi một thời gian ngắn, tôi liền an bài người tình

nguyện ở trong cuộc sống của đối tượng thí nghiệm làm ra một ít chuyện, ví dụ chứng kiến hành vi tình dục, đột nhiên bị người xa lạ ôm, mang tới nơi tối tăm. Sau khi sự kiện phát sinh, tôi yêu cầu người tình nguyện ký tên bảo mật vào đơn chấp thuận, sau đó phát một số thù lao, từ đó về sau không còn liên quan gì nữa. Sau đó, thay đổi hoàn toàn tất cả thực tập sinh phụ trách quan sát đối tượng thí nghiệm, đổi lại thực tập sinh khác theo dõi ghi chép tình hình phản ứng của đối tượng thí nghiệm sau khi xảy ra chuyện, đương nhiên mục đích và nội dung thí nghiệm đều nghiêm khắc bảo mật với bọn họ. Như vậy, có thể bảo đảm mục đích và quá trình thí nghiệm không ai biết được."

"Thầy ở trong cuộc sống đối

tượng thí nghiệm, làm ra một vài cuộc chạm trán?" Phương Mộc nhíu mày.

"Đúng." Thầy Chu gian nan phun ra chữ này, "Như vậy có thể khiến đối tượng thí nghiệm dựa theo suy nghĩ của chúng tôi để suy nghĩ, hành động, hay nói cách khác -- Chúng tôi lựa chọn cho bọn họ kinh nghiệm nhân sinh."

Phương Mộc ngẩng đầu nhìn lão nhân trước mặt, ông còng người xuống, rủ đầu, tựa như một đứa trẻ đã làm sai chuyện, nhưng nào ai có thể ngờ đến ông đã từng có tâm địa như ác ma?

"Sau này thì sao?"

"Nhóm đối tượng thí nghiệm đầu tiên có 5 người, ngoại trừ một đứa bé chứng kiến hành vi tình dục ra, những người khác sau khi trải qua thí nghiệm tình

tự không có biểu hiện phản ứng kịch liệt, vì vậy sau mười năm, chúng tôi lại lựa chọn nhóm đối tượng thí nghiệm thứ hai. Lúc ấy tôi rất tự tin, tôi dự định để kế hoạch này tiến hành kéo dài, dùng thời gian 20 - 25 năm để hoàn thành thí nghiệm này. Nếu thí nghiệm có thể hoàn thành thuận lợi, tôi sẽ ở trên phương diện học thuật lấy được thành tựu mà bất luận kẻ nào cũng đều khó có thể đạt tới. Skinner đã chứng minh sự trợ giúp khen thưởng sẽ thành lập hành vi tốt, còn tôi chứng minh hành vi trừng phạt đối với đặc tả người đồng dạng hữu hiệu. Nhưng hai năm sau, chuyện ngoài ý muốn xảy ra. . . . . ."

"Cái gì ngoài ý muốn?"

Phương Mộc vội vàng hỏi.

Thầy Chu thở dài một tiếng, đem trán hướng lan can giường

khẽ đập vào.

"Khi tôi đang xem một phần báo cáo theo dõi, phát hiện tình tự phản ứng của một đối tượng thí nghiệm phi thường kỳ quái, so với tưởng tượng của tôi mãnh liệt hơn rất nhiều. Bởi vì đối tượng thí nghiệm này là trợ thủ của tôi phụ trách, tôi liền hỏi hắn tình huống thí nghiệm. Hắn ấp a ấp úng không chịu nói, cuối cùng dưới sự truy vấn liên tục của tôi, hắn rốt cuộc thừa nhận là người tình nguyện xảy ra vấn đề -- Gã không dựa theo kế hoạch làm việc, mà đã cưỡng hiếp cô bé kia. . . . . ."

"Trầm Tương?" Phương Mộc thất thanh kêu lên.

"Đúng." Hai hàng nước mắt xoát một cái ràn rụa trên khuôn mặt già nua của thầy Chu, "Tôi kinh hoàng đến tột đỉnh, đằng đẳng một ngày

không ra khỏi phòng làm việc.
Tôi bắt đầu suy nghĩ hành động
của tôi có phải là thật sự đang
nghiên cứu khoa học hay
không, cũng là lần đầu tiên ý
nghĩ buông tha thí nghiệm này
nảy mầm. Sau đó lại phát sinh
một sự kiện khác, khiến tôi
hoàn toàn hạ quyết tâm."
"Chuyện gì?"
Thầy Chu đã không còn cách
nào trả lời nữa, ông tựa vào
trên tay vịn giường lớn tiếng
nức nở. Phương Mộc nhìn lão
nhân khóc trước mặt, nói
không rõ trong lòng đến tột
cùng là chán ghét, hay thông
cảm.
Một lúc lâu sau, thầy Chu
rốt cuộc cũng khôi phục bình
tĩnh, ông dùng tay áo lau lau
mắt, run rẩy nói: "Có một đứa
bé sau khi thí nghiệm, không
chịu nổi sợ hãi trong lòng, tự

sát. Đứa bé kia, chính là Duy Duy. . . . . ."

"Hả?" Phương Mộc khiếp sợ đến thoáng cái nhảy dựng lên, "Con trai chị Triệu?"

"Đúng." Thầy Chu nhìn Phương Mộc, tựa hồ rất hy vọng cậu nhào tới cho mình ăn đấm, "Duy Duy chết đi, tôi quyết định hoàn toàn từ bỏ kế hoạch giáo hóa trường. Tôi đã tiêu hủy toàn bộ ghi chép thí nghiệm, kể cả vài năm luận văn tôi tân tân khổ khổ viết. Sau đó, tôi đã từ chức, bởi vì tôi nghĩ tôi đã không còn tư cách tiếp tục làm một nhà tâm lý học nữa. Tôi đã sửa lại tên, hoàn toàn thoát ly khỏi vòng tròn cuộc sống ban đầu, còn ra ngoại ô mua một khối đất, xây một khu cô nhi viện, nhận chị Triệu đang bên bờ vực tuyệt cảnh vào. Tôi đã thương tổn

nhiều hài tử lắm, tôi sẽ hảo
hảo bồi dưỡng bọn nhỏ đã từng
chịu sự ruồng rẫy, thương tổn
này, lấy việc này chuộc tội cho
sai lầm nửa đời trước của tôi."
Nói xong, thầy Chu giống
như bị rút hết khí lực toàn
thân, vô lực tựa trên tay vịn,
nhưng từ vẻ mặt của ông đến
xem, đem bí mật nhiều năm
hành hạ mình một lần phun ra,
tựa hồ trong lòng nhẹ nhõm
không ít.
Phương Mộc lại không cách
nào nhẹ nhõm được, cậu châm
một điếu thuốc, mạnh mẽ lệnh
cho tâm tình của mình mau
chóng bình phục lại. Lão nhân
trước mắt từng là một người
cậu phi thường tôn kính, song
người khởi xướng tất cả bi kịch
vừa vặn chính là ông.
Một điếu thuốc hút xong,
Phương Mộc mở tập văn kiện,

tận lực dùng một loại ngữ khí
giải quyết việc chung hỏi:
"Thầy Chu, ghi chép của thí
nghiệm năm đó thầy một chút
cũng không còn bảo lưu sao?"
"Đúng vậy."
"Vậy thầy còn có thể nhớ kỹ
tên của người tình nguyện và
đối tượng thí nghiệm năm đó
không?"
"Có thể nhớ một chút."
"Tốt lắm." Phương Mộc từ
trong tập văn kiện rút ra một
tờ giấy, lại đưa cho ông một cây
bút, "Đem tên của người mà
thầy nhận biết trong danh sách
này đánh dấu ra."
Thầy Chu đeo mắt kính lên,
cầm danh sách tra từ trên
xuống dưới xem một lần, sắc
mặt khẽ biến, ngẩng đầu hỏi:
"Cậu từ nơi nào lấy được phần
danh sách này?"
Phương Mộc diện vô biểu

tình nói: "Ông cứ đánh dấu
trước đi rồi hãy nói,"
Thầy Chu hơi suy nghĩ một
chút, vẽ vòng tròn lên một vài
cái tên, rồi đưa trả lại cho
Phương Mộc.
Tên bị thầy Chu đánh dấu
qua lần lượt là Trầm Tương,
Đàm Kỷ, Khương Đức Tiên,
Tưởng Phái Nghiêu, Mã Xuân
Bồi, Hạ Lê Lê.
Phương Mộc nhíu mày, thầy
Chu lại truy vấn nói: "Phần
danh sách này là chuyện gì xảy
ra?"
Phương Mộc suy nghĩ một
chút, quyết định cho biết chi
tiết: "Cảnh sát hoài nghi Đàm
Kỷ
giết
chết
Tưởng
Phái
Nghiêu, còn Khương Đức Tiên

giết chết Mã Xuân Bồi."

"Cái gì?" Thầy Chu kinh hãi

"Tưởng Phái Nghiêu và Mã

Xuân Bồi chính là người tình

nguyện năm đó tương ứng với

Đàm Kỷ và Khương Đức Tiên

a."

Sắc mặt Phương Mộc xanh

xám, "Ông để bọn họ làm gì với

Đàm Kỷ và Khương Đức Tiên?"

"Tôi nghĩ đã," Thầy Chu gấp

đến độ sắc mặt đại biến, "Dựa

theo kế hoạch, Tưởng Phái

Nghiêu đem Đàm Kỷ vứt trong

rạp chiếu phim sau khi hết

suất; Mã Xuân Bồi và Hạ Lê Lê

lấy danh nghĩa cha con phát

sinh quan hệ tình dục trước

mặt Khương Đức Tiên. . . . .

.Đúng rồi, Hạ Lê Lê đâu?"

"Hạ Lê Lê 6 năm trước chết

ở thời kỳ ba bệnh giang mai."

Phương Mộc lạnh lùng nói,

"Nếu không nàng cũng sẽ bị

Khương Đức Tiên giết chết."

Sắc mặt thầy Chu trắng bệch, ông ôm danh sách trong tay Phương Mộc qua, "Vậy, Hoàng Nhuận Hoa, Khúc Nhị, Thân Bảo Cường, Nhiếp Bảo Khánh là ai?"

"Thân Bảo Cường và Nhiếp Bảo Khánh là người chết của hai vụ án mạng khác, chúng tôi hoài nghi hung thủ là Khúc Nhị và Hoàng Nhuận Hoa."

"Khúc Nhị, Hoàng Nhuận Hoa và Đàm Kỷ, Khương Đức Tiên có quan hệ gì sao?" Thầy Chu tựa hồ còn ôm một tia hy vọng cuối cùng.

"Chúng tôi tin tưởng bốn người bọn họ là đồng lõa, kể cả La Gia Hải đang bỏ trốn trước mắt." Phương Mộc nhìn chằm chằm vào mắt thầy Chu, "Chính là bạn trai của Trầm Tương!"

Thầy Chu há hốc miệng,
mục trừng khẩu ngốc nhìn
Phương Mộc, vài giây sau, ông
chán nản ngã ngồi trên giường,
giường sắt lâu năm không tu
sửa phát ra tiếng rên rỉ kẽo
kẹt.
"Nói cách khác. . . . . ." Thầy
Chu thì thào tự nói.
"Nói cách khác," Phương Mộc
thay ông nói hết lời, "Kế hoạch
giáo hóa trường vẫn chưa
ngưng hẳn!"
"Không có khả năng!" Thầy
Chu nhảy dựng lên, tâm tình
gần như không thể khống chế
được, "Ghi chép thí nghiệm
năm đó đều đã bị tôi thiêu
thủy, bọn họ không có khả
năng biết được thân phận của
người tình nguyện!"
"Không có gì là không có
khả năng!" Phương Mộc bước
về phía trước từng bước, tới

gần khuôn mặt thầy Chu, "Trợ thủ năm đó của ông là ai?"

Những lời này hình như đã nhắc nhở thầy Chu, ông kinh ngạc nhìn chằm chằm Phương Mộc, nhưng rất nhanh sau đó ông liền khôi phục bình tĩnh.

"Xin lỗi, tôi tạm thời không thể nói cho cậu biết. Nhưng xin cho tôi thời gian vài ngày, tôi nhất định sẽ đem sự tình nói rõ ràng." Thầy Chu nói năng khẩn khoản, "Đây là nghiệt căn do tôi gây ra, xin để tôi có cơ hội chuộc tội."

Phương Mộc nhìn ông vài giây, chậm rãi nói: "Được, tùy thời giữ liên lạc với tôi." Dứt lời, cậu liền đứng dậy cáo từ, lúc đi tới cửa, Phương Mộc đột nhiên xoay người: "Người tình nguyện cưỡng hiếp Trầm Tương năm đó tên gọi là gì?"

"Vương Tăng Tường, khi đó

là một nhân viên của công ty cung cấp nước." Thầy Chu ngồi không nhúc nhích, đôi mắt nhìn chằm chằm góc tối trong phòng, "Xin lỗi, tôi năm đó không có dũng khí báo cảnh sát."

Ẩn nhẫn cả ngày bầu trời rốt cuộc bắt đầu đổ tuyết, tuyết càng rơi càng lớn, đất trời rất nhanh liền trắng xóa một mảnh. Phương Mộc đậu xe ở ven đường, gọi điện về tổ chuyên án tra tư liệu của Vương Tăng Tường, cũng dặn dò đi dặn dò lại một khi chắc chắn hành tung của gã, lập tức áp dụng theo dõi 24h, bởi vì mục tiêu của La Gia Hải chính là gã. Sau khi gọi điện thoại xong, Phương Mộc tắt điện thoại, vô lực tựa trên ghế lái, suy nghĩ một chút, lại mở điện thoại lên. Quả thật, điện thoại

của Biên Bình tức thì gọi đến,
trực tiếp hỏi cậu Vương Tăng
Tường là chuyện gì xảy ra.
Phương Mộc nói trở về bàn tiếp.
Biên Bình nhận thấy được tâm
tình Phương Mộc khác thường,
không hỏi tới, dặn dò một câu
lái xe cẩn thận liền cúp điện
thoại.
Nhìn về phía trước, bầu trời
thấp đến nỗi tựa như muốn nện
xuống, quốc lộ ngoại ô này tựa
hồ thẳng tuốt thông với chân
trời mây đen cuồn cuộn kia.
Nhìn về phía sau, Nhà Thiên Sứ
cách đó không xa đã hoàn toàn
bị bao phủ trong một mảnh
sương tuyết, vô luận dùng sức
phân biệt thế nào, ngọn đèn
đốm đốm nhỏ nhỏ kia cũng
không thể nhìn thấy.
Nhà Thiên Sứ. Giáo hóa
trường.
Phương Mộc lặp đi lặp lại

nghiền ngẫm hai từ này, đột
nhiên hiểu được thầy Chu tại
sao muốn gọi cô nhi viện là
Nhà Thiên Sứ. Thiên sứ có một
đôi cánh có thể tự do bay lượn,
không bị giáo hóa, không bị
vấy bẩn.
Phương Mộc giẫm xuống
chân ga, xe jeep trên con
đường tràn ngập sương tuyết
này ra sức lướt về phía trước.
Xuyên qua ngoại ô, ngọn đèn
huy hoàng trong nội thành mơ
hồ có thể nhận ra. Mới vừa rồi
trời đất còn nối liền một mảnh
tái nhợt đột nhiên trở nên ảm
đạm ám ách ngột ngạt, một
màu xám nặng nề đồng dạng
bao phủ bầu trời thành thị,
thoạt nhìn, phảng phất như
một chảo sắt khổng lồ từ trên
trời giáng xuống.
Trong buồng lái không hề
lạnh, nhưng Phương Mộc nhìn

thành thị trước mắt càng ngày
càng gần, cũng không kiềm
được mà bắt đầu run rẩy.
Cậu nghĩ đến Hoàng Vĩnh
Hiếu, nghĩ đến Mã Khải, nghĩ
đến Tôn Phổ, nghĩ đến Hạ
Thiên. . . . . .
Chốn thành thị này, chính là
một giáo hóa trường vô cùng to
lớn, nguy cơ tứ phía.

Chương 33 - Cái gọi là vận mệnh

". . . . . Ok, I think we will
creat a nicer world, Good bye."
Dương Cẩm trình đặt điện thoại
xuống, trên mặt là ý cười
không che giấu được. Hắn tựa
vào trên ghế da rộng rãi thoải
mái phía sau, mắt nhìn chằm
chằm trần nhà, rốt cuộc nhịn
không được cười thành tiếng.
(Ok, tôi nghĩ rằng chúng ta
sẽ tạo ra một thế giới tốt đẹp
hơn, tạm biệt.)

Cách ngày nào đó bước lên đỉnh cao của nhân sinh, đã không còn xa nữa.

Nghĩ tới đây, Dương Cẩm Trình không nhịn được thoáng nhìn quanh mật thất nho nhỏ này, trong lòng lại có vài phần không muốn, Đây là một phòng xép nhỏ trong phòng làm việc của Dương Cẩm Trình, trừ hắn và thầy, không có bất luận kẻ nào biết sự tồn tại của mật thất này. Mà kế hoạch vĩ đại năm đó, chính là sinh ra trong mật thất này rồi từng bước từng bước áp dụng. Dương Cẩm Trình vuốt ve cái bàn hơi có vẻ cổ xưa, trong lòng không nhịn được cảm khái, chắc chắn năm sau, nơi này có lẽ sẽ giống như tầng hầm tòa nhà Wiliam James bảo tồn hộp của Skinner, trở thành thánh địa mà các hậu bối tâm lý học quỳ bái.

Dương Cẩm Trình si ngốc đắm chìm trong ảo tưởng của mình, nhưng rất nhanh hắn lại khôi phục bộ dáng trầm ổn ngày thường, ngồi thẳng trên ghế, thò tay mở máy tính.

Trên màn hình xuất hiện một cửa sổ video, trên hình ảnh hiển thị chính là phòng làm việc của mình. Hắn kéo cửa sổ di chuyển xuống dưới thanh tiến trình, nhìn mình phía sau bàn làm việc buồn cười mà di chuyển cực nhanh, đứng dậy đi lại bên trong, xuất môn, rồi trở về, lại xuất môn.

Thình lình, Dương Cẩm Trình thấy được gã mà mình muốn theo dõi kia, gã thừa dịp mình ra ngoài chạy vào phòng làm việc, nhìn hai bên, sau đó tùy tiện ngồi trên ghế da nọ, trái phải xoay xoay hai vòng, biểu tình si mê trên mặt cùng mình

vừa rồi giống nhau như đúc,
mà đáng ghét hơn chính là gã
cư nhiên cầm lấy chén trà trị
giá hơn hai vạn đồng của mình
uống liền hai hớp. Nếu người
khác thấy một màn như vậy, cơ
hồ sẽ tưởng rằng người thản
nhiên tự đắc kia chính là bản
thân Dương Cẩm Trình.
Dương Cẩm Trình từ trong lỗ
mũi "hừ" một tiếng, sau khi
đem video này bảo tồn thì đứng
dậy rời đi.
Hắn ra khỏi mật thất, ấn
vào cơ quan trên tường sắp xếp
giá sách trở về chỗ cũ. Chính
giữa giá sách có một điểm sáng
nhỏ thập phần yếu ớt, Dương
Cẩm Trình biết máy quay kia
còn đang làm việc, hắn hướng
điểm sáng kia mỉm cười, làm
một ký hiệu tay hình chữ V.
Vẫn luôn khoác áo dài trắng
trên người, Dương Cẩm Trình

chuẩn bị tiến hành một lần dò
xét cuối cùng của đêm nay, mới
vừa đặt tay lên nắm cửa, chợt
nghe thấy trong hành lang
truyền đến một trận ồn ào.
Hai bảo vệ đang tóm trụ một
lão nhân quần áo giản dị, lão
nhân kia đang liều mạng giãy
giụa, trong miệng không ngừng
kêu. Trần Triết chặn trước
người của ông, nửa tức giận
nửa bất đắc dĩ giải thích: "Xin
lỗi, không có hẹn trước không
thể gặp Dương chủ nhiệm. . . .
. ."
"Buông tay!" Thanh âm của
Dương Cẩm Trình đột ngột vang
lên phía sau, Trần Triết vừa
quay đầu lại, Dương Cẩm Trình
đã đứng trước cửa phòng làm
việc, thần tình kinh ngạc.
"Dương chủ nhiệm, ông ấy. .
. . . ." Trần Triết vội vàng
hướng Dương Cẩm Trình giải

thích, nhưng Dương Cẩm Trình
nhìn cũng không thèm nhìn gã
một cái, bước nhanh qua, ôm
trụ tay của lão nhân, cuống
quít lay mấy cái, mới phun ra
vài chữ: "Thầy Chu, sao thầy
lại tới đây?"
Lão nhân vẻ mặt lãnh đạm,
nhưng vẻ mặt của Dương Cẩm
Trình lại kích động, hắn quay
đầu hướng Trần Triết và hai
người bảo vệ nói: "Sau này,
mọi người thấy ông ấy, cũng
phải tôn trọng như nhìn thấy
tôi. có nghe hay không?"
Hai bảo vệ vâng vâng dạ dạ,
Trần Triết lại là vẻ mặt khó xử,
chà xát tay vài cái nói: "Dương
chủ nhiệm tôi đi an bài phòng
khách. . . . . ."
"Không cần." Thầy Chu như
trước nghiêm mặt lãnh đạm,
ông đem đầu chuyển hướng
Dương Cẩm Trình, "Cẩm Trình,

tôi muốn tìm cậu nói chuyện."
Dương Cẩm Trình ngẩn ra,
lập tức đầy mặt tươi cười, "Tốt,
chúng ta tìm một chỗ hảo hảo
tâm sự."

***

Trong phòng tắm Kim Huy
lác đác người đến, bởi vì cảnh
sát gần đây nghiêm cấm hoạt
động trái pháp luật như mại
dâm chơi gái, cho nên tình hình
khách hàng đến cửa so sánh
với ngày xưa, sinh ý hôm nay
có vẻ vô cùng quạnh quẽ.
Trong bãi tắm to như vậy chỉ
có ba người khách. Một người
trẻ tuổi tay cầm khăn mặt,
khuôn mặt hướng về phía
tường vòi sen, hai người khách
khác ghé vào trên hai cái
giường tắm kỳ (tắm có người
chà lưng giùm). Rất nhanh,
một nam nhân trong đó đã chà
xát xong, sau khi cọ rửa cùng

một lão nhân trên giường làm
động tác chào hỏi, đứng dậy
đến phòng xoa bóp.
Sư phụ tắm kỳ cho lão nhân
dùng sức chà xát vài cái, bất
đắc dĩ vỗ vỗ bả vai lão nhân,
"Lão tiên sinh, ngài còn muốn
đến phòng tắm hơi xông, xoa
bóp nữa không a." Lão nhân
ứng tiếng, cố sức đứng lên, vào
phòng gỗ bên cạnh.
Lão nhân vừa vào cửa, sư
phụ tắm kỳ liền không thể chờ
được mà đứng một bên nghỉ
ngơi hút thuốc nói với nhân
viên tạp vụ: "Hắc, mày vừa rồi
nhìn thấy không?"
"Nhìn thấy cái gì?"
"Haha, lão nhân này không
có cái kia."
"Không có cái gì?"
Sư phụ tắm kỳ lấy tay chỉa
chỉa dưới hông mình, "Không có
cây súng của nam nhân a."

"Thật không?" Nhân viên tạp vụ nổi lên hứng thú, "Lão nhân này là một thái giám?"

"Thái giám cái gì a, tao vừa rồi thật sự nhịn không được, liền hỏi ổng." Sư phụ tắm kỳ mặt mày hớn hở nói, "Lão đầu còn rất hào phóng, một chút cũng không giấu diếm. Ổng nói cho tao biết, ổng thời cách mạng văn hóa đã từng bị một súng, khiến cái đó đó bị mất đi."

"Hì hì, lão nhân đó đời này thiệt thòi lớn rồi. . . . . ."

Đối thoại của hai người một chữ cũng không sót truyền vào tai người trẻ tuổi kia, toàn thân y chấn động, tựa hồ đối với sự tình này cảm thấy ngoài ý muốn. Sau đó, y liền tắt vòi nước, bước nhanh vào phòng tắm hơi.

Lão nhân ngồi trên chiếc

ghế trong phòng tắm hơi, hai mắt nhắm nghiền. Người trẻ tuổi đóng cửa thật kỹ, chậm rãi ngồi đối diện ông, đưa mắt ném về hướng hạ thân của ông.

Lão nhân tựa hồ đã nhận ra ánh mắt của y, mở hai mắt, nhìn thấy người trẻ tuổi đang gắt gao nhìn chằm chằm giữa hai chân mình. Ông hiển nhiên đã quen bị nhìn kỹ như vậy, mỉm cười khoan dung, một lần nữa nhắm mắt lại.

Thình lình, ông cảm thấy người thanh niên này tựa hồ đã từng gặp ở nơi nào đó, lúc mở mắt ra lần nữa, trên chiếc ghế trước mặt đã không còn một bóng người.

Trong phòng thay quần áo, La Gia Hải đã mặc chỉnh tề nhìn bức ảnh trong tay, Chu Chấn Bang âu phục giày da đang quay về phía ống kính

mỉm cười tự tin. Đây là Z tiên
sinh một giờ trước giao cho y.
La Gia Hải như có điều suy nghĩ
mà thu hồi bức ảnh, dùng khăn
mặt một lần nữa quấn lại dao
nhíp, đứng dậy rời đi.
Đã tắm rửa xong xuôi thầy
Chu khoác áo tắm đi vào phòng
thuê, lại bị quái vật mặt trắng
đột nhiên ngồi dậy trên sofa
dọa nhảy dựng.
"Haha, xin lỗi, đã làm thầy
sợ." Dương Cẩm Trình kéo
xuống màng đắp trên mặt
xuống, "Thế nào, học sinh còn
chưa quên thói quen của thầy
năm đó nha, thầy từng nói,
chuyện thoải mái nhất chính là
thống thống khoái khoái mà
tắm rửa một phen."
Hắn chỉa chỉa bàn trà đã bày
đầy thức ăn thịnh soạn, "Mời
thầy ngồi, hôm nay chúng ta
vừa uống vừa tán gẫu, không

say không về."

Dương Cẩm Trình từ trên bàn trà cầm lấy một chai rượu ngũ lương, hướng thầy Chu lắc lắc "Đây cũng là thứ thầy thích nhất." Dứt lời, vặn mở nắp hướng trong ly rót xuống.

Thầy Chu ngăn trở tay hắn, vẻ mặt lạnh lùng: "Tôi không phải đến uống rượu, tôi có lời muốn hỏi cậu."

Dương Cẩm Trình buông bình rượu, trong lòng đã đoán được bảy tám phần.

"Thầy cứ nói."

"Cậu có phải. . . . . ." Thầy Chu thoáng dừng, "Vẫn còn tiếp tục thí nghiệm giáo hóa trường hay không?"

Sắc mặt của Dương Cẩm Trình khẽ biến, lập tức rót cho mình một chung rượu, uống một hơi cạn sạch.

"Đúng, năm đó em đã phục

chế tất cả tư liệu."

Thầy Chu xiết chặt nắm tay,

sắc mặt xanh xám, "Cậu vì sao

không dựa theo lời tôi mà

làm?"

Dương Cẩm Trình không

nhanh không chậm rót tiếp cho

mình chung rượu, "Em nghĩ,

em tiếp tục thí nghiệm này, mới

là chân chính nghe lời thầy."

"Cậu nói cái gì?" Thầy Chu

giận không kềm được, "Chỉ nói

hươu nói vượn!"

"Đích xác, thầy năm đó chỉ

vì nội tâm cảm thấy áy náy mà

bỏ qua thí nghiệm." Dương

Cẩm Trình nhìn chằm chằm vào

mặt thầy Chu, "Nhưng thầy

dám nói thầy chân chính từ bỏ

rồi sao?"

"Cậu có ý tứ gì?"

"Thầy mới vừa nói thầy

thành lập một cô nhi viện, em

biết thầy muốn làm gì." Dương

Cẩm Trình nhấp một ngụm rượu, cười cười, "Nhà Thiên Sứ, giáo hóa trường -- Hai từ nghe sao cũng giống nhau. Kỳ thật chúng ta làm việc cũng giống nhau, chúng ta đều giáo hóa người khác, chỉ bất quá, thầy dùng phần thưởng, còn em tiếp tục thứ chúng ta từng nỗ lực -- Trừng phạt."

"Toàn nói bừa!" Thầy Chu nhảy dựng lên, "Tôi sao có thể giống cậu?"

"Ngồi xuống!" Ngữ điệu của Dương Cẩm Trình thoáng cái nâng cao, hắn mạnh xốc áo tắm của thầy Chu lên, "Thầy xem, thầy cũng không kiêng dè chỗ thiếu hụt trên thân thể, đến bây giờ thầy vẫn là như vậy."

"Cái gì nữa đây?"

"Thầy từng nói, chỉ cần tin tưởng đây chẳng qua là ba

nhánh hệ thống xương xốp
(Dương vật gồm ba ống hình
tròn, nằm song song với nhau,
cấu tạo bằng các mô cương,
trong đó có hai ống thể hang
và một ống thể xốp được bao
xung quanh bởi ba lớp: lớp cân
sâu, lớp mô dưới da và lớp da),
cùng tôn nghiêm của nam nhân
không quan hệ, vậy có thứ kia
hay không cũng không sao cả,
tựa như người có ruột thừa hay
không cũng không sao cả. Qua
nhiều năm thầy thanh tâm quả
dục như vậy, đem tất cả tinh
lực đều đầu nhập trên nghiên
cứu khoa học, chưa bao giờ
nghe thầy nói tịch mịch. Nói
cách khác, thầy đã giáo hóa
chính thầy." Dương Cẩm Trình
hướng bên ngoài phòng thuê
hất miệng, "Thầy cơ trí như
vậy, người ý chí kiên định cũng
có thể bị giáo hóa, những người

tầm thường bên ngoài kia, có ai không thể bị giáo hóa?"

"Cậu tới cùng muốn nói cái gì?" Thầy Chu vẫn xụ mặt như trước.

Dương Cẩm Trình kiên quyết kéo thầy Chu ngồi trên sofa, đem mặt sáp qua, nhìn chằm chằm thầy Chu vài giây, chậm rãi nói: "Thầy năm đó làm đến không sai như vậy, đồng dạng, em hiện tại cũng làm được đúng như vậy. Thầy từng nói khoa học hành vi có thể thay đổi thế giới, em đến nay vẫn rất tin tưởng không hề nghi ngờ. Chúng ta có thể đặc tả hành vi của nhân loại, cường hóa hành vi của nhân loại, đương nhiên, chúng ta cũng có thể tiêu trừ nó. Tựa như Skinner từng nói qua, lý tưởng của kẻ quản lý xã hội không phải là nhân vật chính trị, mà

là học giả có trái tim nhân hậu
và nắm giữ các loại thủ đoạn
kiểm soát hành vi."
"Cậu. . . . . ."
"Cho nên --" Dương Cẩm
Trình lớn tiếng cắt đứt lời thầy
Chu, đồng thời vươn một tay,
năm ngón mở ra, rồi sau đó
chậm rãi co lại thành một nắm
đấm, "Tương lai không phải
nắm giữ quân nhân và chính
khách trong tay, mà nắm trong
tay học giả chúng ta chính là --
hành vi."
"Nhưng cậu đã quên một
vấn đề cơ bản nhất, con người,
vĩnh viễn chỉ có thể là mục
đích, mà không thể là thủ
đoạn!"
"Giá trị của khám phá khoa
học ngay tại thực tế vận dụng
của nó, từ khi nhân loại bắt
đầu phát minh ra từ khoa học
này, tác dụng duy nhất của nó

chính là xây dựng xã hội!"

"Nhưng cậu có tư cách gì an

bài vận mệnh của người khác?"

Thầy Chu thoáng cái gần như

không khống chế được, "Cậu

cho rằng mình là thần sao?"

"Nói đến vận mệnh," Dương

Cẩm Trình trái lại rất tỉnh táo,

bên mép lại hiện ra vẻ tươi

cười, "Oedipus của Hy Lạp cổ cả

đời đều cùng vận mệnh của

mình tranh đấu, cuối cùng giết

cha cưới mẹ, vẫn không thoát

khỏi sự an bài của vận mệnh;

Qua các triều đại quân vương

nhiều ít đều đau khổ truy tìm

ma dược trường sinh bất lão,

nhưng có ai thoát được kết cuộc

của vận mệnh? Tự cổ chí kim,

nhân loại vẫn sầu lo thật sự có

thể tự nắm trong tay hành vi

của chính mình hay không, nếu

đáp án là khẳng định, vậy, có

thể nắm trong tay đến loại

trình độ nào?"

(Trong thần thoại Hy Lạp, Oedipus là con trai của nhà vua Laius và hoàng hậu Jocasta thành Thebes (Hy Lạp). Từ trước khi chàng ra đời, có một lời sấm cho rằng chàng sẽ giết vua cha và cưới mẹ chàng. Vì vậy, Laius lo sợ và ông đã bàn với hoàng hậu là phải giết Oedipus do sợ chàng sẽ giết cha, cưới mẹ. Cuối cùng, Oedipus lại được dấu đi, và được một người khác nuôi. Khi chàng lớn lên, lúc đó xứ Thebes gặp một tai họa lớn, có một con nhân sư quái ác thường ra một câu đố oái oăm, ai không trả lời được thì nó xé xác. Vua Laius nghe tin, ông đi tới trả lời câu hỏi của nó, ở đây Oedipus gặp Laius, họ tranh cãi về hướng đi rồi Oedipus giết Laius mà không biết đó là cha của mình,

và Creon, anh hoàng hậu Jocasta lên ngôi. Oedipus gặp nhân sư, nó hỏi: "Con gì sáng đi bằng 4 chân, trưa đi bằng 2 chân, tối đi bằng 3 chân." Oedipus liền nói: "Đó là con người". Con nhân sư biết mình đã thua, nó đổ xuống bức tường mà chết. Oedipus sau đó cưới mẹ chàng, Jocasta, làm vợ rồi lên ngôi vua Thebes. Lời nguyền về việc Oedipus giết cha, cưới mẹ hoàn tất mà chàng không hay biết.

Ngày kia, có một hầu cận già của vua Laius đã cho biết Oedipus là kẻ giết vua cha, ông đau khổ, khi đó hoàng hậu Jocasta tự tử. Oedipus lấy cái trâm trên đầu hoàng hậu mà chọc đui mù mắt ông và bỏ đi. Oedipus sống trong sự đau khổ đến khi ông chết.

Nhà phân tâm học Sigmund

Freud đã mượn truyền thuyết
này để đặt tên cho một đặc
điểm tâm lý ở trẻ nhỏ từ ba đến
năm tuổi mang tên mặc cảm
Oedipus: đứa trẻ thể hiện sự
quý mến người sinh thành ra
mình, thuộc giới tính khác mình
nhưng lại đố kỵ và căm ghét
bậc phụ huynh cùng giới tính
với mình ---------- Theo wiki)
Dương Cẩm Trình thoáng
dừng, hai bàn tay mạnh mở ra,
"Em có thể trả lời vấn đề này,
do đó, trên loại ý nghĩa này,
em, chính là thần."
Thầy Chu trợn mắt đứng
nhìn Dương Cẩm Trình, một lúc
lâu sau, mới thì thào nói: "Cậu
sẽ bị đời sau thóa mạ, nguyền
rủa mấy trăm năm, mấy ngàn
năm. . . . ."
"Không sao cả." Dương Cẩm
Trình tựa về lên sofa phía sau,
"Einstein đã phát minh ra vũ

khí vô nhân đạo nhất trên thế
giới -- Vũ khí nhiệt hạch,
nhưng ông ấy vẫn là khoa học
gia vĩ đại nhất của lịch sử nhân
loại."
"Được rồi." Thầy Chu hoàn
toàn tuyệt vọng, ông biết mình
đã không còn khả năng thuyết
phục Dương Cẩm Trình, "Tôi lấy
danh nghĩa là sư phụ lệnh cho
cậu, không, khẩn cầu cậu,
buông tha thí nghiệm giáo hóa
trường, hủy diệt tất cả số liệu
và thành quả!"
"Không có khả năng." Dương
Cẩm Trình trực tiếp cự tuyệt:
"Chúng ta đã từng bỏ ra tâm
huyết vào giáo hóa trường nỗ
lực hơn 20 năm, hiện tại cách
thành công chỉ còn một bước,
tôi tuyệt đối không thể buông
tha."
"Cậu có biết đã có người bởi
vì thứ này mà mất mạng hay

không. . . . . ."

"Tôi đương nhiên biết!"

Dương Cẩm Trình mạnh đứng lên, "Trầm Tương cùng tên bạn trai ngu xuẩn kia của nàng đúng không? Không có thành tựu khoa học nào mà không cần trả giá lớn mà có thể đạt được! Hơn nữa cái giá lớn tôi phải trả và gánh chịu mạo hiểm không ít hơn chút nào so với bọn họ!"

Trên mặt hắn bày ra một tia mỉm cười cổ quái, "Tôi không ngại nói cho thầy biết, năm đó cưỡng hiếp Trầm Tương, chính là tôi."

Thầy Chu khiếp sợ đến tột tỉnh, sau khi phục hồi lại tinh thần, hung hăng cho Dương Cẩm Trình một cái bạt tai!

"Tại sao cậu lại làm như vậy? Tại sao ?!!"

Trên mặt Dương Cẩm Trình

lồi lên rõ ràng năm dấu tay,
hắn phun ra một búng máu,
thong thả mà rõ ràng nói:
"Thầy còn nhớ rõ không, thời
gian đầu thí nghiệm, đại đa số
đối tượng thí nghiệm không
sinh ra tình tự phản ứng kịch
liệt như chúng ta mong đợi,
thầy và tôi đều rất lo lắng. Dựa
theo kế hoạch, tôi muốn an bài
Vương Tăng Tường hắt lên
người Trầm Tương vài thứ bẩn
có chứa mùi lạ, đó căn bản
không gây ra được hiệu quả
rung động gì. Cho nên, tôi điều
Vương Tăng Tường đi, cưỡng
hiếp Trầm Tương. . . . ."
Tâm tình hoàn toàn không
khống chế được thầy Chu lại
muốn đưa tay đánh, nhưng bị
Dương Cẩm Trình vung cánh
tay lên, ngã sấp xuống sofa.
"Thầy cho rằng đó tác động
của tình dục sao?" Dương Cẩm

Trình hướng thầy Chu rống to:
"Không! Tôi là vì thí nghiệm!
Tôi cam chịu mạo hiểm phải
ngồi tù, chính là vì để đối tượng
thí nghiệm xuất hiện hiệu quả
chúng ta mong muốn!"
Hắn chán nản ngã ngồi trên
sofa, hai tay mạnh ôm lấy đầu,
"Thầy cho rằng sự tình này
không ảnh hưởng đến tôi sao?
Tôi thẳng đến sau 35 tuổi mới
có thể lần nữa hưởng thụ tình
yêu. Lúc vợ tôi bệnh tình nguy
kịch, tôi còn ngồi trong phòng
làm việc trắng đêm nghiên cứu
số liệu!"
Thình lình, Dương Cẩm Trình
bất ngờ khóc rống lên, sau vài
giây, tiếng khóc lại im bặt.
"Do đó, xin đừng trách tôi
đối xử vô lý với thầy." Dương
Cẩm Trình lau lau mặt, trong
nháy mắt liền khôi phục bộ
dáng lạnh lùng, "Nếu thầy có

cơ hội quyết định vận mệnh
của kẻ khác, thầy sẽ làm như
thế nào -- Tôi tuyệt đối sẽ
không từ bỏ kế hoạch giáo hóa
trường."
Dứt lời, hắn lại lấy ra màng
đắp mặt, mở ra dán lên mặt, cả
người nằm ngửa về phía sau.
Thầy Chu ngơ ngác nhìn
Dương Cẩm Trình, ánh mắt
trống rỗng, qua vài phút, ông
cười khổ một tiếng: "Cậu đang
làm cái gì vậy? Đó cũng là tự
mình giáo hóa sao?"
"Việc này không quan hệ
đến giáo hóa trường." Dương
Cẩm Trình nhìn trần nhà, ngữ
điệu lãnh đạm, "Qua một thời
gian ngắn nữa tôi phải đi tham
gia một hội thảo nghiên cứu
quốc tế, đồng thời đến một cơ
quan nghiên cứu khoa học nước
ngoài thương thảo chuyện gia
nhập liên minh, nếu thành

công, cơ quan này sẽ cung cấp
cho tôi kinh phí nghiên cứu
khoa học hơn một ngàn vạn đô
la."
Hắn đột nghiên ngồi xuống,
kề sát vào thầy Chu, trên
khuôn mặt được bao phủ mặt
nạ màu trắng nặn ra một tia
mỉm cười cương ngạnh.
"Người tương lai đứng đầu
nhân loại hẳn phải có một
khuôn mặt hoàn mỹ, không
phải sao?"
Thầy Chu cắn chặt răng
nhìn khuôn mặt khô khan trước
mắt này, chậm rãi nói: "Tôi
muốn nói cho cậu biết chính là,
kế hoạch giáo hóa trường
không phải chỉ mình tôi và cậu
biết được, đã có mấy đối tượng
thí nghiệm giết chết người tình
nguyện năm đó."
Nhìn Dương Cẩm Trình đang
đắc ý dào dạt trong nháy mắt

trở nên sợ hãi, đáy lòng thầy
Chu dâng lên một tia khoái ý,
ông lạnh lùng nói: "Cậu mau
chóng tìm ra người tiết lộ tư
liệu, sau đó đem toàn bộ số liệu
giao cho cảnh sát."
Suy nghĩ một chút, thầy
Chu lại thấp giọng bỏ thêm một
câu: "Đây là cơ hội cuối cùng
để cậu chuộc tội." Dứt lời, ông
liền đứng dậy rời khỏi phòng
thuê.

***

Nhà hàng ven đường, lầu
hai.
"Đã làm xong?" Trong đồng
tử của Z tiên sinh phản chiếu
bóng đèn trên đỉnh phòng, nhìn
qua như hai mắt đang lóe sáng.
"Đúng vậy." La Gia Hải gục
đầu xuống, "Đã làm xong."
"Dựa theo kế hoạch ban
đầu?"
"Đúng, đâm chết y trong

phòng tắm hơi, sau đó đem
dương vật cắt bỏ nhét vào
trong miệng y."
Z tiên sinh thở ra một hơi,
nhìn qua như trút được gánh
nặng.
"Vậy, chuyện của anh thì
sao?" La Gia Hải hỏi.
"Để nói sau. Chờ khoảng
thời gian này qua đi, tôi sẽ bảo
J và Q trợ giúp tôi." Z tiên sinh
vẻ mặt nhẹ nhõm, nắm bả vai
của La Gia Hải, "Nhiệm vụ cấp
bách hiện nay là giải quyết vấn
đề của cậu trước, sau đó cậu có
thể không còn vướng bận gì
nữa mà rời khỏi đây, tôi dự
định. . . . . ."
Bất thình lình, dưới lầu
truyền đến tiếng đập cửa, một
khẩu âm vùng khác lớn tiếng la
hét:
"Ông
chủ,

còn
bán
không?"
Z tiên sinh ra hiệu La Gia
Hải không nên lên tiếng, đứng
dậy xuống lầu.
Thân ảnh Z tiên sinh vừa
mới biến mất ở cửa cầu thang,
La Gia Hải liền nhảy dựng lên,
ôm qua túi xách chưa bao giờ
rời khỏi người Z tiên sinh kia,
sau khi tìm kiếm bên trong vài
lần, rút ra một tập văn kiện
plastic, nhanh chóng nhét vào
dưới tấm đệm mềm ở góc
tường, sau đó lại đem túi xách
kéo lại, thả về chỗ cũ.
Dưới lầu truyền đến thanh
âm của Z tiên sinh: "Không
buôn bán nữa, rất tiếc." Kẻ đến
chơi hiển nhiên rất bất mãn,
sau khi mắng vài tiếng, rồ ga
xe tải gầm rú từ gần đến khi đi
xa, dần dần biến mất.

Z tiên sinh một lần nữa lên lầu, nhìn thấy La Gia Hải vẫn không nhúc nhích ngồi bên cạnh bàn, thoáng nở nụ cười nói: "Có phải cảm thấy trong lòng trống trải hay không?"

La Gia Hải miễn cưỡng cười cười, gật đầu.

"Haha. J và Q sau khi làm xong, cũng là loại cảm giác này." Z tiên sinh ngồi đối diện La Gia Hải, "Bất quá cậu phải nghĩ theo hướng tốt, dù sao cuộc sống mới sắp bắt đầu rồi."

Gã từ trong túi xuất ra thẻ ngân hàng, "Ở đây có 5 vạn đồng tiền mặt, mật mã là 6 số 0. Sáng mai, tôi lái xe đưa cậu đến F thị, sau đó cậu có thể đi đến nơi nào cậu muốn."

"Cám ơn." La Gia Hải tiếp nhận thẻ ngân hàng, "Sau đó -- Chúng ta sẽ không liên lạc nữa, đúng không?"

"Đúng." Vẻ mặt Z tiên sinh trở nên ngưng trọng, "Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, cậu ở nơi khác vui vui sướng sướng mà sống, đối với chúng tôi mà nói, đây chính là tin tức tốt nhất."

La Gia Hải không nói gì, đem thẻ ngân hàng cẩn thận bỏ vào trong túi quần.

"Tôi đi trước đây." Z tiên sinh đứng dậy, chỉa chỉa một túi nhựa trên bàn, "Trong này có nước và thức ăn, cậu nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai tôi sẽ đến đón cậu."

Vài phút sau, xe của Z tiên sinh biến mất trên đường ngoại ô. Trốn sau cửa sổ nhìn trộm La Gia Hải buông rèm cửa, bước nhanh tới góc tường, từ dưới tấm đệm mềm kia rút ra tập tài liệu plastic, nóng lòng mở ra.

Bên trong là tất cả tư liệu về

giáo hóa trường, vừa có tư liệu và ghi chép theo dõi của đối tượng thí nghiệm là Trầm Tương, Khương Đức Tiên, Đàm Kỷ, Khúc Nhị, Hoàng Nhuận Hoa, cũng có tư liệu của kẻ tình nguyện Tưởng Phái Nghiêu, Thân Bảo Cường, Mã Xuân Bồi, Nhiếp Bảo Khánh, Chu Chấn Bang. La Gia Hải lật đi lật lại xem, duy chỉ không có tư liệu và ghi chép thí nghiệm gì về Z tiên sinh.

Tập văn kiện này Z tiên sinh một mực giữ trong tay, thủy chung giữ bí mật không cho ai xem. Chẳng lẽ, Z tiên sinh cũng không phải là một đối tượng thí nghiệm theo như lời gã nói?

Mục tiêu Chu Chấn Bang của tối hôm nay hiển nhiên không phải người năm đó cưỡng hiếp Trầm Tương, Z tiên sinh vì sao

muốn gạt mình?

Sắc mặt La Gia Hải càng

ngày càng khó coi, mồ hôi lạnh

đã bắt đầu theo gương mặt y

chảy xuôi xuống, y dần dần ý

thức được mình đã sớm lâm vào

trong một âm mưu vĩ đại.

Phương Mộc tâm không yên

ngồi trong phòng khách ở nhà

ăn cơm, thỉnh thoảng liếc mắt

nhìn điện thoại di động đặt bên

cạnh.

"Thằng bé này, ăn một bữa

cơm cũng không chuyên tâm."

Mẹ khiển trách gắp một khối

sườn heo lớn bỏ vào trong chén

cậu,

"Ăn

cơm

thật

ngon,

chuyện công tác cơm nước xong

rồi tính."

Phương Mộc ứng tiếng, cúi

đầu và cơm, nhưng tâm tư
không cách nào tập trung tại
bữa tiệc nhà thịnh soạn trước
mặt này.
Trải qua điều tra của tổ
chuyên án, người tình nguyện
Vương Tăng Tường cưỡng hiếp
Trầm Tương năm đó mặc dù đã
tìm được, nhưng gã năm năm
trước đã chết vào thời kỳ cuối
của bệnh ung thư phổi. Kế
hoạch lấy gã làm mồi câu La
Gia Hải ra hiển nhiên cũng liền
thất bại. Hiện tại chỗ dựa duy
nhất, chính là thầy Chu.
Thầy Chu mặc dù không tiết
lộ trợ thủ năm đó là ai, nhưng
Phương Mộc có thể khẳng định
hắn chính là Dương Cẩm Trình.
Nhưng người thủy chung ở phía
sau bức màn bày trò, đồng thời
biến mất trong quán bar cũng
không thể là Dương Cẩm Trình,
bởi vì nếu hắn đem kế hoạch

tiết lộ cho đối tượng thí
nghiệm, chẳng khác gì tự mình
kết thúc cuộc đời học thuật của
mình, hơn nữa hắn cũng không
cần phải giết chết những kẻ
tình nguyện này.
Phương Mộc chỉ hy vọng
thầy Chu có thể thuyết phục
Dương Cẩm Trình giao ra tất cả
số liệu và tư liệu thí nghiệm,
đồng thời hướng cảnh sát cung
cấp đầu mối về người thứ ba có
khả năng nắm giữ kế hoạch
giáo hóa trường. Tổ chuyên án
qua quá trình cân nhắc, việc
thầy Chu ra mặt này, khả năng
thành công phải lớn hơn cảnh
sát. Chỉ cần có thể chứng minh
động cơ gây án của Khương
Đức Tiên và Khúc Nhị, trinh
phá vụ án sẽ thuận lợi hơn
nhiều.
Bữa tối qua đi, mẹ bưng một
đống lớn bát đũa đến phòng

bếp rửa. Phương Mộc muốn
giúp đỡ, mẹ làm thế nào cũng
không đồng ý. Phương Mộc bất
đắc dĩ, chỉ có thể châm một
điếu thuốc, tựa ở cửa phòng
bếp nhìn mẹ bận rộn bên cạnh
bồn. Đột nhiên, trong đầu cậu
toát ra một ý nghĩ, trầm ngâm
mãi, dè dặt hỏi han: "Mẹ, con
dẫn về cho mẹ một em gái được
không?"
"Hửm?" Mẹ lập tức xoay
người qua, ánh mắt lợi hại
đánh giá mặt Phương Mộc, "Con
có ý tứ gì?"
"Không có, không có gì."
Phương Mộc nhất thời chột dạ,
xoay người muốn chuồn, mẹ
ôm trụ cánh tay Phương Mộc,
trong mắt có một tia tiếu ý.
"Có phải có bạn gái rồi
không? Nói mau!"
"Nào có bạn gái gì a,"
Phương Mộc vừa thẹn vừa vội,

"Không có không có."

"Nói thật ra mau," Mẹ không buông tay, "Dẫn về cho mẹ nhìn một cái."

Phương Mộc đang cùng mẹ lôi kéo, trong phòng khách truyền đến một hồi chuông, tiếp theo đó chợt nghe ba hô to: "Tiểu Mộc, điện thoại di động của con kêu."

Phương Mộc nhân cơ hội thoát thân, rảo bước đến phòng khách cầm lấy điện thoại, trên màn ảnh là một số lạ hoắc.

"Alo, xin chào."

Trong ống nghe đầu tiên là một trận trầm mặc, Phương Mộc lại "Alo" hai tiếng, đối phương vẫn không rên một tiếng. Phương Mộc tưởng rằng là cuộc điện thoại hút tiền, vừa muốn ngắt, chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc:

"Cảnh sát Phương, tôi là La

Gia Hải."

Z tiên sinh đem xe đậu trên bãi, xách túi lên muốn xuống xe, đột nhiên phát giác xúc cảm của túi xách không đúng, hình như nhẹ hơn rất nhiều. Trong lòng gã rùng mình, vội vàng mở túi xách tìm kiếm, cuối cùng dứt khoát đem mọi thứ trong túi đổ ra ghế điều khiển, sau vài giây, sắc mặt gã đã trắng bệch như tờ giấy.

Z tiên sinh ngồi yên một hồi, chợt nhớ tới gì đó, vội vàng lấy điện thoại cầm tay ra gọi vào số của La Gia Hải, đường dây bận.

"Chết tiệt!" Gã dùng lực đóng cửa xe, dưới chân dùng sức, ô tô nhảy lên như bay chạy ra ngoài.

Đại não Phương Mộc trống rỗng, cậu phất tay ý bảo ba đem âm lượng TV giảm bớt, tận

lực dùng ngữ khí bình tĩnh hỏi:

"Cậu ở đâu?"

"Việc này tôi tạm thời không thể nói cho anh biết. Tôi gọi điện thoại cho anh, là muốn nói cho anh biết một chuyện." Ngữ khí La Gia Hải do dự, tựa hồ còn chưa biết phải nói làm sao cho thỏa đáng.

"Về giáo hóa trường?"

"Anh biết rồi?" La Gia Hải kinh hãi, "Anh. . . . . .Anh làm thế nào biết được?"

"Việc này cậu khoan đừng hỏi. Cậu đem tình huống nói trước cho tôi biết."

"Được rồi, hiện tại, tôi cũng tìm không được người có thể tin cậy." La Gia Hải tựa hồ hạ quyết tâm, "Anh nên biết chuyện tôi vượt ngục, kỳ thật vượt ngục là dưới sự an bài của luật sư Khương Đức Tiên tiến hành, sau đó, tôi ở trong một

căn phòng trốn một thời gian ngắn, sau đó, một người tên là T tiên sinh mang tôi gia nhập một tổ chức."

"T tiên sinh là ai?"

"Hắn gọi là Đàm Kỷ. Là một trong những thành viên của tổ chức này, ngoại trừ tôi, tổ chức này tổng cộng có 5 người, phân biệt là Z tiên sinh, J tiên sinh, H tiên sinh, cô Q, Đàm Kỷ."

"Bọn họ tên gọi là gì?"

Phương Mộc cảm thấy tim tạng của mình đều muốn nhảy ra ngoài, "Cậu lần lượt nói từng cái."

"Trong tay của tôi có một phần tư liệu, từ trên tư liệu nhìn xem, H tiên sinh gọi là Hoàng Nhuận Hoa, cô Q gọi là Khúc Nhị, a, đúng rồi, J tiên sinh chính là luật sư Khương."

"Z tiên sinh đâu?" Phương Mộc vội vàng hỏi: "Z tiên sinh

tên gì?"

"Đây chính là nguyên nhân
tôi gọi điện thoại cho anh."

Thanh âm của La Gia Hải tràn
ngập nghi hoặc, "Trong tư liệu
không có ghi chép gì về Z tiên
sinh."

"Chết tiệt!" Phương Mộc nhỏ
giọng mắng một câu, "Cậu tiếp
tục nói."

"Z tiên sinh là người khởi
xướng tổ chức này, dựa theo
cách nói của gã, gã là vật thí
nghiệm của thí nghiệm giáo
hóa trường, dưới tình huống phi
thường ngẫu nhiên có được tư
liệu của thí nghiệm giáo hóa
trường, rồi sau đó dựa theo tư
liệu triệu tập những vật thí
nghiệm bị hại năm đó."

"Sau đó thì sao?"

"Vật thí nghiệm này cũng có
bệnh tâm lý nghiêm trọng
giống Trầm Tương, còn Z tiên

sinh hình như rất tinh thông
tâm lý học, gã dẫn dắt chúng
tôi tập một thứ gì đó tựa như
kịch nói, sau khi lặp đi lặp lại
vài lần, tình huống của mọi
người đều có chuyển biến tốt
đẹp."
Tâm lý kịch. Đối tượng thí
nghiệm này hẳn đều mắc
chứng rối loạn căng thẳng sau
chấn thương.
"Ngoại trừ tập kịch nói, các
người còn làm gì nữa?"
"Chúng tôi. . . . .Kết cục
của mỗi buổi kịch nói, đều là
giết chết người tình nguyện
từng thương tổn bọn họ năm
đó, mục đích bọn họ cứu tôi ra,
cũng là để giúp tôi báo thù cho
Trầm Tương. Sau khi T tiên
sinh giết chết người tình
nguyện, đem gã ném vào trong
một mê cung; kẻ tình nguyện
thương tổn cô Q bị chúng tôi

nhét vào trong một con gấu đồ
chơi, treo trong một siêu thị,
bất quá lần đó là T xuống tay
giết người; Kẻ tình nguyện
từng thương tổn J tiên sinh bị
chúng tôi ném vào trong trường
học cũ; về phần H tiên sinh,
chúng tôi vốn dự định đem kẻ
tình nguyện kia ném trong
bệnh viện, chuyện về sau anh
hẳn đã biết." La Gia Hải chần
chừ một chút, ". . . . . .Vài hành
động trong đó, tôi đều tham
dự."
"Các người làm thế nào liên
lạc?" Phương Mộc dùng bút ghi
chép rất nhanh trên giấy, "Giết
người ở đâu?"
"Chúng tôi có một điện thoại
di động đường dây riêng liên
lạc với nhau, mỗi lần làm xong
thì một lần đổi nhóm thẻ điện
thoại. Mà giết người, ngay lầu
hai của một nhà hàng ven

đường ngoại ô, đây là năm
ngoái H tiên sinh mua lại."
"La Gia Hải," Phương Mộc ổn
định tinh thần, "Cậu vì sao
muốn nói chuyện này cho tôi?"
Bên kia loa một trận trầm
mặc. Một lúc lâu sau, La Gia
Hải thấp giọng nói: "Tôi nghĩ có
gì đó không đúng, tôi và những
người khác, có khả năng đã bị
Z tiên sinh lợi dụng."
"Hửm?"
"Gã hôm nay bảo tôi đi giết
người cưỡng hiếp Trầm Tương,
nhưng khi tôi nhìn thấy người
gọi là kẻ tình nguyện kia, tôi
phát hiện y không có khả năng
là người phạm tội cưỡng hiếp
năm đó, bởi vì y căn bản không
có năng lực tình dục. Sau khi
trở về, tôi lén trộm một phần
tư liệu trong túi xách của Z tiên
sinh, bên trong có tư liệu và số
liệu thí nghiệm của mọi người

chúng tôi, trước sau vẫn không
có gã. Tôi nghĩ, gã căn bản
không phải là vật thí nghiệm
gì, chúng tôi đều đã bị gã lợi
dụng."
"Người gã bảo cậu giết, tên
gọi là gì?"
"Chu Chấn Bang, là một ông
già."
"Cái gì?" Phương Mộc thất
thanh kêu to, "Cậu nói mau, bộ
dáng Z tiên sinh ra sao?"
Trong ống nghe truyền đến
một thanh âm uống nước ừng
ực.
"Hơn 30 tuổi thì phải, dáng
người trung bình, thoạt nhìn
rất lịch sự. . . . . .Ai u. . . . . ."
Bên kia điện thoại La Gia
Hải đột nhiên bắt đầu rên rỉ.
"Cậu làm sao vậy? La Gia
Hải, cậu làm sao vậy? Alo, alo.
. . . . ."
Lầu hai nhà hàng ven

đường, La Gia Hải toàn thân
run rẩy nghiêng người dựa vào
trên bàn, trong miệng thỉnh
thoảng dâng lên một cỗ vị đắng
hạnh nhân. Y giãy dụa nâng
bình nước trong tay lên, lại
nhìn túi nhựa trên bàn, rốt
cuộc chống đỡ không được,
nặng nề té lăn trên đất.
Điện thoại di động rơi xuống
tấm thảm trên mặt đất, "bộp"
một tiếng khép lại.
Cơ hồ là cùng lúc, cửa dưới
lầu mở ra. Vài giây sau, Z tiên
sinh thở hổn hển dè dặt bò lên
cầu thang, liếc mắt liền nhìn
thấy La Gia Hải nằm sấp trên
mặt đất. Gã nhìn bình nước đổ
nghiêng trong tay La Gia hải,
nhẹ nhàng cười cười.
Z tiên sinh nhặt lên điện
thoại di động trên thảm, xem
xét một chút ghi chép thời gian
trò chuyện, rồi nhìn đồng hồ

đeo tay của mình, sau khi nhỏ giọng mắng một câu, xoay người nhanh chóng xuống lầu, khi trở lên, trong tay đã có thêm một thùng nhựa lớn.

Gã đem chất lỏng phiếm hồng trong thùng nhựa hắt vào từng góc trong phòng, mùi xăng nồng nặc nhất thời che kín cả lầu hai. Chứng kiến tập tài liệu mở ra trên bàn, gã suy nghĩ một chút, tiện tay rút ra, sau đó đem tập văn kiện ném trên thi thể La Gia hải.

Sau khi đem toàn thân La Gia Hải vẩy đầy xăng, Z tiên sinh lui lại chậm rãi xuống lầu, dọc đường đều vẩy xăng. Sau khi xuống đến lầu một, một thùng xăng cũng vừa hết. Z tiên sinh mở cửa, móc ra bật lửa đốt tờ giấy kia, giấy photocopy màu sắc rực rỡ kia vừa vặn là bức hình của Trầm

Tương, khuôn mặt thanh tú của
thiếu nữ dưới ngọn lửa cắn
nuốt chậm rãi vặn vẹo.
Z tiên sinh giương tay, tờ
giấy bốc cháy nọ bay về hướng
chất lỏng trên mặt đất.
Sau khi điện thoại đột ngột
bị ngắt, Phương Mộc lòng nóng
như lửa đốt lập tức thông tri
khâu kỹ thuật điều tra tìm
kiếm vị trí của máy di động,
khâu kỹ thuật điều tra rất
nhanh liền xác nhận đại khái
phương vị của La Gia hải.
Phương Mộc gọi điện thông tri
tổ chuyên án lập tức chạy tới
địa điểm đó, còn mình chạy
xuống lầu, khởi động ô tô, kéo
vang còi cảnh sát như tên bắn
lao đi.
Căn cứ theo tình huống
khâu kỹ thuật điều tra cung
cấp, vị trí của La Gia Hải hẳn là
ở đường Hoàn Thành cách cửa

khẩu phía nam về hướng tây
khoảng 15km. Phương Mộc một
bên nhanh như điện xẹt chạy
tới chỗ kia, một bên gọi đi gọi
lại vào di động của La Gia Hải.
Lúc ban đầu là không người
nghe, sau đó không còn cách
nào kết nối nữa. Răng Phương
Mộc nghiến vang ken két, một
đường mạnh nhấn ga.
La Gia Hải hiển nhiên đã
xảy ra chuyện ngoài ý muốn, y
còn sống không?
Dự cảm không tốt rất nhanh
biến thành hiện thực, vừa qua
khỏi 13km, mặt đường đen
nhánh phía trước đột nhiên
xuất hiện ánh lửa. Tâm Phương
Mộc trầm xuống, một cước đem
chân ga giẫm tới cùng.
Đây là một hiệu ăn ven
đường, đã bị khói hun đến nỗi
trên tường chi còn lờ mờ thấy
được hai chữ "Nhà hàng".

Phương Mộc mới vừa giựt cửa xe ra, liền cảm thấy một cỗ sóng nhiệt bức người đập thẳng vào mặt. Cậu cởi áo khoác ra đội trên đầu, thử đến gần vụ cháy hơn một chút.

Cả tòa nhà hai tầng đã hoàn toàn bị đại hỏa hừng hực thôn tính, ngọn lửa từ cửa sổ phụt ra, chỗ bị nó liếm đến đều biến thành một mảnh cháy sém, mảng lớn thủy tinh bị nhiệt độ cực cao đốt nổ, trong đám cháy thỉnh thoảng truyền ra thanh âm thanh thúy của thủy tinh nổ vỡ. Phương Mộc cảm thấy yết hầu nóng bỏng, lông mi tựa hồ như cũng bị cong một khúc.

"La Gia Hải. . . . ." Tiếng gọi ầm ỉ trước đám cháy ngút trời có vẻ nhỏ nhoi không đáng kể, Phương Mộc nhào tới ven đường, từ trên mặt đất nâng lên vài mảng tuyết đọng ném

lên áo khoác, thậm chí còn vặn
xuống một bó cây lớn đầy tuyết
đọng kéo đến, khom thắt lưng
từng bước từng bước hướng về
tòa nhà.
Mới vừa đi được vài bước,
Phương Mộc đã bị người túm
lấy. Là Biên Bình.
Biên Bình một tay che trước
trán, tay kia gắt gao túm trụ
tay áo Phương Mộc.
"Con mẹ nó cậu không
muốn sống nữa?"
"La Gia Hải ở bên trong. . . .
. ." Phương Mộc đỏ mắt liều
mạng giãy giụa, ". . . . . .Trong
tay y có khả năng có chứng cứ
quan trọng. . . . . ."
Biên Bình chẳng biết lấy khí
lực từ đâu ra, một tay túm
Phương Mộc ngã xuống đất,
Phương Mộc muốn xoay người
đứng lên, Biên Bình hung hăng
đạp cậu một cước.

"Đều mẹ nó đốt thành như vậy rồi, còn có thể sót lại cái gì ?!" Biên Bình hướng Phương Mộc rống to, "Cậu tỉnh táo chút cho tôi!"

Không biết là lời Biên Bình lần này nổi lên tác dụng, hay Phương Mộc đã hoàn toàn mất khí lực, cậu co quắp ngồi bất động dưới đất. Thở hổn hển nửa ngày, Phương Mộc thấp giọng nói: "Gọi đội cứu hỏa tới dập lửa đi."

Phía sau cậu, đại hỏa còn đang tận tình hưởng dụng bữa ăn ngon trong lòng này, tựa hồ quyết tâm muốn đem hết thảy đều tiêu diệt sạch sẽ.

Chương 34 - Tuyệt lộ

Đứa nhỏ cao hứng bừng bừng ăn bánh bao lạnh trên tay, tay thoáng kéo thanh vịn đong đưa thân thể bên dưới. Liêu Á Phàm đứng ở một mặt thanh vịn

khác, đưa tay chùi đi chút
mảnh vụn trên mặt nó.
"Em ở đâu tìm ra được nhiều
lon nước ngọt như vậy?" Liêu Á
Phàm đá đá một cái túi căng
phồng dưới chân, "Đừng nói là
em đã uống hết đống này đó
nha?"
Đứa nhỏ cười không nói lời
nào, trên mặt là biểu tình tự
hào pha chút ngượng ngùng.
"Cám ơn em." Liêu Á Phàm
mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu
đứa nhỏ.
Đứa nhỏ giống như được cổ
vũ, đứng thẳng người lớn tiếng
nói: "Chỉ cần chị yêu cầu, em
đều có thể giúp chị, cái gì cũng
được!"
Liêu Á Phàm thoáng cười
khổ, "Em không giúp được chị."
Đứa nhỏ vội vàng nói: "Em
có thể em có thể, chị nói đi,
muốn em giúp chị việc gì?"

Liêu Á Phàm nhẹ nhàng vỗ
vỗ mặt của nó, dưới ánh trăng,
khuôn mặt của đứa nhỏ giống
như ngà voi trắng nõn bóng
loáng. Nàng nhìn ánh mắt tràn
ngập tự tin của đứa nhỏ, lại
quay đầu nhìn tòa nhà hai tầng
của Nhà Thiên Sứ.
"Chị muốn rời khỏi đây."

***

Sau khi đại hỏa bị dập tắt,
cảnh sát nhanh chóng tiến vào
hiện trường vụ cháy. Cả tòa
nhà hai tầng này cơ hồ đã hoàn
toàn bị thiêu hủy, sau khi đơn
giản thanh lý hiện trường, cảnh
sát ở trên lầu phát hiện một
khối thi thể trạng thái cháy
sém, những thứ khác không
thu hoạch được gì.
Người chết đã bị cháy đến
hoàn toàn biến dạng, sau khi
khẩn cấp đưa đi kiểm tra,
thông qua so sánh DNA xác

nhận người chết là đào phạm
La Gia Hải. Pháp y khi tiến
hành kiểm tra sơ bộ thi thể La
Gia Hải phát hiện đường hô hấp
của người chết không có hút
vào khói, cũng như dấu vết bị
bỏng, hoài nghi nạn nhân trước
khi bị thiêu đã chết. Qua kiểm
nghiệm chất độc xác nhận
người chết là vì trúng độc
xyanogen.
Nguyên nhân dẫn đến hỏa
hoạn cũng rất nhanh được điều
tra rõ, vật dẫn lửa là xăng. Kết
hợp với tình huống trước đó
người chết từng cùng Phương
Mộc trò chuyện, La Gia hải là bị
người diệt khẩu sau đó đốt thi
diệt tích.
Bởi vì người chết nằm sấp,
do đó quần áo dưới thân được
bảo tồn, cảnh sát ở trong túi áo
người chết phát hiện một thẻ
ngân hàng chưa bị nóng chảy

hoàn toàn. Sau khi đến ngân
hàng trên thẻ lấy tư liệu liên
quan, xác nhận chủ tài khoản
trên thẻ sử dụng giấy chứng
minh giả, trong thẻ ngân hàng
chỉ có 10 đồng số dư.
La Gia Hải từng thừa nhận
hiện trường hỏa hoạn chính là
hiện trường đầu tiên của án
mạng
liên
hoàn,
bởi
vậy
Phương Mộc yêu cầu khâu
khám nghiệm lặp đi lặp lại
khám nghiệm hiện trường, hy
vọng có thể tìm được vết máu
và tóc làm vật chứng, song
khâu khám nghiệm thẳng thắn
nói hiện trường cơ hồ đã bị đốt
thành một mảnh cháy sém,
không còn giá trị khám nghiệm.
Về phần tư liệu La Gia Hải trộm

được từ Z tiên sinh, cũng không
phát hiện ở hiện trường.
Một trận đại hỏa, đem hết
thảy đều đốt sạch.
"Cái gì?" Thầy Chu vẻ mặt
kinh ngạc, "Có người muốn giết
tôi?"
"Đúng!" Phương Mộc vẻ mặt
ngưng trọng, "Đêm hôm đó
thầy đã đi đâu?"
"Tôi tắm rửa ở một nhà tắm.
. . . . .Sau đó trở về Nhà Thiên
Sứ."
"Thầy, có phải. . . . . ."
Phương Mộc châm chước từ
ngữ, ". . . . . .Không có khả
năng tình dục hay không?"
"Đúng vậy." Thầy Chu rất
thống khoái thừa nhận, "Cậu
còn nhớ rõ tôi từng bị trúng
một súng trên đùi không? Cơ
quan sinh dục bị hủy hoàn toàn
rồi."
Đã hiểu, La Gia Hải hẳn đã

từng trong phòng tắm tiếp xúc
với thầy Chu, xác nhận ông
không phải là người năm đó
cưỡng hiếp Trầm Tương, do đó
nảy sinh hoài nghi với Z tiên
sinh.
"Là ai muốn giết tôi?"
"Là La Gia Hải." Phương Mộc
do dự một chút, "Có người nói
cho y biết, năm đó là thầy
cưỡng hiếp Trầm Tương."
"Đây. . . . .Đây rốt cuộc là
chuyện thế nào?"
"La Gia Hải gia nhập một tổ
chức giúp đỡ giết người, thành
viên của tổ chức chính là đối
tượng thí nghiệm của giáo hóa
trường năm đó, một người cầm
đầu gọi là Z tiên sinh, chính gã
nói với La Gia Hải, là thầy
cưỡng hiếp Trầm Tương."
"Vậy La Gia Hải đâu, các cậu
bắt được y rồi?"
"La Gia Hải đã chết." Phương

Mộc xanh mặt, "Chúng tôi tin chắc là Z tiên sinh kia giết y diệt khẩu, đồng thời tiêu hủy toàn bộ chứng cứ."

Thầy Chu sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm Phương Mộc, chỉ chốc lát, ông chán nản ngã ngồi trên ghế, hai tay ôm đầu, liều mạng cào tóc mình.

"Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy. . . . . ."

Thình lình, ông mạnh ngẩng đầu lên, "Z tiên sinh là ai, các cậu điều tra rõ ràng chưa?"

Phương Mộc không trả lời ông, mà ý vị thâm trường nhìn chằm chằm vào mắt thầy Chu, "Trợ thủ của thầy năm đó, chính là Dương Cẩm Trình, đúng không?"

Thầy Chu mở to hai mắt nhìn, ông rất nhanh liều hiểu được ý bên ngoài lời của

Phương Mộc, không ngừng lắc đầu: "Không có khả năng, không có khả năng là hắn, tôi là thầy của hắn, hắn làm sao có thể. . . . . .Vả lại, đêm hôm đó hắn vẫn cùng một chỗ với tôi."

"Vậy chuyện các người đến nhà tắm, còn ai biết?"

"Lúc ấy. . . . . ." Thầy Chu cau mày hồi tưởng lại, "Chúng tôi ở trong viện nghiên cứu. . . . . .Người xung quanh. . . . . ."

Ông dùng sức nện nện đầu mình, "Dường như còn thêm vài người nữa cũng biết tôi đi tìm hắn, nhưng mà, hẳn là không có ai biết được chúng tôi đến nhà tắm a."

Phương Mộc không nói, trầm mặc hút thuốc, hút xong một điếu, cậu đứng lên.

"Chúng ta đến tìm Dương Cẩm Trình nói chuyện."

Dương Cẩm Trình tựa hồ đối

với việc bọn họ tới thăm sớm
đã có chuẩn bị tâm lý, vừa
không chào hỏi, cũng không
đứng dậy mời ngồi, chỉ ngồi sau
bàn, lần lượt đánh giá Phương
Mộc và thầy Chu, yên lặng chờ
đối phương mở miệng.
Phương Mộc cũng dứt khoát
đi thẳng vào chủ đề: "Tiến sĩ
Dương, tôi cần tất cả tư liệu có
liên quan đến giáo hóa trường."
Dương Cẩm Trình quét mắt
liếc thầy Chu, tháo kính mắt
xuống chầm chậm lau, sau khi
lần nữa mang vào, hắn nhẹ
nhàng nói: "Không có khả
năng."
Thầy Chu một chưởng vỗ
trên mặt bàn, kích động đến
thần tình đỏ bừng, "Cẩm Trình,
sự tình đã không còn là luân lý
khoa học đơn giản như vậy
nữa! Có người nắm giữ kế
hoạch giáo hóa trường, hơn

nữa hiển nhiên muốn giết tất cả người biết rõ sự tình. Người này đã phái người tới giết tôi, nếu cậu không giao ra toàn bộ số liệu, mau chóng để cảnh sát phá án, ngay cả chính cậu cũng gặp nguy!"

Dương Cẩm Trình tự tiếu phi tiếu nhìn thầy Chu đang vạn phần kích động, tựa hồ nghĩ ông rất buồn cười, không chút mới mẻ nào.

"Tôi không muốn lặp lại nữa -- Không có khả năng."

Tức giận đến phát cuồng thầy Chu còn muốn mở miệng, Phương Mộc đưa tay ngăn cản ông.

"Tiến sĩ Dương, tư liệu và số liệu của giáo hóa trường liên quan đến vài vụ án mạng liên hoàn, tôi không ngại nói cho ông biết, kẻ đứng phía sau chỉ thị tên là Z tiên sinh, hắn đã

tiêu hủy chứng cứ, tư liệu trong
tay anh là hy vọng duy nhất
của chúng tôi. Ngoài ra,"
Phương Mộc đề cao âm điệu,
"Người này hẳn phải ở ngay
bên cạnh ông, tôi hy vọng ông
có thể cung cấp cho chúng tôi
một ít đầu mối, sớm tìm ra
hắn."
"Xin lỗi." Dương Cẩm Trình
lắc đầu, "Tôi không giúp được
cậu."
Phương Mộc nhìn chằm
chằm Dương Cẩm Trình vài
giây, "Tiến sĩ Dương, tôi có
quyền yêu cầu ông phối hợp với
cảnh sát. . . . ."
"Nhưng tôi không có nghĩa
vụ phải phối hợp với cậu!"
Dương Cẩm Trình ngắt lời
Phương Mộc nói, "Nếu các
người muốn vẫn kiên quyết, xin
hãy tin tôi có một vạn biện
pháp khiến các người tay không

mà về!"

Hai tay Phương Mộc đặt trên mặt bàn, nghiêng người về phía trước, trên cao nhìn xuống Dương Cẩm Trình, Dương Cẩm Trình ngửa đầu, không chút nhượng bộ nhìn lại cậu. Chỉ chốc lát, Phương Mộc chậm rãi nói: "Tiến sĩ Dương, tôi hy vọng ông có thể tiếp tục cân nhắc kỹ hơn."

Nói xong, cậu liền xoay người kéo thầy Chu đi về hướng cửa, mới vừa giựt cửa ra, chợt nghe thấy Dương Cẩm Trình ở sau lưng kêu một tiếng: "Thầy Chu!"

Thầy Chu lòng tràn đầy hy vọng quay đầu lại, nhìn thấy chỉ là khuôn mặt diện vô biểu tình của Dương Cẩm Trình.

"Thầy Chu -- Đây có thể là lần cuối cùng em gọi thầy, xin tin tưởng em," Dương Cẩm

Trình từng câu từng chữ nói:

"Em sẽ khiến cho tâm lý học

càng trở nên vĩ đại."

Thầy Chu cười khổ một

tiếng, xoay người mở cửa đi ra

ngoài, Phương Mộc đi theo phía

sau ông, suy nghĩ một chút,

xoay đầu nói:

"Ông không phải muốn

khiến tâm lý học trở nên vĩ đại

hơn, ông chỉ muốn làm cho

chính mình trở nên vĩ đại."

Sự vĩ đại của tâm lý học

không cần nghi ngờ, song,

trong tay người mang ác niệm,

khoa học có vĩ đại tới đâu cũng

chỉ là hung khí tàn khốc hơn

mà thôi. Trên đường trở về,

Phương Mộc đột nhiên nhớ tới

Tôn Phổ.

Tôn Phổ trong tầng hầm

thiêu sống giáo sư Kiều, kỳ

thật, đó cũng là nhằm tạo tâm

lý kịch với Phương Mộc -- cảnh

tượng chấn thương lần nữa
được tái hiện. Bất quá đại đa số
bác sĩ trị liệu dùng nó để cứu
người, còn Tôn Phổ lại lấy nó
để hại người.
Ngay lúc đó Tôn Phổ và Z
tiên sinh lúc này, thật sự giống
nhau chừng nào!
Z tiên sinh hiển nhiên phi
thường quen thuộc loại thủ
đoạn trị liệu tâm lý kịch này,
hắn biết tất cả tất cả kỹ thuật
tâm lý kịch chủ yếu đều phải
phối hợp với yêu cầu đặc biệt
của người bị chấn thương. Chỉ
là hắn đem nghi thức mang
tính trị liệu -- giai đoạn cuối
cùng của tâm lý kịch bóp méo
thành giết người diệt khẩu. Z
tiên sinh hẳn rất rõ ràng, đây
không chỉ không giúp đám
người Khương Đức Tiên thoát
khỏi bệnh tâm lý, còn có thể
tạo thành chấn thương lần thứ

hai.

Tay cầm vô lăng của Phương Mộc dần dần dùng sức xiết chặt. Phải mau chóng tìm ra Z tiên sinh này, một khắc cũng không thể đợi nữa.

Ôm ý nghĩ đồng dạng, ngoại trừ cảnh sát, còn có một người. Kẻ đến thăm hùng hổ dọa người biến mất ngoài cửa, Dương Cẩm Trình như một quả bóng xì hơi xụi lơ ngồi trên ghế, khuôn mặt mới vừa rồi còn bất động thanh sắc giờ bày ra biểu tình khủng hoảng sợ hãi không chịu nổi.

Xem ra thầy Chu không phải hù dọa mình, đích xác có người đã nắm giữ bí mật của giáo hóa trường, hơn nữa như Phương Mộc đã nói, còn là người ngay bên cạnh mình.

Dương Cẩm Trình ngồi phát ngốc một hồi, đột nhiên nhảy

dựng lên, bưng chén trà đắc
tiền trước mặt, đem trà lạnh
bên trong một hơi uống cạn
sạch, sau đó đứng dậy ấn chốt
mở cửa, đi vào mật thất.
Hắn phải nhanh chóng tìm
ra kẻ này. Trước khi xuất ngoại,
quyết không cho phép tiếp tục
phát sinh chuyện ngoài ý
muốn.

***

Trong phòng hội nghị to như
vậy, chỉ có ba người Trịnh Lâm,
Biên Bình và Phương Mộc ngồi
vây trước bàn. Trong phòng hội
nghị khói thuốc lượn lờ, trong
gạt tàn thuốc trước mặt mỗi
người đều cắm đầy đầu lọc, mà
mỗi khuôn mặt giấu sau làn
khói kia, đều tràn ngập uể oải.
"Sự tình chính là như vậy."
Phương Mộc bóp tắt đầu lọc,
yên lặng chờ hai vị lãnh đạo
mở miệng.

Biên Bình nhìn Trịnh Lâm,
"Lão Trịnh, cậu có ý kiến gì
không?"
Trịnh Lâm mặt âm trầm,
đem đầu lọc hung hăng ấn vào
trong gạt tàn, "Xin giấy lục soát
Dương Cẩm Trình đi."
"Vô dụng." Phương Mộc lắc
đầu, "Dương Cẩm Trình nói
đúng, hắn tuyệt đối có biện
pháp khiến chúng ta không thu
hoạch được gì."
"Vậy mẹ nó làm sao bây
giờ?" Trịnh Lâm đột nhiên bạo
phát, "Dương Cẩm Trình khẳng
định là cái tên Z tiên sinh kia!
Trừ hắn ra, ai còn thành thạo
tâm lý kịch như vậy nữa? Hắn
sợ kế hoạch giáo hóa trường
tiết lộ ra ngoài, cho nên liền
giết người diệt khẩu!"
Biên Bình liếc mắt nhìn
Phương Mộc, "Anh nghĩ phân
tích của lão Trịnh có đạo lý."

Phương Mộc lập tức nói:

"Vậy tại sao hắn lại tiến hành trị liệu tâm lý kịch cho những người đó chứ?"

Trịnh Lâm nhất thời nghẹn họng, giống như cầu trợ nhìn về phía Biên Bình.

Biên Bình thoáng trầm ngâm, mở miệng nói: "Như vậy có thể khiến đối tượng thí nghiệm nảy sinh tín nhiệm đối với hắn, tiến tới việc dựa theo yêu cầu của hắn để giết những người tình nguyện này. Làm như vậy có một điểm lợi, đó là cho dù tương lai đám người Khương Đức Tiên phát hiện Dương Cẩm Trình lợi dụng bọn họ, cũng không dám đi tố cáo, nếu không chẳng khác gì tự tìm tử lộ."

Phương Mộc lắc

đầu,

"Không, em nghĩ khả năng Dương Cẩm Trình làm như vậy không lớn. Dựa theo cách nói của Chu Chấn Bang, người hiểu rõ toàn bộ kế hoạch e rằng chỉ có ông và Dương Cẩm Trình. Dương Cẩm Trình hoàn toàn không cần phải nói ra những. . . . ."

Trịnh Lâm cắt ngang lời Phương Mộc: "Đây vừa vặn chứng minh động cơ Dương Cẩm Trình muốn giết Chu Chấn Bang! Tương lai có một ngày Dương Cẩm Trình sẽ công bố thành quả khoa học, người hiểu rõ sự tình hoặc đã chết, hoặc vĩnh viễn không dám mở miệng, hắn có thể vĩnh viễn vô tư rồi!"

"Vậy tại sao hắn muốn giết La Gia Hải?"

"La Gia Hải cùng không

giống những người khác. Chúng ta không có chứng cứ bắt Khương Đức Tiên và Khúc Nhị, nhưng có chứng cứ bắt La Gia Hải, La Gia Hải một khi bị bắt, khó đảm bảo không đem hắn khai ra!"

Trịnh Lâm phân tích đến rõ ràng mạch lạc, Phương Mộc lại thủy chung kiên trì với suy nghĩ của mình. Biên Bình vừa nhìn bầu không khí khẩn trương, vội vàng hòa giải nói: "Các cậu đừng kích động. La Gia hải từng nói Z tiên sinh tinh thông tâm lý học, hơn nữa có thể nắm giữ hành tung của Dương Cẩm Trình và Chu Chấn Bang, cho dù hắn không phải Dương Cẩm Trình, cũng rất có thể là người của viện nghiên cứu tâm lý. Dương Cẩm Trình không cung cấp đầu mối, chúng ta cứ coi đây là phạm vi triển

khai điều tra là được."

Trịnh Lâm nắm chặt quả

đấm, khớp xương kêu khanh

khách, "Tóm lại tôi tuyệt không

để Lỗ Húc chết vô nghĩa!"

"Phương Mộc," Hắn nghiêng

đầu chuyển hướng Phương Mộc,

"Cậu tiếp tục giám sát Chu

Chấn Bang, tạm thời đừng để

ông ấy lộ diện. Z tiên sinh nếu

như là Dương Cẩm Trình, gã

sớm muộn cũng có thể xuống

tay với Chu Chấn Bang. Nếu

không phải, Z tiên sinh khẳng

định cũng sẽ có hành động."

Phương Mộc ứng tiếng, đứng

dậy đi ra ngoài. Biên Bình hỏi:

"Cậu đi đâu?"

"Bệnh viện." Phương Mộc

đâu cũng không quay lại nói:

"Em đi thăm Đàm Kỷ."

Tình hình khôi phục của

Đàm Kỷ rất không lạc quan,

không có chút dấu hiệu tỉnh

dậy. Xét thấy thân phận đặc thù của hắn, cảnh sát đặc biệt an bài nhân viên bảo hộ sự an toàn của Đàm Kỷ, trừ cha mẹ hắn và tổ chuyên án cùng nhân viên điều trị ra, bất luận kẻ nào cũng không được phép tới gần hắn, để ngừa thành viên của tổ chức kia giết người diệt khẩu.

Phương Mộc ngồi bên giường, dừng thật lâu trên khuôn mặt tựa hồ vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại nữa. Cùng người thực vật béo núc ních bất đồng, Đàm Kỷ cực kỳ gầy gò, thoạt nhìn như bị chia làm hai người. Bác sĩ nói, Đàm Kỷ đang ngày càng suy yếu.

Có lẽ không còn bao lâu nữa, Đàm Kỷ sẽ không còn gặp mối nguy diệt khẩu nữa. Chẳng biết kết cục như vậy đối với hắn có thể nói là tốt hơn không, nếu hắn biết đã bị Z

tiên sinh lợi dụng, sợ rằng chết
cũng không cam tâm.
Ở một mức độ nào đó, hắn
cùng Hoàng Nhuận Hoa, La Gia
Hải giống nhau, vừa đáng hận,
lại vừa đáng thương.
Đã là ác ma, đồng thời là
cừu con.
Cửa đột nhiên truyền đến
một trận ầm ĩ, có thể nghe
thấy cảnh sát lớn tiếng quát
bảo ngưng lại cùng tiếng phụ
nữ trẻ tuổi khổ sở cầu khẩn:
"Tôi van cầu các anh, để tôi
vào nhìn một chút, đứng ở cửa
nhìn cũng được. . . . . ."
Phương Mộc đứng dậy đi tới
cửa, chứng kiến Khúc Nhị đầu
bù tóc rối đang cùng hai người
cảnh sát phụ trách bảo vệ Đàm
Kỷ giằng co. Nhìn thấy Phương
Mộc, Khúc Nhị lập tức nhận ra
đây một trong những cảnh sát
đêm đó đến bắt nàng, động tác

giằng co hơi dịu đi, biểu tình
trên mặt càng thêm ai oán.
Phương Mộc nhìn chằm
chằm nàng yên lặng vài giây,
đột nhiên mở miệng nói: "Cởi
áo khoác, đem tất cả mọi thứ
trên người lấy ra."
Mọi người đều sững sờ,
nhưng Khúc Nhị rất nhanh liền
hiểu được ý tứ của Phương Mộc,
điên cuồng đem áo lông và túi
xách từ trên người vứt trên mặt
đất, miệng túi quần cũng móc
ra, chứng tỏ bản thân không
còn vật gì trên người nữa.
Phương Mộc đưa mắt ra lệnh
cho cảnh sát đang muốn ngăn
cản
nàng,
thong
thả
mà
nghiêm khắc nói: "Không được
tới gần hắn, càng không thể

đụng vào hắn, cô nghe hiểu
không?"
Khúc Nhị rất nhanh gật đầu,
đưa tay vuốt lại tóc, lau đi vệt
nước mắt trên mặt, giống như
một thiếu nữ nóng lòng đến nơi
hẹn.
Phương Mộc hơi nghiêng
người, "Vào đi."
Phòng bệnh cũng không lớn,
Phương Mộc đi vài bước đã tới
bên giường Đàm Kỷ, khi quay
đầu lại, Khúc Nhị vẫn như cũ
đứng ở cửa, một tay che miệng,
gắt gao nhìn chằm chằm Đàm
Kỷ vẫn không nhúc nhích nằm
trên giường.
Nàng toàn thân run rẩy, tựa
như một bệnh nhân đang phát
bệnh sốt rét, nước mắt xâu
thành chuỗi từ trong mắt lăn
xuống, tiếng khóc lại bị nàng
gắt gao che trong miệng. Nàng
tựa hồ không thể tin, lại tựa hồ

không dám tiến lên xác nhận,
chỉ dè dặt nhích từng bước về
phía trước, ánh mắt lại thủy
chung không rời khỏi khuôn
mặt hình dáng tiều tụy đó.
Bi thống bị liều mạng áp chế
rốt cuộc từ giữa khe hở thoát
ra, trong phòng bệnh nhỏ hẹp
dần dần vang lên tiếng khóc
nhỏ nhẹ nhưng bén nhọn của
một nữ nhân, thanh âm kia tựa
như móng tay của ai đó đang
cào trên thủy tinh, vừa sợ hãi
vừa tuyệt vọng.
Có nhiều lần, nàng hướng
người trên giường vươn tay
đến, dường như muốn chạm
đến khuôn mặt quen thuộc mà
xa lạ của người yêu, lại như
muốn dốc hết toàn lực ôm lấy
hắn, đem hắn từ giữa vận
mệnh đáng sợ kéo trở về. Thế
nhưng mỗi lần tiếp xúc đến tầm
mắt cảnh giác lạnh như băng

của Phương Mộc, ánh mắt kia
lại vội vàng trở nên sợ sệt, cho
đến khi hoàn toàn tuyệt vọng.
Rốt cuộc, Khúc Nhị vô lực
chống đỡ thân thể của mình,
dựa vào vách tường trượt ngồi
trên đất.
"Xin lỗi. . . . . .Xin lỗi. . . . .
."
Năm phút sau, Phương Mộc
đem quần áo đưa cho Khúc Nhị
đang ngồi yên trên ghế dài
ngoài hành lang, suy nghĩ một
chút, lại đưa qua một bịch khăn
giấy.
"Cám ơn." Khúc Nhị cảm
kích cười cười, "Tôi nên xưng
hô với anh thế nào?"
"Tôi họ Phương."
"Cám ơn anh, cảnh sát
Phương."
Phương Mộc nhìn nàng nặng
nề xì mũi, trong lúc giơ tay
nhấc chân không còn nhìn thấy

vẻ tao nhã.

"Có gì muốn nói với tôi

không?"

Khúc Nhị cười lộ vẻ sầu

thảm, "Tôi biết anh muốn chỉ

cái gì. Cám ơn anh đã để tôi

nhìn Đàm Kỷ, nhưng mà, xin

lỗi, tôi không có gì hay để nói."

Phương Mộc không nói gì,

trầm mặc châm một điếu thuốc,

nhìn nàng chậm rãi mặc áo

khoác vào, đột nhiên nói: "La

Gia Hải đã chết."

Khúc Nhị chấn động toàn

thân, động tác mặc y phục cũng

ngừng lại, nhưng rất nhanh

nàng lại cắn răng, thong thả

mà gian nan đem cánh tay luồn

vào trong tay áo.

"Là Z tiên sinh giết y."

Khúc Nhị diện vô biểu tình

cài lại hoàn chỉnh một đám nút

thắt, sửa sang lại túi xách một

chút, đứng lên hướng Phương

Mộc thoáng cúi người, cũng
không quay đầu lại rời đi.
Phương Mộc đưa mắt nhìn
theo bóng lưng hơi lảo đảo kia
biến mất ở khúc rẽ của hành
lang, lại nhìn cảnh sát qua lại
dò xét cửa phòng bệnh, chợt
cảm thấy một trận đau thương
sâu sắc.
Nhà Thiên Sứ.
Đêm đã khuya, trong tòa
nhà nhỏ hai tầng ngọn đèn đã
tắt ngóm. Song loa công suất
lớn trên cây vẫn cứ mãi lải
nhải, chẳng biết có thể có mấy
ai bình yên đi vào giấc mộng.
Trong tạp âm băng lãnh đơn
điệu kia, một tiếng cửa mở ken
két có vẻ nhỏ nhặt không đáng
kể. Giữa khe cửa hẹp, một thân
ảnh nhỏ yếu nhanh chóng xẹt
qua, rảo bước xuyên qua mảnh
sân trống trải, đi thẳng đến
tường ngoài.

Nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vụn nọ, thân ảnh nho nhỏ ngoài tường đứng lên, nó hiển nhiên đã đợi trong gió rét đã lâu, chân có chút tê xót, thân thể cũng có chút run rẩy.

Liêu Á Phàm vịn tay vào lan can, ngực không nhịn được mà phập phồng, nàng nghiêm túc nhìn đứa nhỏ trước mặt, dưới ánh trăng, đôi mắt Liêu Á Phàm lấp lánh tỏa sáng.

"Em thật sự có thể dẫn chị đi sao?"

Chương 35 - Kế trong kế

Phương Mộc cùng thầy Chu ngồi đối diện nhau trong một quán rượu. Phương Mộc đem tình huống của Đàm Kỷ hướng thầy Chu đơn giản nói một chút, thầy Chu trước sau diện vô biểu tình nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, bình rượu trước

mặt đã vơi hơn phân nửa, thức
ăn lại một món cũng chưa
động.
Một lúc lâu sau, ông mới
khàn giọng hỏi: "Đàm Kỷ. . . . .
.Còn có thể tỉnh lại không?"
Phương Mộc thoáng do dự,
"Hy vọng rất nhỏ."
Thầy Chu thoáng nhếch
miệng, chẳng biết là cười khổ
hay là muốn khóc. Ông nâng
bình rượu trước mặt lên, ừng ực
uống một ngụm lớn, Phương
Mộc muốn thò tay ngăn cản,
nhưng không còn kịp rồi.
Vài ngày không gặp, thầy
Chu tựa như đã già đi 10 tuổi,
đôi mắt trước đây cơ trí sáng
ngời giờ trở nên đờ đẫn vô
thần, thân hình vốn đã gầy gò
nay càng có vẻ mong manh.
Phương Mộc nhìn một dòng
rượu dư theo cằm ông chảy
xuống quần áo nhăn nhúm,

không đành lòng nhìn nữa,
chộp bình rượu qua. Thầy Chu
bất ngờ không kịp đề phòng
một ngụm rượu sặc trong
miệng, ho khan đến tê tâm liệt
phế, tiện tay đỡ góc bàn ọe ọe
nôn mửa.
Phương Mộc vội vàng móc ra
100 đồng ném trên bàn, dìu
thầy Chu toàn thân xụi lơ ra
khỏi quán.
Thầy Chu trên mặt tuyết
bên ngoài ói thật lâu, nhổ ra
chỉ toàn là rượu và dịch vị, xem
ra ông đã cả ngày chưa ăn gì
rồi. Thật vất vả chờ ông phun
hết, Phương Mộc mua một chai
nước khoáng giúp ông uống
xong, nước lạnh băng tựa hồ
khiến ông thanh tỉnh một ít,
cũng có thể đứng lên.
Ngồi trong xe, thầy Chu đầu
đầy mồ hôi dần dần ngừng run
rẩy, sắc mặt cũng tốt hơn một

ít. Phương Mộc thấy ông đã
không còn đáng ngại, thấp
giọng nói: "Tôi tiễn thầy trở về
nhé." Thầy Chu không lên
tiếng, tựa trên ghế ngẩn người.
Phương Mộc thở dài, khởi động
ô tô.
Dọc theo đường đi, hai người
cũng không nói chuyện. Lúc
gần đến Nhà Thiên Sứ, thầy
Chu đột nhiên mở miệng hỏi:
"Tôi có thể giúp được chút gì
cho các cậu không?"
Phương Mộc giảm tốc độ xe,
suy nghĩ một chút, cười khổ:
"Chúng tôi cũng chẳng làm
được gì, huống chi là thầy."
Thầy Chu không nhắc lại,
ngơ ngác nhìn phía trước.
Cách đó không xa, trong
một chiếc xe Honda jeep màu
đen, một nam tử mặc áo da
màu đen buông ống nhòm
xuống, nhếch miệng cười rộ

lên, bởi vì khuyết thiếu vài cái
răng, khuôn mặt kia có vẻ cực
kỳ dữ tợn.
Vào buổi tối, xã khu vùng
ngoại ô này một mảnh đen kịt.
Mấy ngày trước, Nhà Thiên Sứ
và nhà dân vùng phụ cận đột
nhiên bị ngắt điện một cách
khó hiểu, bộ phận điện lực sau
khi đi kiểm tra phát hiện có
người phá hư. Là ai làm, trong
lòng mọi người đều rõ ràng,
cũng đã báo cảnh sát, nhưng
chuyện ngắt điện thỉnh thoảng
vẫn phát sinh. Có vài cư dân
chịu không nổi phiền nhiễu,
đều đã ký thỏa thuận dời đi,
những người còn lưu lại, cũng
đã sớm tắt đèn nghỉ ngơi.
Trong một mảnh tĩnh mịch,
một chiếc xe jeep đen lặng yên
chuyển động trên mặt đường,
cuối cùng không tiếng động
dừng bên ngoài tường Nhà

Thiên Sứ. Mấy bóng đen từ
trong xe nối đuôi nhau bước ra,
bay qua tường vây, đi thẳng
đến tòa nhà hai tầng phía bên
phải.
Trên cửa phòng nồi hơi chỉ
quấn quanh bởi một đoạn dây
thép, hắc y nam tử cầm đầu
móc ra cây kềm, vặn mở vài
cái, nhanh như chớp vọt vào.
Vài giây sau, ánh đèn pin u
ám sáng lên trong phòng nồi
hơi chật hẹp, hắc y nam tử kia
lấy đèn pin trong tay cao thấp
chiếu trên lò, hắc hắc cười cười,
thò tay đóng van nước.
Bọn chúng khép hờ cánh cửa
xong, vừa muốn rời đi, chợt
nghe thấy cửa tòa nhà Thiên
Sứ cọt kẹt một tiếng vang lên.
Bọn họ vội vàng lui trong góc,
một bên lo lắng chờ đợi nhìn
tiếng gầm rú của lò hơi dần lên
cao, một bên nhìn trộm động

tĩnh trước cửa tòa nhà.

Trong một mảnh mờ nhạt từ ngọn đèn xuyên qua cánh cửa tòa nhà đổ xuống, một thân ảnh nho nhỏ lảo đảo lắc lư xuất hiện ở cửa, cởi quần bắt đầu đi tiểu trong sân.

Bọn chúng thở phào nhẹ nhỏm, hắc y nam tử cầm đầu nhảy dựng lên, một tên nam tử khác vội vàng kéo hắn lại: "Thằng Võ, mày đi đâu đó?"

Nam tử gọi là thằng Võ kéo xuống khẩu trang vẫn che trên mặt, miệng thiếu hàm răng giống như một hố đen đang nhu động: "Tụi bây ra ngoài trước, tao đi làm chút chuyện rồi trở lại."

Đứa nhỏ rẩy xong nước tiểu, nhắm mắt đi trở về, vừa đi vào cửa, lại đột ngột bị ôm bổng lên, vừa muốn kêu to, chợt nghe thấy một thanh âm hung

tợn nói bên tai: "Chu lão đầu
phòng nào?"
Đứa nhỏ giãy dụa, y y nha
nha nói không ra lời, chỉ có thể
liều mạng quơ cánh tay. Nam
tử khẩn trương quan sát đến
động tĩnh chung quanh, lại liếc
mắt nhìn đứa nhỏ -- trong ống
tay áo bằng len thật dài, lộ ra
hai ngón tay.
Nam tử hừ một tiếng, hung
hăng đem đứa nhỏ quẳng qua
bên tường, sau một tiếng "bịch"
nặng nề, đứa nhỏ cuộn mình
trên mặt đất không phát ra
tiếng động nào nữa.
Nam tử khom thắt lưng, dọc
theo cầu thang nhanh chóng
chạy lên lầu hai. Mới vừa lên
lầu, liền nhìn thấy trong một
gian phòng sáng đèn gần cầu
thang, mở ra cánh cửa. Nam tử
ngừng thở, cẩn thận đến gần
cạnh cửa, nhanh chóng hướng

bên trong nhìn thoáng qua.
Phòng rất nhỏ, chỉ có một cái giường, có thể nhìn thấy trong chăn có một người đang ngủ.
Nam tử suy nghĩ một chút, lén lút đi tới phòng bên cạnh, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bên trong là 6 cái giường cao thấp, bọn nhỏ với tư thế khác nhau, đang ngủ say.
Ngay cả mấy phòng khác, đều là như thế.
Nam tử âm thầm gật đầu, biết phòng có cánh cửa mở ra kia chính là nơi mình muốn tìm.
Gã kéo khẩu trang, từ trong túi quần lấy ra một chai bia, châm lửa miếng vải trên miệng bình. Trong ánh lửa chợt sáng, khuôn mặt nam tử mang khẩu trang có chút co quắp, tựa hồ cõi lòng đang tràn ngập khoái ý.

Đang lúc gã muốn đem chai
trong tay ném vào trong
phòng, người trên giường đột
nhiên thoáng cái ngồi dậy, vẻ
mặt chờ mong hướng về phía
cửa hô: "Duy Duy, là con sao?"
Nam tử bỗng chốc choáng
váng, đó là một nữ nhân!
Nữ nhân cũng đứng tại chỗ,
vừa muốn mở miệng hô to,
nam tử một bước lớn xông vào
phòng, kẹp trụ cổ nữ nhân,
thấp giọng quát: "Đừng lên
tiếng! Chu lão đầu ở đâu?"
Nữ nhân thở không nổi, mặt
ngạt đến đỏ bừng, nàng một
bên cùng nam tử đấm đá, một
bên giãy dụa muốn đứng lên.
Nam tử một tay cầm cái chai
bốc cháy, chỉ có thể dùng tay
kia cùng nữ nhân giằng co, rất
nhanh đã bị nữ nhân này giãy
thoát, nữ nhân lui đến đầu
giường, tiếng kêu cứu vừa mới

ra khỏi miệng, chợt nghe thấy
dưới lầu truyền đến một tiếng
"Oành!" rung trời!
Trong phút chốc, cả tòa nhà
đều bị lung lay trong tiếng nổ
mạnh, mọi thứ trên bàn cũng
ào một tiếng ngã trên mặt đất.
Nam tử thần tình luống
cuống, sau khi miễn cưỡng
đứng vững lấy cái chai trong
tay hướng mặt đất quẳng
xuống, xoay người bỏ chạy.
Theo một tiếng vỡ vụn
thanh thúy, trong phòng phụt
một cái bốc cháy.
Vài phút sau, bọn nhỏ sợ
choáng váng toàn bộ chạy tới
đứng trong sân, mấy hài tử hơi
lớn một chút dưới sự hướng dẫn
của thầy Chu chạy đi dập lửa.
Chị Triệu kinh hồn chưa định
được lôi ra, bất chấp quần áo
còn đang bốc khói, lôi kéo cánh
tay thầy Chu:

"Lão Chu, có người muốn giết ông!"

***

Các nhân viên viện nghiên cứu phát hiện mấy ngày nay chủ nhiệm Dương Cẩm trình rất kỳ quái, vẫn luôn khóa mình trong phòng làm việc không ra, mà ngay cả vài lần dò xét cố định mỗi ngày đều miễn. Do đó lúc trợ lý Trần Triết cũng đồng dạng vài ngày nay chưa lộ diện xuất hiện trong viện nghiên cứu, vài người vây đến tìm hiểu tin tức, Trần Triết cười mà không đáp, trực tiếp đến phòng làm việc của Dương Cẩm Trình. Gã không gõ cửa, vặn mở nắm cửa sải bước đi vào, đặt mông ngồi trước mặt Dương Cẩm Trình, tự tiếu phi tiếu nhìn hắn.

Kỳ quái chính là, Dương Cẩm Trình tựa hồi đối với sự vô

lễ của gã cũng không ngoài ý
muốn, mà là đoan đoan chính
chính ngồi trên ghế, diện vô
biểu tình quan sát gã.
Loại thái độ này khiến cho
Trần Triết chuẩn bị không kịp,
sau khi nhìn nhau chừng nửa
phút, gã chống đỡ không được
nữa, ổn định tinh thần nói:
"Dương chủ nhiệm tôi muốn nói
chuyện với anh."
"Cậu nói đi." Bộ dáng Dương
Cẩm Trình chậm rãi như đang
đối mặt với một người chất vấn.
Trần Triết có chút tức giận,
dứt khoát bắt đầu: "Tôi muốn
yêu cầu anh đem ghế ngồi chủ
nhiệm viện nghiên cứu tặng
cho tôi, hơn nữa đem thành
quả nghiên cứu khoa học anh
vừa hoàn thành chuyển cho tôi.
Đúng rồi," Gã hơi có vẻ đắc ý
cười cười, "Nếu anh đã lấy được
vé máy bay tuần sau tham gia

nghiên cứu thảo luận quốc tế,
tốt nhất cũng giao luôn cho tôi
đi."
Dương Cẩm Trình nghe
xong, cũng không đáp lời, mà
tháo mắt kính xuống chậm rãi
lau, lau xong, một lần nữa
mang vào.
"Tôi tại sao phải làm như
vậy?"
"Vì cái này." Trần Triết đem
một tập văn kiện thật dày đập
trước mặt Dương Cẩm Trình,
"Giáo hóa trường."
Gã nguyên tưởng rằng
Dương Cẩm Trình nghe đến ba
chữ này sẽ sợ đến hồn phi
phách tán, thế nhưng Dương
Cẩm Trình chỉ nhàn nhạt cười
cười, đưa tay ước lượng tập văn
kiện, nhẹ giọng nói: "Tôi có thể
gọi cậu là Z tiên sinh không?"
Trần Triết biến sắc, lập tức
khôi phục lại vẻ trấn định, "Anh

đã biết, chúng ta đây cũng
đừng nhiều lời."
Dương Cẩm Trình thu lại nụ
cười, đôi mắt sau cặp kính cũng
trở nên hùng hổ dọa người,
"Ngươi làm sao biết mật mã
máy tính của ta?"
"Mật
mã
là
Skinner's
Box1990." Ánh mắt Trần Triết
không chút nào nhượng bộ,
"Phá giải mật mã này hao tốn
ước chừng khoảng một năm của
tôi, mãi đến khi tôi phát hiện
trên giá sách cuốn《Vượt qua tự
do cùng tôn nghiêm》đó của
Skinner -- Đó là quyển sách có
số lần đọc xem nhiều nhất của
anh. Mặt khác, Skinner chết
năm 1990, đúng không?"
Dương Cẩm Trình nheo mắt
lại, "Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Bảy năm trước, tôi chỉ là
một sinh viên tốt nghiệp
chuyên ngành tâm lý học,
nhưng nằm mơ cũng muốn đến
nơi này công tác. Lúc tôi báo
danh đến nơi này thực tập, bị
viện nghiên cứu cự tuyệt, còn
bạn học của tôi lại được phê
chuẩn. Tôi cảm thấy rất kỳ
quái, bởi vì thành tích học tập
của tôi nếu so với hắn tốt hơn
rất nhiều a. Càng kỳ quái chính
là, hắn chưa thực tập xong đã
bị trả trở về. Sau đó hắn nói
với tôi chuyện thực tập, nói
nhiệm vụ mỗi ngày chính là ghi
chép cuộc sống thường nhật
của một số người thường. Lúc
ấy tôi cũng không để ý, mà chỉ
nỗ lực thi đậu vào nghiên cứu
sinh, sau khi tốt nghiệp thuận
lợi tiến vào viện nghiên cứu
công tác. Sau khi làm trợ lý của
anh, tôi phát hiện trong viện có

một chút chế độ phi thường kỳ
quái, rất nhiều thực tập sinh
trong một đêm đã đổi khuôn
mặt mới. Điều này khiến tôi ý
thức được bạn tôi năm đó tham
dự, có lẽ là một thí nghiệm tâm
lý bí mật." Sắc mặt Trần Triết
dần dần ngưng trọng, "Tôi biết
thí nghiệm này là anh một tay
khống chế, cho nên, tôi liền
quyết tâm nhất định phải làm
cho rõ ràng."
Dương Cẩm Trình bất động
thanh sắc nghe xong, lại nhìn
túi tư liệu trước mặt, "Tại sao
phải giết người?"
Trần Triết lập tức ngậm
miệng, nhìn Dương Cẩm Trình
từ trên xuống dưới.
Dương Cẩm Trình khinh miệt
cười cười, "Ngươi nghĩ ta sẽ tố
cáo ngươi sao?"
Trần Triết có chút khó xử,
nhưng rất nhanh trên mặt gã

lại khôi phục tự tin.

"Từ ngày tôi bắt đầu lấy
được tư liệu giáo hóa trường,
tôi chỉ biết cơ hội của tôi đã
đến." Gã cầm lấy tập văn kiện
kia hướng Dương Cẩm Trình lắc
lư, "Những tài liệu này có thể
khiến anh thân bại danh liệt,
cũng có thể khiến tôi một bước
lên mây. Tôi sẽ thay thế anh
trở thành thủ lĩnh của viện
nghiên cứu này, cũng sẽ thu
được địa vị và danh tiếng học
thuật trước nay chưa từng có.
Nhưng trước đó, tôi muốn cam
đoan tất cả người biết rõ
chuyện này đều phải ngậm
miệng."

"Giết người diệt khẩu."

Dương Cẩm Trình như có điều
suy nghĩ gật đầu, "Cậu có thể
bảo đảm đám người Khương
Đức Tiên không tố giác cậu
sao?"

Trần Triết cười rộ lên, tựa hồ
lời đối phương khiến kẻ khác
khó có thể tin.
"Hahaha, tố cáo tôi? Vậy
mọi người cùng nhau xong đời!"
Gã đột nhiên tới gần Dương
Cẩm Trình, "Tựa như tôi khẳng
định anh không dám tố cáo
tôi."
Dương Cẩm Trình nhìn chằm
chằm khuôn mặt bởi vì kích
động mà hơi có vẻ vặn vẹo kia,
chậm rãi nói: "Cậu muốn cái
gì?"
"Ghế ngồi! Luận văn của
anh!" Trần Triết gần như hét
lên, "Còn có vé máy bay kia!"
Miệng Dương Cẩm Trình đột
nhiên hơi nhếch một chút, rồi
giương lên, biến thành một vẻ
mặt cười.
"Anh cười cái gì?" Trần Triết
kinh ngạc nhìn mặt Dương Cẩm
Trình, "Đừng cười nữa."

"Hahaha." Dương Cẩm Trình che miệng, cười đến toàn thân phát run.

"Con mẹ nó anh có phải điên rồi hay không?" Trần Triết sắc mặt trắng bệch đứng lên quát: "Đừng cười nữa!"

Dương Cẩm Trình liên tục khoát tay, tựa hồ người trước mắt là một thằng hề khiến người ta dở khóc dở cười. Thật vất vả ngừng cười, hắn mở miệng hỏi: "Ngươi có biết thí nghiệm giáo hóa trường có mục đích gì không?"

Trần Triết sửng sốt, không tự chủ được nói: "Nguồn gốc của PTSD cùng tâm lý kịch trị liệu."

Dương Cẩm Trình cười cười, "Ngươi đích xác là một người rất thông minh, hơn nữa tâm cũng đủ tàn nhẫn. Nếu năm đó ta và ngươi cùng nhau tiến hành thí nghiệm này, khả năng

hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

Song đáng tiếc chính là, sự thông minh của ngươi vô dụng đối với nơi này."

Hắn chỉa chỉa tập văn kiện trên bàn: "Ta không có ý muốn bảo lưu bí mật này vĩnh viễn, kế hoạch giáo hóa trường sau mấy mươi năm nữa nhất định sẽ công bố với quần chúng, nếu thuận lợi, có khả năng còn sớm hơn. Cho nên, hết thảy ngươi làm, đối với ta không có hại, cũng uy hiếp không được ta."

Dương Cẩm Trình không để ý đến Trần Triết ngây ra như phỗng, đứng dậy đi đến trước giá sách, rút ra cuốn《Vượt qua tự do cùng tôn nghiêm》ném trên bàn.

"Ta kiến nghị ngươi nên hảo hảo xem quyển sách này, có lẽ ngươi sẽ giải thích được đích xác hàm nghĩa của ba chữ

'Giiáo Hóa Trường' kia."

Kinh ngạc, kinh hoảng,
tuyệt vọng lần lượt hiện lên
trên mặt Trần Triết, tựa như
một người cầm vé số độc đắc đi
đổi tặng phẩm lại phát hiện
trên vé số bị chà xát rớt một
vài chữ.

"Nếu tôi hiện tại công bố với
quần chúng, anh sẽ thân bại
danh liệt!" Gã không cam lòng
rống to.

Dương Cẩm Trình cũng
không đáp lại, mà mỉm cười
chỉa chỉa quyển sách kia: "Đọc
sách cho tốt đi. Ngươi sẽ phát
hiện, lịch sử sẽ cho chúng ta
một đánh giá công bằng, tỷ như
Einstein, Skinner, và ta nữa."

Hắn chậm rãi bước về phía
cửa, "Ngươi từ chỗ của ta cái gì
cũng không chiếm được, đương
nhiên, ta cũng sẽ không tố cáo
ngươi. Tuần sau ta sẽ ra nước

ngoài tham gia hội thảo nghiên
cứu, có lẽ rất lâu mới có thể trở
về. Ta sẽ hướng phía trên kiến
nghị người ta chọn thay thế,
bất quá xin tin tưởng ta, người
đó tuyệt đối không phải ngươi."
Dương Cẩm Trình đảo mắt
một vòng phòng làm việc,
"Ngươi đã thích ngồi chỗ này
như vậy, ta liền cho phép ngươi
ngồi đây một lát, song, ta cảnh
cáo ngươi, không nên đụng vào
tách trà của ta.
Dứt lời, hắn liền giựt cửa đi
ra ngoài, vừa được nửa bước,
lại xoay người.
"Đúng rồi, có chuyện quên
nói cho ngươi biết." Dương Cẩm
Trình tràn ngập chế nhạo cười
với Trần Triết, "Chu Chấn Bang
chưa chết, ngày hôm trước
chúng ta còn cùng nhau tán
gẫu cả ngày." Nói xong, hắn
đem Trần Triết mặt xám như

tro tàn ném lại trong phòng
làm việc, xoay người ra ngoài.
Vừa ra khỏi phòng làm việc,
cước bộ của Dương Cẩm Trình
chợt nhanh hơn, đối với sự cúi
chào của các nhân viên xung
quanh làm như không thấy,
trực tiếp vào phòng hội nghị.
Trong phòng hội nghị không
một bóng người, Dương Cẩm
Trình bước lên bục diễn thuyết,
dưới mặt bàn lục lọi một phen,
rất nhanh túm ra một máy quét
thẻ vào cửa. Hắn từ trong túi
quần móc ra một tấm thẻ, nhẹ
nhàng quẹt, theo một tiếng
"tích", tấm ngăn dưới bục giảng
lộ ra một đường khe hở.
Dương Cẩm Trình giựt vách
ngăn ra, khom thắt lưng đi vào
bên dưới, sau khi xuyên qua
một hành lang hơn 20 thước,
trước mặt lại là một cánh cửa
với hệ thống truy cập.

Mở cánh cửa kia, Dương Cẩm Trình lại trở về trong mật thất của phòng làm việc.

Chu Chấn Bang đi rồi, Dương Cẩm Trình bí mật cải tạo mật thất, lúc ấy chỉ vì phòng hờ bất cứ tình huống nào, không ngờ tới vài năm sau quả thật phát huy tác dụng.

Trên màn hình máy tính rõ ràng hiển thị hình ảnh trong phòng làm việc, Trần Triết dựa lưng vào bàn làm việc, vẫn là một bộ dáng thất hồn lạc phách.

Dương Cẩm Trình thản nhiên tự đắc ngồi xuống, lẳng lặng thưởng thức bộ dạng thất bại của đối thủ.

Hắn cũng không phải muốn hoàn toàn đánh bại Trần Triết, mà đều lưu một con đường cho nhau. Đối với Dương Cẩm Trình, kết cục lý tưởng nhất là:

Trần Triết cứ như thế rời khỏi đây, còn Dương Cẩm Trình không cần tố giác gã, vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu xuất ngoại, sau đó gia nhập liên minh của tập đoàn nghiên cứu khoa học mới.

Dương Cẩm Trình biết, nếu bức Trần Triết đến cấp bách, kết quả chỉ có thể lưỡng bại câu thương. Đều thối lui từng bước, trời cao biển rộng.

Nhưng hắn đã xem nhẹ một điểm: Nếu một người lòng tràn đầy tự tin có thể thu được giải thưởng trăm vạn, kết quả chỉ được đến 50 vạn, gã sẽ không cam tâm.

Trần Triết trên màn hình đột nhiên chuyển động, gã đứng dậy, nhìn quanh gian phòng làm việc trang trí cầu kỳ, trên mặt là vẻ phức tạp trộn lẫn giữa cừu hận và quyết tuyệt.

Sau đó, gã rất nhanh nắm chặt tay, ngửa đầu nhắm chặt hai mắt, tựa hồ đang vì mình động viên tinh thần.

Vài giây sau, Trần Triết móc thẻ điện thoại ra nhét vào trong di động, sau đó nhấn xuống một chuỗi số.

Lông mày Dương Cẩm Trình nhăn lại, không khỏi đứng dậy kề sát màn hình, đồng thời nhét tai nghe vào trong lổ tai.

Điện thoại tựa hồ đã được nối, thanh âm Trần Triết cũng nhanh chóng trở nên lo âu, sợ hãi:

"Alo, là thầy Chu sao. . . . .Thầy không cần biết tôi là ai. . . . . .Tôi muốn nói cho thầy biết, có người muốn giết thầy. . . . . .Nhưng thầy ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết là tôi nói. . . . . .Đúng, đúng Dương chủ nhiệm. . . . . .Đúng,

tất cả chuyện này đều là hắn
bày ra, hắn chính là Z tiên
sinh. . . . . .Tôi? Tôi chỉ là một
con cờ trong tay hắn. . . . . .Tôi
muốn rời khỏi đây, nếu không
hắn sẽ không bỏ qua cho tôi,
được, cứ như vậy."
Khép lại điện thoại, Trần
Triết từ trong mũi nặng nề "hừ"
một tiếng, sau khi một lần nữa
đổi lại thẻ điện thoại, gã quay
đầu liếc mắt nhìn ghế dựa
trống trơn nọ, trong mắt đột
nhiên nổi lên sát khí. Dương
Cẩm Trình trăm triệu lần không
ngờ tới Trần Triết sẽ dùng thủ
đoạn như vậy, hắn nhìn không
chuyển mắt Trần Triết giựt cánh
cửa đi ra ngoài, cơ thịt trên mặt
thình thịch nhảy lên.
Chỉ chốc lát, Dương Cẩm
Trình thở dài, từ vẻ mặt nhìn
xem, tựa hồ có chút tiếc hận,
nhưng rất nhanh, điểm tâm

tình ấy liền biến mất giữa
những đường nét ngạnh lãnh
trên khuôn mặt.
Hắn trở lại phòng làm việc,
lấy điện thoại cầm tay ra bấm
số của Trần Triết.
"Trần Triết sao? Ngươi đến
phòng làm việc của ta một
chút, ta đã đổi ý."

***

Thầy Chu cầm điện thoại di
động ngồi trên bồn hoa, đột
nhiên cảm thấy toàn thân vô
lực. Cảm giác mát lạnh dưới
thân rất nhanh xuyên thấu qua
quần áo truyền khắp toàn thân,
hai chân vốn trướng xót, giờ
phút này càng không thể động
đậy.
Nồi hơi đã biến dạng nằm
ngang trên mặt đất, phòng nồi
hơi cũng chỉ còn lại một mảnh
gạch nát ngói tàn. Tòa nhà hai
tầng của Nhà Thiên Sứ mặc dù

không có tháp, nhưng sườn
tường gần phòng nồi hơi cũng
đã bị nổ tung thành một cái
khe nhìn thấy mà giật mình.
Mấy đứa nhỏ lớn một chút xin
nghỉ phép, dẫn mấy đứa nhỏ
khác dọn dẹp hiện trường.
Không ai nói chuyện, cũng
không ai hô đói, bọn nhỏ người
đầy tro bụi lén lút khuân vác
gạch vỡ, thỉnh thoảng len lén
nhìn nét mặt đờ đẫn của thầy
Chu.
Chẳng biết từ lúc nào, mây
đen dày nặng lại bắt đầu chậm
rãi tụ tập trên đỉnh đầu, dưới
màn trời màu xám thẫm, tòa
nhà hai tầng của Nhà Thiên Sứ
tựa hồ lung lay sắp đổ.
Trong đầu thầy Chu trống
rỗng, ông không thèm nghĩ tòa
nhà mất đi thiết bị giữ ấm làm
sao còn ở được nữa, cũng
không nghĩ đến chị Triệu và Nhị

Bảo trong bệnh viện.

Không còn Nhà Thiên Sứ

nữa.

Thầy Chu ngẩng đầu nhìn

bầu trời xám như chì, đột nhiên

cười cười.

***

Dương Cẩm Trình mặt âm

trầm nắm trong tay thứ gì đó

đặt trên bàn.

"Trong USB này là toàn bộ

tư liệu và số liệu nghiên cứu,

còn có luận văn tôi muốn đọc ở

hội thảo nghiên cứu -- Cậu có

thể đề tên mình vào; Đây là

thư đề cử tôi viết gửi cho lãnh

đạo tỉnh lý, tin tưởng bọn họ sẽ

tôn trọng ý kiến của tôi. Đây là

thư từ chức của tôi, cậu có thể

cùng đưa đi; Đúng rồi, còn có

cái này. . . . ." Dương Cẩm

Trình từ trong ngăn kéo xuất ra

một phong thư, "Vé máy bay

của tuần sau."

Trên mặt Trần Triết là sự vui mừng khó nén, trong hành động vẫn cẩn thận như cũ.

"Tại sao anh lại quyết định bỏ qua?"

"Tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn từ bỏ." Khuôn mặt Dương Cẩm Trình tựa như một khối thiết bản, "Nhưng so với những thứ khác, tôi càng tôn trọng sự chuyên nghiệp của tôi!"

Trần Triết nheo mắt lại, nhìn Dương Cẩm Trình từ trên xuống dưới.

"Thứ cậu muốn không ngoài danh lợi và đại vị." Dương Cẩm Trình buông mí mắt, "Tốt, ta đều có thể cho cậu những thứ này. Nhưng cậu phải đáp ứng tôi một điều kiện: Mời tôi làm cố vấn của viện nghiên cứu. Thứ nhất, tôi có thể phụ trợ cậu hoàn thành kế hoạch này; Thứ

hai, tôi mặc dù lui vào phía sau
màn, nhưng ta có thể tận mắt
nhìn thấy thành quả nghiên
cứu khoa học của tôi có thể
thay đổi thế giới."
Trần Triết gật đầu, "Được,
tôi đáp ứng anh."
"Vậy, tôi phải làm gì đây?"
Lời của Dương Cẩm Trình đã
khiến Trần Triết hoàn toàn
không có nỗi lo về sau, gã sảng
khoái từ trong túi quần lấy ra
một USB đưa cho Dương Cẩm
Trình.
"Tất cả tư liệu đều ở đây."
Dương Cẩm Trình ngẩng đầu
liếc mắt nhìn Trần Triết, trên
mặt là thần sắc nửa tin nửa
ngờ.
"Haha, anh còn chưa tin
tôi?" Trần Triết cười rộ lên, "Tôi
sẽ không lưu lại gì đâu. Hiện tại
tiết lộ việc này ra ngoài, không
phải tổn hại danh dự của anh,

mà là của tôi."

Dương Cẩm Trình thoáng

cười khổ, thần sắc buồn bã.

Trần Triết vỗ vỗ bả vai

Dương Cẩm Trình, "Được rồi,

lão Dương, đừng làm vẻ mặt

đau khổ nữa. Anh muốn thành

quả, tôi muốn danh lợi --

Chúng ta gọi cái này là đôi bên

đều có lợi."

Dương

Cẩm

Trình

hơi

nghiêng người, nhanh chóng

tránh khỏi cái phất tay của gã,

lại có chút thương cảm đảo mắt

một vòng quanh phòng làm

việc.

"Trần Triết, tôi hy vọng cậu

tuân thủ hứa hẹn, để thành

quả của thí nghiệm giáo hóa

trường có thể ứng dụng cho

hậu thế."

"Tôi hy vọng anh gọi tôi là Trần chủ nhiệm hơn. Trần Triết nhìn xuống đôi mắt của Dương Cẩm Trình, "Đương nhiên, nếu anh không nỡ rời khỏi đây, tôi có thể cho phép anh ngồi thêm lát nữa."

Dương Cẩm Trình nhìn khuôn mặt che kín nụ cười chế nhạo của Trần Triết, gian nan đứng dậy.

"Cũng được, tôi muốn một mình yên lặng một chút." Tay hắn chậm rãi rời khỏi ghế dựa rộng thùng thình, tựa hồ có chút không muốn, "Những thứ kia đều để lại cho cậu. Nhưng, tôi có thể lấy đi cái tách này không?"

Trần Triết nhìn tách trà giá trị không rẻ nọ, trong đầu lập tức hiện ra bộ dáng cao ngạo của Dương Cẩm Trình.

". . . . . .Tôi cảnh cáo cậu,

không nên đụng vào tách trà
của tôi."
Trần Triết thò tay đặt trên
cái tách, nhẹ nhàng nói:
"Không."

***

Phương Mộc mang theo túi
thức ăn lớn rảo bước đi lên lầu
ba của khu nhập viện bệnh
viện tỉnh, đi vào phòng bệnh
313 khoa bỏng, chị Triệu lại
không ở trên giường bệnh của
mình. Phương Mộc suy nghĩ
một chút, xoay người đến khoa
ngoại trú.
Chị Triệu quả thật ở bên
giường bệnh của Nhị Bảo. Toàn
bộ cánh tay phải của nàng đều
quấn đầy băng gạc dày, trên
mặt cũng có chút vết bỏng, cho
dù như vậy, nàng vẫn cố sức
dùng tay kia lau thân thể cho
Nhị Bảo.
Phương Mộc buông đồ, đoạt

lấy khăn mặt trong tay chị
Triệu. Chị Triệu nhìn thấy
Phương Mộc, suy yếu cười cười,
tựa trên đầu giường nhìn
Phương Mộc lau người cho Nhị
Bảo.
Đầu quấn băng vải, trên
cánh tay quấn thanh nẹp Nhị
Bảo nhìn thấy đồ ăn trong túi,
lập tức y y nha nha lao tới giật
lấy. Phương Mộc không dám
dùng sức ấn bé, ở trên lưng qua
loa lau hai cái mặc cho bé chạy
đến ăn.
Chị Triệu nhìn túi, nửa cảm
kích nửa oán giận nói: "Sao
mua nhiều đồ như vậy?"
"Hai người phải nằm lại
bệnh viện vài ngày nữa chứ,"
Phương Mộc ném khăn mặt vào
thau rửa mặt, "Phải bồi dưỡng
thêm chút."
"Khó mà làm được." Chị
Triệu nhìn Nhị Bảo ăn như hổ

đói, thoáng cười khổ, "Tôi ngày
mai phải về, trong nhà còn một
đống chuyện, một mình lão
Chu khó mà ứng phó."
"Không sao, chị an tâm
dưỡng bệnh." Phương Mộc đem
khăn mặt vắt khô, khoát lên
đầu giường, "Ngày mai tôi đến
giúp thầy. Đúng rồi, sao chị lại
chạy lên lầu hai ở?"
"Trong khoảng thời gian này,
đám người phá bỏ và dời đi nơi
khác không ngừng đến quấy
rối." Chị Triệu vẻ mặt thống
khổ ấn ấn cánh tay phải của
mình, "Thầy Chu và tôi chia
nhau ngủ trên tầng hai, cũng
có thể chăm sóc tốt cho bọn
nhỏ -- Đã điều tra rõ là ai
chưa?"
"Phân cục đã lập án rồi."
Phương
Mộc
thoáng

dừng,

"Bước đầu hoài nghi có liên quan đến phá bỏ và dời đi nơi khác."

Chị Triệu đột nhiên có chút bức rức bất an, nhìn Phương Mộc, môi mấp máy, tựa hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình.

"Thế nào?"

"Phương Mộc, thầy Chu không cho tôi nói với cậu, nhưng tôi nghĩ nói cho cậu biết là tốt nhất." Chị Triệu rốt cuộc hạ quyết tâm, "Có người muốn giết ông."

"Hửm?"

Chị Triệu đem chuyện đêm hôm đó có người xông vào phòng nàng đầu đuôi gốc ngọn nói rõ cho Phương Mộc, sắc mặt Phương Mộc càng thêm ngưng trọng, đang muốn gọi điện về tổ chuyên án, điện thoại trong túi quần lại vang lên.

Là thầy Chu.

Điện thoại được nối, thầy Chu cũng không nói chuyện, Phương Mộc liên tiếp "alo" vài tiếng, mới nghe thấy thanh âm dị thường khàn khàn của thầy Chu:

"Tiểu Phương, giúp tôi chiếu cố tốt Nhà Thiên Sứ, chiếu cố tốt đám nhỏ. . . . . "

Tâm Phương Mộc trầm xuống, "Thầy Chu thầy ở đâu?"

". . . . . .Ác quả của loại người như tôi, tôi sẽ tự mình giải quyết." Nói xong, điện thoại liền cắt đứt.

Phương Mộc vội vàng bấm gọi lại, thầy Chu đã tắt điện thoại.

Chị Triệu nhìn sắc mặt Phương Mộc đại biến, cũng gấp đến không xong: "Thầy Chu làm sao vậy?"

"Thầy Chu bên kia có thể đã

xảy ra chuyện." Phương Mộc đứng lên chạy vọt ra ngoài, một đường chạy như điên tới bãi đổ xe, vừa khởi động ô tô, liền nhìn thấy chị Triệu mặc đồng phục bệnh nhân đơn bạc thất tha thất thểu theo sát chạy theo.

"Chị đi theo làm gì? Mau trở về!" Phương Mộc quát.

Chị Triệu giựt cửa xe leo lên, "Lái xe!"

Phương Mộc bất đắc dĩ, giẫm chân ga, xe jeep như mũi tên phóng ra ngoài.

Mới vừa vượt qua hai giao lộ, Phương Mộc đột ngột quay đầu, đồng thời kéo vang còi xe cảnh sát, hướng bên trái rẽ ngược lại. Chị Triệu vừa nhìn cách con đường Nhà Thiên Sứ càng ngày càng xa, gấp đến độ kêu to: "Cậu đi đâu vậy hả?"

Phương Mộc cắn răng không

nói một lời, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước, ga dưới chân giẫm tới cùng.

Cậu đã biết thầy Chu ở đâu.

***

Thầy Chu đẩy cửa thủy tinh không nhiễm một hạt bụi của phòng nghiên cứu, thẳng hướng đến thang máy. Nhân viên bảo vệ ở cửa vừa muốn đứng dậy tra hỏi, không ngờ phát hiện ông già quần áo lam lũ này chính là người "thấy ông, phải tôn trọng như nhìn thấy tôi" trong miệng Dương chủ nhiệm, cuống quít đem động tác đưa tay ngăn cản biến thành khom lưng cúi chào. Thầy Chu nhìn không chớp mắt, cửa thang máy vừa mở nhanh như chớp đi vào.

Ông quen thuộc tìm được phòng làm việc chủ nhiệm ở tầng trên cùng, đẩy cửa đi vào.

Dương Cẩm Trình nửa tựa trên
ghế, trên mặt phủ mặt nạ,
đang nhắm mắt dưỡng thần.
Thầy Chu một đường đi tới,
từng bước đến gần viện nghiên
cứu, hận trong lòng càng tăng
lên, chứng kiến mặt nạ trên
mặt Dương Cẩm Trình, phần
cừu hận đó trong nháy mắt liền
đạt tới đỉnh điểm.
Ngươi không chút lưu tình
giết nhiều người như vậy,
nhưng lại quan tâm đến khuôn
mặt ngươi như vậy!
Thầy Chu đi tới trước bàn
làm việc, nhìn chằm chằm
khuôn mặt trắng bệch kia chậm
rãi nói: "Ngươi không phải
muốn giết ta sao? Ta tới."
Mặt bên của Dương Cẩm
Trình quay về phía ông không
chút phản ứng, tinh tế nghe,
tiếng hít thở rất nhỏ như có
như không -- Hắn đang ngủ.

Thầy Chu không ngờ sẽ thuận lợi như vậy, cắn răng một cái, vòng đến sau lưng Dương Cẩm Trình, từ trong túi quần móc ra một sợi kẽm mỏng.

Đây từng là học trò ưu tú nhất, trợ thủ đắc lực nhất của ông, song giờ phút này, trong lòng thầy Chu không có nửa điểm do dự, ông đem sợi kẽm từ trên đầu Dương Cẩm Trình chậm rãi hạ xuống, hai tay đột nhiên phát lực, gắt gao đè trên cổ Dương Cẩm Trình!

Thân thể ngủ say đột ngột bắt đầu co rút, tựa hồ đang giãy dụa muốn thoát khỏi dây thắt cổ chí mạng này. Trên tay thầy Chu càng dùng sức, thẳng đến khi thân thể kia từ từ xụi lơ.

Trong mắt thầy Chu dần dần đong đầy nước mắt, ông tiến

đến bên tai Dương Cẩm Trình thì thào nói: "Không có giáo hóa trường nữa, cũng không có Nhà Thiên Sứ nữa. Nếu nhà khoa học xem mình như thần, thứ hắn sáng tạo ra, chỉ có thể là địa ngục. . . . . ."

Theo tiếng vang của xương móng (Là một xương nhỏ ở nền miệng thuộc vùng cổ và nằm phía trên thanh quản) gãy, Dương Cẩm Trình đã không còn phát ra tiếng động nào nữa.

Một lúc lâu sau, thầy Chu mới buông sợi kẽm trong tay ra, ông đứng thẳng người, thở phào một hơi. Tựa hồ như trút được gánh nặng, lại tựa hồ như vạn ý niệm đều hóa thành tro bụi.

Đưa tay vuốt lên mái tóc rối bời trên trán Dương Cẩm Trình, thầy Chu nhìn chằm chằm khuôn mặt vĩnh viễn sẽ không

tỉnh lại đó, run rẩy lột xuống
mặt nạ trên mặt hắn, vừa nhấc
lên một góc, chợt nghe thấy
cửa phòng bị phá mạnh.
Phương Mộc nâng ngang
súng ngắn, rảo bước xông vào.
"Đừng cử động!"
Cơ hồ là cùng lúc, thầy Chu
xoải bước đến trước cửa sổ dài
sát đất, trở tay mở cửa ra.
"Cậu đừng sang đây!"
Phương Mộc nhìn người xụi
lơ ngồi trên ghế, lại nhìn thấy
sợ kẽm quấn quanh trên cổ
hắn, đáy lòng một mảnh lạnh
lẽo.
"Đó là. . . . .Dương Cẩm
Trình?"
Tay vịn khung cửa thầy Chu
gật đầu.
Trong lòng Phương Mộc đại
loạn, cậu buông súng, vừa
muốn mở miệng, chợt nghe
thấy phía sau truyền đến một

tiếng thét chói tai. Chị Triệu lấy tay che miệng, hoảng sợ muôn dạng nhìn thi thể Dương Cẩm Trình, nhìn thấy thầy Chu đứng bên cửa sổ, càng gấp đến độ muốn xông qua.

"Các người đừng sang đây!"

Thầy Chu buông một tay ra, hơn nửa người nguy hiểm treo ngoài cửa sổ.

Phương Mộc kéo chị Triệu, khẩu súng cắm vào trong bao, mở ra năm ngón tay hướng về phía thầy Chu.

"Thầy Chu, thầy đừng kích động, thầy xuống trước, sự tình còn chưa rơi vào hoàn cảnh không thể vãn hồi, tôi sẽ trợ giúp thầy, tin tưởng tôi."

Thầy Chu lộ ra nụ cười sầu thảm: "Tôi không muốn vãn hồi."

Luồng gió lạnh lớn từ phía sau thầy Chu vù vù thổi vào

trong, tóc thầy Chu hỗn độn,
quần áo cũ nát trên người bị
gió thổi đến phồng lên, dưới
bầu trời xám như chì, tựa như
một món đồ chơi rách nát sắp
bị phá hủy.
Phương Mộc gắt gao nhìn
chằm chằm tay của thầy Chu,
dè dặt bước từng bước, lập tức
bị vẻ mặt của thầy Chu ngăn
cản.
"Thầy Chu. . . . ." Phương
Mộc cơ hồ đang khẩn cầu,
"Thầy ngàn vạn lần đừng làm
chuyện điên rồ."
"Điên rồ?" Thầy Chu cười
khổ lắc đầu, "Tôi đây cả đời tạo
nghiệt, đâu chỉ là điên rồ! Cậu
nghĩ tội Dương Cẩm Trình
không thể tha thứ, kỳ thật tôi
cùng hắn, cũng chẳng khác gì. .
. . ."
"Nhưng thầy cũng phải nghĩ
đến Nhà Thiên Sứ, nghĩ đến

những đứa nhỏ này a!"

"Tôi không có tư cách trở về

Nhà Thiên Sứ nữa." Hai hàng lệ

từ trong mắt thầy Chu chảy

xuôi xuống, "Tôi là một tội

nhân, tôi vẫn đem bọn nó xem

như công cụ đổi lấy nội tâm

yên bình của tôi. Thế nhưng

kết quả, tôi vẫn hại bọn nó

không nhà để về. . . . . ."

"Tôi biết, tôi biết!" Chị Triệu

đột nhiên giống như phát điên

hô to: "Thầy Chu, tôi ngày đó

đã nghe thấy thầy cùng Phương

Mộc nói chuyện. . . . . .Tôi

không trách thầy, tôi biết thầy

một mực chuộc tội. . . . . .Thật

sự, tôi đã tha thứ cho thầy rồi.

. . . . ."

Thầy Chu sững sờ, chỉ chốc

lát sau, một tia tươi cười có

chút vui mừng hiện lên bên

khóe miệng ông.

"Cám ơn chị, Tiểu Triệu. Chị

khiến tôi trước khi đi còn có thể
có một chút an ủi."
"Thầy Chu!" Phương Mộc và
chị Triệu đồng thời kêu to.
"Các người hãy nghe tôi
nói!" Ngữ khí thầy Chu chợt
nghiêm khắc, "Tiểu Triệu, Nhà
Thiên Sứ không có khả năng
bảo trụ nữa. Nếu có thể, hy
vọng chị có thể tận lực cho bọn
nhỏ một ngôi nhà mới, có thể
ăn no mặc ấm, có thể đọc sách,
tương lai còn có thể sống bằng
chính sức mình. Có thể làm
được không?"
Chị Triệu đã rơi lệ đầy mặt
nghẹn ngào nói không nên lời,
bi thương nhìn thầy Chu.
"Có thể làm được không?"
Chị Triệu gian nan gật đầu.
"Tốt lắm." Thầy Chu lại xoay
đầu chuyển hướng Phương Mộc,
"Giúp tôi chiếu cố tốt cho Liêu
Á Phàm, chiếu cố tốt cho bọn

nhỏ. Tôi biết tôi phạm vào tử
tội, nhưng tôi không có biện
pháp tốt nào khác để giải quyết
nó. Từ nay về sau sẽ không còn
giáo hóa trường nữa. . . . . ."
"Thầy Chu!" Phương Mộc
kích động đến nói năng lộn
xộn, "Thầy lập tức xuống, nếu
không tôi. . . . . .Nếu không tôi.
. . . . .Thầy chưa chắc sẽ bị
phán tử hình mà!"
"Phương Mộc, cậu còn chưa
hiểu sao? Tôi cũng không phải
không cách nào đối mặt với
hình phạt của pháp luật." Thầy
Chu thật sâu nhìn Phương Mộc,
"Tôi vô pháp đối mặt với nội
tâm của chính mình."
Ông dùng ngón tay chỉ thi
thể Dương Cẩm Trình, nói rõ
từng câu từng chữ:
"Kỳ thật, chúng tôi đều đáng
chết."
Nói xong, trên mặt thầy Chu

bày ra nụ cười an tường, ông nhìn Phương Mộc, lại nhìn chị Triệu, buông lỏng tay chộp trên cửa sổ.

Phương Mộc điên cuồng hét lên một tiếng, nhào tới bắt lấy ông, song khoảng cách quá xa, khi cậu nhào tới cửa sổ, chỉ có thể trơ mắt nhìn thầy Chu giang rộng hai tay, hướng mặt đất cứng rắn hạ xuống. . . . . .

Phương Mộc bỏ qua tiếng thét chói tai của chị Triệu, quay đầu xông ra hành lang, xô đẩy đám nhân viên nghe được động tĩnh đến xem, một mạch dọc theo lối thoát hiểm chạy như điên xuống.

Đừng chết! Ngàn vạn lần đừng chết!!

Dưới lầu đã có vài người vây đến, Phương Mộc đẩy bọn họ ra, gục trước người thầy Chu.

Thầy Chu sắc mặt an tường,

máu sau ót chảy ra đã đem mặt
tuyết nhuộm đỏ một mảng lớn.
Đôi mắt ông nửa mở nửa khép,
thân thể có chút co rút, theo
mỗi lần co quắp, lượng lớn bọt
máu từ khóe miệng chậm rãi
trào ra.
"Gọi xe cấp cứu!" Phương
Mộc ngẩng đầu khàn giọng điên
cuồng gào thét: "Cứu mạng a!"
Đám người vây xem bắt đầu
luống cuống chân tay bấm điện
thoại di động. Phương Mộc cúi
người nhìn thầy Chu mặt càng
ngày càng tái nhợt, một câu
đầy đủ nói cũng nói không nên
lời:
"Chịu đựng. . . . .Chịu
đựng. . . . .Xe cấp cứu sắp tới
rồi. . . . . "
Thình lình, Phương Mộc cảm
thấy tay của thầy Chu khẽ
động, cậu vội vàng cầm bàn tay
lạnh lẽo đó, chuyên chú nhìn

chằm chằm mặt thầy Chu.

Miệng thầy Chu mấp máy

vài cái, nhưng cái gì cũng

không nói ra được, sức trên tay

lại từng chút gia tăng.

Nước mắt của Phương Mộc

rốt cuộc chảy xuống.

"Tôi biết." Cậu dùng lực xoa

bóp tay thầy Chu, "Tôi cam

đoan."

Lực đạo của cánh tay kia

chợt buông lỏng xuống, thầy

Chu thoáng mỉm cười, chậm rãi

khép lại hai mắt.

Xe cấp cứu rất nhanh đã tới,

nhân viên cấp cứu xác định

thầy Chu đã tử vong, đồng thời

đem chị Triệu ngất xỉu nâng lên

xe tiến hành cấp cứu.

Phương Mộc cởi áo khoác

đắp trên người thầy Chu, rồi

lấy di động ra, bấm số điện

thoại của tổ chuyên án.

"Tôi là Phương Mộc, tôi đang

ở viện nghiên cứu tâm lý, ngay vừa rồi, Chu Chấn Bang đã siết chết. . . . . ."

"Trợ lý chủ nhiệm của viện nghiên cứu Trần Triết."

Một thanh âm băng lãnh đột nhiên vang lên sau người, trái tim Phương Mộc kinh hoàng nảy lên, cậu mạnh xoay đầu lại

--

Thân mặc áo khoác trắng, hai tay cắm vào túi đứng trước mặt mình, là Dương Cẩm Trình.

Dương Cẩm Trình diện vô biểu tình nhìn Phương Mộc đang khiếp sợ không thôi, thấp giọng nói: "Đi theo tôi."

Chương 36 - Cát bụi trở về với cát bụi (kết cuộc 1)

Dương Cẩm Trình lẳng lặng đứng trước bàn làm việc, nhìn chằm chằm sợi kẽm trên cổ người chết một hồi, khẽ thở

dài, từ trong túi quần lấy ra
một USB gắn lên máy tính, sau
vài cái nhấp chuột, đem màn
hình chuyển về phía Phương
Mộc.
"Tự mình xem đi."
Đó là hai đoạn video. Trong
đoạn video thứ nhất, trợ lý Trần
Triết đến đưa văn kiện, thấy
Dương Cẩm Trình không có
trong phòng làm việc, nhìn
quanh khắp nơi một chút, sau
khi liền tùy tiện ngồi trên bàn
làm việc, trên ghế dựa rộng rãi
kia xoay tới xoay lui, còn nâng
tách trà của Dương Cẩm Trình
lên uống một ngụm.
Đoạn video thứ hai chính là
toàn bộ quá trình thầy Chu siết
chết Trần Triết.
Phương Mộc im lặng không
lên tiếng xem xong, liền đi qua
xốc lên mặt nạ của người chết,
không sai, đích thật là Trần

Triết một mực khiêm tốn cung
kính phía sau Dương Cẩm Trình
kia.
"Gã chính là Z tiên sinh mà
các người vẫn muốn tìm."
"Tại sao tôi phải tin tưởng
ông?" Phương Mộc nhìn chằm
chằm vào mắt Dương Cẩm
Trình, "Ông có chứng cứ sao?"
Dương Cẩm Trình cười cười,
trên mặt lộ vẻ cực kỳ mỏi mệt,
"Cậu nên biết đó là câu trả lời
thuyết phục của tôi. Nhưng cậu
có thể lấy ảnh của Trần Triết
đưa cho Khương Đức Tiên và
Khúc Nhị, xem biểu hiện của
bọn họ cậu sẽ biết tôi đã nói sự
thật -- Cậu không giống với
người khác, tôi tin tưởng cậu có
có khả năng phân biệt được."
"Vậy thầy Chu tại sao lại
giết Trần Triết?"
"Cậu có thể đến lục soát túi
của Trần Triết, nơi đó hẳn là

còn thẻ điện thoại." Dương Cẩm Trình chỉa chỉa Trần Triết, "Gã gọi điện cho thầy Chu, bảo thầy tôi là Z tiên sinh, để thầy Chu tới giết tôi."

"Sau đó thì sao?"

"Trần Triết thèm thuồng ghế ngồi của tôi đã lâu -- Cậu vừa rồi trong video cũng nhìn thấy đó -- Thậm chí còn học bộ dáng của tôi đắp mặt nạ, dùng tách uống trà của tôi. Nhưng bất hạnh thay, tôi bỏ thuốc mê trong chén, thằng nhãi xui xẻo này ngủ như chết, làm kẻ chết thay cho tôi."

"Ông hạ thuốc mê trong tách trà của mình?"

"Đúng. Bởi vì tôi mất ngủ nghiêm trọng, cần ngủ một giấc, chỉ có điều còn chưa kịp uống mà thôi." Dương Cẩm Trình xoay người hướng Phương Mộc, "Cậu nghĩ tôi bày ra

chuyện này sao?"

Phương Mộc sắc mặt xanh xám, tiến về phía trước một bước, "Ông dùng cái gì thuyết phục tôi đây không phải do ông một tay bày ra?"

"Tôi cũng không có ý định thuyết phục cậu." Dương Cẩm Trình không chút nhượng bộ nhìn lại Phương Mộc, "Nhưng cậu cũng đồng dạng không cách nào chứng minh đây là tôi bày ra, không phải sao?"

Phương Mộc nhìn chằm chằm hắn vài giây, chậm rãi nói: "Ông biết thầy Chu muốn tới giết ông, cho nên nghĩ biện pháp dụ dỗ Trần Triết uống xong nước trong tách trà của ông, sau khi chờ gã hôn mê, ông lại phủ mặt nạ lên mặt Trần Triết, sau đó im lặng chờ thầy Chu tới giết người. Như vậy, ông vừa diệt trừ được Trần

Triết, vừa bức tử được thầy
Chu, đúng không?"
Dương Cẩm Trình tự tiếu phi
tiếu nhìn Phương Mộc, không
khẳng định, cũng không phủ
nhận.
Dưới lầu đột nhiên truyền
đến tiếng còi cảnh sát, Dương
Cẩm Trình đi đến trước cửa sổ
nhìn, quay đầu lại nói: "Cảnh
sát tới. Sau khi bọn họ vào gian
phòng này, tôi sẽ không nói
thêm gì nữa. Cậu còn gì muốn
hỏi không?"
Phương Mộc không nói được
một lời theo dõi hắn, răng cắn
đến ken két rung động.
Thất bại, đã hoàn toàn thất
bại.
"Tốt lắm." Dương Cẩm Trình
cười cười, "Tôi khuyên cậu một
câu cuối cùng, đừng nhằm vào
tôi tiến hành bất cứ hình thức
hoạt động điều tra gì, chính cậu

cũng rõ ràng, chuyện đó không hề có giá trị, nhiều lắm chỉ lãng phí thời gian của tôi và cậu thôi."

Phương Mộc cảm giác huyết dịch toàn thân bỗng chốc đều vọt tới đỉnh đầu, cậu mạnh đưa tay đến bên hông mở bao súng ra. . . . . .

"Không không không." Biểu tình của Dương Cẩm trình giống như đang đối mặt với một đứa trẻ lỗ mãng vô tri, "Trong phòng này còn có con mắt thứ ba đấy, cậu sẽ không ngu xuẩn đến vậy chứ?"

Cửa phòng bị đẩy mạnh ra, Biên Bình và Trịnh Lâm bước vào, nhìn thấy Phương Mộc cùng Dương Cẩm Trình giằng co, hai người cũng không nhịn được sửng sốt.

"Phương Mộc, đây là. . . . . ."

Phương Mộc đột nhiên giơ

lên một tay, ý bảo Biên Bình đừng hỏi tiếp. Cậu dường như đã mất đi khí lực toàn thân, lảo đảo xuyên qua các đồng sự đang kinh ngạc không thôi, chậm rãi đi về hướng cửa.

"Cảnh sát Phương!" Dương Cẩm Trình ở sau lưng chợt kêu một tiếng, tựa hồ đầy ắp bi thương, "Kỳ thật cái chết của thầy Chu, tôi cũng rất khổ sở."

Phương Mộc không quay đầu lại, cũng không dừng bước, đi thẳng ra ngoài.

Án mạng viện nghiên cứu tâm lý khoa học C thị đã kết thúc điều tra, tư liệu video phát hiện ở hiện trường chứng minh Chu Quốc Thanh (nguyên danh Chu Chấn Bang) chính là hung thủ giết chết Trần Triết. Xét thấy đối tượng tình nghi phạm tội Chu Quốc Thanh đã sợ tội tự sát, vụ án hủy bỏ.

Dãy án mạng Giáo Hóa

Trường lâm vào cục diện bế tắc,

bởi vì khuyết thiếu chứng cứ,

Khương Đức Tiên và Khúc Nhị

theo pháp luật ở lại giám thị,

nếu trong 12 tháng không tìm

được chứng cứ đanh thép, các

biện pháp cưỡng chế hai người

chỉ có thể bãi bỏ.

Trong một gian phòng trà

gần đại học Y khoa trực thuộc

bệnh viện, Phương Mộc cùng

Khương Đức Tiên, Khúc Nhị

ngồi đối diện nhau.

Khúc Nhị vẫn thờ ơ nhìn

ngoài cửa sổ, đối diện đường

cái, tòa cao ốc của khu nằm

viện màu xám lẳng lặng đứng

im. Còn Khương Đức Tiên thủy

chung không chịu cùng Phương

Mộc đối diện, nhưng theo cách

nói của Phương Mộc, sắc mặt

đã gần như tro tàn.

"Cả quá trình của câu

chuyện chính là như vậy."

Phương Mộc đem hình của Trần Triết bày ra trên bàn, "Gã chính là Z tiên sinh, đúng không?"

Khúc Nhị chỉ quét mắt qua bức ảnh, rồi tiếp tục nhìn về phía cao ốc khu nằm viện.

Khương Đức Tiên thì lại nhìn chằm chằm bức ảnh thật lâu, từ biểu tình trên mặt hắn, Phương Mộc đã khẳng định phán đoán trong lòng.

"Tại sao cậu muốn nói cho chúng tôi chuyện này?" Một lúc lâu, Khương Đức Tiên gian nan mở miệng.

"Không tại sao cả." Phương Mộc lại châm một điếu thuốc, "Làm luật sư, anh hẳn phải biết rằng chúng tôi vẫn không có chứng cớ khởi tố các người. Nhưng không sao nữa rồi, tôi chỉ nghĩ, nên cho các người biết chân tướng."

Ba người một lần nữa trầm
mặc.
Đột nhiên, Khúc Nhị đứng
dậy, hướng Phương Mộc và
Khương Đức Tiên thoáng nở nụ
cười. Nàng đã gầy hóp đi, nụ
cười trên mặt kia quỷ dị và thê
lương nói không nên lời.
"Đã đến giờ thăm rồi."
Nói xong, nàng cầm bao tay
lên, vội vã ra khỏi phòng trà.
Cách cửa sổ thủy tinh,
Phương Mộc đưa mắt nhìn hình
bóng mảnh khảnh của Khúc Nhị
xuyên qua đường cái, chạy vào
cao ốc của khu nằm viện.
"Cảnh sát Phương."
"Hửm?" Phương Mộc quay
đầu lại, Khương Đức Tiên lần
đầu tiên nhìn thẳng mình, tựa
hồ có lời muốn nói, lại tựa hồ
muốn nói lại thôi .
"Anh nói đi." Phương Mộc
hiểu được ý tứ của hắn, "Tôi

không mang theo thiết bị ghi
âm."
Khương Đức Tiên cười khổ,
ánh mắt hướng về phía ngoài
cửa sổ.
"Kỳ thật, sau khi giết người,
tôi tuyệt không cảm thấy nhẹ
nhõm. Hơn nữa tôi tin tưởng,
những người khác cũng như
tôi."
Phương Mộc diện vô biểu
tình nhìn hắn, tâm trạng một
mảnh tĩnh mịch.
"Chúng tôi sẽ gánh chịu hết
thảy chuyện này." Khương Đức
Tiên thấp giọng nói: "Xin cho
tôi và Khúc Nhị chút thời gian."
Phương Mộc đem đầu lọc ấn
trong gạt tàn, thở phào một
hơi.
"Tùy anh thôi."
Nói xong, Phương Mộc đứng
dậy rời khỏi phòng trà.
Trên sân ga của trạm xe lửa

C thị, Liêu Á Phàm đeo cặp vẻ
mặt lo lắng nhìn bốn phía,
thỉnh thoảng nhìn đồng hồ điện
tử bằng nhựa trên cổ tay.
Theo một tiếng còi bén
nhọn, lại một đoàn tàu hỏa tiến
vào trạm. Đám người kéo hành
lý bao lớn bao nhỏ nhảy xuống
xe lửa, lại có đám người kéo
hành lý bao lớn bao nhỏ liều
mạng chen lên xe. Trong loa
truyền thanh của sân ga, một
thanh âm không chút sắc thái
tình cảm nào nhắc đi nhắc lại:
"Chuyến Hài Hòa Xuân, an toàn
xuất hành, xin mời các vị lữ
khách. . . . . "
Tiếng còi quản lý viên đã
vang lên, một nam nhân viên
tàu hướng Liêu Á Phàm không
nhịn được quát: "Rốt cuộc có
lên xe hay không?"
Liêu Á Phàm nhìn thoáng
qua đám đông như thoi đưa

tiến vào cửa cửa trạm lần cuối,
khẽ cắn môi, xoay người nhảy
lên xe lửa đã từ từ chuyển
động.
Tiểu khu Trí Uyển.
Trong nhà Dương Cẩm Trình
đã là một mảnh hỗn loạn, quần
áo, sách tư liệu rơi lả tả ở các
góc trong phòng. Dương Cẩm
Trình đầu đầy mồ hôi đang nỗ
lực đem vali hành lý đã nhét
đến đầy tràn kéo lại xong.
Phía sau, trong phòng ngủ
của Dương Triển đang truyền
đến từng một trận tiếng đập
liên tiếp, có tiếng vỡ vụn của
bình thủy tinh ném trên tường,
cũng có thanh âm "lách cách
lách cách" liều mạng rung nắm
cửa.
Dương Cẩm Trình sắc mặt
tái mét lại nhấc lên một vali
hành lý, đem đủ loại bằng vinh
dự đặt trong thư phòng dứt

khoát nhét vào, mới vừa kéo
xong dây kéo, chợt nghe thấy
chuông cửa vang lên.
Dương Cẩm Trình xuyên
thấu qua mắt thần vừa nhìn, là
hàng xóm.
Dương Cẩm Trình nhỏ giọng
mắng một câu, giựt cánh cửa
ra, vẻ mặt không nhịn được
hỏi: "Cái gì?"
"Tôi nói tiến sĩ Dương, nhà
các người đã náo loạn hơn vài
giờ rồi, tôi ngay cả TV cũng
xem không được. . . . ."
"Vậy thì cứ việc đi khiếu nại
tôi đi!" Dương Cẩm Trình ngắt
lời hắn, sập cửa vào mặt hắn.
Mới vừa quay về phòng
khách, lại nghe thấy Dương
Triển ở trong phòng ngủ khàn
giọng kêu to: "Thả tôi ra! Thả
tôi ra!"
Tâm phiền ý loạn Dương
Cẩm Trình hét lớn một tiếng:

"Con mẹ nó mày câm miệng
cho tao!"
Tiếng quát tháo trong phòng
im bặt. Dương Cẩm Trình thở
phào nhẹ nhỏm, đưa tay quệt
quệt mồ hôi trên trán, kéo qua
một cái ghế gỡ xuống di ảnh
của vợ, sau khi đơn giản chà
lau, cẩn thận bỏ vào trong một
hộp nhồi đầy xốp.
Đột nhiên, một cỗ mùi hồ
cháy chui vào trong mũi hắn.
Dương Cẩm Trình hít hít mũi,
lập tức ý thức được mùi kia là
từ phòng ngủ của con trai
truyền tới.
Dương Cẩm Trình luống
cuống tay chân móc chìa khóa
ra, mở cửa phòng vừa nhìn,
Dương Triển một thân quần áo
đi chơi đang dùng bật lửa đốt
khăn trải giường.
Dương Cẩm Trình hoàn toàn
không khống chế được nữa,

hắn kéo tóc con trai, hung
hăng quất vào mặt nó hai bạt
tai, rồi một cước đem nó đá đến
góc tường.
"Con mẹ nó mày rốt cuộc
muốn làm gì?"
Khóe miệng đổ máu Dương
Triển từ trong góc tường giãy
dụa đứng lên, hướng về phía
cha khàn cả giọng quát: "Tôi
không đi! Tôi không muốn xuất
ngoại!"
Dương Cẩm Trình mắt đã đỏ
ngầu thuận tay nâng chậu cá
trên bàn lên, hướng con trai
hung hăng ném qua.
Chậu cá đập vào trên tường
cách đỉnh đầu Dương Triển
chưa đến nửa thước, trong
khoảnh khắc liền tan xương nát
thịt, cá, nước và mảnh thủy
tinh nhỏ rơi trên người Dương
Triển, đứa nhỏ sợ đến hét lên
một tiếng, hai tay ôm đầu, lui

vào góc tường run lẩy bẩy.

"Con mẹ nó mày còn nháo nữa, lão tử liền đánh chết mày!" Nói xong, Dương Cẩm Trình nổi giận đùng đùng nắm lên khăn trải giường còn đang bốc khói, đứng dậy đến phòng vệ sinh.

Đem khăn trải giường nhét vào trong bồn rửa tay, cơn giận còn sót lại chưa tiêu tan Dương Cẩm Trình trở lại phòng khách sửa sang hành lý, trong miệng như trước vẫn chửi bới:

"Đống phân thúi không có đầu óc! Lão tử vất vả cực nhọc vì cái gì? Còn không phải con mẹ nó vì mày! Tao kiếp trước tới cùng đã tạo nghiệt gì? Nuôi sống phế vật vô dụng như mày. . . . . "

Hắn lục xem bộ sách tư liệu trên đất, có trực tiếp quẳng đi, có bỏ vào trong vali, không

mảy may nhận ra Dương Triển
đã như u linh lén lút đứng phía
sau mình.
Hắn càng không thấy được
trong tay Dương Triển đang
nắm một khẩu súng ngắn.
Dương Triển mặt đầy vệt
nước mắt im lặng khóc thút
thít, trong đôi mắt đỏ bừng tràn
ra tuyệt vọng và cừu hận vô
tận.
Nó chậm rãi giơ súng lên.
"Đoàng!"
"Đoàng!"
Trên sân ga cảnh sát phụ
trách duy trì trật tự đã chú ý
đến thằng bé này mấy ngày
rồi. Nó mỗi ngày đều đúng giờ
xuất hiện trên sân ga, sau đó
trong đám lữ khách chuẩn bị
lên xe ngóng đông ngóng tay,
hình như đang tìm ai đó.
Ngày thứ tư, khi đoàn tàu
hỏa đã rời đi, nó tựa hồ đã

hoàn toàn bỏ cuộc. Lẳng lặng
đứng trên sân ga một lúc lâu,
nó đến xe thực phẩm nào đó
mua một cái hamburger và một
lon coca, ngồi trên ghế dài
chậm rãi ăn. Sau đó, đứa bé
đem tháo nắp khoen ra đeo vào
trên tay, trở đi trở lại quan sát
nửa ngày, sau đó, đem lon ném
ra ngoài xa.
Lon coca rỗng lăn trên mặt
đất, cuối cùng rơi xuống dưới
sân ga, lẳng lặng nằm giữa
đường ray.
Cảnh sát nhìn thấy đứa bé
hướng mình đi tới, cước bộ ung
dung, sắc mặt bình tĩnh.

***

Phần kết: Một vài cảnh dưới
góc nhìn của thành thị.
C thị《 Báo sớm thành phố 》
Ngày 6 tháng 2 đoạn trích từ
tin được đăng:
. . . . . .Họ Dương khai nhận,

đã mang súng quẳng vào hồ
nhân tạo lớn nhất thành phố ta
-- Bắc Hồ Trung, cảnh sát
nhanh chóng điều động nhân
viên lặn xuống nước tiến hành
vớt, cho đến nay vẫn chưa phát
hiện khẩu súng. Trước mắt, bản
án đang tiến thêm một bước
điều tra.
Ngày 10 tháng 3 đoạn trích
từ tin được đăng:
. . . . . .Xét thấy họ Dương
bắn chết cha khi còn chưa đầy
14 tuổi, không cấu thành phạm
tội, hơn nữa không còn họ hàng
nào khác, cục công an C thị
quyết định đem họ Dương đưa
tới viện quản giáo tội phạm
thiếu niên C thị chấp hành thu
dụng giáo dưỡng. . . . . .
Ngày 22 tháng 3 đoạn trích
từ tin được đăng:
. . . . . .Họ Hầu phó tổng
công ty cùng bảy người do tình

nghi dính líu đến tội gây ra các vụ nổ sau khi bị cục công an thành phố bắt giữ theo pháp luật, điền sản Hằng Kim lập tức phát biểu thanh minh, bày tỏ hành vi của đám người họ Hầu là hành vi cá nhân, không liên quan đến điền sản Hằng Kim.

Được biết, trong đó một gã nam tử họ Võ còn đối mặt với lời buộc tội cố ý giết người (chưa thành công). . . . . .

Thầy Chu chết được một tháng, Khương Đức Tiên và vợ thỏa thuận ly hôn, tất cả tài sản giao cho vợ đứng tên. Ba ngày sau, vợ trước và con gái Khương Đức Tiên di dân sang Singapore.

Một tuần sau, Đàm Kỷ ở đại học y khoa trực thuộc bệnh viện lẳng lặng chết đi. Hôm sau, Khương Đức Tiên và Khúc Nhị đến cục công an C thị đầu

án tự thú. Đến tận lúc này, dãy án mạng giáo hóa trường toàn bộ án kết thúc điều tra, dời đến viện kiểm soát nhân dân C thị khởi tố.

***

Trường tiểu học nào đó của C thị. Hoàng hôn.

Trên bãi tập không một bóng người, bóng đêm đang từng chút thôn tính đường chạy đất đỏ và thảm cỏ nhân tạo. Dưới xích đu ở góc đông bắc trường học, một thân ảnh nho nhỏ như ẩn như hiện.

Hạ Thiên ngồi trên xích đu chậm rãi đong đưa, trong con ngươi trống rỗng một mảnh đen nhánh, cũng không có nửa điểm lóng lánh. Nó nhẹ giọng hát khẽ, điệu nhạc cổ quái, ca từ mơ hồ, nghe càng như một người nói mê thì thào tự nói.

Dưới chân nó, nghiền đi

nghiền lại xác một con chó nhỏ.

Theo xích đu đong đưa, đám lông nhung của con chó nhỏ dưới đế giày của Hạ Thiên trở mình lăn lộn.

***

Trên quốc lộ của C thị, đêm khuya.

Phương Mộc điều khiển xe jeep, không ngừng qua lại dò xét phố lớn ngõ nhỏ, mỗi lần thấy thân ảnh của một cô gái trẻ tuổi, cậu đều thả chậm tốc độ, sau khi thấy rõ lại lần nữa tăng tốc.

Điện thoại di động trên đồng hồ đo không ngừng rung lên, kêu to, Phương Mộc hững hờ nhìn thoáng qua màn hình, tiện tay đem điện thoại ném về chỗ ngồi phía sau.

Đèn đường ảm đạm hắt trên mặt cậu lúc sáng lúc tối, Phương Mộc thần sắc uể oải,

nhưng ánh mắt vẫn lợi hại như cũ, lo âu mà cố chấp.

***

Cửa viện quản giáo tội phạm thiếu niên C thị, hai mươi mấy tên được thu nhận giáo dưỡng đang hướng một chiếc xe tải vận chuyển từng sọt hạt châu thủy tinh. Sau khi vận chuyển xong, xe tải rầm rầm rời đi. Tất cả nhân viên xếp thành hàng, sau khi quản lý kiểm kê nhân số, gọi ký tên chạy trở về.
Trong xe tải một mảnh đen nghịt, một sọt lớn đầy hạt châu thủy tinh lay động. Theo chuỗi hạt châu lốp bốp rơi trên mặt đất, một đứa bé đội tấm ván gỗ trên đầu từ trong sọt đứng lên.
Xe tải chờ đèn đỏ ở một giao lộ, sau khi khởi động lần nữa, cảnh sát giao thông trực phiên giật mình mở to hai mắt, hắn phát hiện cánh cửa thùng xe tải

mở rộng, một đám sọt châu lớn
đang ở trong xe lung lay sắp
đổ.
Hắn kéo vang còi xe cảnh
sát, khởi động mô tô, trực tiếp
đuổi theo.
Một thân ảnh nho nhỏ màu
xám nhanh chóng chạy qua
đường, chui vào một hẻm nhỏ.
Lúc trở ra, nó đã thay một
thân thường phục rõ ràng
không vừa với cơ thể, dọc theo
đường cái chậm rãi bước đi.
Tường viện của Nhà Thiên
Sứ đã bị dỡ xuống, tòa nhà hai
tầng cũng đổ nát. Các loại thiết
bị xây dựng hạng nặng đang
vận chuyển gạch vụn ngói nát
ra ngoài. Ngày xưa trong vườn
rau sinh cơ tràn trề nay đã đắp
đầy rác rưởi xây dựng, chỉ có
giữa vài khe hở có thể nhìn
thấy một chút màu xanh liều
mạng vùng vẫy.

Trên công trường phá bỏ và
dời đi nơi khác bụi bay mù mịt,
đứa bé ngơ ngác nhìn Nhà
Thiên Sứ hoàn toàn thay đổi,
hoàn toàn không để ý trên mặt,
trên người đã tích một tầng cát
đất thật dày.
Tiếng còi sắc nhọn vang lên
trên công trường, các công
nhân đang thi công đều lui về
cạnh đường quốc lộ. Một người
ngậm điếu thuốc, tài xế thần
khí tự mãn điều khiển xe tháo
dỡ ầm ầm đến gần tòa nhà hai
tầng của Nhà Thiên Sứ. Các
công nhân tháo nón xuống,
chống dụng cụ, một bên vui
cười trò chuyện với nhau, một
bên kiên nhẫn chờ đợi.
Xe tháo dỡ lay động cánh
tay thật dài chậm rãi đong đưa,
quả cầu sắt khổng lồ trĩu nặng
phía dưới cũng theo đó mà
vung vẫy, lái xe tìm đúng góc

độ, điều khiển cầu sắt hướng
tòa nhà hung hăng ném tới.
"Ầm!" Tòa nhà hai tầng
thoáng lung lay, khối gạch vỡ
lớn rơi lả tả xuống, nhưng chưa
sụp.
Các công nhân vây xem bắt
đầu "wow wow" ồn ào, lái xe
phun ra một vòng khói, lại một
lần nữa vung cầu sắt đập qua.
"Ầm!"
Tòa nhà rốt cuộc kiên trì
không được nữa, theo một trận
tiếng nứt gãy đáng sợ, hoàn
toàn sụp xuống.
Theo tòa nhà đổ sụp, bụi đất
dày đặc nhanh chóng cuồn
cuộn nổi lên, các công nhân
mới vừa rồi còn cao hứng bừng
bừng vây xem đều tránh né.
Chỉ có đứa bé vẫn không
nhúc nhích, không chuyển mắt
nhìn
chằm

chằm
bụi
đất
nghênh diện hướng đến.
Vài phút sau, bụi đất đã tản
mác.
Các công nhân tụm năm
tụm ba trở lại công trường làm
việc. Đứa bé lau bụi đất trên
mặt, thở ra một hơi thật dài,
nhấc chân đi về hướng cây cao
nhất trong viện.
Mùa xuân đã đến, đại thụ
tĩnh mịch một mùa đông cũng
bắt đầu dần dần phơi phới sinh
cơ, đầu cành tùy ý có thể thấy
được chồi xanh vừa mới nảy
mầm. Đứa nhỏ trèo đến một
chạc cây, đưa tay từ trong một
tổ chim bị bỏ hoang móc ra một
túi nhựa màu đen.
Nó chậm rãi trượt xuống gốc
cây, rồi dựa lưng vào thân cây
ngồi xuống.

Trong túi nhựa là một vật
được bọc bằng giấy báo, bên
ngoài còn quấn băng dính
vàng. Đứa bé kiên nhẫn mở
băng dính và giấy báo, lộ ra
khẩu súng ngắn đen nhánh kia.
Đứa nhỏ thuần thục mở
băng đạn, đem sáu viên đạn và
vỏ đạn trút vào lòng bàn tay.
Vỏ đạn bọc đồng vàng óng như
trước, trơn lạnh như mới. Đứa
bé ném viên đạn và vỏ, cẩn
thận tỉ mỉ vuốt ve thân súng
băng lãnh, kéo đi kéo lại khóa
nòng rồi bóp cò. Ổ quay không
hề có trở ngại cùng tiếng súng
rỗng thanh thúy khiến nó rất
hài lòng. Đứa nhỏ thưởng thức
đến hứng thú bừng bừng, nó
phát hiện mùa đông buồn chán
này cũng không khiến khẩu
súng kia trở nên hoen gỉ.
Trên vầng trán cáu bẩn của
đứa nhỏ lộ vẻ tươi cười.

Trên công trường cách đó
không xa, tiếng người ồn ào,
máy móc nổ vang, mỗi người
đều nghiêm nghiêm túc túc đập
nát nơi từng là thiên đường
này. Không ai chú ý đến đứa
nhỏ, càng không có người chú ý
tới thứ nó cầm trong tay.
Đứa bé vẫn không nhúc
nhích nhìn mảnh phế tích và
đám người bận rộn này, chỉ
chốc lát, nó cúi đầu, tìm kiếm
giữa đống đạn và vỏ đạn tản
mát trên mặt đất, cuối cùng lấy
ra một viên nhét vào ổ đạn.
Nó gảy ổ đạn xoay tròn lên,
sau đó "cạch" một tiếng hất về
thân súng.
Bốn phía tựa hồ thoáng cái
yên tĩnh trở lại, chỉ nghe thấy
chú chim nhỏ trên nhánh cây
phía trên đỉnh đầu vui sướng
kêu to. Đứa nhỏ hít hít mũi,
dường như ngửi được mùi vị

tuyệt vời trên người cô bé kia.

Đứa nhỏ mặt hướng Nhà

Thiên Sứ đã không còn tồn tại,

bình tĩnh giơ tay phải lên, đem

nòng súng băng lãnh ấn trên

huyệt thái dương của mình.

Cùm cụp.

Cùm cụp.

Chương 37 - Cát bụi

trở về với cát bụi (kết

cuộc 2)

Trong một gian phòng trà

gần đại học Y khoa trực thuộc

bệnh viện, Phương Mộc cùng

Khương Đức Tiên, Khúc Nhị

ngồi đối diện nhau.

Khúc Nhị vẫn thờ ơ nhìn

ngoài cửa sổ, đối diện đường

cái, tòa cao ốc của khu nằm

viện màu xám lẳng lặng đứng

im. Còn Khương Đức Tiên thủy

chung không chịu cùng Phương

Mộc đối diện, nhưng theo cách

nói của Phương Mộc, sắc mặt

đã gần như tro tàn.

"Cả quá trình của câu chuyện chính là như vậy."

Phương Mộc đem hình của Trần Triết bày ra trên bàn, "Gã chính là Z tiên sinh, đúng không?"

Khúc Nhị chỉ quét mắt qua bức ảnh, rồi tiếp tục nhìn về phía cao ốc khu nằm viện.

Khương Đức Tiên thì lại nhìn chằm chằm bức ảnh thật lâu, từ biểu tình trên mặt hắn, Phương Mộc đã khẳng định phán đoán trong lòng.

"Tại sao cậu muốn nói cho chúng tôi chuyện này?" Một lúc lâu, Khương Đức Tiên gian nan mở miệng.

"Không tại sao cả." Phương Mộc lại châm một điếu thuốc, "Làm luật sư, anh hẳn phải biết rằng chúng tôi vẫn không có chứng cớ khởi tố các người. Nhưng không sao nữa rồi, tôi

chỉ nghĩ, nên cho các người biết chân tướng."

Ba người một lần nữa trầm mặc.

Đột nhiên, Khúc Nhị đứng dậy, hướng Phương Mộc và Khương Đức Tiên thoáng nở nụ cười. Nàng đã gầy hóp đi, nụ cười trên mặt kia quỷ dị và thê lương nói không nên lời.

"Đã đến giờ thăm rồi."

Nói xong, nàng cầm bao tay lên, vội vã ra khỏi phòng trà.

Cách cửa sổ thủy tinh, Phương Mộc đưa mắt nhìn hình bóng mảnh khảnh của Khúc Nhị xuyên qua đường cái, chạy vào cao ốc của khu nằm viện.

"Cảnh sát Phương."

"Hửm?" Phương Mộc quay đầu lại, Khương Đức Tiên lần đầu tiên nhìn thẳng mình, tựa hồ có lời muốn nói, lại tựa hồ muốn nói lại thôi .

"Anh nói đi." Phương Mộc hiểu được ý tứ của hắn, "Tôi không mang theo thiết bị ghi âm."

Khương Đức Tiên cười khổ, ánh mắt hướng về phía ngoài cửa sổ.

"Kỳ thật, sau khi giết người, tôi tuyệt không cảm thấy nhẹ nhõm. Hơn nữa tôi tin tưởng, những người khác cũng như tôi."

Phương Mộc diện vô biểu tình nhìn hắn, tâm trạng một mảnh tĩnh mịch.

"Chúng tôi sẽ gánh chịu hết thảy chuyện này." Khương Đức Tiên thấp giọng nói: "Xin cho tôi và Khúc Nhị chút thời gian."

Phương Mộc đem đầu lọc ấn trong gạt tàn, thở phào một hơi.

"Tùy anh thôi."

Nói xong, Phương Mộc đứng

dậy rời khỏi phòng trà.

Tiểu khu Trí Uyển.

Trong nhà Dương Cẩm Trình đã là một mảnh hỗn loạn, quần áo, sách tư liệu rơi lả tả ở các góc trong phòng. Dương Cẩm Trình đầu đầy mồ hôi đang nỗ lực đem vali hành lý đã nhét đến đầy tràn kéo lại xong.

Phía sau, trong phòng ngủ của Dương Triển đang truyền đến từng một trận tiếng đập liên tiếp, có tiếng vỡ vụn của bình thủy tinh ném trên tường, cũng có thanh âm "lách cách lách cách" liều mạng rung nắm cửa.

Dương Cẩm Trình sắc mặt tái mét lại nhấc lên một vali hành lý, đem đủ loại bằng vinh dự đặt trong thư phòng dứt khoát nhét vào, mới vừa kéo xong dây kéo, chợt nghe thấy chuông cửa vang lên.

Dương Cẩm Trình xuyên
thấu qua mắt thần vừa nhìn, là
hàng xóm.
Dương Cẩm Trình nhỏ giọng
mắng một câu, giựt cánh cửa
ra, vẻ mặt không nhịn được
hỏi: "Cái gì?"
"Tôi nói tiến sĩ Dương, nhà
các người đã náo loạn hơn vài
giờ rồi, tôi ngay cả TV cũng
xem không được. . . . . ."
"Vậy thì cứ việc đi khiếu nại
tôi đi!" Dương Cẩm Trình ngắt
lời hắn, sập cửa vào mặt hắn.
Mới vừa quay về phòng
khách, lại nghe thấy Dương
Triển ở trong phòng ngủ khàn
giọng kêu to: "Thả tôi ra! Thả
tôi ra!"
Tâm phiền ý loạn Dương
Cẩm Trình hét lớn một tiếng:
"Con mẹ nó mày câm miệng
cho tao!"
Tiếng quát tháo trong phòng

im bặt. Dương Cẩm Trình thở phào nhẹ nhỏm, đưa tay quệt quệt mồ hôi trên trán, kéo qua một cái ghế gỡ xuống di ảnh của vợ, sau khi đơn giản chà lau, cẩn thận bỏ vào trong một hộp nhồi đầy xốp.

Gói ghém đâu ra đấy, Dương Cẩm Trình tự rót cho mình ly nước, rồi châm một điếu thuốc, ngồi trên sofa thở hổn hển. Một điếu thuốc còn chưa hút xong, hắn đột nhiên ý thức được trong phòng ngủ Dương Triển đã chừng hơn mười phút không hề có tiếng động.

Sau khi Dương Cẩm Trình vặn nắm cửa chạy vọt vào, mới phát hiện trong phòng ngủ đã không có một bóng người, nhào tới trước cửa sổ vừa nhìn, một sợi dây thừng bện bằng khăn trải giường đang tung bay theo gió.

Trên sân ga của trạm xe lửa C thị, Liêu Á Phàm đeo cặp vẻ mặt lo lắng nhìn bốn phía, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ điện tử bằng nhựa trên cổ tay.

Theo một tiếng còi bén nhọn, lại một đoàn tàu hỏa tiến vào trạm. Đám người kéo hành lý bao lớn bao nhỏ nhảy xuống xe lửa, lại có đám người kéo hành lý bao lớn bao nhỏ liều mạng chen lên xe. Trong loa truyền thanh của sân ga, một thanh âm không chút sắc thái tình cảm nào nhắc đi nhắc lại: "Chuyến Hài Hòa Xuân, an toàn xuất hành, xin mời các vị lữ khách. . . . . ."

Tiếng còi quản lý viên đã vang lên, một nam nhân viên tàu hướng Liêu Á Phàm không nhịn được quát: "Rốt cuộc có lên xe hay không?"

Liêu Á Phàm nhìn thoáng

qua đám đông như thoi đưa
tiến vào cửa cửa trạm lần cuối,
khẽ cắn môi, xoay người nhảy
lên xe lửa đã từ từ chuyển
động.
Cơ hồ là cùng lúc, một đứa
nhỏ mang túi du lịch từ trong
đám người chen đến, vừa chạy
vừa hô: "Chờ một chút, đừng
chạy. . . . . "
Điều phối viên túm lấy đứa
nhỏ, "Nhóc con làm gì đó?"
Đứa nhỏ gấp đến độ nhảy
thẳng lên: "Con muốn lên xe. .
. . . .Con có vé. . . . . "
"Người lớn trong nhà đâu?"
Điều phối viên nhìn xung
quanh, "Lên xe rồi?"
Tốc độ của xe lửa càng lúc
càng nhanh, vô số khuôn mặt
hiếu kỳ vùn vụt hiện lên trước
mắt đứa nhỏ. Hài tử ở giữa
những khuôn mặt kia phí công
tìm kiếm, tựa hồ hy vọng nàng

có thể kéo mình lên.

Thình lình, hài tử thấy được cái còi treo trước ngực điều phối viên, nhất thời hai mắt tỏa sáng.

"Mau, chú mau bảo xe dừng lại đi!"

"Được rồi được rồi, đừng làm rộn nữa." Điều phối viên biểu tình bất đắc dĩ thúc phía sau lưng đứa nhỏ, "Về nhà đi."

"Nhanh lên, xin chú đó."

Đứa nhỏ mặt đầy nước mắt, "Con muốn lên xe. . . . . ."

Điều phối viên hướng cảnh sát trên sân ga vẫy tay: "Cậu đem đứa nhỏ này dẫn. . . . . ."

Nói còn chưa dứt, gã liền cảm thấy đứa nhỏ trong tay thoáng cái giãy thoát, cúi đầu nhìn, trước mắt là họng súng tối om.

"Bảo xe dừng lại!" Đứa nhỏ giơ một khẩu súng lục ổ quay

đen nhánh, khàn giọng rống to:

"Dừng lại!"

Điều phối viên lúc ban đầu

bị dọa sợ, sau đó hì hì cười rộ

lên: "Thằng nhỏ phá phách, lấy

một món đồ chơi dọa ai hả?"

Đứa nhỏ cắn răng, đột nhiên

hướng dưới chân điều phối viên

bóp cò. . . . . .

Đoàng!

Tiếng súng khiến cho sân ga

huyên náo nháy mắt an tĩnh

lại, theo sau chính là một trận

tiếng thét và hô hoán liên tiếp.

Mọi người đều thối lui, trên sân

ga rất nhanh liền xuất hiện

một khoảnh trống, trung tâm là

đứa nhỏ tay cầm khẩu súng lục

ổ quay cùng điều phối viên sợ

đến xụi lơ trên mặt đất.

Mấy cảnh sát từ hai bên sân

ga đã chạy tới, vừa chạy vừa

dùng bộ đàm hướng phân cục

thông báo tình huống. Một

cảnh sát cẩn thận tới gần sườn phía sau đứa nhỏ, chậm rãi từ bên hông rút súng ra, vừa muốn nhắm, đã bị người áp trụ cánh tay.

"Đừng nổ súng." Một nam nhân thần tình tuyệt vọng liều mạng bắt được tay cảnh sát, "Đó là con trai tôi."

Dương Triển tận lực trốn phía sau điều phối viên, một bên dùng súng tùy tiện chỉa quanh bốn phía, một bên mơ hồ không rõ gào thét: "Các người đừng tới đây. . . . . .Tôi chỉ muốn lên xe. . . . . .Hu hu. . . . . ." Bất thình lình, nó từ trong đám cảnh sát đang cố gắng nhích đến gần mình nhìn thấy cha. Trong nháy mắt kia, trên mặt Dương Triển toát ra một tia sợ hãi, nhưng vẻ mặt này rất nhanh liền bao phủ trong tuyệt vọng khôn cùng.

"Ông đừng lại đây!" Dương
Triển giơ súng hướng cha mình,
"Tôi sẽ nổ súng!"
Dương Cẩm Trình giãy thoát
khỏi người cảnh sát, nổi giận
đùng đùng quát: "Súng là từ
đâu có? Mau vứt cho tao,
nhanh lên!"
"Không!" Dương Triển rốt
cuộc khóc lên, "Ông từng quan
tâm đến tôi sao?"
Nó hướng Dương Cẩm Trình
vung vẩy súng trong tay, "Khẩu
súng kia đặt ngay đầu giường
của tôi mấy tháng rồi, ông từng
thấy qua chưa? Ông từng vào
phòng của tôi chưa?"
Dương Cẩm Trình nhắm chặt
hai mắt, thay đổi ngữ khí hơi
hòa hoãn nói: "Con trai, vứt
súng đi, con còn nhỏ tuổi,
không sao đâu. . . . . ."
"Không!" Dương Triển ấn
súng lên đầu điều phối viên,

"Tôi muốn rời khỏi đây!"

"Ba mang con ra nước ngoài.

. . . . ."

"Tôi không đi!" Dương Triển

đã gần như điên cuồng, "Tôi nói

với ông lần nữa, tôi không đi,

tôi không muốn ở cùng một chỗ

với ông!"

Các cảnh sát đề phòng cao

độ càng thêm khẩn trương,

thanh âm kéo chốt an toàn của

súng liên tục vang bên tai

Dương Cẩm Trình. Dương Cẩm

Trình gấp đến độ rống to:

"Đừng nổ súng, tôi có thể

thuyết phục nó, tôi là nhà tâm

lý học. . . . ."

"Ông cút qua một bên cho

tôi!" Một cảnh sát lớn tuổi

không chút khách khí nói: "Con

của ông đều thành cái dạng

này rồi, ông còn là chuyên gia

chó má gì!"

Mặt Dương Cẩm Trình thoắt

cái trở nên trắng bệch, hắn
không nói được một lời xoay
người đi nhanh về hướng
Dương Triển.
Thần sắc sợ hãi lại trở về
trong mắt Dương Triển, súng
trong tay giơ lên, nhưng run
rẩy kịch liệt.
"Ông đừng sang đây, tôi sẽ
nổ súng. . . . . "
Dương Cẩm Trình không
dừng bước, răng nghiến đến
kẽo kẹt.
"Ông đừng bức tôi, tôi thật
sự sẽ nổ súng. . . . . "
Lời còn chưa dứt, má trái
Dương Triển đã nặng nề trúng
một cái bạt tai.
Trên sân ga bỗng chốc yên
tĩnh lại, phút chốc, Dương Triển
hu hu khóc lên. Nó hiện tại
thoạt nhìn như một đứa trẻ ủy
khuất, nhát gan, yếu ớt, súng
trong tay cũng bị cha đoạt

được.

"Tôi muốn rời khỏi ông. . . .

. ." Dương Triển khóc thút thít

nói: "Tôi không làm con ông

nữa. . . . . ."

Điều phối viên dùng cả tay

lẫn chân lặng lẽ bò ra, cảnh sát

xung quanh cũng ào lên. Dương

Triển vô lực phản kháng, tựa hồ

cũng không còn tâm để phản

kháng, tùy ý các cảnh sát ép

mặt nó xuống mặt đất băng

lãnh, hai tay trói quặt ra sau.

Dương Cẩm Trình liều mạng

xô đẩy đám cảnh sát này: "Các

người không thể đối đãi với con

trai tôi như vậy. . . . . ."

"Ông câm miệng đi, hãy

xem lại chính mình một chút

đi." Cảnh sát lớn tuổi vươn tay

ra, "Đưa khẩu súng cho tôi!"

Dương Cẩm Trình nhìn thấy

một đôi còng tay lóe lên răng

rắc một tiếng mang vào trên

tay con trai, đột nhiên đại não
trống rỗng, tựa hồ hết thảy
xung quanh đều sụp đổ. Trong
thoáng chốc, hắn ý thức được
có người đang mở tay hắn. . . .
. .
Dương Cẩm Trình đột nhiên
bạo phát. Hắn vung cái tay kia
ra, giơ súng chỉ hướng cảnh sát
đang kéo Dương Triển ra ngoài.
"Buông con trai tôi ra!
Buông!"
Các cảnh sát trợn mắt há
hốc mồm nhìn Dương Cẩm
Trình, có mấy người đã duỗi tay
về phía bên hông.
Trên mặt Dương Cẩm Trình
hiện ra nụ cười si ngốc, hắn
tiến lên, kéo cánh tay Dương
Triển.
"Ba mang con rời khỏi đây,
đi. . . . . ."
"Phi!" Dương Triển phun một
cục đàm vào mặt Dương Cẩm

Trình, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi thà ngồi tù, cũng không muốn ở cùng ông!"

Dương Cẩm Trình sửng sờ tại chỗ, tựa hồ cục đàm kia là một viên đạn. Hắn hoàn toàn bị bắn cho lờ mờ, không thể di chuyển, không thể nói, không thể nghĩ. . . . . .

Thình lình, Dương Cẩm Trình như một đầu dã thú tru lên:

"A -- A --"

Sau đó, hắn đột ngột nhét súng vào trong miệng. . . . . .

Đoàng!

***

Phần kết: Một vài cảnh dưới góc nhìn của thành thị.

C thị《 Báo sớm thành phố 》 Ngày 6 tháng 2 đoạn trích từ tin được đăng:

. . . . . .Xét thấy họ Dương bắn chết cha khi còn chưa đầy 14 tuổi, không cấu thành phạm

tội, hơn nữa không còn họ hàng nào khác, cục công an C thị quyết định đem họ Dương đưa tới viện quản giáo tội phạm thiếu niên C thị chấp hành thu dụng giáo dưỡng. . . . .

Thầy Chu chết được một tháng, Khương Đức Tiên và vợ thỏa thuận ly hôn, tất cả tài sản giao cho vợ đứng tên. Ba ngày sau, vợ trước và con gái Khương Đức Tiên di dân sang Singapore.

Một tuần sau, Đàm Kỷ ở đại học y khoa trực thuộc bệnh viện lẳng lặng chết đi. Hôm sau, Khương Đức Tiên và Khúc Nhị đến cục công an C thị đầu án tự thú. Đến tận lúc này, dãy án mạng giáo hóa trường toàn bộ án kết thúc điều tra, dời đến viện kiểm soát nhân dân C thị khởi tố.

***

Trên quốc lộ của C thị, đêm khuya.

Phương Mộc điều khiển xe jeep, không ngừng qua lại dò xét phố lớn ngõ nhỏ, mỗi lần thấy thân ảnh của một cô gái trẻ tuổi, cậu đều thả chậm tốc độ, sau khi thấy rõ lại lần nữa tăng tốc.

Điện thoại di động trên đồng hồ đo không ngừng rung lên, kêu to, Phương Mộc hững hờ nhìn thoáng qua màn hình, tiện tay đem điện thoại ném về chỗ ngồi phía sau.

Đèn đường ảm đạm hắt trên mặt cậu lúc sáng lúc tối, Phương Mộc thần sắc uể oải, nhưng ánh mắt vẫn lợi hại như cũ, lo âu mà cố chấp.

***

Trường tiểu học nào đó của C thị. Hoàng hôn.

Trên bãi tập không một bóng

người, bóng đêm đang từng
chút thôn tính đường chạy đất
đỏ và thảm cỏ nhân tạo. Dưới
xích đu ở góc đông bắc trường
học, một thân ảnh nho nhỏ như
ẩn như hiện.
Hạ Thiên ngồi trên xích đu
chậm rãi đong đưa, trong con
ngươi trống rỗng một mảnh
đen nhánh, cũng không có nửa
điểm lóng lánh. Nó nhẹ giọng
hát khẽ, điệu nhạc cổ quái, ca
từ mơ hồ, nghe càng như một
người nói mê thì thào tự nói.
Thình lình, trong bóng râm
sau lưng nó truyền đến một
trận tiếng bước chân sột soạt.
Hạ Thiên quay đầu lại, nhìn
thấy một đứa bé xấp xỉ cùng
tuổi chậm rãi đi tới. Đứa bé
mặc một bộ đồng phục kỳ quái,
trước ngực in viện giam giữ vị
thành niên 7526.
Đứa bé sờ sờ sợi xích thô

trên xích đu, quay đầu cười với
Hạ Thiên.
"Cùng nhau chơi nhé."
HẾT
【 Lời cuối sách 】
Hai kết cục đều đã trình bày
cho các bạn độc giả, thành thật
mà nói, tôi cũng không biết cái
nào tốt hơn. Đóa hoa ác đã nở,
tất nhiên sẽ kết ra quả ác. Có
lẽ chỉ khác nhau ở chỗ do ai
chính miệng nuốt xuống mà
thôi. Muốn nói tiếng xin lỗi với
các độc giả, bởi vì tôi đã kể một
cố sự bi thương. Nó khiến người
ta cảm thấy áp lực, thấy tuyệt
vọng, thấy bất lực. Kỳ thật giữa
những mảnh đời giao nhau vừa
vi diệu mà lại không thể đoán
trước. Mỗi người đều không biết
giây tiếp theo hướng mình đi
tới, đến tột cùng là quý nhân
hay là mệnh trung sát tinh.
Trong cuộc đời buồn chán này,

tại từng phút từng giây có chút khả năng thay đổi vận mệnh, chúng ta, thật sự không thể ngăn được ý nghĩ nông nỗi của nhau.

Do đó, tôi chân thành hy vọng mỗi người đều có thể vì người mà làm việc thiện, tha thứ lẫn nhau. Đừng keo kiệt nụ cười, đừng miễn cưỡng tâm mình. Để cho từng người cùng mình gặp gỡ thoáng qua, đều sẽ nhớ kỹ bàn tay ấm áp mà mình vươn ra.

Phương Mộc sẽ tiếp tục tìm kiếm Á Phàm, Thai Vĩ sẽ tiếp tục bôn ba với khẩu súng trong tay, Biên Bình sẽ tiếp tục đối mặt với những khuôn mặt thất thường này, Nhị Bảo sẽ tiếp tục trò chơi đoán số của chính mình. Những người mang đầy gánh nặng này vẫn sẽ quật cường truy tìm lý tưởng, vậy

sao chúng ta lại không thể chứ?

Bi thương. Bi thương cũng là

một loại sức mạnh.

Cám ơn mọi người.

với mục đích phi lợi nhuận,

nhằm tạo điều kiện cho

những bạn không thể mua

sách cùng nhau đọc. Những

bạn có điều kiện, hãy mua

sách để ủng hộ nhà xuất bản

và dịch giả!.

Document Outline

- Table of Contents
- Mở Đầu - Ngày nhà giáo
- Chương 01 - Cô nhi viện
- Chương 02 - Gặp lại
- Chương 03 - Thương xót
- Chương 04 - Nhà thiên sứ
- Chương 05 - Cố sự của La Gia Hải
- Chương 06 - Phương hướng
- Chương 07 - Thẩm phán
- Chương 08 - Mê cung ngầm
- Chương 09 - Vượt ngục
- Chương 10 - Trùng hợp
- Chương 11 - Giáo hóa trường
- Chương 12 - Vết tích
- Chương 13 - Cố sự của cô Q
- Chương 14 - Diễn xuất đau thương (1)
- Chương 15 - Diễn xuất đau thương (2)
- Chương 16 - Nghi thức
- Chương 17 - Tái hiện tai nạn xe
- Chương 18 - Mất phương hướng cùng chứng minh
- Chương 19 - Đứa trẻ đáng thương
- Chương 20 - Công cụ
- Chương 21 - Hồi ức
- Chương 22 - Cố sự của J tiên sinh
- Chương 23 - Hắn và "nàng"
- Chương 24 - Vãn hồi
- Chương 25 - Mất chốn vui chơi
- Chương 26 - Theo dõi
- Chương 27 - Cố sự của H tiên sinh
- Chương 28 - Thí nghiệm
- Chương 29 - Thiên sứ gãy cánh
- Chương 30 – Súng
- Chương 31 - Người quyên tặng
- Chương 32 - Mô hình Skinner
- Chương 33 - Cái gọi là vận mệnh
- Chương 34 - Tuyệt lộ
- Chương 35 - Kế trong kế
- Chương 36 - Cát bụi trở về với cát bụi (kết cuộc 1)
- Chương 37 - Cát bụi trở về với cát bụi (kết cuộc 2)